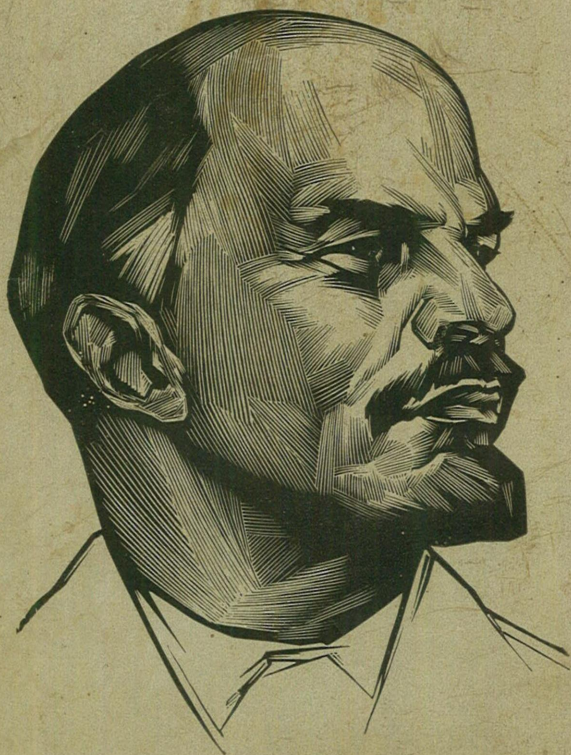

லெனின்

தேசீயக் கொள்கையும்
பாட்டாளி வர்க்கச்
சர்வதேசீயவாதமும்:
சில பிரச்சினைகள்

உலகத் தொழிலாளர்களே, ஒன்று சேருங்கள்!

mc. 8

வி.இ.லெனின்

தேசீயக் கொள்கையும்
பாட்டாளி வர்க்கச்
சர்வதேசீயவாதமும்:
சில பிரச்சினைகள்

முன்னேற்றப் பதிப்பகம்

மாஸ்கோ . 1969

NEW CENTURY BOOK HOUSE LTD
60 P.S.
MADRAS-2.

B 1 / 10

வெளியிட்டோர் குறிப்பு

தேசியப் பிரச்சினை பற்றி லெனின் எழுதிய முக்கியமான கட்டுரைகள் இந்நூலில் அடங்கியிருக்கின்றன; இக்கட்டுரைகளை அவர் 1913க்கும் 1916க்கும் இடையில் எழுதினார். 1922ன் இறுதியில் அவர் எழுதிய, “சிறு தேசிய இனங்களின் பிரச்சினை அல்லது ‘சுயநிர்வாகமயமாக்கல்’” என்பது பற்றிய கடிதமும் கூட இந்நூலில் அடங்கியிருக்கிறது.

ஒடுக்கப்படும் மக்கள் அனைவரின் தேசிய விடுதலை இயக்கங்களுக்கும் ஆதரவு, காலனி ஆதிக்கத்தை எதிர்த்துத் தளராத போராட்டம், ஒவ்வொரு தேசிய இனத்துக்கும் சுயநிர்ணய உரிமைக் கோரிக்கையும் தேசிய சுதந்திரம் வேண்டுமென்ற கோரிக்கையும், தேசிய இனங்களின் பூரண சமத்துவத்துக்கான போராட்டம், தேசிய ஒடுக்கல் முறையின் எல்லா வித வடிவங்களையும் தேசிய இனங்களிடையில் சம உரிமையின்மையின் எல்லா விதவடிவங்களையும் எதிர்த்துப் போராடுதல்— இவை தாம் லெனினீயத் தேசியக் கொள்கையின் அடிப்படை அம்சங்கள். இவைகளனைத்தையும் இந்நூல் எடுத்துக் கூறி நிறுவுகிறது.

В. И. ЛЕНИН

ВОПРОСЫ НАЦИОНАЛЬНОЙ ПОЛИТИКИ
И ПРОЛЕТАРСКОГО ИНТЕРНАЦИОНАЛИЗМА

На тамильском языке

பொருளடக்கம்

ருஷ்ய சோஷல்-டெமாக்ரடிக் தொழிலாளர் கட்சியின் தேசியச் செயல்திட்டம்	7
தேசியப் பிரச்சினை பற்றிய விமர்சனக் குறிப்புகள்	18
1. மொழிப் பிரச்சினைபற்றி மிதவாதிகளும் ஜனநாயகவாதிகளும்	19
2. “தேசியக் கலாச்சாரம்”	24
3. “இரண்டறக் கலத்தல்” பற்றிய தேசிய வாதப் பூச்சாண்டி	31
4. “கலாச்சார - தேசியச் சுயநிர்வாகம்”	41
5. தேசிய இனங்களின் சமத்துவமும் தேசிய இனச் சிறுபான்மையினரின் உரிமைகளும்	52
6. அதிகாரமையப்பாடும் சுயநிர்வாகமும்	60
தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமை	71
1. தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணயம் என்றால் என்ன?	72
2. வரலாற்றுரீதியாக ஸ்தூல வடிவில் இப்பிரச்சினையை எடுத்துரைத்தல்	79
3. ருஷ்யாவில் தேசியப் பிரச்சினையின் ஸ்தூல அம்சங்களும், ருஷ்யாவின் பூர்ஷ்வா-ஜனநாயகச் சீரமைப்பும்	85
4. தேசியப் பிரச்சினையில் “செயல்பூர்வம்”	92
5. தேசியப் பிரச்சினைபற்றி மிதவாத பூர்ஷ்வாக்களும் சோஷலிஸ்ட் சந்தர்ப்பவாதிகளும்	101
6. ஸ்வீடனிலிருந்து நார்வே பிரிதல்	117

7. 1896ம் ஆண்டு லண்டன் சர்வதேசக் காங்கிரஸின் தீர்மானம் 126
8. கற்பனைவாதி கார்ல் மார்க்ஸும், காரியவாதி ரோஸா லக்ஸம்பர்கும் 133
9. 1903ம் ஆண்டுச் செயல்திட்டமும் அதன் கலைப்புவாதிகளும் 145
10. முடிவுரை 159

பெரிய ருஷ்யர்களின் தேசியப் பெருமிதம் பற்றி 166

சோஷலிஸப் புரட்சியும் தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமையும் (ஆய்வுரைகள்) 173

1. ஏகாதிபத்தியமும் சோஷலிஸமும் ஒடுக்கப் படும் தேசிய இனங்களின் விடுதலையும் 173
2. சோஷலிஸப் புரட்சியும் ஜனநாயகத்துக்கான போராட்டமும் 174
3. சுயநிர்ணய உரிமையின் முக்கியத்துவமும் கூட்டாட்சியுடன் அதன் உறவும் 177
4. தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணயப் பிரச்சினையைப் பாட்டாளி வர்க்கப் புரட்சிக் கண்ணோட்டத்தில் எடுத்துரைத்தல் 179
5. தேசியப் பிரச்சினைபற்றி மார்க்ஸீயமும் புரூதோனிஸமும் 182
6. தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணயம் சம்பந்தமாக மூன்றுவித நாடுகள் 185
7. சோஷல்-ஷோவினிஸமும் தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணயமும் 187
8. அடுத்துவரும் காலத்தில் பாட்டாளி வர்க்கத்தின் ஸ்தூலமான கடமைகள் 189
9. சுயநிர்ணயத்தின்பால் ருஷ்ய, போலிஷ் சோஷல்-டெமாகிராட்டுகளும், இரண்டாவது இண்டர் நேஷனலும் கடைப்பிடிக்கும் போக்கு 190

சுயநிர்ணயம் பற்றிய விவாதத்தின் தொகுப்பு 195

1. சோஷலிஸமும் தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணயமும் 197

2. ஏகாதிபத்தியத்தின்கீழ் ஜனநாயகம் “செயல் முறையானதா?”	203
3. கட்டாயப் பிரதேச இணைப்பு என்றால் என்ன?	207
4. கட்டாயப் பிரதேச இணைப்பை ஆதரிப்பதா அல்லது எதிர்ப்பதா?	211
5. சோஷல்-டெமாகிராட்டுகள் கட்டாயப் பிரதேச இணைப்பை ஏன் எதிர்க்கிறார்கள்?	218
6. தற்போதையப் பிரச்சினையில் காலனிநாடுகளையும் “ஐரோப்பாவையும்” வேறுபடுத்திக் காட்ட முடியுமா?	221
7. மார்க்ஸீயமா அல்லது புரூதோனிஸமா?	225
8. டச்சு, போலிஷ் சோஷல்-டெமாகிராட்டுச் சர்வதேசீயவாதிகளின் நிலையில் தனியும் பொதுவும்	238
9. காவுத்ஸ்கிக்கு எங்கெல்லின் கடிதம்	244
10. 1916ல் நடந்த ஐரிஷ் எழுச்சி	246
11. முடிவுரை	254
சிறு தேசிய இனங்களின் பிரச்சினை அல்லது “சுயநிர்வாகமயமாக்கல்”	257
சிறு தேசிய இனங்களின் பிரச்சினை அல்லது “சுயநிர்வாகமயமாக்கல்” (தொடர்ச்சி)	261
குறிப்புகள்	267
பெயர்க் குறிப்பு அகராதி	303

ருஷ்ய சோஷல்-டெமாக்ரடிக் தொழிலாளர் கட்சியின் தேசீயச் செயல்திட்டம்

மத்தியக் கமிட்டி மகாநாடு, “அறிவிப்பில்”¹ அச்சிடப் பட்டிருந்த தேசீயப் பிரச்சினை பற்றிய தீர்மானத்தை* நிறைவேற்றியிருக்கிறது, தேசீயச் செயல்திட்டம் பற்றிய பிரச்சினையைக் காங்கிரஸின் நிகழ்ச்சி நிரலில் சேர்த்துள்ளது.

புரட்சி எதிர்ப்பு இயக்கத்தின் கொள்கை முழுவதிலும், பூர்ஷ்வாக்களின் வர்க்க உணர்விலும், பாட்டாளி வர்க்கக் கட்சியாகிய ருஷ்ய சோஷல்-டெமாக்ரடிக் கட்சியிலும் தேசீயப் பிரச்சினையானது ஏன், எவ்வாறு தற்சமயத்தில் முதலிடத்தில் கொண்டு நிறுத்தப்பட்டுள்ளது என்பது தீர்மானத்திலேயே விவரமாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது. நிலைமை தெளிவாக இருக்கின்ற காரணத்தினால் இவ்விஷயத்தைப் பற்றி விளக்கத்தேவையில்லை. அந்நிலைமை பற்றியும் சோஷல்-டெமாக்ரடிக் கட்சியான தேசீயச் செயல்திட்டத்தின் அடிப்படைகள் பற்றியும் சமீப காலத்தில் மார்க்ஸீயத் தத்துவார்த்த இலக்கியத்தில் கவனிக்கப்பட்டுள்ளன (ஸ்தாலினின் கட்டுரை² அவற்றுள் மிகவும் பிரதான இடத்தைப் பெற்றுள்ளது). ஆகவே இந்தக் கட்டுரையில் முழுக்க முழுக்கக் கட்சிக் கண்ணோட்டத்திலிருந்து இப்பிரச்சினையை எடுத்துக் கூறுவதோடும், ஸ்தொலீப்பின்-மக்லாக்கோவ் ஒடுக்கு முறையினால் பத்திரிகைச் சுதந்திரம் நசுக்கப்பட்டுள்ளதால் சட்டபூர்வமான பத்திரிகைகளின் மூலம் வெளியிடமுடியாத விளக்கங்

* பார்க்க: வி. இ. லெனின், “1913ம் ஆண்டுக் கோடையில் கட்சி ஊழியர்களுடன் ருஷ்ய சோஷல்-டெமாக்ரடிக் தொழிலாளர் கட்சி மத்தியக் கமிட்டியின் ஆலோசனைக் கூட்டத் தீர்மானங்கள்”, “தேசீயப் பிரச்சினை பற்றிய தீர்மானம்” என்ற பகுதி.—பதிப்பாசிரியர்கள்.

களைக் கூறுவதோடும் நிறுத்திக் கொள்வது பொருத்தமாக இருக்கும் என்று நாம் கருதுகிறோம்.

பழைய நாடுகளின், அதாவது ஐரோப்பிய நாடுகளின் அனுபவத்திலிருந்தும், அந்த அனுபவத்தின் தத்துவார்த்த வடிவமாகிய மார்க்ஸீயத்திலிருந்தும் கற்றுக்கொண்டு ருஷ்யாவில் சோஷல்-டெமாகிரஸி உருப்பெற்று வருகிறது. நமது நாட்டின் விசேஷ அம்சமும், நமது நாட்டில் சோஷல்-டெமாகிரஸி நிறுவப்படுகின்ற வரலாற்றுக் கட்டத்தின் விசேஷ அம்சங்களும் என்னவெனில், முதலாவது, ஐரோப்பாவினின்று வேறான வகையில் நமது நாட்டில் சோஷல்-டெமாகிரஸியானது பூர்ஷ்வாப் புரட்சிக்கு முன்னதாகவே உருப்பெற ஆரம்பித்து, அப்புரட்சியின் போது தொடர்ந்தும் உருப்பெற்று வருகிறது. இரண்டாவது, மேற்கு நாடுகளிலும் நமது நாட்டிலும் மார்க்ஸீயம் முழுமையாகத் தத்துவார்த்த வெற்றிபெற்றுவிட்ட சூழ்நிலையில், பொதுவான பூர்ஷ்வா, குட்டி பூர்ஷ்வா ஜனநாயகத்திலிருந்து பாட்டாளி வர்க்க ஜனநாயகத்தை வேறாகப் பிரிப்பதற்கான தவிர்க்க முடியாத போராட்டம்—பொதுவாக, எல்லா நாடுகளிலும் நிகழ்ந்த போராட்டமே இது—நம் நாட்டில் நடைபெற்று வருகிறது. எனவே, இப்போராட்டத்தின் வடிவமானது மார்க்ஸீயத்துக்கான போராட்டத்தின் வடிவம் என்று கூறுவதைவிட “கிட்டத்தட்ட மார்க்ஸீயச்” சொற்றொடர்களுக்குப் பின்னால் ஒளித்து வைக்கப்பட்டுள்ள குட்டி பூர்ஷ்வாத் தத்துவங்களுக்கு ஆதரவாகவும் எதிராகவும் நடத்தப்படும் போராட்டம் என்று கூறுவது பொருத்தமாகும்.

பொருளாதாரவாதம்³ (1895-1901), “சட்டபூர்வமான மார்க்ஸீயம்”⁴ (1895-1901, 1902) ஆகியவற்றில் ஆரம்பித்து, இவ்வாறு இருக்கிறது விஷயம். ஒரு புறம் இப்போக்குகளுக்கும் மறு புறம் மென்ஷெவிஸத்துக்கும்⁵ (1903-07) கலைப்புவாதத்துக்கும்⁶ (1908-13) இடையிலுள்ள நெருங்கிய அன்னியோன்னியமான தொடர்பையும் உறவையும் வரலாற்று உண்மைகளைக் கண்டு பின்வாங்குபவர்கள் மட்டுமே மறந்துவிட முடியும்.

ருஷ்யத் தொழிலாளர் வர்க்க இயக்கத்தின் தத்துவத்திலும் நடைமுறையிலும் மார்க்ஸீயத்தின் முதலாவது, அடிப்படை ஆதாரத்தை நிறுவி, 1901-03ல் ருஷ்ய சோ

ஷல்-டெமாகிரடிக் தொழிலாளர் கட்சிக்காகச் செயல்திட்டத்தை தீட்டிய, இறுதியில் தீட்டிவிட்ட பழைய “இஸ்க்ரா”⁷ பத்திரிகையானது மற்றப் பிரச்சினைகள் விஷயங்களில் செய்தது போலவே, தேசியப் பிரச்சினையிலும், குட்டி பூர்ஷ்வா சந்தர்ப்பவாதத்தை எதிர்த்துப் போராட வேண்டியிருந்தது. இந்தச் சந்தர்ப்பவாதமானது “பூந்த்”⁸ ஸ்தாபனத்தின் தேசியவாதப் போக்குகளிலும் ஊசலாட்டங்களிலும் முதன் முதலாக வெளிப்பட்டது. “பூந்தின்” தேசியவாதத்தை எதிர்த்து பழைய “இஸ்க்ரா” ஒரு உறுதியான போராட்டத்தை நடத்தியது; இதை மறந்துவிடுவது என்பது நம்மை நாமே மறந்து விடுவதற்கு ஒப்பாகும்; ருஷ்யாவின் சோஷல்-டெமாகிரடிக் தொழிலாளர் இயக்க முழுவதினுடைய வரலாற்று வேர்களினின்றும் சித்தாந்த வேர்களிலிருந்தும் நம்மைத் துண்டித்துக்கொள்வதற்கு ஒப்பாகும்.

மறுபக்கத்தில், 1903 ஆகஸ்டு மாதம் நடந்த இரண்டாவது காங்கிரஸில் ரு. சோ. டெ. தொ. கட்சியின் செயல்திட்டம் இறுதியாக அங்கீகரிக்கப்பட்டபொழுது ஒரு போராட்டம் நடந்தது. செயல்திட்டக் கமிஷனில் அது நடைபெற்றதால் அது காங்கிரஸின் நிகழ்ச்சிப் பதிவேட்டில் குறிக்கப்படவில்லை. அக்கமிஷனுக்குக் கிட்டத்தட்ட எல்லா காங்கிரஸ் உறுப்பினர்களும் அப்பொழுது போயிருந்தார்கள். போலந்து நாட்டு சோஷல்-டெமாகிராட்டுகள் சிலர் “தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமை” பற்றி சந்தேகங்களை எழுப்புவதற்காகச் செய்த அசட்டுத்தனமான முயற்சிகளை எதிர்த்து நடந்தது அப்போராட்டம். முற்றிலும் வேறான தொரு கோணத்திலிருந்து தேசியவாதத்தை நோக்கியும் சந்தர்ப்பவாதத்தை நோக்கியும் வழுவிச் செல்வதற்கான முயற்சிகள் அவை.

இன்று, பத்து ஆண்டுகளுக்குப் பிறகும் கூட, அதே இரண்டு அடிப்படையான வழிகளில் போராட்டம் நடந்து கொண்டிருக்கிறது. இந்தப் போராட்டத்துக்கும், ருஷ்யாவில் தேசியப் பிரச்சினையைப் பாதிக்கும் புறநிலைச் சூழ்நிலை முழுமைக்கும் இடையில் ஆழ்ந்த தொடர்பு இருக்கிறது என்பதையும் கூட அது அதேசமயம் காட்டுகிறது.

ஆஸ்திரியாவில் நடந்த புரூன் காங்கிரஸில் (1899) “கலாச்சார-தேசியச் சுயநிர்வாகச்” செயல்திட்டம்⁹ (இதை

கிரிஸ்டன், எல்லென்போகன், மற்றும் பலரும் ஆதரித்துப் பேசினர்; இது தெற்கு ஸ்லாவுகளின் மசோதாவில் கூறப் படுகிறது) நிராகரிக்கப்பட்டது. நிலப்பரப்பின் அடிப்படையில் தேசியச் சுயநிர்வாகம் அங்கீகரிக்கப்பட்டது. எல்லாத் தேசியப் பிரதேசங்களும் கட்டாயமாக ஒன்று சேர்ந்து ஐக்கியம் ஒன்றை அமைக்க வேண்டும் என்ற சோஷல்-டெமா கிரடிக் பிரசாரமானது “கலாச்சார-தேசியச் சுயநிர்வாகம்” என்ற கருத்துக்கும் சற்று இடம் தந்து நிற்கும் ஒரு சமரச முறை தானையொழிய வேறில்லை. துரதிருஷ்டவசமான இந்தக் கருத்தின் பிரதான தத்துவாசிரியர்களே இக்கருத்தானது யூதர்கள் விஷயத்தில் பொருந்தாததாகும் என்பதை விசேஷமாக வலியுறுத்தினார்கள்.

ஒரு சிறிய சந்தர்ப்பவாதத் தவற்றைப் பெரிதாக வளர்த்து அதை ஒரு சந்தர்ப்பவாதக் கொள்கையாக உரு வாக்கும் வேலையையே தங்களது தொழிலாகக் கொண்ட மனி தர்கள் ருஷ்யாவிலும் வழக்கம்போலக் காணப்படுகிறார்கள். ஜெர்மனியில் இருந்த பேர்ன்ஷ்டைன் ருஷ்யாவில் வலதுசாரி காடெட்டுகளை¹⁰—ஸ்துருவே, புல்காக்கவ், துகான் முதலிய வர்களை—தோற்றுவித்ததைப் போல ஓட்டோ பௌவருடைய (அதி ஜாக்கிரதையான காவுத்ஸ்கி சொல்லியதைப்போல) “சர்வதேசியத்தைப் பற்றிய மறதியானது”, ருஷ்யாவில் “கலாச்சார-தேசியச் சுயநிர்வாகம்” கருத்தை எல்லா யூத பூர்ஷ்வாக் கட்சிகளும் குட்டி பூர்ஷ்வாப் போக்குகள் மிகப் பல வும் (“பூந்தும்”, 1907ல் நடந்த சோஷலிஸ்ட்-புரட்சிவாதிக ளது தேசியக் கட்சிகளின் மகாநாடும்) முழுமையாக ஏற்றுக்கொள் வதற்குக் காரணமாயிருந்தது. மேற்கு ஐரோப்பிய சந்தர்ப்ப வாத விஷக் கிருமிகள் நமது நாகரிகமற்ற பூமியில் உண்மை யான கொள்ளைநோய்களை எப்படி உண்டாக்குகின்றன என்பதற்கோர் உதாரணமாகப் பின்தங்கிய ருஷ்யா விளங்கு கிறது. என்று கூறலாம்.

ஐரோப்பாவில் மக்கள் பேர்ன்ஷ்டைனை “சகித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்” என்று சொல்ல ருஷ்யாவில் மனிதர் கள் ஆசைப்படுகிறார்கள்; ஆனால் “புனிதத்” தாய்நாடான ருஷ்யாவைத் தவிர உலகில் வேறெங்குமே பேர்ன்ஷ்டை னிஸம்¹¹ ஸ்துருவேயிஸத்தைத் தோற்றுவித்ததுமில்லை; அல்லது, யூத பூர்ஷ்வாக்களின் நயமாக்கப்பட்ட தேசிய

வாதம் சரியானது என்று சோஷல்-டெமாக்ராட்டுகள் சாதிக்கும்படி “பெளவரிஸம்” செய்ததுமில்லை என்பதை அத்துடன் சேர்த்துச் சொல்ல அவர்கள் மறந்துவிடுகின்றனர்.

“கலாச்சார-தேசியச் சுயநிர்வாகம்” என்றால் மிகமிக நன்றாக நயமாக்கப்பட்ட, எனவே மிகவும் தீமையை விளைவிக்கத்தக்க தேசியவாதம், தேசியக் கலாச்சாரம் என்ற கோஷத்தின் மூலம் தொழிலாளர்களது வர்க்க உணர்வைக் கெடுத்து விடுவது, தேசிய இனப்பாகுபாட்டின்படி பள்ளிகளைப் பிரித்து வேறுபடுத்த வேண்டும் என்ற மிகவும் தீமையைத் தரத்தக்கதும் ஜனநாயகத்துக்கு முரணானதுமான பிரசாரம் என்றே அர்த்தப்படும். சுருங்கக் கூறினால், இச்செயல்திட்டமானது சந்தேகத்துக்கு இடமின்றி பாட்டாளி வர்க்கத்தின் சர்வதேசியத்திற்கு முரண்படுகிறது; தேசியவாதக் குட்டி பூர்ஷ்வாக்களின் லட்சியங்களுடன் மட்டும் இணைந்ததாக அது இருக்கிறது.

ஆனால், மார்க்ஸியவாதிகள், ஜனநாயகத்துக்கும் பாட்டாளி வர்க்கத்துக்கும் துரோகம் செய்யாமல் இருக்க விரும்பினால், தேசியப் பிரச்சினையில் ஒரு விசேஷக் கோரிக்கையை ஆதரித்துப் போராட வேண்டிய கடப்பாடு உடையவர்களாக இருக்கும் ஒரு சந்தர்ப்பம் உள்ளது; அதுதான், தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமை (ரு. சோ. டெ. தொ. கட்சியினது செயல்திட்டத்தின் 9வது பிரிவு); அதாவது, அரசியல் ரீதியில் பிரிந்துபோகும் உரிமை. மகாநாட்டின் தீர்மானம் இக்கோரிக்கையைத் தவறாகப் புரிந்து கொள்ள இடமே இல்லாதபடி மிகவும் விவரமாக விளக்கிக்கூறி காரணம் காட்டுகிறது.

ஆகவே, செயல்திட்டத்தின் இந்தப் பகுதிக்கு எதிராக எழுப்பப்படும் ஆட்சேபங்களை—ஆச்சரியமூட்டும் அறியாமையும் சந்தர்ப்பவாதப் போக்கும் கொண்ட அந்த ஆட்சேபங்களை — நாம் சுருக்கமாக விவரிப்பது போதுமானது. இது சம்பந்தமாக ஒன்றை மட்டும் கூறுவோம்: இந்தச் செயல்திட்டம் உருவாகி நீடித்து இருந்து வந்துள்ள பத்தாண்டு காலத்தில், ரு. சோ. டெ. தொ. கட்சியின் எந்த ஒரு கிளையும், எந்த ஒரு தேசிய ஸ்தாபன அமைப்பும், எந்த ஒரு பிரதேச மகாநாடும், எந்த ஒரு ஸ்தலக் கமிட்டியும், ஒரு காங்கிரசுக்கோ அல்லது மகாநாட்டுக்கோ வந்த ஒரு பிரதிநிதி

யும் 9ம் பிரிவை மாற்றும் அல்லது நீக்கிவிடும் பிரச்சினையை எழுப்ப முயன்றதில்லை!!

இதைக் கருத்தில் கொள்ள வேண்டியது அவசியம். இந்தப் பிரிவுக்கு எதிராகக் கிளப்பப்படும் ஆட்சேபணைகளில் ஒரு கடுகளவாவது பொறுப்புணர்ச்சியோ அல்லது கட்சி உணர்வோ இருக்கிறதா என்பதை இது நமக்கு உடனே எடுத்துக் காட்டுகிறது.

கலைப்புவாதிகளின் செய்தித்தாளைச் சேர்ந்த திரு. ஸெம் கோவ்ஸ்க்கியை எடுத்துக்கொள்வோம். கட்சியைக் கலைத்து விட்ட ஒரு ஆசாமியின் அலட்சிய தோரணையில் அவர் கூறுகிறார்: “செயல்திட்டத்திலிருந்து பிரிவு 9ஐ அறவே நீக்கி விட வேண்டும் என்ற ரோஸா லுக்ஸம்பர்கின் பிரேரணையை நாம் சில காரணங்களினால் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை” (“நோவயா ரபோச்சாயா கஸேட்டா”, இதழ் 71).

எனவே அந்தக் காரணங்கள் ஒரு இரகசியம்! ஆனால், நமது செயல்திட்டத்தின் வரலாற்றைப் பற்றிய இத்தகைய அறியாமையில் அவர் மூழ்கியிருக்கையில் இரகசியத்தை எப்படித் தவிர்க்க முடியும்? அல்லது அதே திரு. ஸெம் கோவ்ஸ்க்கிய் ஒப்புமையில்லாத அலட்சியத்துடன் (கட்சியையும் செயல்திட்டத்தையும் பற்றி என்ன கவலை!), பின்லாந்துக்கு மட்டும் ஒரு விதிவிலக்கு செய்யும்பொழுது இரகசியத்தை எப்படித் தவிர்க்க முடியும்?

“போலந்தின் பாட்டாளி வர்க்கம் ருஷ்யப் பாட்டாளி வர்க்க முழுவதுடனும் ஒரே அரசு என்ற கட்டமைப்புக்குள் ஒரு கூட்டுப் போராட்டத்தை நடத்த விரும்பினால், ஆனால் அதற்கு மாறாகப் போலந்து சமூகத்தின் பிற்போக்கு வர்க்கங்கள் ருஷ்யாவிலிருந்து போலந்தைப் பிரிக்க வேண்டுமென்று விரும்பி, ஒரு பொதுமக்கள் வாக்கெடுப்பு மூலமாக அது தனியே பிரிந்து போவதற்கு ஆதரவாகப் பெரும்பான்மை வாக்குகளைப் பெறுவதற்கும் விரும்பினால்—நாம் என்ன செய்வது? ருஷ்ய சோஷல்-டெமாகிராட்டுகளாகிய நாம் நமது போலந்துத் தோழர்களுடன் ஒன்று சேர்ந்து ஒரு மத்தியப் பாராளுமன்றத்தில் பிரிந்து போவதை எதிர்த்து ஒட்டுப் போடுவதா, அல்லது, ‘சுயநிர்ணய உரிமையை’ மீறாமல் இருக்கும் பொருட்டு பிரிந்து போவதற்கு ஆதரவாக ஒட்டளிப்பதா?”

இத்தகைய குழந்தைத்தனமான, படுகுழப்பமான கேள்விகளை எழுப்பினால் நாம்தான் என்ன செய்வது?

சுயநிர்ணய உரிமை என்றால், எனது அன்புமிக்க கலைப்பு வாதத் திருவாளரே, ஒரு மத்தியப் பாராளுமன்றத்தில் பிரச்சினைக்குத் தீர்வு காண வேண்டும் என்று அர்த்தம் இல்லை; பிரிந்து போகும் சிறுபான்மையினருடைய பாராளுமன்றத்தில், அல்லது சபையில் அல்லது அவர்களுக்கிடையில் நடத்தப்படும் பொதுமக்கள் வாக்கெடுப்பில் தீர்வு காண வேண்டும் என்பதுதான் அர்த்தம். ஸ்வீடனிலிருந்து நார்வே பிரிந்தபொழுது (1905ல்) நார்வே மட்டும்தான் அதை முடிவு செய்தது (ஸ்வீடனின் பரப்பளவில் பாதிதான் நார்வே.)

திரு. ஸெம்கோவ்ஸ்க்கிய் மிகமோசமாகக் குழம்பிப் போயிருக்கிறார் என்பதை ஒரு குழந்தைகூட அறியமுடியும்.

எந்த அமைப்பில் பொதுவாக ஜனநாயகம் நிலவுவது மட்டும் இன்றி, சிறப்பாக பிரிந்து போவது பற்றிய பிரச்சினைக்கு ஜனநாயகம் அற்ற தீர்வு இருக்கவே முடியாதோ அத்தகைய ஜனநாயக அமைப்பையே “சுயநிர்ணய உரிமை” குறிக்கிறது. ஜனநாயகம் என்பது, பொதுவாகச் சொல்லப் போனால், போர்த்துடிப்பு நிறைந்த, கொடுத்தன்மையான தேசியவாதத்துக்கும் இயைந்ததாகும். அரசின் எல்லைகளுக்குள் எந்த ஒரு தேசிய இனத்தையும் பலவந்தமாகப் பிடித்து வைத்திருப்பதை அறவே ஒதுக்கிவிடும் ஒரு ஜனநாயகம் வேண்டுமென்று பாட்டாளி வர்க்கம் கோருகிறது. எனவே, “சுயநிர்ணய உரிமையை மீறாமல் இருக்கும் பொருட்டு”, தந்திரக்கார ஸெம்கோவ்ஸ்க்கிய் நினைப்பது போல் “பிரிந்து போவதற்குச் சாதகமாக வாக்களிப்பது” அல்ல, பிரிந்து போகும் பிரதேசமானது தானே அப்பிரச்சினையை முடிவு செய்து கொள்ளும் என்ற உரிமைக்குச் சாதகமாக வாக்களிப்பதே நம்முடைய கடமை.

“விவாகரத்து செய்துகொள்வதற்கு உரிமை” என்றால் அதற்கென விவாகரத்தை ஆதரித்து ஒருவன் வாக்களிக்க வேண்டியதில்லை என்ற விஷயத்தைப் புரிந்துகொள்வது திரு. ஸெம்கோவ்ஸ்க்கியின் அறிவுத் திறமைக்குக்கூடக் கடினமான தல்ல என்று தோன்றுகிறது! ஆனால் பிரிவு 9ஐத் தாக்கிப் பேசும் மனிதர்களின் கதி இதுதான்—அவர்கள் தர்க்க சாஸ்திரத்தின் அரிச்சுவடியைக்கூட மறந்துவிடுகிறார்கள்.

நார்வே ஸ்வீடனிலிருந்து பிரிந்த சமயத்தில் தேசியவாதக் குட்டி பூர்ஷ்வாக்களைப் பின்பற்ற விரும்பாத ஸ்வீடிஷ்

பாட்டாளி வர்க்கமானது—ஸ்வீடிஷ் குருமார்களும் நிலப் பிரபுக்களும் விரும்பியபடி—நார்வேயைப் பலாத்காரமாகத் தம் நாட்டுடன் ஒன்று சேர்த்து வைப்பதை எதிர்த்து வாக்களிக்கவும் பிரசாரம் செய்யவும் கடமைப்பட்டிருந்தனர். இது ஏன் என்பது தெளிவாகத் தெரிகிறது, இதைப் புரிந்து கொள்வது அதிகக் கடினமல்ல. சுயநிர்ணய உரிமை என்ற கோட்பாடானது ஆளுகின்ற, ஒடுக்கிநிற்கும் தேசிய இனங்களைச் சேர்ந்த பாட்டாளி வர்க்கத்தை அதற்காக எவ்வகையில் பிரசாரம் செய்யும்படி தேவைப்படுத்துகிறதோ அத்தகைய பிரசாரத்தினின்று ஸ்வீடிஷ் தேசியவாத ஜனநாயகவாதிகள் விலகி நிற்கக்கூடும்.

“பிற்போக்குவாதிகள் பெரும்பான்மையாக இருந்தால் நாம் என்ன செய்வது?” என்று திரு. லெம்கோவ்ஸ்க்கிய் கேட்கிறார். இது மூன்றாம் வகுப்புப் பையன் கேட்கக்கூடிய கேள்வி. ஜனநாயக முறையிலான வாக்கெடுப்பு பிற்போக்குவாதிகளுக்குப் பெரும்பான்மையை அளித்தால் ருஷ்ய அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தைப் பற்றி நாம் என்ன செய்வது? நாம் எடுத்துக்கொண்ட விஷயத்திற்குச் சிறிதும் சம்பந்தமில்லாத வீணான, பொருளற்ற கேள்வியைத் திரு. லெம்கோவ்ஸ்க்கிய் கேட்கிறார். எழுபது புத்திசாலிகள்கூட பதில் கூற முடியாத கேள்விகளை எழு முட்டாள்கள் கேட்கமுடியும் என்று கூறுகிறோமே, அதைப் போன்ற கேள்வி அது)

ஜனநாயக முறையிலான வாக்கெடுப்பினால் பிற்போக்குவாதிகள் பெரும்பான்மை பெற்றால் கீழ்கண்ட இரண்டில் ஒன்று நடக்கக்கூடும். ஒன்று, பிற்போக்குவாதிகளின் முடிவுகள் அமுலாக்கப்பட்டு, அதன் தீய விளைவுகளினால் மக்கள் ஜனநாயகத்தின்பாலும் பிற்போக்குவாதிகளுக்கு எதிராகவும் அநேகமாகச் சென்று விடுவார்கள்; அல்லது ஜனநாயகத்துக்கும் பிற்போக்குக்கும் இடையிலான போராட்டம் ஒரு உள் நாட்டுப் போர் அல்லது வேறு ஒரு போரினால் முடிவு கட்டப்படும்—ஜனநாயகத்தின் கீழ்க்கூட இது மிகவும் சாத்தியம் (லெம்கோவ்ஸ்க்கிய் போன்றவர்கள்கூட இதைப்பற்றிக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்பதில் சந்தேகமில்லை).

சுயநிர்ணய உரிமை அங்கீகரிப்பது “மிகக் கடைக்கோடி பூர்ஷ்வா தேசியவாதத்திற்கே உதவுகிறது” என்று நமக்கு திரு. லெம்கோவ்ஸ்க்கிய் உறுதியாகக் கூறுகிறார். இது சிறு

பிள்ளைத்தனமான மடமை. ஏனென்றால், இந்த உரிமையை அங்கீகரிப்பதானது பிரிவினையை எதிர்த்துப் பிரசாரம், கிளர்ச்சி செய்வதையோ அல்லது பூர்ஷ்வா தேசியவாதத்தை அம்பலப்படுத்துவதையோ சற்றும் விலக்கிவிடாது. மாறாக, பிரிந்து போகும் உரிமையை மறுப்பதுதான் மிகக் கடைக் கோடிப் பெரிய-ருஷ்யக் கறுப்பு நூற்றுவர்¹² வகை தேசிய வாதத்திற்கு “உதவுவதாகும்” என்பது சிறிதும் மறுக்க முடியாத உண்மை!

ரோஸா லுக்ஸம்பர்க் செய்த நகைக்கத்தக்க தவற்றின் சாராம்சம் இதுதான். இதற்காக ஜெர்மானிய, ருஷ்ய சோஷல்-டெமாகிராட்டுகளால் அவர் நெடுங்காலத்திற்கு முன்பு (1903, ஆகஸ்டு) ஏளனம் செய்யப்பட்டார். ஒடுக்கப்பட்டுள்ள தேசிய இனங்களின் பூர்ஷ்வா தேசியவாதத்திற்கு உதவி விடுவோமோ என்ற அச்சத்தினால் சில ஆட்கள் ஒடுக்கும் தேசிய இனத்தின் பூர்ஷ்வா தேசியவாதத்திற்கு, அதற்கும் மேலாகக் கறுப்பு நூற்றுவர் வகை தேசிய வாதத்திற்கு உதவிவிடுகிறார்கள்.

கட்சியின் வரலாறு, கட்சியின் செயல்திட்டம் ஆகிய விஷயங்களில் கன்னித்தன அறியாமையுடன் இருந்திராவிட்டால் திரு. லெம்கோவ்ஸ்கிய் பதினொரு ஆண்டுகுமுன் “ஸர்யாவில்”¹³ ரு. சோ. டெ. தொ. கட்சியின் செயல்திட்ட முன்வரைவை (இது 1903ல் செயல்திட்டமாக அங்கீகரிக்கப்பட்டது) ஆதரித்து பிளெஹானவ் எழுதியபொழுது சுயநிர்ணய உரிமையை அங்கீகரிக்க வேண்டும் என்பதை விசேஷமான விஷயமாக்கி, அதைப்பற்றி (பக்கம் 38) கீழ்கண்ட வாறு எழுதினாரே அதை மறுப்பது தன்னுடைய கடமை என்பதை உணர்ந்திருப்பார்:

“இந்தக் கோரிக்கையானது தத்துவ ரீதியில்கூட பூர்ஷ்வா ஜனநாயகவாதிகளுக்குக் கட்டாயபூர்வமானதல்ல; ஆனால் சோஷல்-டெமாகிராட்டுகளாகிய நமக்கு இது கட்டாயமானது. நாம் இதைப்பற்றி மறந்து விடுவோமேயானால், அல்லது பெரிய-ருஷ்ய இனத்தைச் சேர்ந்த நமது சகதேசத்தவர்களது தேசியக் காழ்ப்புக்களை எங்கே தாக்கித் தூண்டிவிடுவோமோ என்ற பயத்தினால் இக்கோரிக்கையை முன்வைக்க நாம் அஞ்சினால், “உலகத் தொழிலாளர்களே, ஒன்று சேருங்கள்” என்ற உலக சோஷல்-டெமாகிரஸியின் போர்க் கோஷம் வெட்கக்கேடான ஒரு பொய்யாக நமது வாயிலிருந்து ஒலிக்கும்.”

“ஸர்யா” பத்திரிகை நடந்த அந்த நாட்களிலேயே இந்த அடிப்படையான வாதத்தை முன்வைத்தார் பிளெஹா னவ். இது மகாநாட்டுத் தீர்மானத்தில் விவரமாக வளர்த்து விரிவுபடுத்தப் பட்டது. பதினொரு ஆண்டுகளாக ஸெம் கோவ்ஸ்க்கியைப் போன்றவர்கள் இந்த வாதத்தின்பால் கவனத்தை இழுக்க முயலவில்லை. ருஷ்யாவில் பெரிய-ருஷ்யர்கள் 43 சதவிகிதம் பேர் இருக்கின்றனர். ஆனால் பெரிய-ருஷ்ய தேசியவாதம் மற்ற 57 சதவிகித ஜனத்தொகை மீது ஆட்சி செய்து, எல்லா தேசிய இனங்களையும் ஒடுக்குகிறது. நமது தேசியவாதப் பிற்போக்குவாதிகளுடன் தேசியவாத-மிதவாதிகள் (ஸ்துரூவே, அவரது சகாக்கள், முற்போக்குக்காரர்கள்¹⁴ முதலியவர்கள்) ஏற்கனவே கைகோத்துவிட்டார்கள்; தேசியவாத ஜனநாயகத்தின் “உதயக்கதிர்கள்” தோன்றிவிட்டன (ருஷ்யக் குடியானவர்களின் தேசியவாதக் காழ்ப்புக்களைப் பற்றிய நமது கொள்கையில் நாம் ஜாக்கிரதையாக இருக்க வேண்டுமென்று 1906 ஆகஸ்டில் திரு. பெஷெகோனவ் வேண்டுகோள் விடுத்திருப்பதை ஞாபகத்தில் வைத்துக் கொள்ளுங்கள்).

ருஷ்யாவில் பூர்ஷ்வா ஜனநாயகப் புரட்சி முடிந்துவிட்டது என்று கலைப்புவாதிகள் மட்டும்தான் கருதுகிறார்கள். உலக முழுவதிலும் அத்தகையதொரு புரட்சியின் உடனடுத்த நிகழ்ச்சியாக இருந்தவையும் இருப்பவையும் தேசிய இயக்கங்களே. குறிப்பாக ருஷ்யாவில் எல்லைப்புறப் பிரதேசங்கள் பலவற்றில் ஒடுக்கப்பட்ட தேசிய இனங்கள் வாழ்கின்றன. அத்தகைய தேசிய இனங்கள் அண்டை நாடுகளில் இன்னும் அதிகச் சுதந்திரத்தைப் பெற்றிருக்கின்றன. அண்டை நாடுகளைக் காட்டிலும் ஜாரிஸம் அதிகப் பிற்போக்குத் தனமானது. சுதந்திரமான பொருளாதார வளர்ச்சிக்கு அது எல்லாவற்றையும்விட மிகப்பெரிய தடையாக விளங்குகிறது. பெரிய-ருஷ்ய தேசியவாதத்தை ஊட்டி வளர்ப்பதற்கு அது தன்னாலான அனைத்தையும் செய்கிறது. மற்ற எல்லா நிலைமைகளும் சரிசமமாக இருந்தால் சிறிய நாடுகளைவிடப் பெரிய நாடுகளை மார்க்ஸீயவாதிகள் இயல்பாக விரும்புகிறார்கள். ஆனால், ஜாரிஸ முடியாட்சியின்கீழ் உள்ள நிலைமைகள் எல்லா ஐரோப்பிய நாடுகளிலும் பெரும்பாலான ஆசிய நாடுகளிலும் உள்ள நிலைமைகளுக்குச் சமமானவைகளாக

இருக்கக்கூடும் என்று எண்ணுவதுகூடப் பரிகசிக்கத்தக்கது, பிற்போக்குத்தனமானது.

ஆகவே, இன்றைய ருஷ்யாவில் தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமையை மறுப்பது சந்தேகத்துக்கிடமில்லாத சந்தர்ப்பவாதமாகும்; இன்னும் சகல வல்லமை படைத்ததாக விளங்கும் கறுப்புநூற்றுவர் வகைப் பெரிய-ருஷ்ய தேசிய வாதத்தை எதிர்த்துப் போரிட மறுப்பதாகும்.

“சோட்ஸியல்-டெமாகிராட்”, இதழ் 32,
1913, டிசம்பர் 15 (28)

வி. இ. லெனின், நூல்திரட்டு,
5ம் பதிப்பு, தொகுதி 24,
பக்கங்கள் 223-229

தேசீயப் பிரச்சினை பற்றிய விமர்சனக் குறிப்புகள்¹⁵

ருஷ்யப் பொதுவாழ்வைச் சேர்ந்த பிரச்சினைகளுக்குள் தேசீயப் பிரச்சினை இப்பொழுது பிரதானம் ஆகிவிட்டது என்பது தெளிவு. பிற்போக்குவாதிகளின் ஆக்கிரமிப்புத் தன்மை வாய்ந்த தேசீயவாதம், எதிர்ப்புரட்சிவாத பூர்ஷ்வா மிதவாதமானது தேசீயவாதமாக (குறிப்பாகப் பெரிய-ருஷ்ய தேசீயவாதமாகவும், அது மட்டுமின்றி போலிஷ், யூத, உக் ரேனிய, மற்றும் இதர தேசீயவாதமாகவும்) ஆகியிருப்பது, கடைசியாகப் பல்வேறு “தேசீய” (அதாவது பெரிய-ருஷ்ய இனத்தைச் சேராத) சோஷல்-டெமாகிராட்டுகளின் தேசீய வாத ஊசலாட்டங்களின் அதிகரிப்பு—கட்சியின் செயல் திட்டத்தை மீறி நடக்கும் அளவுக்கு இவர்கள் சென்று விட்டார்கள்—இவையனைத்தும் சேர்ந்து இதுவரை நாம் செலுத்தி வந்ததைவிட அதிகக் கவனத்தைத் தேசீயப் பிரச்சினையில் செலுத்த வேண்டும் என்று நம்மைக் கட்டாயப்படுத்து கின்றன.

தேசீயப் பிரச்சினை விஷயத்தில் செயல்திட்டத்தைப் பற்றி மார்க்ஸீயவாதிகளின், தாமும் மார்க்ஸீயவாதிகள் என்று சொல்லிக் கொள்ளுகிறவர்களின் ஊசலாட்டங்களைப் பொதுப்படையான தொடர்பில் ஆராய்வதுதான் இக்கட்டு ரையின் விசேஷ நோக்கம். “ஸேவெர்னியா பிராவ்தா”¹⁶ பத்திரிகையின் இதழ் 29ல் (1913, செப்டம்பர் 5ந் தேதி இதழ், “மொழிப் பிரச்சினைபற்றி மிதவாதிகளும் டெமாகிராட்டுகளும்”) தேசீயப் பிரச்சினை விஷயத்தில் மிதவாதிகளின் சந்தர்ப்பவாதத்தைப் பற்றி நான் குறிப்பிட நேர்ந்தது. எனது இக்கட்டுரையை, சந்தர்ப்பவாத யூதப் பத்திரிகையான “ஸைட்”¹⁷ திரு. ப. லீப்மன் எழுதிய ஒரு கட்டுரையில்

தாக்கியிருந்தது. ருஷ்ய மார்க்ஸீயவாதிகளின் தேசீயப் பிரச்சினைபற்றிய செயல்திட்டமானது உக்ரேனிய சந்தர்ப்பவாதியாகிய திரு. லெவ் யுர்க்கேவிச் (‘‘த்ஸ்வின்’’¹⁸, 1913, இதழ்கள் 7—8) அவர்களால் மற்றொரு பக்கத்திலிருந்து விமர்சிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த இரண்டு எழுத்தாளர்களும் பல பிரச்சினைகளைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்குப், பதிலிறுக்க வேண்டி பிரச்சினையின் மிகப் பல்வேறு அம்சங்களையும் நாம் கவனிக்க வேண்டியிருக்கிறது. ‘‘ஸேவெர்னயா பிராவ்தாவில்’’ வெளிவந்த கட்டுரையை மீண்டும் பதிப்பித்து இதைத் தொடங்குவதுதான் மிகவும் வசதியானது என்று நான் கருதுகிறேன்.

1. மொழிப் பிரச்சினைபற்றி மிதவாதிகளும் ஜனநாயகவாதிகளும்

பல்வேறு சந்தர்ப்பங்களில் செய்தித்தாள்கள் காக்கஸஸ் கவர்னரின் அறிக்கையைக் குறிப்பிட்டுள்ளன. இந்த அறிக்கையானது அதனது ‘‘கறுப்பு நூற்றுவர்’’ உணர்வுக்காக அல்ல, அதனது பயந்த ‘‘மிதவாதத்தினால்’’ குறிப்பிடத்தக்கதாக விளங்குகிறது; பல விஷயங்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகையில் கவர்னர் ருஷ்யரல்லாத இனங்களைச் செயற்கையாக ருஷ்யமயமாக்குவதை எதிர்த்து ஆட்சேபம் செய்கிறார். காக்கஸஸில் உள்ள ருஷ்யரல்லாத இனத்தினர் தங்கள் குழந்தைகளுக்கு ருஷ்ய மொழி கற்றுக்கொடுக்க ஏற்பாடு செய்யத் தாங்களே முயலுகின்றார்கள்; உதாரணமாக ஆர்மீனியச் சர்ச் பள்ளிகளில் ருஷ்ய மொழி கற்பிப்பது கட்டாயமானதல்ல எனினும் கற்பிக்கப்படுகிறது.

‘‘ரூஸ்கோயே ஸ்லோவோ’’¹⁹ (இதழ் 198) ருஷ்யாவில் மிகவும் அதிக அளவில் வாசிக்கப்படும் மிதவாதச் செய்தித்தாள்களில் ஒன்று. அது இந்த விஷயத்தைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டு, ருஷ்யாவில் ருஷ்ய மொழிக்கு எதிர்ப்பு அம்மொழியைச் ‘‘செயற்கையான முறையில்’’ (‘‘பலவந்தமாக’’ என்று அது கூறியிருக்கவேண்டும்) திணிப்பதன் ‘‘விளைவாகவே தோன்றுகிறது’’ என்ற சரியான முடிவுக்கு வருகிறது.

“ருஷ்ய மொழியின் கதியைப் பற்றிக் கவலைப்படக் காரணமில்லை. ருஷ்யா முழுவதிலும் அது தானே அங்கீகாரம் பெற்று, ஏற்றுவிடப்படும்” என்று அந்தச் செய்தித்தாள் கூறுகிறது. இது முற்றிலும் உண்மை. ஏனென்றால், பொருளாதாரப் பரிவர்த்தனைக்கு வேண்டிய சூழ்நிலையானது ஒரு நாட்டரசில் வாழும் சிறு தேசிய இனங்களை (அவைகள் தாங்கள் ஒன்று சேர்ந்து வாழ வேண்டுமென்று விரும்பும்வரை) பெரும்பான்மை மக்களின் மொழியைக் கற்றுக் கொள்ளும்படி எப்பொழுதுமே நிர்ப்பந்திக்கும். ருஷ்யாவில் அரசியல் அமைப்பு எவ்வளவுக்கெவ்வளவு அதிக ஜனநாயகமுள்ளது ஆகிறதோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு முதலாளித்துவம் வலுவுடனும், வேகத்துடனும் விரிவாகவும் வளரும்; பொருளாதாரப் பரிவர்த்தனைக்குத் தேவையான சூழ்நிலையானது பொது வாணிக உறவுகளுக்கு எந்த மொழி மிகவும் வசதியானதோ அந்த மொழியைக் கற்றுக்கொள்ளும்படி பல்வேறு சிறு தேசிய இனங்களையும் அவசரமாகத் தூண்டும்.

ஆயினும், அந்த மிதவாதச் செய்தித்தாள் அடுத்த கணமே தன்னைத்தானே கண்டித்துக்கொண்டு, தனது மிதவாத முரண்பாட்டை வெளிப்படுத்துகின்றது. அது கூறுகிறது:

“ருஷ்யாவைப் போன்றதொரு பிரம்மாண்டமான நாட்டில் ஒரே ஒரு ஆட்சிமொழி இருக்க வேண்டும் என்பதையும், அந்த மொழி ருஷ்ய மொழியாகத்தான் இருக்க முடியும் என்பதையும் ருஷ்யமயமாக்குவதை எதிர்ப்பவர்கள் கூட மறுப்பது சாத்தியமில்லை.”

தருக்கம் தலைகீழாகப் போய்விட்டது! ஒரே ஒரு மொழியையல்ல, மூன்று மொழிகளை—ஜெர்மன், பிரெஞ்சு, இத்தாலிய மொழிகளை—ஆட்சி மொழியாகக் கொண்டதால் சின்னஞ்சிறு ஸ்விட்ஸர்லாந்து நன்மைதான் பெற்றிருக்கிறதேயொழிய ஒன்றையும் இழந்துவிடவில்லை. ஸ்விட்ஸர்லாந்து மக்கள் தொகையில் 70 சதவிகிதம் பேர் ஜெர்மானியர்கள் (ருஷ்யாவில் 43 சதவிகிதம் பேர் பெரிய-ருஷ்யர்கள்), 22 சதவிகிதம் பிரெஞ்சுக்காரர்கள் (ருஷ்யாவில் 17 சதவிகிதம் உக்ரேனியர்கள்), 7 சதவிகிதம் இத்தாலியர்கள் (ருஷ்யாவில் 6 சதவிகிதம் போலிஷ்காரர்கள், 4.5 சதவிகிதம் பேலொருஷ்யர்கள்). ஸ்விட்ஸர்லாந்திலுள்ள இத்தாலியர்

கள் தங்களது பொதுப் பாராளுமன்றத்தில் அடிக்கடி பிரெஞ்சு மொழி பேசுகிறார்களென்றால், ஒரு காட்டுமிராண்டித் தனமான போலீஸ் சட்டத்தினால் பயமுறுத்தப்படுகிறார்கள் என்பதனால் அல்ல (அத்தகைய சட்டங்கள் ஒன்றும் ஸ்விட்ஸர்லாந்தில் இல்லை). ஆனால் ஒரு ஜனநாயக அரசின் நாகரிகமுள்ள குடிகள் பெரும்பான்மை மக்களுக்குப் புரிகிற ஒரு மொழியையே மேலாக மதிக்கிறார்கள் என்ற காரணத்தினால்தான். பிரெஞ்சு மொழி இத்தாலியர்களது மனதில் வெறுப்பை உண்டாக்குவதில்லை. ஏனென்றால், அது சுதந்திரமான நாகரிகமுள்ள ஒரு தேசிய இனத்தின் மொழி; அருவருக்கத்தக்க போலீஸ் முறைகளினால் அம்மொழி திணிக்கப்படுவதில்லை.

“பிரம்மாண்டமான” ருஷ்யா, எவ்வளவோ அதிகப் பல்வகைப்பாடு கொண்ட, படுமோசமாகப் பின்தங்கியுள்ள இந்த நாடு, எந்த ஒரு மொழிக்கும் எந்தவித விசேஷ உரிமைகளையும் நீடித்து வைத்துத் தனது வளர்ச்சியை ஏன் தடைப்படுத்திக்கொள்ள வேண்டும்? அதற்கு மாறாக இருப்பது அல்லவா சரியாகும், மிதவாதி கனவான்களே? ருஷ்யா ஐரோப்பாவை எட்டிப் பிடித்து முன்னேறி நிற்க விரும்பினால் எல்லாவித விசேஷ உரிமைகளையும் எவ்வளவு துரிதமாக முடியுமோ அவ்வளவு துரிதமாகவும் எவ்வளவு பரிபூர்ணமாக முடியுமோ அவ்வளவு பரிபூர்ணமாகவும் எவ்வளவு ஊக்கத்துடன் முடியுமோ அவ்வளவு ஊக்கத்துடனும் அகற்றி விட வேண்டாமா?

எல்லா விசேஷ உரிமைகளும் மறைந்துவிட்டால், எந்த ஒரு மொழியையும் திணிப்பது நின்றுவிட்டால், எல்லா ஸ்லாவிர்களும் சுலபமாகவும் விரைவாகவும் ஒருவரையொருவர் புரிந்துகொள்ளக் கற்றுக் கொள்வார்கள்; பொதுப் பாராளுமன்றத்தில் பல்வேறு மொழிகளில் நிகழ்த்தப்படும் உரைகளைக் கேட்க வேண்டியிருக்குமே என்ற அந்தப் “பயங்கரமான” நினைவினால் அஞ்சி நடுங்க மாட்டார்கள். வாணிகத் தொடர்புகளை முன்னிட்டு ஒரு நாட்டின் எந்த மொழியைக் கற்றுக் கொள்வது பெரும்பான்மையான மக்களுக்கு நன்மையுக்கும் என்பதைப் பொருளாதாரப் பரிவர்த்தனைக்குத் தேவையான சூழ்நிலையே முடிவு செய்யும். பல்வேறு தேசிய இனங்களைச் சேர்ந்த மக்கள் இந்த முடிவைத் தாமதமே

ஏற்றுக் கொள்வதால் இது மிகவும் உறுதிவாய்ந்ததாக இருக்கும். ஜனநாயகம் எவ்வளவுக்கு முரண்பாடில்லாததாக விளங்குகிறதோ, இதன் விளைவாக முதலாளித்துவத்தின் வளர்ச்சி எவ்வளவுக்குத் துரிதமானதாக இருக்குமோ அவ்வளவுக்கு இந்த முடிவு ஏற்கப்படுவது மிக விரைவாகவும் விரிவானதாகவும் இருக்கும்.

மிதவாதிகள், தாங்கள் எவ்வாறு எல்லா அரசியல் பிரச்சினைகளையும் அணுகுகிறார்களோ அவ்வாறே மொழிப் பிரச்சினையையும் அணுகுகிறார்கள். ஒரு கையை (வெளிப்படையாக) ஜனநாயகத்திடம் நீட்டிக் குலாவிக்கொண்டும் மற்றொரு கையை (பின்புறம் மறைவாக) நிலப்பிரபுத்துவவாதிகளிடமும் போலீஸிடமும் நீட்டிக் குலாவிக்கொண்டும் நயவஞ்சக பேரக்காரனைப்போல் அணுகுகின்றனர். நாங்கள் விசேஷ உரிமைகளுக்கு எதிரானவர்கள் என்று மிதவாதிகள் கத்துகிறார்கள்; அதே சமயம் முதலில் ஒன்று, பிறகு இன்னொன்றாக விசேஷ உரிமைகளுக்காக நிலப்பிரபுத்துவவாதிகளுடன் மறைவில் பேரம் செய்கிறார்கள்.

எல்லா வித மிதவாத-பூர்ஷ்வா தேசியவாதத்தின் குணமும் இதுதான். பெரிய-ருஷ்ய மிதவாத-பூர்ஷ்வா தேசியவாதத்தின் (தனது வன்முறைத் தன்மையினாலும், புரிஷ்கேவிச்சுகளுடனான உறவினாலும் அது எல்லாவற்றிலும் மோசமானது) குணமட்டுமல்ல இது; போலிஷ், யூத, உக்ரேனிப, ஜார்ஜிய, இன்னும் மற்றைய தேசியவாதம் ஒவ்வொன்றின் குணமும் இதுதான். “தேசியக் கலாச்சாரம்” என்ற கோஷத்தை முழக்கிக்கொண்டு ஆஸ்திரியாவிலும் ருஷ்யாவிலும் உள்ள எல்லாத் தேசிய இனங்களையும் சேர்ந்த பூர்ஷ்வாக்கள் உண்மையில் தொழிலாளர்களைப் பிளவுபடுத்துதல், ஜனநாயகத்தை நலிவுபடுத்துதல், நிலப்பிரபுத்துவவாதிகளிடம் மக்களுடைய உரிமைகளையும் சுதந்திரத்தையும் விற்பதற்காகப் பேரம் பேசுதல் என்ற கொள்கையைத் தான் கடைப்பிடிக்கிறார்கள்.

தொழிலாளர் வர்க்க ஜனநாயகத்தின் கோஷம் “தேசியக் கலாச்சாரம்” அல்ல; அது ஜனநாயகத்தினுடையதும் உலக முழுவதும் பரந்து கிடக்கின்ற தொழிலாளர் வர்க்க இயக்கத்தினுடையதுமான சர்வதேசக் கலாச்சாரம். “ஆக்க முறையான” தேசியத் திட்டங்கள் பலவற்றை வைத்து

பூர்ஷ்வாக்கள் மக்களை ஏமாற்றட்டும். வர்க்க உணர்வு கொண்ட தொழிலாளி பூர்ஷ்வாக்களுக்கு ஒரே பதில் சொல்வான்: தேசியப் பிரச்சினைக்கு (லாபத்தையே குறிக்கோளாகக் கொண்ட, சச்சரவுகளும் சுரண்டலும் நிறைந்த முதலாளித்துவ உலகில் பொதுவாக எந்த அளவுக்கு முடியுமோ அந்த அளவுக்கான) ஒரே ஒரு தீர்வுதான் இருக்கிறது—முரண்பாடுகள் இல்லாத ஜனநாயகம்தான் அந்தத் தீர்வு.

பழங்கலாச்சாரம் ஒன்றையுடைய ஸ்விட்ஸர்லாந்து மேற்கு ஐரோப்பாவில், இளங்கலாச்சாரம் ஒன்றையுடைய பின்லாந்து கிழக்கு ஐரோப்பாவில்—இவைகள் அதற்கு நிரூபணங்கள்.

தொழிலாளி வர்க்க ஜனநாயகத்தின் தேசியத் திட்டம் இதுதான்: எந்த ஒரு தேசிய இனத்துக்கோ அல்லது மொழிக்கோ எந்தவித விசேஷ உரிமைகளும் அறவே கிடையாது; அரசியல் ரீதியாகத் தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணயம் என்ற பிரச்சினையைத் தீர்ப்பது—அதாவது முற்றிலும் சுதந்திரமான, ஜனநாயக வழிமுறைகளின் மூலம் அவைகள் அரசுகளாகப் பிரிவது; ஒரு தேசிய இனத்துக்கு எத்தகைய விசேஷ உரிமைகளையும் புகுத்துகிறதும் தேசிய இனங்களின் சமத்துவத்தையோ அல்லது சிறுபான்மையாயுள்ள ஒரு தேசிய இனத்தின் உரிமைகளையோ பாதிக்கின்றதும் ஆன எந்த ஒரு நடவடிக்கையையும் (ஸேம்ஸ்த்வோ²⁰ வகை, நகர்ப்புற, கூட்டுச் சமுதாய முதலியன) சட்டவிரோதமானதாகவும் பயனற்றதாகவும் செய்யும் ஒரு சட்டத்தை அரசு முழுவதுக்கும் பிறப்பித்தல்—அத்தகையதொரு நடவடிக்கை அரசியல் சட்டத்துக்குப் புறம்பானதாக உள்ளதால் அதை ரத்து செய்ய வேண்டுமென்றும், அதை அமுல்செய்ய முயலுபவர்களைக் குற்றச் சட்டப்படி தண்டிக்க வேண்டுமென்றும் கோரும் உரிமை அரசின் ஒவ்வொரு குடிக்கும் உண்டு.

பல்வேறு பூர்ஷ்வாக் கட்சிகளும் மொழிப் பிரச்சினை முதலிய பல பிரச்சினைகளைப் பற்றி கூக்குரலிட்டுச் சச்சரவு செய்து கொண்டிருப்பதற்கு எதிரிடையாக தொழிலாளி வர்க்க ஜனநாயகம் தொழிலாளர் வர்க்க ஸ்தாபனங்கள் அனைத்திலும்—தொழிற்சங்கங்கள், கூட்டுறவுச் சங்கங்கள், துய்ப்போர் சங்கங்கள், கல்வி ஸ்தாபனங்கள் முதலிய அனைத்திலும்—எல்லாத் தேசிய இனங்களையும் சேர்ந்த தொழிலா

ளர்களும் நிபந்தனைகள் எவையுமில்லாமல் முழுக்க முழுக்க இணைந்து கலந்திடவேண்டும் என்ற கோரிக்கையை எழுப்புகிறது. இது எவ்வகையான பூர்ஷ்வா தேசியவாதத்துக்கும் முற்றிலும் மாறானது. இத்தகையதொரு ஐக்கியமும் கலப்பு இணைப்பும் மட்டுமே ஜனநாயகத்தை ஆதரித்துக் காத்து மூல தனத்துக்கெதிராக—சர்வதேச ரீதியாக ஏற்கனவே வளர்ந்து போய்விட்ட, மேலும் வளர்ந்து கொண்டிருக்கிற மூல தனத்துக் கெதிராக—தொழிலாளர்களின் நலன்களைப் பாதுகாக்க முடியும்; எல்லா விசேஷ உரிமைகளுக்கும், எல்லாச் சுரண்டலுக்கும் புறம்பானதொரு புதிய வாழ்க்கை முறையை நோக்கி மனித சமூகத்தின் வளர்ச்சியைச் செலுத்த முடியும்.

2. “தேசியக் கலாச்சாரம்”

தேசியப் பிரச்சினை விஷயத்தில் நிலப்பிரபுத்துவவாதிகளுக்கும் போலீசுக்கும் கைகொடுத்துக் கொண்டிருக்கிற மிதவாத பூர்ஷ்வாக்களின் ஒத்தியைவின்மையையும் சந்தர்ப்பவாதத்தையும் விளக்கிக் காட்டுவதற்கு “லேவெர்னியா பிராவ்தாவில்” வெளியான கட்டுரையானது ஒரு குறிப்பிட்ட உதாரணத்தை, ஆட்சி மொழிப் பிரச்சினையை எடுத்துக் கொண்டது என்பதை வாசகர்கள் காண்பார்கள். ஆட்சி மொழிப் பிரச்சினையில் மட்டுமின்றி, அதனுடன் சம்பந்தப்பட்ட வேறுபல விஷயங்களிலும் இம்மாதிரியே துரோகத்துடனும் வெளிவேஷத்துடனும் (மிதவாதத்தின் நலன்களின் நோக்கு நிலையினின்று பார்த்தாலும்கூட) மடமையுடனும் மிதவாத பூர்ஷ்வாக்கள் நடந்து கொள்கிறார்கள் என்பதை ஒவ்வொருவரும் புரிந்துகொள்வார்கள்.

இதிலிருந்து நாம் பெறும் முடிவு என்ன? எல்லா மிதவாத-பூர்ஷ்வாத் தேசியவாதமும் தொழிலாளர்களுக்கிடையில் மிகப்பெரும் ஊழலைப் பரப்புகிறது, சுதந்திர இயக்கத்துக்கும் பாட்டாளி வர்க்கப் போராட்டத்துக்கும் மிகப்பெரும் தீமையைச் செய்கிறது என்பதுதான். இந்தப் பூர்ஷ்வா (அதோடு பூர்ஷ்வா-நிலப்பிரபுத்துவப்) போக்கு “தேசியக் கலாச்சாரம்” என்ற கோஷத்துக்குப் பின்னால் மறைத்து வைக்கப்பட்டிருக்கிற காரணத்தினால் மிகவும் ஆபத்தானது.

நான் வெளியிட்டுள்ள மார்க்ஸீய ஆதாரக்கூற்றைத் தகர்த்தெறிவதற்காகவே ஏற்பட்ட, “பூந்த்” கட்சிக்காரர் களுக்கே இயல்பான முறையில் அமைந்த இந்த வாதத்தைப் பற்றிச் சிந்தித்துப் பாருங்கள். “தேசியப் பிரச்சினையுடன் நன்கு பரிச்சயப்பட்ட” ஒரு மனிதரின் மகத்தான தன்னம் பிக்கையுடன் கூடிய தோரணையில், இந்த “பூந்த்” உறுப்பினர் சர்வசாதாரண பூர்ஷ்வாக் கருத்துக்களை “எல்லோரும் அறிந்த” உண்மைகளெனக் கூறிப் பரப்புகிறார்.

எனது அருமையான பூந்த்காரரே! சர்வதேசியக் கலாச்சாரம் என்பது தேசியக் கலப்பற்ற கலாச்சாரம் அல்ல என்பது உண்மை. அப்படி ஒருவரும் சொல்லவில்லை. யாரும் “பரிசுத்த” போலிஷ், யூத, ருஷ்ய அல்லது வேறெந்த கலாச்சாரத்தையும் பிரகடனப்படுத்தவில்லை; உங்களுடைய வெற்று வார்த்தைப் பந்தல் வாசகர்களின் கவனத்தை வேறு திசையில் திருப்பி, வார்த்தைகளின் கிண்கிணி ஒலியினால் விஷயத்தை மழுப்புவதற்கானதொரு முயற்சியே தவிர வேறில்லை.

வளர்ச்சி பெறாத ஆரம்ப நிலையிலாவது ஜனநாயகக் கலாச்சாரம், சோஷலிஸ்டு கலாச்சாரம் ஆகியவற்றின் மூல அம்சங்கள் ஒவ்வொரு தேசியக் கலாச்சாரத்திலும் இருக்கின்றன. ஏனெனில் ஒவ்வொரு தேசிய இனத்திலும் உழைத்து உழலுகின்ற, சுரண்டப் படுகின்ற மக்கள் இருக்கின்றனர். அவர்களுடைய வாழ்க்கை நிலைமைகள் தவிர்க்க முடியாத வகையில் ஜனநாயகம், சோஷலிஸம் என்பனவற்றின் சித்தாந்தத்தைத் தோற்றுவிக்கின்றன. ஆனால் ஒவ்வொரு தேசிய இனமும் ஒரு பூர்ஷ்வாக் கலாச்சாரத்தையும் (பெரும்பாலான தேசிய இனங்கள் கறுப்புநூற்றுவர் வகைப்பட்ட, மதச்சார்புடைய கலாச்சாரம் ஒன்றையுங்கூட) அதுவும், ஆதிக்க முதன்மையான கலாச்சாரம் என்ற வகையில்—அடிப்படை “மூல அம்சங்களில்” மட்டுமல்ல—பெற்றிருக்கின்றது. எனவே, பொது “தேசியக் கலாச்சாரம்” என்பது நிலப்பிரபுக்களுடைய, மதகுருமார்களுடைய, பூர்ஷ்வாக்களுடைய கலாச்சாரம் ஆகும். இந்த அடிப்படையான உண்மையை, மார்க்ஸீயவாதிகளுக்கு மூலத்துவக்கமான உண்மையை, பூந்த்காரர் மறைவில் வைத்து விட்டார்; இதைத் தன்னுடைய வார்த்தை வெள்ளக்குழப்பத்தில் “மூழ்கடித்து

விட்டார்”; அதாவது, வர்க்க வேறுபாட்டை வாசகர்களுக்குத் திறந்து காட்டித் தெளிவாக்குவதற்குப் பதிலாக அதை உண்மையில் மூடி மழுப்பிவிட்டார். உண்மையைச் சொல்லப் போனால், பூந்தகாரர் ஒரு பூர்ஷ்வாவைப்போல, வர்க்கங்களுக்கு அப்பாற்பட்ட தேசியக் கலாச்சாரம் ஒன்று இருக்கிறது என்ற நம்பிக்கையைப் பரப்புவதில்தான் தனது நலன்கள் அனைத்தும் இருக்கின்றன என்று எண்ணும் ஒரு பூர்ஷ்வாவைப் போல, நடந்து கொண்டார்.

“ஜனநாயகத்தினுடையதும் உலகத் தொழிலாளி வர்க்க இயக்கத்தினுடையதும் ஆன சர்வதேசியக் கலாச்சாரம்” என்ற கோஷத்தை முன்னெடுத்து வைக்கும்பொழுது, ஒவ்வொரு தேசியக் கலாச்சாரத்திலிருந்தும் அதனுடைய ஜனநாயக, சோஷலிஸ அம்சங்களை மட்டுமே நாம் எடுத்துக் கொள்கிறோம். ஒவ்வொரு தேசிய இனத்தின் பூர்ஷ்வாக் கலாச்சாரத்துக்கும் பூர்ஷ்வா தேசியவாதத்துக்கும் நிச்சயமாக எதிராகத்தான், எதிராக மட்டுமேதான் நாம் அவைகளை எடுத்துக் கொள்கிறோம். எல்லா மொழிகளுக்கும் சரிசமமான அந்தஸ்து கொடுக்கப்பட வேண்டும் என்பதையோ, ஒருவர்தன்னுடைய “சொந்த” பூர்ஷ்வாக்களுடன் தனது சொந்த மொழியிலேயே விவாதங்கள் நடத்த வேண்டும், தனது “சொந்த” குடியானவர்களிடமும் குட்டி பூர்ஷ்வாக்களிடமும் மதகுருமார்களுக்கு எதிரான அல்லது பூர்ஷ்வாக்களுக்கு எதிரான கருத்துக்களைத் தனது சொந்த மொழியிலேயே எடுத்துக்கூற வேண்டும் என்பதையோ எந்த ஜனநாயகவாதியும் அதிலும் நிச்சயமாக எந்த மார்க்ஸீயவாதியும் மறுக்கவில்லை. இதில் சந்தேகம் ஒன்றுமில்லை. ஆயினும், விவாதத்துக்கு எடுத்துக் கொண்ட விஷயத்தை, அதாவது உண்மையான விஷயத்தை மூடி மழுப்புவதற்கு இந்த விவாதத்துக்கிடமில்லாத உண்மைகளை பூந்தகாரர் பயன்படுத்துகிறார்.

தேசியக் கலாச்சாரம் என்ற கோஷத்தை ஒரு மார்க்ஸீயவாதி நேர்முகமாகவோ அல்லது மறைமுகமாகவோ எழுப்புவது அனுமதிக்கக் கூடியதுதானா, அல்லது எல்லாப் பிராந்திய, தேசிய அம்சங்களுக்கும் பொருந்தும்படி “தன்னை இசைவித்துக் கொண்டு”, அதே சமயத்தில் தொழிலாளிகளின் சர்வதேசியம் என்ற கோஷத்தை எல்லா மொழி

களிலும் எடுத்துரைப்பதன் மூலம் முதல் கோஷத்தை அவன் எதிர்க்க வேண்டுமா என்பதுதான் கேள்வி.

“தேசியக் கலாச்சாரம்” என்ற கோஷத்தின் குறிப்பொருள் அந்தக் கோஷத்துக்கு “அதன் வாயிலாகச் சர்வதேசியக் கலாச்சாரத்தை உருவாக்குவது என்ற அர்த்தத்தில்” “விளக்கம் தருவதாகக்” குறித்த சிற்றறிவாளி வாக்களிப்பதனாலோ நல்லெண்ணம் கொண்டிருப்பதனாலோ நிர்ணயிக்கப்படுவதில்லை. இந்த முறையில் அதைப் பார்ப்பது குழந்தைத் தனமான அகநிலைவாதம். ஒரு நாட்டிலும் உலகின் எல்லா நாடுகளிலும் வர்க்கங்கள் அனைத்தும் புறநிலை ரீதியாக எவ்வாறு அணிவகுத்துக் கொண்டிருக்கின்றன என்பதுதான் தேசியக் கலாச்சாரம் என்ற கோஷத்தின் உள் அர்த்தத்தை நிச்சயம் செய்கிறது. பூர்ஷ்வாக்களின் தேசியக் கலாச்சாரம் என்பது ஒரு யதார்த்த உண்மை (நிலப்பிரபுக்களுடனும் மதகுருமார்களுடனும் பூர்ஷ்வாக்கள் எல்லாவிடங்களிலும் பேரம் செய்து கொள்கிறார்கள் என்பதை நான் மீண்டும் கூறுகிறேன்). தொழிலாளர்களைப் பூர்ஷ்வாக்கள் கடிவாளம் பூட்டி நடத்திச் செல்ல வேண்டும் என்ற நோக்கத்துடன் ஆக்கிரமிப்புத் தன்மை கொண்ட பூர்ஷ்வாத் தேசியவாதமானது அவர்களின் மூலையைப் போதையில் ஆழ்த்துகிறது, அவர்களை முட்டாள்களாக்கி அவர்களிடையில் பிளவுகளை உண்டாக்குகிறது—இதுதான் இக்காலத்தின் அடிப்படை உண்மை.

பாட்டாளி வர்க்கத்துக்குப் பணிபுரிய வேண்டுமென்று முயலுபவர்கள் எல்லாத் தேசிய இனங்களையும் சேர்ந்த தொழிலாளர்களை ஒற்றுமைப்படுத்த வேண்டும்; பூர்ஷ்வாத் தேசியவாதத்தை — “சொந்த”, வேற்று, இரு வகை பூர்ஷ்வா தேசியவாதத்தையும்—நிலைதளராமல், வழிவழுவாமல் எதிர்த்துப் போராட வேண்டும். தேசியக் கலாச்சாரம் என்கிற கோஷத்தை ஆதரிப்பவர்கள் இருக்க வேண்டிய இடம் தேசியவாதக் குட்டிப் பூர்ஷ்வாக்கள் மத்தியில்; மார்க்ஸீயவாதிகள் மத்தியில் அல்ல.

திண்ணமான ஒரு உதாரணத்தை எடுத்துக் கொள்வோம். தேசிய, பெரிய-ருஷ்யக் கலாச்சாரத்தின் கோஷத்தைப் பெரிய-ருஷ்ய மார்க்ஸீயவாதி ஏற்றுக்கொள்ள முடி

யுமா? முடியாது. அவன் ஏற்க முடியாது. அதை ஏற்றுக் கொள்பவர் யாரும் தேசியவாதிகளின் அணியில் போய்ச் சேரவேண்டும்; மார்க்ஸீயவாதிகளின் அணியில் அல்ல. நம் முடைய பணி இன்றைக்கு ஆதிக்கத்திலுள்ள கறுப்பு நூற்று வர்களைச் சேர்ந்த, பூர்ஷ்வாக்களது பெரிய-ருஷ்ய தேசியக் கலாச்சாரத்துக்கு எதிராகப் போராடுதல்; சர்வதேசிய உணர்வோடும் இதர நாடுகளின் தொழிலாளர்களுடன் நெருக்கமாக இணைந்தும் நின்று, நமது ஜனநாயக, தொழிலாளி வர்க்க இயக்கத்தின் வரலாற்றில் மூலத்துவக்கமாகக் காணப்பட்டு நிற்கும் முனைகளையும் பேணி வளர்க்க வேண்டும். உங்களுடைய சொந்தப் பெரிய-ருஷ்ய நிலப்பிரபுக்களையும் பூர்ஷ்வாக்களையும் எதிர்த்துப் போராடுங்கள்; சர்வதேசியத்தின் பெயரால் அவர்களது “கலாச்சாரத்தை” எதிர்த்துப் போராடுங்கள்; அப்படிப் போராடும்பொழுது, புரிஷ்கேவிச்சுகள், ஸ்துருவேக்களின் விசேஷ அம்சங்களுக்கு ஏற்றவகையில் நீங்கள் “இசைவித்துக் கொள்ளுங்கள்”—இதுவே உங்களது பணி, தேசியக் கலாச்சாரம் என்கிற கோஷத்தைப் போதனை செய்வதோ அல்லது சகித்துக் கொண்டிருப்பதோ அல்ல.

மிகவும் ஒடுக்கப்படுகின்ற, இடைவிடாது துன்பப்படுத்தப்படுகின்ற தேசிய இனத்துக்கும் — யூதர்களுக்கும்— இது பொருந்தும். யூதர்களின் தேசியக் கலாச்சாரம் என்பது அவர்களது மதகுருமார்களான ராப்பிகளின் கோஷம், பூர்ஷ்வாக்களின் கோஷம், நமது விரோதிகளின் கோஷம். ஆனால் யூதக் கலாச்சாரம், யூதர்களின் வரலாறு இவற்றில் மொத்தமாகப் பார்த்தால் வேறு மூலகங்களும் இருக்கின்றன. உலகில் உள்ள ஒரு கோடியே ஐந்து லட்சம் யூதர்களில் ஏறத்தாழப் பாதிக்கும் அதிகமானவர்கள் பின்தங்கிய, அரை அநாகரிக நாடுகளாகிய காலீஷியாவிலும் ருஷ்யாவிலும் வசிக்கிறார்கள். இங்கு தனி ஜாதி என்ற நிலையில் யூதர்கள் பலவந்தமாக வைக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். மற்றொரு பாதி நாகரிக மடைந்துள்ள உலகில் வாழ்கிறது; அங்கே யூதர்கள் ஒதுக்கி வைக்கப்பட்ட ஒரு ஜாதியாக வாழவில்லை. அங்கு யூதக் கலாச்சாரத்தின் சிறந்த உலக ரீதியில் முற்போக்கான அம்சங்கள்—அதன் சர்வதேசியம், நமது சகாப்தத்தின் முன்னேற்ற

இயக்கங்களில் அவர்கள் ஈடுபட்டிருப்பது ஆகியவை (ஜனநாயக, பாட்டாளி வர்க்க இயக்கங்களில் காணப்படும் யூதர்களின் சதவிகிதம், மொத்த ஜனத்தொகையில் யூதர்களின் சதவிகிதத்தைக் காட்டிலும் எல்லா விடங்களிலும் அதிகம்) தெள்ளத் தெளிவாகப் புலப்படுகின்றன.

(யூதர்களின் “தேசியக் கலாச்சாரம்” என்கிற கோஷத்தை நேரடியாகவோ மறைமுகமாகவோ யாரொருவர் எழுப்புகிறாரோ (அவரது நல்லெண்ணங்கள் எப்படிப்பட்டவையாக இருப்பினும்) அவர் பாட்டாளி வர்க்கத்தின் விரோதி;) காலத்துக்கொவ்வாதவையாகவும், ஜாதியுடன் சம்மந்தப்பட்டவையாகவும் யூதர்களிடம் காணப்படும் எல்லாவற்றையும் அவர் ஆதரிப்பவராவார்; யூத மதகுருமார்கள், பூர்ஷ்வாக்கள் ஆகியோரின் கூட்டாளி. அதற்கு மாறாக சர்வதேச மார்க்ஸீய ஸ்தாபனங்களில் உள்ள ருஷ்ய, லித்துவேனிய, உக்ரேனிய, இன்னும் பல தொழிலாளர்களுடன் ஒன்று கலந்து, தொழிலாளி வர்க்க இயக்கத்தின் சர்வதேசியக் கலாச்சாரத்தை உருவாக்குவதற்காகத் தம் (ருஷ்ய மொழியிலும் யூத மொழியிலும்) பங்கை ஆற்றும் அந்த யூத மார்க்ஸீயவாதிகள், “பூந்த்” ஸ்தாபனத்தின் பிரிந்து போதல் தன்மையையும் மீறி “தேசியக் கலாச்சாரம்” என்கிற கோஷத்தை எதிர்த்துப் போராடி யூதர்களின் தலைசிறந்த மரபுகளைப் பேணுகிறார்கள்.

(பூர்ஷ்வாத் தேசியவாதம், பாட்டாளி வர்க்கச் சர்வதேசியவாதம் — இவை இரண்டும் ஒன்றுக்கொன்று முரணான சமரசப்படுத்த முடியாத கோஷங்கள்;) இவை முதலாளித்துவ உலகு முழுவதிலுமுள்ள இரு பெரும் முகாம்களுக்கு ஏற்றவாறு இயைந்தவை; தேசியப் பிரச்சினை விஷயத்தில் இரு கொள்கைகளை (இல்லை, இரு உலகக் கண்ணோட்டங்களை) வெளியிடுகின்றன. தேசியக் கலாச்சாரம் என்கிற கோஷத்தை ஆதரித்துப் பேசுவதிலும், அந்த அடிப்படையின் மீது, “கலாச்சார-தேசியச் சுயநிர்வாகம்” என்று அவர்கள் கூறுகின்ற ஒரு முழுத் திட்டத்தையும் நடைமுறைச் செயல்திட்டத்தையும் கட்டி அமைப்பதிலும், நடைமுறையில் பூந்தக் காரர்கள் தொழிலாளர்களுக்கு மத்தியில் பூர்ஷ்வாத் தேசியவாதத்தின் கருவிகளாக நிற்கின்றனர்.

3. “இரண்டறக் கலத்தல்” பற்றிய தேசியவாதப் பூச்சாண்டி

இரண்டறக் கலத்தல் என்ற பிரச்சினை — அதாவது, தேசியச் சிறப்புக் கூறுகளை இழந்து மற்றொரு தேசிய இனத் திற்கு மாறி ஒன்று கலந்து விடுதல் என்ற பிரச்சினை—பூந்த் காரர்கள், அவர்களது சகசிந்தனையாளர்கள் ஆகியோரது தேசியவாத ஊசலாட்டங்களின் விளைவுகளைப் பளிச்சென்று எடுத்துக் காட்டுகிறது.

பூந்த்காரர்களது மாமூல் வாதங்களை—இன்னும் பொருத்தமாகக் கூறவேண்டுமானால், அவர்களது தந்திரங்களை— விசுவாசத்துடன் மீண்டும் மீண்டும் திருப்பித் திருப்பிக் கூறும் லீப்மன் அவர்கள் ஒரு நாட்டின் ஐக்கியத் தொழிலாளர் ஸ்தாபனங்களில் எல்லாத் தேசிய இனங்களையும் சேர்ந்த தொழிலாளர்கள் ஒன்றுபட்டு கலந்திணைந்திருக்க வேண்டும் என்ற கோரிக்கைக்கு (“ஸேவெர்னியா பிராவ்தாவில்” வெளியான கட்டுரையின் இறுதிப் பகுதியைப் பார்க்க) “அப்பழைய இரண்டறக் கலத்தல் கதைதான்” என்று பட்டம் கட்டிவிட்டார்.

“ஸேவெர்னியா பிராவ்தாவின்” கட்டுரையின் இறுதிப் பகுதியை விமர்சித்துக் கூறும் பொழுது திரு. லீப்மன் சொல்கிறார்: “இதன் விளைவு என்ன? நீர் எந்த தேசிய இனத்தைச் சேர்ந்தவர் என்று ஒரு தொழிலாளியைக் கேட்டால், நான் ஒரு சோஷல்-டெமாகிராட்” என்று அவர் பதிலளிக்க வேண்டும்”.

புத்திசாதுரியத்தின் சிகரம் என்று நமது பூந்த்காரர் இதைக் கருதுகிறார். முரண்பாடுகளற்ற ஜனநாயக, மார்க்ஸீயக் கோஷத்துக்கு எதிராக, “இரண்டறக் கலத்தல்” என்பது பற்றிய இத்தகைய புத்திசாதுரியங்களும் கூச்சலும் உண்மையில் அவரைக் காட்டிக் கொடுத்து விடுகின்றன.

தேசியப் பிரச்சினை விஷயத்தில் வரலாற்று ரீதியான இரண்டு போக்குகளை வளர்ந்துவரும் முதலாளித்துவம் அறியும். முதலாவது, தேசிய வாழ்வும் தேசிய இயக்கங்களும் விழிப்புற்று எழுதல், தேசிய ஒடுக்கல் முறை அனைத்தையும் எதிர்த்துப் போராடுதல், தேசிய அரசுகளைத் தோற்று வித்தல் ஆகியவை. இரண்டாவது, சர்வதேசத் தொடர்பு

கள் அபிவிருத்தியடைந்து மேலும் அடிக்கடி ஏற்படுவது, தேசியத் தடைகள் தகர்ந்துபோவது, மூலதனம், பொதுவாகப் பொருளாதார வாழ்வு, அரசியல், விஞ்ஞானம் முதலிய பலதுறைகளிலும் சர்வதேச ரீதியில் ஒற்றுமை உருவாதல் ஆகியவை)

இவ்விரண்டு போக்குகளும் முதலாளித்துவம் முழுமைக்கும் பொருந்தும் ஒரு விதியின் சாரமாகும். அதன் வளர்ச்சியின் தொடக்கத்தில் முதலாவது போக்கு மேலோங்கி நிற்கிறது, சோஷலிஸ்ச் சமுதாயமாக உருமாறுவதை நோக்கிப் போய்க் கொண்டிருக்கும் ஒரு முதிர்ந்த முதலாளித்துவத்தை இரண்டாவது போக்கு காட்டுகிறது. மார்க்ஸியவாதிகளின் தேசியச் செயல்திட்டம் இவ்விரு போக்குகளையும் கணக்கில் எடுத்துக்கொண்டு முன்வைத்து ஆதரித்துப் பரப்புவது: முதலாவது, தேசிய இனங்கள், மொழிகள் ஆகியவைகளுக்குச் சம அந்தஸ்து; இந்த விஷயத்தில் எந்த வித விசேஷ உரிமைகளையும் அனுமதிக்கக் கூடாது (மேலும் தேசிய இனங்களுக்குச் சுயநிர்ணய உரிமை வேண்டும், இதைப் பற்றிப் பின்னர் தனியாகக் கவனிப்போம்). இரண்டாவது, சர்வதேசியம் என்ற கோட்பாடு; பூர்ஷ்வா தேசியவாதம்—மிகவும் நயப்படுத்தப்பட்ட வகையைச் சேர்ந்த தேசியவாதமாக இருப்பினும் சரிதான்—என்பது பாட்டாளி வர்க்கத்தைப் பிடித்துவிடாமல் இருப்பதற்கென, அதை எதிர்த்து சிறிதும் விட்டுக் கொடுக்காமல் போராடுதல்.

“இரண்டறக் கலத்தல்” என்பதை எதிர்த்து நமது பூந்த்காரர் வாளை நோக்கி முறையிடும்பொழுது, அவர் எந்த அர்த்தத்தில் அப்படிச் செய்கிறார் என்ற கேள்வி எழுகிறது. தேசிய இனங்கள் ஒடுக்கப்படுவதை அல்லது குறிப்பிட்டதொரு தேசிய இனம் விசேஷ உரிமைகள் பெற்றிருப்பதைப் பற்றி அவர் குறிப்பிட்டிருக்க முடியாது. ஏனென்றால் “இரண்டறக் கலத்தல்” என்ற சொல் இங்கு பொருந்தவே பொருந்தாது; ஏனென்றால், எல்லா மார்க்ஸியவாதிகளும் தனியாகவும் அதிகாரபூர்வமாக ஐக்கியப்பட்ட முழுமையாகவும், தேசியங்களுக்கெதிராக உபயோகிக்கப்படும் மிகச் சிறு பலாத்காரத்தையும் ஒடுக்குதலையும் அவைகள் சமத்துவமின்றி நடத்தப்படுவதையும் திட்டவட்டமாகச் சந்தேகத்திற்கு இடமில்லாமல் கண்டித்திருக்கின்றனர்; கடைசியாக,

பூந்த்காரரால் தாக்கப்படும் “ஸேவெர்யா பிராவ்தா” கட்டுரையில் இந்தப் பொது மார்க்ஸீயக் கருத்தானது மிகவும் ஆணித்தரமான முறையில் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

இல்லை. மழுப்பித் தப்பித்துக்கொள்வது இங்கு சாத்தியமில்லை. “இரண்டறக் கலத்தல்” என்பதைக் கண்டனம் செய்யும்பொழுது திரு. லீம்மனின் மனதில் இருந்தது பலாத்காரம் அல்ல, சமத்துவமின்மை அல்ல, விசேஷ உரிமைகளும் அல்ல. பலாத்காரம் அனைத்தையும் சமத்துவமின்மை அனைத்தையும் விலக்கி வைத்து விட்டால் இரண்டறக் கலத்தல் என்ற அந்த விஷயக்கருத்தில் வேறு ஏதாவது உருப்படியாக எஞ்சியிருக்கிறதா?

ஆம், சந்தேகமின்றி இருக்கத்தான் செய்கிறது. முதலாளித்துவத்தின் உலக வரலாற்று ரீதியில் காணப்படும் போக்கு — தேசியத் தடைகளைத் தகர்த்து வீழ்த்தி, தேசிய வேறுபாடுகளைத் துடைத்து அகற்றி, தேசிய இனங்களை இரண்டறக்கலக்கும் போக்கு—இதுதான் எஞ்சியிருக்கிறது. ஒவ்வொரு பத்தாண்டு காலமும் கழியக்கழிய இப்போக்கு மேலும் மேலும் அதிக வலிமையுடன் வெளிப்படுகிறது; முதலாளித்துவத்தை சோஷலிஸமாக மாற்றும் மாபெரும் சக்திகளில் ஒன்றாக விளங்குகிறது.

யார் ஒருவன் தேசிய இனங்கள், மொழிகளின் சம அந்தஸ்தை அங்கீகரித்து அதற்காகப் போராடவில்லையோ, எல்லா தேசிய ஒடுக்கலையும் சமத்துவமின்மையையும் எதிர்த்துப் போராடவில்லையோ அவன் ஒரு மார்க்ஸீயவாதியே அல்ல; அவன் ஒரு ஜனநாயகவாதிகூட அல்ல; அதில் சந்தேகமே இல்லை. ஆனால், “இரண்டறக் கலத்தல்வாதியாக” இருக்கிறான் என்பதற்காக இன்னொரு தேசிய இனத்தைச் சேர்ந்த ஒரு மார்க்ஸீயவாதியின் மீது வசைமாரி பொழியும் போலி-மார்க்ஸீயவாதி ஒரு தேசியவாத பிலிஸ்டைன் தானே தவிர வேறில்லை என்பதிலும் சந்தேகமில்லை. பூந்த்காரர்கள் அனைவரும், லெ. யுர்க்கேவிச், தன்ட்ஸோவ் முதலியவர்களைப் போன்ற உக்ரேனிய தேசியவாத-சோஷலிஸ்டுகளும் (சிறிது நேரத்தில் இவர்களைப் பற்றி நாம் கவனிப்போம்) இந்த அவலட்சணமான கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவர்கள்.

இந்த தேசியவாத பிலிஸ்டைன்களின் கருத்துக்கள் எவ்வளவு பிற்போக்கானவை என்பதை ஸ்தூலமாகக்

காட்டுவதற்கு மூன்றுவகையான உண்மைகளை நாம் எடுத்துக் கூறுவோம்.

ருஷ்யாவின் மரபு வழுவாத மார்க்ஸீயவாதிகளின் “இரண்டறக் கலத்தல்” என்பதைக் குறித்து மிக அதிகமாகச் சத்தம் போடுகிறவர்கள் பொதுவாக ருஷ்யாவிலிருக்கும் யூதத் தேசியவாதிகளும், சிறப்பாக யூத்காரர்களும் தான். ஆயினும் முன்னர் எடுத்துக்காட்டப்பட்ட புள்ளி விவரங்கள் காண்பிப்பதைப் போல், உலகிலுள்ள ஒரு கோடியே ஐந்து லட்சம் யூதர்களில் சுமார் பாதிப்பேர் நாகரிக மடைந்துள்ள உலகில் வாழ்கிறார்கள்; “இரண்டறக் கலப்பதற்குச்” சாதகமான சூழ்நிலை அங்குதான் மிகவும் வலுவாக இருக்கிறது. ஆனால் ருஷ்யாவிலும் காலீஷியாவிலும் மகிழ்ச்சியற்ற, தாழ்த்தப்பட்ட, உரிமைகள் பறிக்கப்பட்ட யூதர்கள் வசிக்கிறார்கள். இவர்கள் (ருஷ்யாவையும் போலந்தையும் சேர்ந்த) புரிஷ்கேவிச்சுகளால் நசுக்கப்படுகிறார்கள். இங்கு “இரண்டறக் கலப்பதற்கான” சூழ்நிலை மிகமிகக் குறைவானதாக இருக்கிறது; இங்கு இன ஒதுக்கம் மிகுதியாக இருக்கிறது; புரிஷ்கேவிச் ஆட்சியின்கீழ் இங்குதான் “குடியிருப்பு எல்லை”,²¹ “சதவிகித ஒதுக்குமுறை”²² இன்னும் இதரபல கவர்ச்சிகரமான அம்சங்களும் கூட இருக்கின்றன.

நாகரிகமடைந்துள்ள உலகில் வாழும் யூதர்கள் ஒரு தேசிய இனம் அல்ல, அவர்கள் பெரும்பாலும் இரண்டறக் கலந்து விட்டார்கள் என்று கார்ல் காவுத்ஸ்கியும் ஒட்டோ பெளவரும் கூறுகிறார்கள். காலீஷியாவிலும் ருஷ்யாவிலும் வசிக்கும் யூதர்கள் ஒரு தேசிய இனமல்ல, துரதிருஷ்டவசமாக (இது அவர்களது தவறு அல்ல, புரிஷ்கேவிச்சுடையது) இன்னும் ஒரு ஜாதியாகத் தான் இங்கு அவர்கள் இருக்கிறார்கள். யூதர்களின் வரலாற்றை நன்கு அறிந்தவர்களுடைய, மேற்கூறிய விஷயங்களை கவனத்தில் எடுத்துக்கொண்டவர்களுடைய மறுக்க முடியாத தீர்ப்பு இதுதான்.

இந்த விஷயங்கள் எதை நிரூபிக்கின்றன? யூதப் பிற்போக்குவாத பிலிஸ்டைன்கள் மட்டும் தான் வரலாற்றுப் போக்கைப் பின்னே திருப்பிவிட விரும்புகிறார்கள்; ருஷ்யாவிலும் காலீஷியாவிலும் நிலவும் நிலைமைகளிலிருந்து பாரிஸிலும் நியூயார்க்கிலும் நிலவும் நிலைமைகளுக்குச் செல்லும்படி அதைத் தள்ளிவிடுவதற்கு மாறாக, எதிர்த்திசையில் திருப்ப

விரும்புகிறார்கள்—அவர்கள் மட்டும் தான் “இரண்டறக் கலத்தல்” என்பதற்கு எதிராக ஓலமிட முடியும்.

உலக வரலாற்றில் கொண்டாடப்படுகின்ற யூதர்கள், ஜனநாயகம் சோஷலிஸம் ஆகியவற்றின் முன்னணித் தலைவர்களை உலகுக்கு ஈந்திருக்கின்ற யூதர்கள், இந்தச் சிறந்த யூதர்கள், இரண்டறக் கலத்தலை எதிர்த்து ஒருபொழுதும் கூக்குரலிட்டதில்லை. யூதத்தின் “பின்புறக் காட்சியைப்” பற்றி பயபக்தியுடன் தியானம் செய்கிறவர்கள் மட்டும் தான் இரண்டறக் கலத்தலை எதிர்க்கிறார்கள்.

அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகளில் குடிபுகுவதற்கு அந்நாட்டிற்கு வந்திறங்குவோர்கள் புள்ளிவிவரத்திலிருந்து, முன்னேற்றமடைந்துள்ள முதலாளித்துவத்தின் இன்றைய நிலையில் தேசிய இனங்கள் இரண்டறக் கலந்து விடுகின்ற பொதுவான செயல்போக்கானது எந்த அளவுக்கு வளர்ந்துள்ளது என்பதைப் பற்றிய குத்துமதிப்பான அளவைத் தெரிந்து கொள்ளலாம். 1891க்கும் 1900க்கு இடைப்பட்ட பத்தாண்டுக் காலத்தில் ஐரோப்பா 37,00,000 பேர்களையும், 1901க்கும் 1909க்கும் இடைப்பட்ட ஒன்பது ஆண்டுகளில் 72,00,000 பேர்களையும் அங்கு அனுப்பி வைத்தது. அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகளின் 1900ம் ஆண்டு மக்கட்தொகைக் கணக்கின்படி 1,00,00,000க்கும் அதிகமான அந்நியர்கள் அங்கு இருந்தனர். அதே மக்கட்தொகைக் கணக்கின்படி நியூயார்க் மாநிலத்தில் 78,000க்கும் அதிகமான ஆஸ்திரியர்களும், 1,36,000 இங்கிலீஷ்காரர்களும், 20,000 பிரெஞ்சுக்காரர்களும், 4,80,000 ஜெர்மானியர்களும், 37,000 ஹங்கேரியர்களும், 4,25,000 ஐரிஷ்காரர்களும், 1,82,000 இத்தாலியர்களும், 70,000 போலந்துக்காரர்களும், 1,66,000 பேர் ருஷ்யாவிலிருந்து வந்தவர்களும் (பெரும்பாலும் யூதர்கள்), 43,000 ஸ்வீடன் நாட்டவர்களும் மற்றும் பல நாட்டவர்களும் இருந்தனர். இந்த மாநிலத்தில் தேசிய வேற்றுமைகள் அரைத்துக் கரைக்கப்படுகின்றன. நியூயார்க்கில் பெரும் சர்வதேச அளவில் நடைபெறும் அதே போக்கை ஒவ்வொரு பெரிய நகரத்திலும் தொழிற்பட்டணத்திலும் காணலாம்.

முதலாளித்துவம் தேசிய இனங்களை இரண்டறக் கலக்கச் செய்யும் இந்தப் போக்கு வரலாற்றில் மிகப்பெரிய முன்

னேற்றம் என்பதையும், பல்வேறு பின்தங்கிய பிரதேசங்களில்—சிறப்பாக ருஷ்யா போன்ற பின்தங்கிய நாடுகளில்—பல்வேறு மூலைமுடுக்குகளில் ஊன்றிக்கிடக்கும் குறுகிய தேசியவாதத்தன்மை வாய்ந்த பத்தாம் பசலித்தனத்தைத் தகர்த்தெறிகிறது என்பதையும் தேசியக் காழ்ப்புகளினால் பீடிக்கப்பட்டுக் கிடக்காத யாரும் கவனிக்காமல் இருக்க முடியாது.

ருஷ்யாவையும், உக்ரேனியர்கள் விஷயத்தில் பெரிய-ருஷ்யர்கள் நடந்து கொள்வதையும் எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். உக்ரேனியர்கள் நம்ப முடியாத அளவுக்குத் தாழ்மைப் படுத்தப்படுகிறார்கள். இயல்பாகவே, ஒவ்வொரு ஜனநாயகவாதியும்—மார்க்ஸீயவாதிகளைப் பற்றிக் கூறவே வேண்டாம் — இதைப் பலமாக எதிர்த்து, உக்ரேனியர்களுக்கு முழு அளவில் சம உரிமைகள் வழங்கப்பட வேண்டும் என்று கோருவார். ஆனால் இப்பொழுது ஒரே அரசின் எல்லைக்குள் வாழும் உக்ரேனியப் பாட்டாளி வர்க்கத்துக்கும் பெரிய-ருஷ்யப் பாட்டாளி வர்க்கத்துக்கும் இடையிலான உறவுகளையும் இணைப்பையும் பலவீனப்படுத்துவது சோஷலிஸத்துக்குப் படுதுரோகம் செய்வதாகும்; உக்ரேனிய “தேசியக் குறிக் கோள்கள்” என்ற பூர்ஷ்வாக்களின் நோக்கு நிலையிலிருந்து பார்த்தாலும் கூட அது ஒரு மடத்தனமான கொள்கை ஆகும்.

அந்த மடத்தனமான கொள்கைக்கு திரு. லெவ் யுர்க்கேவிச் ஒரு உதாரணம்—இவர் தம்மையும் “மார்க்ஸீயவாதி” (பாவம் மார்க்ஸ்!) என்று கூறிக்கொள்கிறார். உக்ரேனியப் பாட்டாளி வர்க்கம் முழுமையாக ருஷ்யமயமாக்கப்பட்டு விட்டது, அதற்குத் தனி ஸ்தாபனம் ஒன்றும் தேவையில்லை என்று 1906ல் ஸக்கலோவ்ஸ்க்கியும் (பாலோக்) லுக்கேஷேவிச்சும் (துச்சாப்ஸ்கி) உறுதியுடன் கூறியதாகத் திரு. யுர்க்கேவிச் எழுதுகிறார். பிரச்சினையுடன் நேராகச் சம்பந்தப்பட்ட உருப்படியான விஷயம் ஒன்றையும் எடுத்துக் காட்டாமல் இதற்காக அவர்களின் மேல் பாய்கிறார் திரு. யுர்க்கேவிச். இது “தேசியத்தில் செயலின்மை”, “தேசியத்தைத் துறத்தல்” என்றும், இம்மனிதர்கள் “உக்ரேனிய மார்க்ஸீயவாதிகளிடையில் பிளவை (!!) ஏற்படுத்தி விட்டார்கள்” என்றும் பலவாறு கூறி மிகவும் கீழ்த்தரமான, மிகவும் மடத்தனமான, மிகவும் பிற்போக்குத்தனமான தேசியவாதத்தின்

உணர்வுடன் நிதானமிழந்த வகையில் கத்துகிறார். “தொழிலாளர்களிடத்தில் உக்ரேனிய தேசிய உணர்வு வளர்ந்திருந்தாலும்கூட”, இன்று, தொழிலாளர்களில் சிறுபான்மையினர்தான் “தேசிய உணர்வு பெற்றிருக்கிறார்கள்”, ஆனால் பெரும்பான்மையினரோ “ருஷ்யக் கலாச்சாரத்தின் பாதிப்பில்தான் இன்னும் சிக்குண்டிருக்கிறார்கள்” என்று திரு. யுர்க்கேவிச் நமக்கு உறுதி கூறுகிறார். எனவே நம் கடமை, “பொதுமக்களைப் பின்பற்றுவதல்ல, ஆனால் அவர்களைத் தலைமை தாங்கி அவர்களுக்குத் தங்களது தேசியக் குறிக்கோள்களை விளக்கிக் கூறுவதே” என்று இந்தத் தேசியவாத பிலிஸ்டைன் அறைகூவுகிறார் (“த்ஸ்வின்”, பக். 89).

திரு. யுர்க்கேவிச்சின் இந்த வாதம் முழுக்க முழுக்க பூர்ஷ்வா தேசியவாதத் தன்மை வாய்ந்தது. ஆயினும் பூர்ஷ்வா தேசியவாதிகளின்—அவர்களில் சிலர் உக்ரேய்னாவுக்கு முழுமையான சம அந்தஸ்தும் சுயநிர்வாக உரிமையும் கொடுக்கப்பட வேண்டுமென்று கூறுகிறார்கள்; மற்றவர்களோ சுயேச்சையான உக்ரேனிய அரசு ஒன்று ஏற்பட வேண்டும் என்று கூறுகிறார்கள்—கண்ணோட்டத்தின்படி கூட இந்த வாதம் எடுபடாது. உக்ரேனியர்களின் விடுதலை லட்சியத்துக்கான கடினமான முயற்சிகள் பெரிய-ருஷ்ய, போலிஷ் நிலப்பிரபுத்துவ வர்க்கத்தாலும், இந்த இரு தேசிய இனங்களையும் சேர்ந்த பூர்ஷ்வா வர்க்கத்தினாலும் எதிர்க்கப்படுகிறது. இந்த வர்க்கங்களுக்கெதிராக நிற்கக்கூடிய சமூகச் சக்தியாது? இதற்கு உண்மையான விடையை இருபதாம் நூற்றாண்டின் முதல் பத்தாண்டு தந்திருக்கிறது. ஜனநாயக விவசாய வர்க்கத்தைத் தன்பின் திரட்டி வைக்கும் தொழிலாளி வர்க்கம்தான் அந்தச் சக்தி. எதன் வெற்றி தேசிய இன ஒடுக்குமுறையை அசாத்தியம் ஆக்கிவிடுமோ அந்த உண்மையான ஜனநாயகச் சக்தியைப் பிளவுபடுத்தி அதன்மூலம் அதைப் பலவீனப்படுத்த முயல்வதன் வாயிலாகத் திரு. யுர்க்கேவிச் பொதுவாக ஜனநாயகத்தின் நலன்களுக்கு மட்டுமே அல்ல, தனது சொந்த நாடாகிய உக்ரேய்னாவின் நலன்களுக்கும் துரோகம் செய்கிறார். பெரிய-ருஷ்ய, உக்ரேனியப் பாட்டாளிகள் ஒன்றுசேர்ந்து போராடினால் சுதந்திரமான உக்ரேய்னா என்பது சாத்தியம்; அத்தகைய ஒற்றுமை இல்லையென்றால், அதைப் பற்றிப் பேசவே இடமில்லை.

ஆனால், மார்க்ஸீயவாதிகள் பூர்ஷ்வா-தேசீயவாதக் கண்ணோட்டத்தின் எல்லைக் கோட்டுக்குள் நின்று விடுவதில்லை. தெற்கில், அதாவது உக்ரேய்னாவில் பல்லாண்டுகளாகப் பொருளாதாரத் துறையில் துரிதமான, திட்டவட்டமான வளர்ச்சிப் போக்கு ஒன்று இயங்கிக் கொண்டு வருகின்றது. பெரிய-ருஷ்யாவிலிருந்து பல லட்சக்கணக்கான விவசாயிகளும் தொழிலாளிகளும் முதலாளித்துவப் பண்ணைகளையும் சுரங்கங்களையும் நகரங்களையும் நோக்கி ஈர்க்கப்படுகிறார்கள். பெரிய-ருஷ்ய, உக்ரேனியப் பாட்டாளி வர்க்கங்கள் “இரண்டறக் கலத்தல்” — இவற்றின் எல்லைக்குள்—நிகழ்கிறது என்பது மறுக்க முடியாத உண்மை. இந்தப் போக்கு முற்போக்கானது என்பதில் சந்தேகமேயில்லை. பெரிய-ருஷ்யாவிலும் உக்ரேய்னாவிலும் நாகரிகம் நுழையாத மூலை முடுக்குகளில் வசிக்கின்ற அறியாமை மிகுந்த, பத்தாம் பசலித்தனமான, ஒரே இடத்தில் நிலைத்து வாழ்கின்ற குடியானவர்களாகிய “முழிக்குகளின்” இடத்தில் அங்குமிங்கும் செல்கின்ற பாட்டாளியை முதலாளித்துவம் உற்பத்தி செய்கிறது. இந்தப் பாட்டாளியின் வாழ்க்கை நிலைமைகள் பெரிய-ருஷ்யர், உக்ரேனியர்களின் தனிவகைப்பட்ட குறுகிய தேசீய மனப் பான்மையைத் தகர்த்தெறிகின்றன. நாளடைவில் பெரிய-ருஷ்யாவுக்கும் உக்ரேய்னாவுக்கும் இடையில் ஒரு ராஜ்ய எல்லை தோன்றும் என்று நாம் பாவித்துக் கொண்டாலும்கூட, பெரிய-ருஷ்ய, உக்ரேனியத் தொழிலாளிகள் “இரண்டறக் கலந்துள்ளது” சந்தேகத்துக்கிடமின்றி சரித்திர ரீதியில் ஒரு முற்போக்குத் தன்மை உடையதாகும். தேசீய இனங்கள் அமெரிக்காவில் வேற்றுமை காண முடியாதவாறு ஒன்று கலப்பது எப்படி சந்தேகத்துக்கிடமின்றி முற்போக்குத் தன்மை கொண்டதோ அப்படியேதான் இதுவும். உக்ரேய்னாவும் பெரிய-ருஷ்யாவும் சுதந்திரமாக ஆக, முதலாளித்துவத்தின் வளர்ச்சியும் மேலும் விரிவாகவும் வேகமாகவும் இருக்கும்; இது நமது அரசின் எல்லாப் பிராந்தியங்களிலிருந்தும் (உக்ரேய்னாவுக்கு ருஷ்யா அண்டை அரசாக ஆகிவிட்டால்) எல்லா அண்டை அரசுகளிலிருந்தும் எல்லாத் தேசீய இனங்களையும் சேர்ந்த தொழிலாளிகளையும் உழைப்பாளி மக்களையும் இன்னும் அதிக வலிமையுடன் நகரங்களையும் சுரங்கங்களையும் தொழிற்சாலைகளையும் நோக்கி ஈர்க்கும்.

இரு தேசிய இனங்களின் பாட்டாளி வர்க்கங்களும் தொடர்பு கொள்ளுதல், இணைதல், இரண்டறக் கலத்தல் ஆகியவற்றினால் பெறும் நன்மைகளை, உக்ரேனிய தேசியக் குறிக்கோளின் கணநேரத்து வெற்றிக்காக வேண்டி, விட்டு விடுகையில் திரு. லெவ் யுர்க்கேவிச் ஒரு உண்மையான பூர்ஷ்வாவைப் போல, அதிலும் கிட்டப்பார்வையும் குறுகிய மனப்பான்மையும் உடைய மந்தபுத்தி படைத்த ஒரு பூர்ஷ்வாவைப்போல, அதாவது ஒரு பிலிஸ்டைனைப்போல நடந்து கொள்கிறார். தேசியக் குறிக்கோள்தான் முதன்மையானது, பாட்டாளி வர்க்கக் குறிக்கோள் இரண்டாவதுதான் என்று பூர்ஷ்வாத் தேசியவாதிகள் கூறுகிறார்கள். அவர்களைப் பின்பற்றி யுர்க்கேவிச்சுகள், தன்த்லோவ்கள், அவர்களையொத்த இரங்கத்தக்க மார்க்ஸியவாதிகள் எல்லோரும் இவ்வாறே திரும்பச் சொல்கிறார்கள். பாட்டாளி வர்க்கக் குறிக்கோள் முதன்மையாக வரவேண்டும் என்று நாம் சொல்கிறோம். ஏனென்றால், தொழிலாளர்களுடைய, மனித சமுதாயத்தின் நீடித்த, அடிப்படை நலன்களையும், அத்துடன் ஜனநாயகத்தின் நலன்களையும் அது பாதுகாக்கிறது; ஜனநாயகம் இல்லா விட்டால் சுயநிர்வாக உரிமையோ அல்லது சுதந்திரமோ பெற்ற ஒரு உக்ரேய்னாவை எண்ணிக்கூடப் பார்க்க முடியாது.

தேசியவாத மாணிக்கங்களும் முத்துக்களும் மலிந்து கிடக்கும் திரு. யுர்க்கேவிச்சின் வாதத்தில் நாம் கவனிக்க வேண்டியது இன்னும் ஒன்று இருக்கிறது; சிறுபான்மையான உக்ரேனியத் தொழிலாளர்கள் தேசிய உணர்வு பெற்றிருக்கிறார்கள் என்றும் “பெரும்பான்மையினர் ருஷ்யக் கலாச்சாரத்தின் பாதிப்பில்தான் இன்னும் சிக்குண்டிருக்கிறார்கள்” (பீல்ஷிஸ்த் பிரெபுவாயெ ஷெ பித் வ்ப்ளீவம் ரொஸ்ஸீய் ஸ்க்கொய் குல்தூரீ) என்று அவர் கூறுகிறார்.

பாட்டாளி வர்க்கத்தைப் பற்றிப் பேசும்பொழுது உக்ரேனியக் கலாச்சாரம் முழுவதையும் பெரிய-ருஷ்யக் கலாச்சாரம் முழுவதற்கும் எதிரிடையாக வைப்பது பூர்ஷ்வாதேசியவாதத்தின் ஆதாயத்துக்காக வேண்டிப் பாட்டாளி வர்க்கத்தின் நலன்களுக்குப் படுதுரோகம் செய்வதாகும்.

நவீன தேசிய இனம் ஒவ்வொன்றிலும் இரண்டு தேசிய இனங்கள் இருக்கின்றன என்று நாம் எல்லா தேசியவாத-

சோஷலிஸ்டுகளுக்கும் சொல்கிறோம். ஒவ்வொரு தேசியக் கலாச்சாரத்திலும் இரண்டு தேசியக் கலாச்சாரங்கள் இருக்கின்றன. புரிஷ்கேவிச்சுகள், குச்சோவ்கள், ஸ்துருவேக்கள் ஆகியோருடைய பெரிய-ருஷ்யக் கலாச்சாரம் இருக்கிறது; ஆனால் செர்னிஷேவ்ஸ்க்கிய், பிளெஹானவ் ஆகியவர்களின் பெயரால் எடுத்துக்காட்டாக இருக்கும் பெரிய-ருஷ்யக் கலாச்சாரம் ஒன்றும் இருக்கிறது. இதே வகை இரு கலாச்சாரங்கள் உக்ரேய்னாலும் ஜெர்மனியிலும் பிரான்சிலும் இங்கிலாந்திலும் யூதர்களுக்கிடையிலும் மற்றும் அதுபோன்ற பலவிடங்களிலும் இருக்கின்றன. உக்ரேனியத் தொழிலாளர்களில் பெரும்பான்மையினர் பெரிய-ருஷ்யக் கலாச்சாரத்தின் பாதிப்பில் இருக்கிறார்கள் என்றால், பெரிய-ருஷ்ய மதகுருமார்களின், பூர்ஷ்வாக்களின் கலாச்சாரத்துடன்கூடவே பெரிய-ருஷ்ய ஜனநாயகம், சோஷல்-டெமாகிரஸி ஆகியவற்றின் கருத்துக்களும் இயங்குகின்றன என்பதும் நமக்குத்திட்டமாகத் தெரியும். முதல்வகைக் “கலாச்சாரத்தை” எதிர்த்துப் போராடும்பொழுது, உக்ரேனிய மார்க்ஸீயவாதி பிந்திய வகைக் கலாச்சாரத்தை எப்பொழுதும் தெளிவாகத் தெரியுமாறு சுட்டிக்காட்டித் தன் தொழிலாளர்கட்கு இவ்வாறு கூறுவார்: “வர்க்க உணர்வு பெற்ற பெரிய-ருஷ்யத் தொழிலாளர்களுடனும் அவர்களது இலக்கியத்துடனும் அவர்களது கருத்தோட்டங்களுடனும் தொடர்பு கொள்வதற்குக் கிடைக்கும் ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பத்தையும் நாம் ஆவலோடு பற்றிக்கொள்ள வேண்டும், பயன்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும், நம்மால் முடிந்த அளவு எவ்வளவுக்கு வளர்க்க முடியுமோ அவ்வளவுக்கு வளர்க்க வேண்டும்; உக்ரேனிய, பெரிய-ருஷ்யத் தொழிலாளி வர்க்க இயக்கங்கள் இரண்டினுடைய அடிப்படை நலன்களும் இதைக் கோருகின்றன”.

உக்ரேனியர்களை ஒடுக்கியாரும் பெரிய-ருஷ்யர்களின் மேல் உக்ரேனிய மார்க்ஸீயவாதிக்கிருக்கும் மிகவும் நியாயமான, இயற்கையான வெறுப்பினால் ஆட்கொள்ளப்படுகையில், அதனால் கடுகளவு வெறுப்பையாவது—ஒருவரையொருவர் பிரித்து வைக்கும் அளவுக்குத்தான் என்றாலும்—பெரிய-ருஷ்யத் தொழிலாளர்களின் பாட்டாளி வர்க்க கலாச்சாரத்தின் மீதும் குறிக்கோள்களின் மீதும் காட்டுகின்ற அளவுக்கு அந்த வெறுப்பு தன்னைப் பாதிக்கவிடுவானால்,

அத்தகைய மார்க்ஸீயவாதி பூர்ஷ்வா தேசீயவாதம் என்ற சகதியில் அகப்பட்டுக் கொள்வான். அதேபோல உக்ரேனியர்களுக்கு முழுச்சமத்துவம் தரப்படவேண்டும், சுயேச்சையான தனி அரசை ஏற்படுத்திக் கொள்ள அவர்களுக்கு உரிமை வேண்டும் என்ற கோரிக்கைகளை ஒரு கணமாவது பெரிய-ருஷ்ய மார்க்ஸீயவாதி மறந்துவிட்டால் பூர்ஷ்வா தேசீயவாதமாகிய சகதியில் மட்டுமின்றி கறுப்பு நூற்றுவர் வகை தேசீயவாதமாகிய சகதியிலும் சிக்கிக்கொள்வார்.

பெரிய-ருஷ்யத் தொழிலாளர்களும் உக்ரேனியத் தொழிலாளர்களும் ஒன்று சேர்ந்து இயங்க வேண்டும். தாங்கள் ஒரே அரசின் கீழ் வசிக்கும் வரை, பிரசாரம் செய்யப்படுவதற்கு உபயோகிக்கப்படும் மொழி விஷயத்திலும், அந்தப் பிரசாரத்தின் பிராந்திய அல்லது தேசீய விவரங்கள் பற்றிய விஷயத்திலும் முழு சகிப்புத்தன்மை காண்பித்து, பாட்டாளி வர்க்க இயக்கத்தின் பொது அல்லது சர்வ தேசீயக் கலாச்சாரத்தை உருவாக்குவதற்காக அவர்கள் ஸ்தாபன ரீதியில் மிக நெருக்கமான ஒற்றுமையுடனும் ஒருமுகச் செயல்பாட்டுடனும் உழைக்க வேண்டும். இது மார்க்ஸீயத்தின் கண்டிப்பான, தவிர்க்க முடியாத கோரிக்கை. ஒரு தேசீய இனத்தைச் சேர்ந்த தொழிலாளர்கள் இன்னொரு தேசீய இனத் தொழிலாளர்களிடமிருந்து பிரிந்திருக்க வேண்டும் என்று கூறுவதனைத்தும், மார்க்ஸீய ரீதியான “இரண்டறக் கலக்கும்” கோட்பாட்டைத் தாக்குவதனைத்தும் அல்லது பாட்டாளி வர்க்க விஷயத்தில் ஒரு தேசீயக் கலாச்சாரம் முழுவதையும் இன்னொரு முழு, தனிக் கலாச்சாரம் என்று கூறப்படும் தேசீயக் கலாச்சாரத்துக்கு எதிரிடையாக வைக்க முயலுவதனைத்தும் மற்றும் இது போன்ற தனைத்தும் பூர்ஷ்வா தேசீயவாதமாகும். இதை எதிர்த்து ஈவிரக்கமின்றிப் போராடுவது இன்றியமையாதது.

4. “கலாச்சார-தேசீயச் சுயநிர்வாகம்”

பூர்ஷ்வாக்களின் பிரசாரத்தினின்று தனிப்பட்டதாக தேசீயப் பிரச்சினைபற்றிய நமது பிரசாரம், கிளர்ச்சி முழுவதிலும் உள்ளடங்கியிருக்கும் சித்தாந்தத்தை அது தீர்மா

னிக்கிறது என்பதால் மட்டுமல்லாது, பெரிதும் விவாதிக்கப் பட்டு வரும் கலாச்சார-தேசிய சுயநிர்வாகம் பற்றிய செயல்திட்டம் முழுவதுக்கும் இந்த கோஷம்தான் அடிப்படை என்பதனாலும் “தேசியக் கலாச்சாரம்” என்கிற கோஷத்தைப் பற்றிய பிரச்சினை மார்க்ஸியவாதிகளுக்குப் பெரும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது.

மிகவும் நயமாக்கப்பட்ட, சிறிதும் கலப்பற்ற, மிகமிகத் தீவிரமான தேசியவாதத்தைப் புகுத்துவது இச்செயல்திட்டத்தின் குறிக்கோள் என்பதுதான் இதன் முக்கியமான அடிப்படைக் கோளாறு. ஒவ்வொரு குடிமகனும் தான் ஒரு குறிப்பிட்ட தேசிய இனத்தைச் சேர்ந்தவன் என்று பதிவு செய்து கொள்ளுதல், ஒவ்வொரு தேசிய இனமும் தனது அங்கத்தினர்கள் மீது கண்டிப்பாக வரிவிதிக்கும் உரிமையைப் பெற்று, தேசியப் பாராளுமன்றங்கள் (டயெட்கள்), தேசிய அரசாங்கச் செயலாளர்கள் (அமைச்சர்கள்) ஆகியவற்றைப் பெற்று ஒரு சட்டபூர்வமான முழு அமைப்பாக விளங்குதல்—இதுதான் அச்செயல்திட்டத்தின் சாராம்சம்.

தேசியப்பிரச்சினையில் கையாளப்படும் இத்தகையதொரு கருத்து முதலாளித்துவத்தின் விஷயத்தில் புருதோனின் கருத்தைக் கையாள்வதை ஒத்திருக்கிறது. முதலாளித்துவத்தையும் அதன் அடிப்படையாகிய பண்ட உற்பத்தியையும் ஒழிப்பது அல்ல புருதோனின் கருத்து; அந்த அடிப்படையில் காணப்படும் தவறான பிரயோகங்களை, அருவருக்கத்தக்க புடைப் புக்களைக் களைந்து சுத்தப்படுத்தல்தான் அவரது நோக்கம். பரிவர்த்தனையையும் பரிவர்த்தனை மதிப்பையும் ஒழிப்பது அல்ல, அதற்கு மாறாக அதை “அரசியல் சட்டத்துக்கு இணங்கியதாக”, எவ்விடத்திற்கும் பொருந்துவதாக, பூரணமானதாக, “நியாயமானதாக”, ஏற்ற இறக்கங்களுக்கும் நெருக்கடிகளுக்கும் தவறான பிரயோகங்களுக்கும் அப்பாற்பட்டதாக அதை ஆக்குவது இதுதான் புருதோனுடைய கருத்து.

புருதோன் எப்படி ஒரு குட்டி பூர்ஷ்வாவோ, அவரது தத்துவமானது பரிவர்த்தனையையும் பண்ட உற்பத்தியையும் ஒரு முழுமுதற் தனிப்பொருளாக மாற்றி செவ்வைப் பாட்டின் உச்சநிலையாக அவைகளை உயர்த்தி விட்டதோ அதேபோல, “கலாச்சார-தேசியச் சுயநிர்வாகம்” பற்றிய

தத்துவமும் செயல்திட்டமும் குட்டி பூர்ஷ்வா தேசியவாதத் தை ஒரு முழுமுதற் தனிப் பொருளாக மாற்றுகின்றன, செவ்வைப் பாட்டின் உச்சநிலையாக அதை உயர்த்துகின்றன, பலாத் காரம், அநீதி முதலியவைகளை அதிலிருந்து களைந்து அதைச் சுத்தப்படுத்துகின்றன.

தேசியவாதம் எவ்வளவுதான் “‘மிகமிக நியாயமான’”, “‘தூய்மையான’”, மிகமிக நயமான, பண்பட்ட வகையைச் சேர்ந்ததாக இருந்தாலும், மார்க்ஸீயம் அதை ஏற்று அத்துடன் ஒத்து நிற்க முடியாது. தேசியவாதத்தின் வடிவங்கள் அனைத்துக்கும் பதிலாக மார்க்ஸீயம் சர்வதேசியவாதத்தை எடுத்து ஆதரித்து முன்னேற்றுகிறது. எல்லா தேசிய இனங்களும் ஒரு மேல்தரத்தில் ஐக்கியமுற்று இணைவதை மார்க்ஸீயம் ஆதரிக்கிறது. இத்தகையதொரு ஐக்கியம் நம் கண்முன்னாலேயே வளர்வதைப் பார்க்கிறோம். இப்பொழுது அமைக்கப்பட்டுவரும் ரயில் பாதையின் ஒவ்வொரு மைலுடனும், நிறுவப்பட்டு வரும் ஒவ்வொரு சர்வதேச ட்ரஸ்ட்டுடனும், அமைக்கப்படுகின்ற ஒவ்வொரு தொழிலாளர் சங்கத்துடனும் (இந்த சங்கம் தனது பொருளாதார நடவடிக்கைகளிலும், மேலும், கருத்துக்களிலும் குறிக் கோள்களிலும் சர்வதேசியமயமானது) இந்த ஐக்கியம் வளர்ந்து வருகிறது.

பூர்ஷ்வா சமுதாயத்தில் தேசிய இனம் என்ற கோட்பாடு வரலாற்று ரீதியில் தவிர்க்க முடியாதது. இந்தச் சமுதாயத்தைக் கணக்கில் எடுத்துக் கொண்டு, தேசிய இயக்கங்கள் வரலாற்று ரீதியில் முறையானவை என்பதை மார்க்ஸீயவாதி முழுமையாக ஏற்றுக் கொள்கிறார். ஆனால் இந்த ஏற்பு தேசியவாதத்தை ஆதரித்துப் பேசுவது ஆகிவிடாமல் இருக்கும்பொருட்டு, அத்தகைய இயக்கங்களில் எது முற்போக்கானதோ அதைமட்டுமே ஏற்றுக்கொள்வதுடன் அது கண்டிப்பாக நிறுத்திக்கொள்ளப்பட வேண்டும். பூர்ஷ்வா சித்தாந்தமானது பாட்டாளி வர்க்க உணர்வை மங்கச் செய்வதில் இந்த ஏற்பு கொண்டுபோய் விடாதபடி இருப்பதற்காக அவ்வாறு கண்டிப்பான வரையறையில் நிறுத்திக் கொள்ளப்பட வேண்டும்.

நிலப்பிரபுத்துவ மயக்க மந்தநிலையிலிருந்து மக்கள் விழித்தெழுதல், தேசிய ஒடுக்கல் முறை அனைத்தையும் எதிர்த்

தும், மக்களின் தேசிய இனத்தின் அரசரிமைக்காகவும் அவர்கள் போராடுதல் ஆகியவை முற்போக்குத்தனமானவை. ஆகையால், தேசியப் பிரச்சினையின் எல்லா அம்சங்களிலும் மிகவும் திடமான, முரண்பாடுகளற்ற ஜனநாயகம் நிலவ வேண்டும் என்பதற்காகப் போராடுவது மார்க்ஸியவாதியின் கட்டாயக் கடமை. இந்தப் பணி பெரும்பாலும் எதிர்மறையானது. ஆனால், தேசியவாதத்துக்கு ஆதரவாகப் பாட்டாளி வர்க்கம் இந்த அளவுக்குத் தான் செல்லமுடியும். ஏனெனில் இதற்கு அப்பால், தேசியவாதத்தை பலப்படுத்துவதற்காக முயலும் பூர்ஷ்வா வர்க்கத்தின் “ஆக்கபூர்வமான” நடவடிக்கை தொடங்குகிறது.

நிலப்பிரபுத்துவத் தனையும் தேசிய இன ஒடுக்கு முறை அனைத்தையும் எந்த ஒரு தேசிய இனமோ அல்லது ஒரு மொழியோ பெற்றிருக்கும் விசேஷ உரிமைகள் அனைத்தையும் ஒழித்தல்—இது ஜனநாயக சக்தி என்ற முறையில் பாட்டாளி வர்க்கத்தின் கட்டாயக் கடமையாகும். தேசியப் பிரச்சினைபற்றிய சச்சரவினால் மங்கடிக்கப்பட்டு, தடைப்பட்டுள்ள பாட்டாளிகளின் வர்க்கப் போராட்டத்தின் நலன்களுக்கு இது நிச்சயம் உகந்தது. ஆயினும் பூர்ஷ்வா தேசியவாதத்துக்கு ஆதரவாக, இந்தக் கண்டிப்பான வரையறைக்கும் திட்டவட்டமான வரலாற்று வரம்புகட்கும் அப்பால் போவது பாட்டாளி வர்க்கத்துக்குத் துரோகம் செய்வது ஆகும், பூர்ஷ்வாக்களின் சார்பில் நிற்பதாகும். இங்கே ஒரு எல்லைக்கோடு இருக்கிறது; ஆனால் அது பெரும்பாலும் அடிக்கடி மெல்லியதாக இருக்கும். பூந்த்காரர்களும் உக்ரேனிய தேசியவாத-சோஷலிஸ்டுகளும் இதை அறவே மறந்துவிடுகிறார்கள்.

தேசிய ஒடுக்குமுறை அனைத்தையும் எதிர்ப்பதா?—கண்டிப்பாக ஆம்! எந்த வகையான தேசிய வளர்ச்சிக்கும், பொதுவாகத் “தேசியக் கலாச்சாரத்துக்கும்” ஆதரவாகப் போராடுவதா?—நிச்சயமாக இல்லை. முதிர்ச்சியடையாத தேசிய இயக்கங்கள் உலக முழுவதிலும் உள்ளன என்பதற்கு உதாரணங்களை முதலாளித்துவ சமுதாயத்தின் பொருளாதார வளர்ச்சி நமக்குக் கொடுக்கிறது. பல சிறிய தேசிய இனங்களிலிருந்து, அல்லது சில சிறிய தேசிய இனங்களுக்குப் பாதகமான வகையில், பெரிய தேசிய இனங்கள் உருவாதல்; தேசிய இனங்கள் இரண்டறக் கலத்தல் என்ற உதாரணங்

களை அது கொடுக்கிறது. பொதுவாக தேசிய இன வளர்ச்சி என்பது பூர்ஷ்வா தேசியவாதக் கோட்பாடுதான்; எனவே தான் பூர்ஷ்வா தேசியவாதம் எதனுடனும் சேராமல் தனித்து செயல்படுகிறது, எனவேதான் தேசியப் பிரச்சினை பற்றிய சச்சரவு முடிவின்றி நீடிக்கிறது. பாட்டாளி வர்க்கமோ, ஒவ்வொரு தேசிய இனத்தினுடைய தேசிய வளர்ச்சியையும் ஆதரிக்கும் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொள்ளாமல் இருப்பதுடன், அத்தகைய மாயைகளில் சிக்கிக்கொள்ள வேண்டாம் என்று பொதுமக்களை எச்சரிக்கவும் செய்கிறது; முதலாளித்துவக் கலந்துறவாடலின் முழுச் சுதந்திரத்திற்கென நிற்கின்றது; பலவந்தமாக பலாத்கார அடிப்படையிலோ அல்லது தனி விசேஷ உரிமைகளின் அடிப்படையிலோ ஸ்தாபிக்கப்பட்ட தேசிய இரண்டறக் கலத்தல் தவிர தேசிய இனங்களின் மற்றெல்லா விதமான இரண்டறக் கலத்தலையும் அது வரவேற்கிறது.

“நியாயமான” வரம்புகளுக்குட்பட்டதொரு துறைக்குள் தேசியவாதத்தைப் பலப்படுத்துதல், தேசியவாதத்தை “அரசியல் சட்டரீதியானதாக்குதல்”, ஒரு தனி அரசாங்க நிறுவனத்தின் மூலமாக தேசிய இனங்களைத் தனித்தனியாகப் பிரிப்பதற்கு வகை செய்தல்—கலாச்சார-தேசிய சுயநிர்வாகத்தின் சித்தாந்த அடிப்படையும் உள்ளடக்கமும் இதுதான். இக்கருத்து முற்ற முழுக்கப் பூர்ஷ்வாக்களுடையது, முற்ற முழுக்கப் பொய்யானது. தேசியவாதத்தைப் பலப்படுத்தும் எதையும் பாட்டாளி வர்க்கம் ஆதரிக்க முடியாது, அதற்கு மாறாக, தேசிய வேறுபாடுகளை அழித்தொழிப்பதற்கும் தேசியப் பிரிவுத் தடைகளை அகற்றுவதற்காகவும் உதவும் எதையும் அது ஆதரிக்கிறது. தேசிய இனங்களின் பரஸ்பரத் தொடர்புகளை மேலும் மேலும் நெருக்கமுள்ளது ஆக்கும் எல்லாவற்றையும், தேசிய இனங்கள் கலந்து ஒன்றாவதற்கு இட்டுச் செல்லும் எல்லாவற்றையும் பாட்டாளி வர்க்கம் ஆதரிக்கிறது. வேறுவிதமாக நடப்பது என்பது பிற்போக்குத்தனமான தேசியவாத பிலிஸ்டைனிஸத்திற்கு ஆதரவாக நிற்பதாகும்.

ஆஸ்திரிய சோஷல்-டெமாகிராட்டுகள் தங்களது புரூன் காங்கிரஸில் (1899ல்)²³ கலாச்சார-தேசிய சுயநிர்வாகத்திட்டத்தை விவாதித்த பொழுது, அத்திட்டத்தைத் தத்து

வார்த்த ரீதியில் மதிப்பீடு செய்வதற்கு அனேகமாகக் கவனம் செலுத்தப்படவில்லை. ஆயினும் அச்செயல்திட்டத்துக்கு எதிராகக் கீழ்வரும் இரண்டு வாதங்கள் எழுப்பப்பட்டன என்பது கவனத்திற்குரியதாகும்: (1) அது மதகுருமார்களின் செல்வாக்கை வலுப்படுத்தும்; (2) “ஷோவினிஸத்தை நிரந்தரமான சக்தியாகச் செய்வதும் அதை ஒவ்வொரு சிறிய சமுதாய வகுப்பிலும் ஒவ்வொரு சிறிய குழுவிலும் புகுத்துவதும் அதன் விளைவாக இருக்கும்” (புரூன் காங்கிரஸின் அதிகார பூர்வமான ஜெர்மன் மொழி அறிக்கையின் பக்கம் 92. யூத தேசியவாதக் கட்சியாகிய யூத சோஷலிஸ்ட் தொழிற் கட்சி²⁴ருஷ்ய மொழிப்பெயர்ப்பு ஒன்றை வெளியிட்டுள்ளது).

“தேசியக் கலாச்சாரம்” என்பது அதன் சாதாரணப் பொருளில்—அதாவது பள்ளிகள் முதலியன என்ற பொருளில்—இன்று உலகின் எல்லா நாடுகளிலும் மதகுருமார்கள், பூர்ஷ்வா ஷோவினிஸ்டுகள் ஆகியோரின் பிரதான செல்வாக்கில்தான் இருக்கிறது என்பதில் சந்தேகம் இருக்க முடியாது. தேசிய இனங்களை அரசியல் சட்டரீதியானதாக்குவது அவைகளுக்குள் நடைபெறும் வர்க்கப் போராட்டத்தைப் புறம்பான நோக்கங்கள் இல்லாதவாறு தூய்மைப்படுத்தும் என்று பூந்த்காரர்கள் “கலாச்சார-தேசியச்” சுயநிர்வாகம் கோரும் பொழுது கூறுவது அப்பட்டமான பரிகசிக்கத்தக்க குதர்க்கவாதம். பிரதானமாகப் பொருளாதார, அரசியல் துறைகளில்தான் எந்த ஒரு முதலாளித்துவ சமுதாயத்திலும் கடுமையான வர்க்கப் போராட்டம் நடத்தப்படுகிறது. இதிலிருந்து கல்வித்துறையை ஒதுக்கிவிடுவது முதலில் முட்டாள்தனமான கற்பனாவாதமாகும்—ஏனென்றால் பள்ளிகளை (பொதுவாக “தேசியக் கலாச்சாரத்தைப்” போலவே) பொருளாதாரத்திலிருந்தும் அரசியலிலிருந்தும் பிரிக்க முடியாது; இரண்டாவது, ஒவ்வொரு கட்டத்திலும் முட்டாள்தனமான, கடந்த காலத்தைச் சேர்ந்த தேசியத் தடங்கல்களையும் தப்பெண்ணங்களையும் நொறுக்கித் தகர்ப்பதைக் கட்டாயமாக்குவது ஒரு முதலாளித்துவ நாட்டிலுள்ள பொருளாதார, அரசியல் வாழ்க்கைதான்; ஆனால் பள்ளிமுறை முதலியவைகளை ஒதுக்கி வைப்பது “தூய” மதகுருமார்களின் செல்வாக்கையும் “தூய” பூர்ஷ்வா ஷோவினிஸத்தையும் சாசுவதப்படுத்தி, தீவிரப்படுத்தி பலப்படுத்தும்.

ஜாயின்ட் ஸ்டாக் கம்பெனிகளில் வெவ்வேறு தேசிய இனங்களைச் சேர்ந்த முதலாளிகளும் ஒன்றுகூடிப் பரிபூர்ணமாக ஒருமித்து இயங்குவதை நாம் காண்கிறோம். தொழிற்சாலைகளில் வெவ்வேறு தேசிய இனங்களைச் சேர்ந்த தொழிலாளர்களும் தோளோடு தோள் நின்று வேலை செய்கிறார்கள். உண்மையிலேயே தீவிரமான, ஆழ்ந்த எந்த ஒரு அரசியல் பிரச்சினையிலும் கட்சி சேருவது வர்க்க ரீதியில் தான் இருக்கிறதெயொழிய தேசிய இனரீதியில் அல்ல. “அரசின் கட்டுப்பாட்டிலிருந்து” பள்ளிக் கல்வி முதலியவற்றை “நீக்கி” அவைகளைத் தேசிய இனங்களின் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் கொண்டுவருவது தேசிய இனங்களை ஐக்கியப்படுத்தும் பொருளாதாரத்திலிருந்து சமூக வாழ்வின் மிக உயர்ந்த தெனக் கூறக்கூடிய கொள்கைவாதத் துறையை நடைமுறையில் பிரிக்க முயல்வதாகும்; இந்தத் துறை “தூய” தேசிய கலாச்சாரம் அல்லது மதகுருமார்களின் செல்வாக்கும் ஷோவினிஸமும் தங்கு தடையற்ற வகையில் தேசிய ரீதியில் இயங்கும் துறையாகும்.

“வாழுகின்ற நிலப்பரப்புக்கு அப்பாற்பட்ட”, அல்லது “கலாச்சார-தேசிய” சுயநிர்வாகம் என்பது நடைமுறையில் ஒன்றே ஒன்றைத்தான் குறிக்க முடியும்: தேசிய இனவாரியாகக் கல்வி விவகாரங்களைப் பாகுபாடு செய்தல்; அதாவது பள்ளி விவகாரங்களில் தேசிய இனத் தொகுதி அமைப்பைப் புகுத்துதல். கீர்த்திபெற்ற “பூந்த்” திட்டத்தின் உண்மையான உள்ளர்த்தத்தைப் பற்றி நாம் போதுமான அளவு சிந்தித்தோமானால், ஜனநாயகம் என்ற நோக்கு நிலையிலிருந்து பார்த்தாலும் கூட—சோஷலிஸத்தை அடைவதற்கான பாட்டாளி வர்க்கப் போராட்டம் என்ற நோக்கு நிலையைப் பற்றியோ பேசவே வேண்டாம்—அது எவ்வளவு படுபிற் போக்கானது என்பது விளங்கும்.

பள்ளி அமைப்பைத் “தேசியமயமாக்குதல்” பற்றிய ஒரே ஒரு உதாரணம், ஒரே ஒரு முறையான திட்டம் இந்த விஷயத்தை நன்கு தெளிவாக்கும். அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகளில் ராஜ்யங்கள் வடக்கு, தெற்கு என்று பிரிக்கப்பட்டிருப்பது வாழ்க்கையின் எல்லாத் துறைகளிலும் இன்றுங்கூடக் காணப்படுகிறது. அடிமைகளை வைத்திருந்தவர்களுக்கெதிரான போராட்டம், சுதந்திரம் ஆகிய மாபெரும் மரபுகளை

வடக்கு ராஜ்யங்கள் பெற்றிருக்கின்றன. அடிமைகளை வைத்திருத்தல், நீக்ரோக்களைக் கொடுமைப்படுத்திய முறையின் மிச்ச சொச்சங்கள்—இந்த நீக்ரோக்கள் பொருளாதார ரீதியில் ஒடுக்கப்பட்டு, கலாச்சார ரீதியில் பின்தங்கியிருந்தார்கள். (நீக்ரோக்களில் 44 சதவிகிதமும் வெள்ளையர்களில் 6 சதவிகிதமும் எழுதப்படிக்கத் தெரியாதவர்கள்)—முதலிய மிகப் பெரிய மரபுகளைத் தெற்கு ராஜ்யங்கள் பெற்றிருக்கின்றன. வடக்கு ராஜ்யங்களில் வெள்ளைச் சிறுவர்கள் பயிலும் பள்ளிகளுக்கு நீக்ரோச் சிறுவர்களும் செல்கிறார்கள். தெற்கில் நீக்ரோச் சிறுவர்களுக்குத் தனி “தேசிய” அல்லது மாஸிட இனபேத அடிப்படையில் அமைந்த (உங்களுக்கு எந்தச் சொற்றொடர் பிடிக்கிறதோ அதை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள்) பள்ளிகள் இருக்கின்றன. பள்ளிகள் உண்மையிலேயே “தேசிய ரீதியாக்கப்படுதலுக்கு” இது ஒன்றுதான் சான்றாக விளங்குகிறது.

கிழக்கு ஐரோப்பாவில் ஒருநாடு இருக்கின்றது; அங்கே மட்டும்தான் பேய்லிஸ் வழக்கு²⁵ போன்ற சம்பவங்கள் இன்னும் நடக்க முடியும்; அங்குதான் யூதர்கள் நீக்ரோக்களைவிடவும் மோசமான ஒரு நிலையில் புரிஷ்கேவிச்சுகளால் வைக்கப்படுகின்றனர். அந்த நாட்டில் யூதப் பள்ளிகளைத் தேசிய ரீதியாக்குவதற்கான ஒரு திட்டம் மந்திரி சபையில் சமீபத்தில் விவாதத்திற்குக் கொண்டுவரப்பட்டது. நல்ல வேளையாக இந்தப் பிற்போக்குத்தனமான கற்பனைக் கனவு நனவாவது அரிதே. ஆஸ்திரியக் குட்டி பூர்ஷ்வாக்களின் கற்பனைக் கனவைப் போலவே இதுவும் நடைமுறையில் எய்த முடியாதது. முரண்பாடுகளற்ற ஜனநாயகத்தை அடைவது அல்லது தேசியச் சச்சரவுகளை முடிவுக்குக் கொண்டுவருவது என்பதில் ஆஸ்திரியக் குட்டி பூர்ஷ்வாக்கள் முற்றிலும் நம்பிக்கை இழந்து விட்டனர்; பள்ளிகள் பங்கீடு குறித்துத் தேசிய இனங்களுக்குள் சச்சரவுகள் எழாமல் இருக்கும்பொருட்டுப் பள்ளிக்கல்வி விவகாரத்தை இன வாரியான ஒதுக்குப் புரைகளாகப் பிரிக்கும் திட்டத்தை அவர்கள் கண்டுபிடித்தார்கள்... ஆனால் ஒரு “தேசியக் கலாச்சாரம்” இன்னொன்றுடன் நிரந்தரமாக ஓயாது சச்சரவு செய்வதற்கான ஒரு நிலையை “அரசியல் சட்டரீதியாக ஏற்படுத்திக் கொண்ட விட்டனர்.”

கலாச்சார-தேசியச் சுயநிர்வாகம் என்ற கருத்து ஆஸ்திரியாவில் பெரும்பாலும் ஒரு இலக்கியக் கற்பனையாகவே இருந்துவிட்டது; இக்கற்பனையை ஆஸ்திரிய சோஷல்-டெமாகிராட்டுகளே விசேஷமானதாக எடுத்துக்கொள்ளவில்லை. ஆனால் ருஷ்யாவிலோ எல்லா யூத பூர்ஷ்வாக் கட்சிகள், பல்வேறு தேசிய இனங்களையும் சேர்ந்த பல குட்டி பூர்ஷ்வா, சந்தர்ப்பவாதக் கும்பல்கள்—உதாரணமாக, பூந்த்காரர்கள், காக்கலஸில் உள்ள கலைப்புவாதிகள், இடது நரோத்னிக் கொள்கைப் போக்குகளைப் பின்பற்றும் ருஷ்யத் தேசியக் கட்சிகளின் மகாநாடு—ஆகியவைகளின் செயல்திட்டங்களில் இது சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது (இந்த மகாநாட்டைப் பற்றி அடைப்புக் குறிகளுக்கிடையே கொஞ்சம் சொல்வோம். அது 1907ல் நடந்தது. ருஷ்ய சோஷலிஸ்ட்-புரட்சிவாதிகளும்²⁶ P. P. S.²⁷, அதாவது போலிஷ் சோஷலிஸ்ட் தேசபக்தர்களும் வாக்கெடுப்பிலிருந்து விலகி நின்று தீர்மானம் நிறைவேறியது. தேசியச் செயல்திட்டத் துறையில் மிக முக்கியமானதொரு கோட்பாட்டைப் பற்றி தங்களது கருத்தை வெளியிடத் தாங்கள் விரும்பும்பொழுது வாக்கெடுப்பிலிருந்து விலகி நிற்பது என்பது சோஷலிஸ்ட்-புரட்சிவாதிகளும் போலிஷ் சோஷலிஸ்ட் கட்சியும் மேற்கொள்ளும் வியப்பூட்டும் வகையில் தனி விசேஷம், தனிக் குணம் உள்ள ஒரு முறை!)

ஆஸ்திரியாவில் “கலாச்சார-தேசிய சுயநிர்வாகத்தின்” பிரதான தத்துவாசிரியரான ஒட்டோ பெளவர்தான் அத்தகைய செயல்திட்டம் ஒன்றை யூதர்களுக்குக் கொண்டுவரலாம் என்று கூறுவது சாத்தியமில்லை என்பதை நிரூபிப்பதற்காகத் தமது நூலில் ஒரு தனி அத்தியாயத்தையே ஒதுக்கி வைத்து விட்டார். ஆயினும் ருஷ்யாவில், யூதர்கள் மத்தியில் தான், எல்லா பூர்ஷ்வாக் கட்சிகளும்—இவைகளை எதிரொலிக்கின்ற “பூந்த்” கட்சியும் — இச்செயல்திட்டத்தை ஏற்றுக் கொண்டிருக்கின்றன.* இதனால் என்ன தெரிகிறது?

* யூத பூர்ஷ்வாக் கட்சிகள் அனைத்தும் “கலாச்சார-தேசிய சுயநிர்வாகத்தை” ஏற்றுக்கொண்டு விட்டன என்பதை பூந்த்காரர்கள் அடிக்கடி அழுத்தம் திறுத்தமாக மறுக்கிறார்கள். இது புரிந்துகொள்ளக் கூடியதுதான். இந்த யாதார்த்தமானது “பூந்தின்” உண்மையான பாத்திரத்தைக்

ருஷ்ய பேர்ன்ஷ்டைன்வாதிகள் (ஸ்துருவே, துகான்-பரனோவ் ஸ்க்கிய், பெர்தியாயேவ் முதலியோர்) மார்க்ஸீயத்திலிருந்து மிதவாதத்தை நோக்கி துரிதமான பரிணாமத்தின் மூலமாக ஜெர்மென் பேர்ன்ஷ்டைனிஸத்தின்³⁰ உண்மையான சித்தாந்த உள்ளடக்கத்தை அம்பலப்படுத்தி விட்டது போலவே, வரலாறு இன்னொரு அரசின் அரசியல் நடைமுறை வாயிலாக பௌவரின் புதிய கண்டுபிடிப்பின் கேவலத்தை அம்பலப்படுத்தியிருக்கிறது என்பதுதான்.

ஆஸ்திரிய சோஷல்-டெமாகிராட்டுகளோ அல்லது ருஷ்ய சோஷல்-டெமாகிராட்டுகளோ தங்களது செயல் திட்டத்தில் “கலாச்சார-தேசீய” சுயநிர்வாகத்தைச் சேர்த்துக் கொள்ளவே இல்லை. ஆயினும் மிகவும் பின்தங்கிய நாட்டிலுள்ள யூத பூர்ஷ்வாக் கட்சிகளும், குட்டி பூர்ஷ்வாவர்க்கத்தைச் சேர்ந்த, சோஷலிஸ்ட்கள் என்று கூறப்படுகின்ற பல பிலிஸ்டைன் குழுக்களும், தொழிலாளர் வர்க்கத்

கண்ணை உறுத்தும் வகையில் அம்பலப்படுத்துகிறது. பூந்த் காரராகிய திரு. மானின் அவர்கள் “ஓர்ச்”²⁸ பத்திரிகையில் தமது மறுப்பை மீண்டும் வெளியிட முயன்றபொழுது அவரை ந. ஸ்காப் முழுமையாக அம்பலப்படுத்தினார். (“ப்ரோஸ் வெஷ்சேனியே”²⁹ இதழ் 3 ஐப் பார்க்க). ஆனால் “பூந்த் காரர்கள் எல்லா யூத பூர்ஷ்வாக் கட்சிகளுடனும் குழுக்களுடனும் சேர்ந்து கலாச்சார-தேசீய சுயநிர்வாகம் வேண்டுமென்று நீண்டகாலமாகக் கோரிவந்திருக்கிறார்கள்” என்று ந. ஸ்காப் “ப்ரோஸ் வெஷ்சேனியேவில்” (இதழ் 3, பக்கம் 78) எழுதியதை திரு. லெவ் யுர்க்கேவிச் “த்ஸ்வினில்” (1913, இதழ் 7-8, பக்கம் 92) மேற்கோள் காட்டுகையில் அதைத் திரித்துக் கூறுகிறார், “பூந்த்காரர்கள்” என்ற சொல்லை விட்டுவிடுகிறார், “தேசீய உரிமைகள்” என்ற சொற்களைக் “கலாச்சார-தேசீய சுயநிர்வாகம்” என்ற வார்த்தைகளின் இடத்தில் உபயோகிக்கிறார். இதையெல்லாம் பார்க்கும்பொழுது நமக்குத் திகைப்புதான் ஏற்படுகிறது!! திரு. லெவ் யுர்க்கேவிச் ஒரு தேசீயவாதி மட்டுமல்ல; சோஷல்-டெமாகிரஸியின் வரலாறு, செயல்திட்டம் ஆகியவைகளைப் பற்றித் தெரியாத ஆச்சரியப்படத்தக்க அறிவு சூன்யம் மட்டுமல்ல; அவர் அதற்கெல்லாம் மேலாக, “பூந்தின்” நலனுக்காகக் கீழ்த்தரமாக மேற்கோள்களையும் தவறாகத் திரித்துக் கூறுபவர். “பூந்தின்” விவகாரங்களும் யுர்க் கேவிச்சுகளின் விவகாரங்களும் மிகவும் இரங்கத்தக்க நிலையில் மோசமாக இருக்க வேண்டும் என்று நினைக்கிறேன்!

திடையில் பூர்ஷ்வா தேசீயவாதக் கருத்துக்களைத் திருத்தி நயமாக்கிய வகையில் பரப்புவதற்கு அதை ஏற்றுக் கொண்டு இருக்கின்றன. இந்த விஷயமே நிலைமையை விளக்குகிறது.

தேசீயப் பிரச்சினை பற்றிய ஆஸ்திரியச் செயல்திட்டத்தைச் சற்று நாம் கவனிக்க வேண்டியிருந்ததால் பூந்த்காரர்களால் அடிக்கடி திரித்துக் கூறப்படுகிற ஒரு உண்மையை நாம் மீண்டும் வலியுறுத்த வேண்டியிருக்கிறது. புரூன் காங்கிரஸில் “கலாச்சார-தேசீய சுயநிர்வாகம்” பற்றி ஒரு தூய செயல்திட்டம் கொண்டுவரப்பட்டது. தெற்கு ஸ்லாவ் சோஷல்-டெமாகிராட்டுகளின் செயல்திட்டம்தான் அது. அதில் §2 வது கூறுவதாவது: “ஆஸ்திரியாவில் வாழும் தேசீய இனம் ஒவ்வொன்றும், அதைச் சேர்ந்தவர்கள் வசிக்கும் பிரதேசத்தைப் பற்றிக் கவலையே இல்லை, தனது தேசீய (மொழி, தலாச்சார)விவகாரங்கள் அனைத்தையும் தானே முழுச் சுதந்திரமாக நிர்வகித்துக் கொள்ளும் ஒரு சுயநிர்வாகக் குழுவே யாகும்.” இச்செயல்திட்டத்தை கிரிஸ்டன் மட்டுமல்ல, செல்வாக்கு மிக்க எல்லென்போகனும் ஆதரித்தார். ஆனால் அது வாபஸ் பெறப்பட்டது; அதற்கு ஆதரவாக ஒரு வாக்குக்கூட போடப்படவில்லை. நிலப்பரப்பு அடிப்படையிலான செயல்திட்டம் ஒன்று—அதாவது, “தேசீய இனத்தின் குடிகள் வசிக்கும் நிலப்பரப்பைப் பற்றிக் கவலையில்லாமல்” சிறு தேசீய இனக் குழுக்கள் எவைகளையும் சிருஷ்டிக்காத திட்டம் ஒன்று—ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது.

ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட செயல்திட்டத்தின் §3ம் கூறுவதாவது: “ஒரே தேசீய இனம் சுய ஆட்சி நடத்திவரும் பிரதேசங்கள் ஒன்று சேர்ந்து தேசீய ஐக்கியம் ஒன்றை அமைக்கும். அது தனது தேசீய விவகாரங்களை முழுமையான சுயநிர்வாக அடிப்படையில் தானே நிர்வகித்து வரும்” (ஒப்பிட்டுப் பார்க்கவும்: “ப்ரோஸ்வெஷ்சேனியே”, 1913, இதழ் 4, பக்கம் 28³¹). இச்சமரசச் செயல்திட்டமும் தவறானது என்பது தெளிவு. ஒரு உதாரணம் இதை விளக்கும். ஸராத் தொவ் குபேர்னியாவில் உள்ள ஜெர்மன் குடியேற்றக்காரர்களின் கூட்டுச் சமுதாயமும், ரீகா அல்லது லோத்ஸி பட்டணத்தில் ஜெர்மன் தொழிலாளர் வர்க்கம் வசிக்கும் சுற்றுப்புறங்களும், செயின்ட் பீட்டர்ஸ்பர்க்கு அருகிலுள்ள ஜெர்

மன் குடியிருப்புப் பேட்டையும், இன்னும் பலவும் ருஷ்யாவில் வாழும் ஜெர்மானியர்களின் “தேசிய ஐக்கியமாக” அமையும். சோஷல்-டெமாகிராட்டுகள் எவ்வகை ஐக்கியமும்—ஒரே அரசில் வாழும் எந்தச் சிறு தேசிய இனக் கூட்டுச் சமுதாயங்களையும் கொண்ட ஐக்கியங்களையுங் கூடத்தான்—அமைப்பதற்கான சுதந்திரத்தை சிறிதும் மறுக்கவில்லை என்பது உண்மைதான் என்றபோதிலும், இதைப்போன்றது எதையும் கோர முடியாது, இத்தகையதொரு ஐக்கியத்தை வலுவில் புகுத்தவும் முடியாது என்பது தெளிவு. ருஷ்யாவில் வெவ்வேறு பிரதேசங்களிலும் வசிக்கும் வெவ்வேறு வர்க்கங்களைச் சேர்ந்த ஜெர்மானியர்களையும் ஏனைய பிறரையும் ஒரு அரசாங்கச் சட்டத்தின் மூலம் ஒரே ஜெர்மன்-தேசிய ஐக்கியம் என்று சேர்த்து ஒதுக்கி வைப்பதை மதகுருமார்கள், பூர்ஷ்வாக்கள் அல்லது பிலிஸ்டைன்கள் முதலியோர் யார் வேண்டுமானாலும் செய்யலாம்; ஆனால் சோஷல்-டெமாகிராட்டுகள் அவ்வாறு செய்யலாகாது.

5. தேசிய இனங்களின் சமத்துவமும் தேசிய இனச் சிறுபான்மையினரின் உரிமைகளும்

தேசியப் பிரச்சினையைப் பற்றி விவாதிக்கும்பொழுது ருஷ்யாவிலுள்ள சந்தர்ப்பவாதிகள் ஆஸ்திரியாவை மேற்கோள் காட்டுவது வழக்கமாகி விட்டது. “ஸேவெர்யா பிராவ்தாவில்”* (“ப்ரோஸ்வெஷ்சேனியே”, இதழ் 10, பக்கங்கள் 96-98) வெளியான, சந்தர்ப்பவாதிகளால் தாக்கப்பட்ட எனது கட்டுரையில் (இக்கட்டுரையை “நோவயா ரபோச்சாயா கலேட்டாவில்”³² ஸெம்கோவ்ஸ்க்கியும் “ஸைட்டில்” லீப்மனும் தாக்கியிருக்கிறார்கள்) தேசியப் பிரச்சினைக்கு முதலாளித்துவத்தின் கீழ் தீர்வு காண்பது சாத்தியமென்றால், அது ஒரே ஒரு தீர்வாகத்தானிருக்கும், அது முரண்பாடுகளற்ற ஜனநாயகத்தின் மூலம்தான் இயலும் என்று நான் வலியுறுத்திக் கூறினேன்) இதற்குச் சான்றாக மற்ற விஷயங்களுடன் ஸ்விட்ஸர்லாந்தை மேற்கோள் காட்டினேன்.

* பார்க்க: இந்நூலின் பக்கங்கள் 19-24.—பதிப்பாளிகள்.

மேலே சொல்லப்பட்ட இரண்டு சந்தர்ப்பவாதிகளுக்கும் அது பிடிக்கவில்லை. அவர்கள் அதைத் தவறானது என்று நிரூபிப்பதற்கும் அதன் முக்கியத்துவத்தைக் குறைத்து மதிப்பிடுவதற்கும் முயலுகிறார்கள். ஸ்விட்ஸர்லாந்து ஒரு விதிவிலக்கு என்று காவுத்ஸ்கி கூறியதாக நமக்குச் சொல்லப் படுகிறது; ஸ்விட்ஸர்லாந்தில் ஒரு தனி வகையில் அதிகாரம் பன்முகப் படுத்தப்பட்டிருக்கிறதாம், அது ஒரு தனிப்பட்ட வரலாற்றைப் பெற்றிருக்கிறதாம், தனிப்பட்ட புவிவியல் நிலைமைகளைப் பெற்றிருக்கிறதாம்; வெவ்வேறு மொழிகளைப் பேசும் மக்கள் அங்கே ஒரு அலாதியான முறையில் பகிர்ந்து அமைந்திருக்கிறார்களாம், இவ்வாறே பிறவுமாம்.

இவை விஷயத்தைத் தட்டிக் கழிப்பதற்கான முயற்சிகளே தவிர வேறென்றுமில்லை. வாஸ்தவந்தான், ஸ்விட்ஸர்லாந்து ஒற்றைத் தேசிய இன அரசு அல்ல என்ற விஷயத்தில் அது ஒரு விதிவிலக்குதான். ஆனால் ஆஸ்திரியாவும் ருஷ்யாவும் கூட விதிவிலக்குகள்தாம் (அல்லது, காவுத்ஸ்கி மேலும் சொல்வதைப் போல, அவை பின்தங்கிய நாடுகள்). தன் ஐரோப்பிய அண்டை நாடுகளில் பெரும்பாலானவைகளைக் காட்டிலும் ஸ்விட்ஸர்லாந்தில் மட்டும் அதிக அளவில் ஜனநாயகம் நிலவுகிறது என்றால் அதற்கு அந்நாட்டில் உள்ள தனிப்பட்ட, நூதனமான வரலாற்று, சமுதாய நிலைமைகள்தான் காரணம். இதுவும் வாஸ்தவமே!

ஆனால், நாம் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டிய முன்மாதிரியைப் பற்றிப் பேசும்பொழுது இதையெல்லாம் ஏன் கூற வேண்டும்? முரணில்லாத ஜனநாயகக் கோட்பாடுகளின் அடிப்படையில் அமைந்த எந்த ஒரு குறிப்பிட்ட நிறுவனத்தையாவது இந்த உலகமுழுவதிலும் இன்றைய நிலைமைகளில் பெற்றிருக்கும் நாடுகள் விதிவிலக்குதான். எல்லா நிறுவனங்களிலும் முரணில்லாத ஜனநாயகம் வேண்டும் என்று நமது செயல்திட்டத்தில் நாம் கூறுவதை, ஆதரிப்பதை இது தடுக்கின்றதா?

ஸ்விட்ஸர்லாந்தின் தனிப்பட்ட அம்சங்கள் அதன் வரலாற்றிலும் பூகோள நிலைமைகளிலும் மற்ற நிலைமைகளிலும் காணப்படுகின்றன. ருஷ்யாவின் தனிப்பட்ட அம்சங்கள் அதன் பாட்டாளி வர்க்கத்தின் பலத்திலும்—பூர்ஷ்வாப் புரட்சிகளின் காலகட்டத்தில் இதற்கு முன்னோடிகள்

இல்லை,— திடுக்கிடச் செய்யும் அதன் பொதுவான பின்தங்கிய நிலையிலும் காணப்படுகின்றன. இந்நிலையானது வெகுவேகமான, உறுதியான முன்னேற்றத்தைப் புறநிலை ரீதியாக அவசியமாக்குகிறது; அவ்வாறு முன்னேறவிட்டால் எல்லா விதமான குறைபாடுகளும் தோல்விகளும் விளையும் என்று எச்சரிக்கிறது.

பாட்டாளி வர்க்க நோக்கு நிலையிலிருந்து தேசியச் செயல்திட்டம் ஒன்றை நாம் உருவாக்கிக் கொண்டிருக்கிறோம்; சிறந்த உதாரணங்களை விட்டு விட்டு மோசமானவைகளை முன்மாதிரிகளாக எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று எப்பொழுதிருந்து சிபாரிசு செய்யப்பட்டது?

எப்படியானாலும், எந்த நாடுகளில் முரணில்லாத ஜனநாயகம் நிலவுகிறதோ அங்கு மட்டும்தான் முதலாளித்துவத்தின் கீழ் தேசிய அமைதி (எந்த அளவுக்கு சாத்தியமோ அந்த அளவில்) அடையப்பட்டிருக்கிறது என்ற உண்மை மறுக்க முடியாததாகவும் மறுக்கப்படாததாகவும் இதுவரை இருந்து வருகிறதல்லவா?

இது மறுக்க முடியாதது; எனவே, சந்தர்ப்பவாதிகள் மீண்டும் மீண்டும் ஸ்விட்ஸர்லாந்தை விட்டு விட்டு ஆஸ்திரியாவை மேற்கோள் காட்டுவது காடெட்டுகளுக்கே உரிய தந்திரம், வேறொன்றுமில்லை; ஏனென்றால் காடெட்டுகள் தான் மிகச் சிறந்த ஐரோப்பிய அரசியல் அமைப்புச் சட்டங்களை விட்டுவிட்டு மிக மோசமானவைகளை எப்பொழுதும் காப்பியடிக்கிறார்கள்.

ஸ்விட்ஸர்லாந்தில் மூன்று ஆட்சிமொழிகள் இருக்கின்றன; ஆனால் பொது வாக்கெடுப்புக்கு சமர்ப்பிக்கப்படும் மசோதாக்கள் ஐந்து மொழிகளில், அதாவது மூன்று ஆட்சி மொழிகளுடன் இரு ரோமன் திசைமொழிகளிலும், அச்சிடப்படுகின்றன. 1900ம் ஆண்டு மக்கட் தொகைக் கணக்கின்படி ஸ்விட்ஸர்லாந்தின் 33,15,443 மக்களில் 38, 651 பேர், அதாவது ஒரு சதவிகிதத்துக்குச் சற்று அதிகமான பேர், இவ்விரு திசை மொழிகளைப் பேசுகிறார்கள். “சாதாரணப் படைஆட்களுடன் அவர்களது சொந்த மொழியிலேயே பேசும் முழுச் சதந்திரம்” சேனையிலுள்ள மேல்தர அதிகாரிகட்கும் கீழ்த்தர அதிகாரிகட்கும் “வழங்கப்பட்டுள்ளது”. கிரௌபுண்டன், வல்லிஸ் ஆகிய இரு காண்டன்களிலும்

(இவை ஒவ்வொன்றிலும் ஒரு லட்சத்துக்கும் சற்று அதிகமான மக்கள் வசிக்கிறார்கள்) இரண்டு திசைமொழிகளும் சம அந்தஸ்து பெற்றுள்ளன.*

கேள்வி இதுதான்: ஒரு முன்னேறியுள்ள நாட்டின் ஜீவ அனுபவமாகிய இதை நாம் ஆதரித்து இதுபோல் நம் நாட்டிலும் வேண்டும் என்று கூறுவதா, அல்லது உலகில் எங்குமே இதுவரை அமுலாக்கப்படாத (ஆஸ்திரியர்களுங்கூட இன்னும் அமுல் செய்யாத) “வாழும் நிலப்பரப்புக்கு அப்பாற்பட்ட சுயநிர்வாகம்” போன்ற ஆஸ்திரியர்களின் புனைவுகளைப் பின்பற்றுவதா?)

இப்புனைவை ஆதரித்துப் பேசுவது, தேசிய இன வாரியாகப் பள்ளிக் கல்வியைப் பிரிப்பதை ஆதரிப்பதாகும்; இது அப்பட்டமான தீமைபயக்கும் கருத்து. ஆயினும் அரசு முழுவதிலும் முரண்பாடுகளற்ற (மற்றதுடன் ஒப்பிடுகையில்) ஜனநாயகம் எங்கே இருக்கிறதோ அங்கு மிகப் பெரும் அளவிலான (இதுவும் ஒப்பிடுவகையில் தான்) தேசிய அமைதி நடைமுறையில் நிலவமுடியும், நிலவுகிறது என்பதை ஸ்விட்ஸர்லாந்தின் அனுபவம் நிரூபிக்கிறது.

இப்பிரச்சினையை ஆராய்ந்தவர்கள் பின்வருமாறு கூறுகிறார்கள்:

“கிழக்கு ஐரோப்பாவில் நிலவும் பொருளில் தேசியப் பிரச்சினை ஒன்றுமில்லை ஸ்விட்ஸர்லாந்தில். (தேசியப் பிரச்சினை என்ற) இந்தச் சொற்றொடரே இங்கே தெரியாது....” “வெகு காலத்துக்கு முன்பே, 1797-1803ல், தேசிய இனங்களுக்கிடையிலான போராட்டத்தை ஸ்விட்ஸர்லாந்து தீர்த்து விட்டு வெகு தூரம் முன்னேறி விட்டது.”**

இதிலிருந்து தெரிவது என்ன? நிலப்பிரபுத்துவ முறையிலிருந்து முதலாளித்துவத்துக்கு மாறும்பொழுது தோன்றும் தற்போதைய பிரச்சினைகளுக்கு மிகவும் ஜனநாயக ரீதியிலானதொரு தீர்வைக் கண்டுபிடித்த மாபெரும் பிரெஞ்சுப் புரட்சியின் சகாப்தமானது, போகிற போக்கிலேயே தேசியப்

* பார்க்க: René Henry, *La Suisse et la question des langues*, Bern, 1907. (ரெனே அன்ரீ: “ஸ்விட்ஸர்லாந்தும் மொழிப் பிரச்சினையும்”, பெர்ன், 1907.—பதிப்பாசிரியர்கள்.)

** பார்க்க: Ed. Blocher, *Die Nationalitäten in der Schweiz*, Berlin, 1910 (எட், ப்ளோஹெர்: “ஸ்விட்ஸர்லாந்தில் தேசிய இனங்கள்”, பெர்லின், 1910.—பதிப்பாசிரியர்கள்.)

பிரச்சினைக்கும் தற்செயலாக ஒரு “தீர்வு காண்பதில்” வெற்றி பெற்று விட்டது.

“ஸ்விட்ஸர்லாந்துக்கு மட்டுமே ஏற்ற” இந்தத் தீர்வு ருஷ்யாவில் எந்த ஒரு உயெஸ்துக்கோ உயெஸ்தின் ஒரு பகுதிக்கோ ஏற்றதல்ல—இங்குள்ள சிறுதொகையான 200,000 மக்களில் நாற்பதாயிரம் பேர் இரு திசைமொழிகளைப் பேசுகின்றனர்; தங்களது பிரதேசத்தில் மொழிச் சமத்துவம் முழு அளவில் வேண்டுமென்று விரும்புகின்றனர்—என்று லெஸ்கோவ்ஸ்க்கிய்களும் லீப்மன்களும் வேறு சந்தர்ப்பவாதிகளும் வலியுறுத்திக்கூற இப்பொழுது முயலட்டுமே பார்க்கலாம்!

தேசிய இனங்களுக்கும் மொழிகளுக்கும் முழுமையான சம அந்தஸ்து வேண்டும் என்று எடுத்துக்கோரி ஆதரிப்பது ஒவ்வொரு தேசிய இனத்திலுமுள்ள முரண்பாடுகளற்ற ஜனநாயகக் கொள்கை பூண்ட பகுதிகளைத்தான் (அதாவது பாட்டாளி வர்க்கத்தை மட்டும்தான்) சிறப்பாகத் துலக்கிக் காட்டுகிறது, தேசிய இனவாரியாக அல்ல, அரசின் அமைப்பு முழுவதையும் திருத்தியமைக்க வேண்டும் என்ற ஆழ்ந்த மனப்பூர்வமான விருப்பத்தின் அடிப்படையில் அவற்றை ஒற்றுமைப்படுத்துகிறது. இதற்கு மாறாக, “கலாச்சார-தேசிய சுயநிர்வாகத்தை” எடுத்துக்கோரி ஆதரிப்பது, தனிநபர்கள் அல்லது குழுக்களின் நல் விருப்பங்கள் எவையாயிருந்தாலும், தேசிய இனங்களைப் பிளவுபடுத்துகிறது; நடைமுறையில் எந்த ஒரு தேசிய இனத்தையும் சேர்ந்த தொழிலாளிகளையும் அதே தேசிய இனத்தைச் சேர்ந்த பூர்ஷ்வாக்களையும் நெருங்கப் பிடித்து இணைக்கிறது (உதாரணம்: இந்தக் “கலாச்சார-தேசிய சுயநிர்வாகத்தை” எல்லா யூத பூர்ஷ்வாக் கட்சிகளும் ஏற்றுக் கொண்டிருப்பது).

ஒரு தேசியச் சிறுபான்மையின் உரிமைகளுக்கு உத்தரவாதமளிப்பது முழுச் சம அந்தஸ்து என்ற கோட்பாட்டுடன் பிரிக்க முடியாதபடி பிணைந்து கிடக்கிறது. “ஸேவெர்ராயா பிரவ்தாவில்” வெளியான எனது கட்டுரையில் இந்தக் கோட்பாட்டானது—பின்னர் நடந்த மார்க்ஸீயவாதிகளின் மாநாட்டின் அதிகாரபூர்வமான, மேலும் துல்லியமான முடிவில் போலவே கிட்டத்தட்ட அதே சொற்களில்—தெளிவாகக் கூறப்பட்டது. “எந்த ஒரு தேசிய இனமும் அனுபவித்து வரும்

எல்லா விசேஷ உரிமைகளும், ஒரு தேசியச் சிறுபான்மையின் உரிமைகள் எவ்வகையிலும் மீறப்படுவதும் செல்லாதவை எனப் பிரகடனம் செய்யும் ஒரு அடிப்படைச் சட்டத்தை அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தில் சேர்க்க வேண்டும்” என்று அந்த முடிவு கோருகிறது.

திரு. லீம்மன் இந்தச் சூத்திரத்தை எள்ளி நகையாட முயற்சி செய்கிறார். “தேசியச் சிறுபான்மையினரின் உரிமைகள் யாவை என்பது யாருக்குத் தெரியும்?” என்று வினவுகிறார். சிறுபான்மையினரின் இந்த உரிமைகளில் தேசியப் பள்ளிகளுக்கான “தங்களது சொந்தத் திட்டம்” ஒன்றைத் தாங்களே வகுத்துக்கொள்ளும் உரிமையும் சேர்ந்திருக்கிறதா என்று அவர் அறிய விரும்புகிறார். தங்களுக்கே சொந்தமான நீதிபதிகளையும் அதிகாரிகளையும், தங்களது மொழியிலேயே கல்விபுகட்டும் பள்ளிகளையும் பெறும் உரிமையை அடைவதற்கு ஒரு தேசியச் சிறுபான்மையினரின் மக்கட் தொகை எவ்வளவு பெரியதாக இருக்க வேண்டும்? “ஆக்கத் தன்மைகொண்ட” தேசியச் செயல்திட்டம் அவசியமானது என்பதை இக்கேள்விகளிலிருந்து உணர வேண்டும் என்று திரு. லீம்மன் விரும்புகிறார்.

முக்கியமேயல்லாத சிறுசிறு விவரங்கள் என்று கருதப்படுபவற்றைப் பற்றிய விவாதம் என்ற போர்வையில் எத்தகைய பிற்போக்குத்தனமான கருத்துக்களை நமது பூந்தகாரர் திருட்டுத்தனமாகக் கொண்டுவந்து புகுத்தப் பார்க்கிறார் என்பதைத்தான் இக்கேள்விகள் உண்மையிலேயே புலப்படுத்துகின்றன.

தேசியப் பள்ளிகளில் “தங்களது சொந்தத் திட்டம்”!... எனது அருமை தேசியவாத சோஷலிஸ்டே, மார்க்ஸீய வாதிகளுக்கு ஒரு பொதுப் பள்ளித்திட்டம் உண்டு; உதாரணமாக, முழுக்க முழுக்க மதச் சார்பற்ற பள்ளிக்கூடம் வேண்டுமென்று இத்திட்டம் கோருகிறது. மார்க்ஸீயவாதிகளைப் பொறுத்தவரை இப்பொதுத் திட்டத்திலிருந்து வழுவதல் என்பது ஒரு ஜனநாயக அரசில் எங்கும் எப்பொழுதும் அனுமதிக்க முடியாதது (“பிரதேசப்” பாடங்கள், மொழிகள் முதலிய எதையும் அதில் சேர்த்துக்கொள்வது பற்றிய விஷயம் தல மக்களாலேயே முடிவு செய்யப்பட வேண்டும்). ஆயினும், கல்வி விவகாரங்களை “அரசின் அதிகாரத்திலிருந்து

நீக்கிவிட்டு” அவைகளைத் தேசிய இனங்களின் அதிகாரத்தில் ஒப்படைத்து விடுவது என்ற கோட்பாட்டினின்று, தொழிலாளர்களாகிய நாம், மக்களது பணத்தை மதப் பள்ளிகளுக்காகச் செலவழிப்பதற்கு நமது ஜனநாயக அரசில் உள்ள “தேசிய இனங்களை” அனுமதித்தாக வேண்டும் என்றாகிறது! இந்த உண்மையைப் பற்றிய உணர்வு கொள்ளாமலேயே திரு. லீம்மன் “கலாச்சார-தேசிய சுயநிர்வாகத்தின்” பிற்போக்குத் தன்மையைத் தெளிவாகப் புலப்படுத்தி விட்டார்!

“தேசியச் சிறுபான்மையினரின் மக்கட்தொகை எவ்வளவு பெரியதாக இருக்க வேண்டும்?” பூந்தகாரர்கள் எந்த ஆஸ்திரியத் திட்டத்தில் மோகம் கொண்டிருக்கிறார்களோ, அந்தச் செயல்திட்டத்திலேயே இது வரையறை செய்யப்படவில்லை; அது (நமது திட்டத்தைக் காட்டிலும் அதிகச் சுருக்கமாகவும் குறைந்த தெளிவோடும்) கூறுகிறது: “பேரரசின் பாராளுமன்றத்தினால் நிறைவேற்றப்படும் ஒரு தனிச் சட்டத்தினால் தேசியச் சிறுபான்மையினரின் உரிமைகள் பாதுகாக்கப்படுகின்றன” (புரன் செயல்திட்டத்தின் §4).

திட்டவட்டமாக இந்தச் சட்டம்தான் என்ன? எந்தச் சிறுபான்மையினரின் எந்த உரிமைகள் அதனால் பாதுகாக்கப்படும்? இந்தக் கேள்விகளை ஆஸ்திரிய சோஷல்-டெமாகிராட்டுகளைப் பார்த்து ஏன் யாரும் கேட்கவில்லை?

ஏனென்றால், ஒரு செயல்திட்டத்தில் சிறுசிறு விவரங்களையும் வரையறுத்துக் கூறுவது பொருத்தமல்ல, சாத்தியமல்ல என்பது மூளையுள்ள எல்லோருக்கும் தெரியும் என்பதால்தான். அடிப்படைக் கோட்பாடுகளை மட்டுமே ஒரு செயல்திட்டம் வகுக்கிறது. இந்தக் குறிப்பிட்ட விஷயத்தைப் பொறுத்தவரை அடிப்படைக் கோட்பாடு ஆஸ்திரியர்கள் செயல்திட்டத்தில் உள்ளர்த்தமாக நிற்கிறது; ருஷ்ய மார்க்ஸீயவாதிகளின் சமீப மகாநாட்டின் தீர்மானத்தில் நேர்முகமாகத் தெளிவுபடுத்தப்பட்டிருக்கிறது. எந்த தேசிய இனத்துக்கும் விசேஷ உரிமைகள் கிடையாது, தேசிய இனங்களுக்கிடையில் அந்தஸ்தில் ஏற்றத்தாழ்வு கிடையாது— இதுதான் அந்தக் கோட்பாடு.

பூந்தகாரர்களுக்கு இவ்விஷயத்தைத் தெளிவாக்குவதற்காக ஒரு உருப்படியான உதாரணத்தை எடுத்துக் கொள்

வோம். 1911, ஜனவரி 18ந் தேதி பள்ளிவிவரப்படி பொதுக் “கல்வி” அமைச்சரகத்தின் நிர்வாகத்திலுள்ள செயின்ட் பீட்டர்ஸ்பர்க் துவக்கப் பள்ளிகளில் 48,076 பிள்ளைகள் படித்தார்கள். இவர்களில் 396 பேர், அதாவது ஒரு சதவிகிதத்துக்கும் குறைந்தவர்கள், யூதர்கள். இதரப் புள்ளிவிவரங்கள்: ருமேனியப் பிள்ளைகள்—2, ஜார்ஜியர்கள்—1, ஆர்மீனியர்கள் — 3, இத்தயாதி இத்தயாதி.³³ இந்த வெவ்வேறான உறவுகளையும் நிலைமைகளையும் கணக்கிலெடுத்துக் கொள்ளும் ஒரு “ஆக்கத்தன்மை கொண்ட” தேசியத் திட்டத்தை வரைவது என்பது சாத்தியமா? (மேலும், ருஷ்யாவில் பல்வேறு தேசிய இனமக்கள் அதிகமாகக் கலந்து காணப்படும் நகரங்களில் ஒன்றாக செயின்ட் பீட்டர்ஸ்பர்கைக் கருத முடியாது). பூந்தகாரர்களைப் போன்ற தேசிய “நுட்பங்களைத்” தெரிந்த நிபுணர்கள்கூட அத்தகையதொரு செயல்திட்டத்தைத் தீட்டுவது இயலாது.

ஆயினும், சிறுபான்மையினரின் உரிமைகளை மீறும் எந்த ஒரு நடவடிக்கையையும் செல்லாததாகச் செய்யும் ஒரு அடிப்படைச் சட்டம் நாட்டின் அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தில் இருந்தால் அப்பொழுது சில உத்தரவுகளை, உதாரணமாக ஹீப்ரு மொழி, யூதர் வரலாறு முதலியவற்றைப் போதிக்கத் தனி ஆசிரியர்களை அரசாங்கச் செலவில் வேலைக்கமர்த்துவதைத் தடை செய்யும் உத்தரவையோ, அல்லது யூத, ஆர்மீனிய, ருமேனியக் குழந்தைகளுக்கும் ஒரே ஒரு ஜார்ஜியக் குழந்தைக்குக்கூடக் கல்வி போதிப்பதற்கு அரசாங்கக் கட்டிடம் எதையும் பயன்படுத்துவதைத் தடை செய்யும் உத்தரவையோ ரத்து செய்யும்படி எந்த ஒரு குடியும் கோர முடியும். எப்படியிருந்தாலும் தேசியச் சிறுபான்மையினரின் நேர்மையானதும் நியாயமானதுமான விருப்பங்கள் அனைத்தையும் சமத்துவம் என்ற அடிப்படையில் நிறைவேற்றுவது முடியாத காரியமல்ல; சம அந்தஸ்தை ஆதரித்துப் பிரசாரம் செய்வது தீமை பயக்கும் என்று யாரும் கூறவும் குடியாது. அதற்கு மாறாக, தேசிய இனவாரியாகப் பள்ளிகளைப் பிரிக்க வேண்டும் என்று கூறுவது, உதாரணமாக செயின்ட் பீட்டர்ஸ்பர்கில் யூதக் குழந்தைகளுக்குத் தனிப் பள்ளி வேண்டும் என்று கூறுவது நிச்சயம் தீமை பயக்கும். ஒவ்வொரு தேசியச் சிறுபான்மையினருக்கும், ஒரு

குழந்தை அல்லது இரண்டு அல்லது மூன்று குழந்தைகளுக்கும் தேசியப் பள்ளிகள் அமைப்பது என்பது முற்றிலும் முடியாத காரியம்.

மேலும் நாடு முழுவதுக்குமான எந்த ஒரு சட்டத்திலும் தனிப் பள்ளிகள் அல்லது துணைப் பாடங்களுக்குத் தனி ஆசிரியர்கள் முதலியவற்றைப் பெறுவதற்கு ஒரு தேசியச் சிறுபான்மையினரின் மக்கட்தொகை எவ்வளவு பெரியதாக இருக்க வேண்டும் என்று வரையறுப்பது சாத்தியமில்லை.

அதற்கு மாறாக, சம அந்தஸ்தை ஏற்படுத்தும் நாடு முழுவதுக்குமான ஒரு சட்டத்தைப் பிரதேசச் சபைகள், நகரங்கள், ஸேம்ஸ்த்வோக்கள், கூட்டுச் சமுதாயங்கள் முதலிய அதிகார நிறுவனங்களின் விசேஷ சட்டதிட்டங்கள், தீர்மானங்களின் மூலம் விவரமாக வகுத்து, விரிவுபடுத்த முடியும்.

6. அதிகாரமையப்பாடும் ஈயநிர்வாகமும்

தமது மறுப்பில் திரு. லீப்மன் எழுதுகிறார்:

“நமது வித்துவேனியா, பால்டிக் மாகாணம், போலந்து, வொலீன், தெற்கு ருஷ்யா முதலியவற்றை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். எங்கும் நீங்கள் கலவையான மக்கட்தொகையைக் காண்பீர்கள். ஒரு பெரிய அளவிலான தேசியச் சிறுபான்மையினர் இல்லாத ஒரு நகரமும் அங்கு இல்லை. அதிகாரத்தைப் பன்முகப்படுத்துவதை எவ்வளவு தூரம் கொண்டு போனாலும் பல்வேறு இடங்களிலும் (முக்கியமாக நகரச் சமுதாயங்களில்) பல்வேறு தேசிய இனத்தினர் ஒன்று சேர்ந்து வாழ்வதை எப்பொழுதும் பார்க்கலாம். ஜனநாயக முறைதான் தேசியச் சிறுபான்மையினரைத் தேசியப் பெரும் பான்மையினரிடம் ஒப்படைத்து விடுகிறது. ஆனால், ஸ்விஸ் கூட்டரசில் காணப்படும் அரசின் கூட்டாட்சி அமைப்பையும் அதிகாரத்தின் எல்லையற்ற பன்முகப்பாட்டையும் வி. இ. எதிர்க்கிறார் என்பது நமக்குத் தெரியும். கேள்வி என்ன வென்றால்: ஸ்விட்ஸர்லாந்தின் உதாரணத்தை அவர் எடுத்துக் காட்டுவதன் நோக்கம் என்ன?”

நான் ஸ்விட்ஸர்லாந்தை மேற்கோள் காட்டியதன் நோக்கம் ஏற்கெனவே மேலே விளக்கப்பட்டு விட்டது. ஒரு தேசியச் சிறுபான்மையினரின் உரிமைகளைப் பாதுகாக்கும் பிரச்சினையை, சம அந்தஸ்து என்ற கோட்பாட்டிலிருந்து வழுவாத, முரண்பாடுகளற்ற ஜனநாயக அரசினால் இயற்றப்

படும், நாடு முழுமைக்குமான சட்டம், ஒன்றினால் மட்டுமே தீர்க்க முடியும் என்பதையும் நான் விளக்கி விட்டேன். ஆயினும் மேலே எடுத்துக் காட்டியுள்ள பகுதியில் திரு. லீப்மன் மார்க்ஸீயத் தேசீயச் செயல்திட்டத்தைப் பற்றி வழக்கமாகக் கூறப்படுகின்ற மிகவும் சாதாரணமான (மிகவும் தவறான) வா தங்களில் (அல்லது நம்பிக்கையற்ற சொற்களில்) சிலவற்றை மீண்டும் கூறுகிறார், எனவே அவைகள் பரிசீலனைக்குரியவை.

கூட்டாட்சியையும் அதிகாரத்தின் பன்முகப்பாட்டையும் மார்க்ஸீயவாதிகள் எதிர்க்கிறார்கள் என்பது உண்மைதான். முதலாளித்துவத்தின் வளர்ச்சிக்கு மிகப் பெரிய, மிகவும் அதிகாரமையப்பாடு பெற்ற அரசுகள் தேவை என்பதுதான் அதற்கு ஒரே காரணம். மற்ற விஷயங்கள் மாறுபடாமல் இருக்குமேயானால் வர்க்க உணர்வு கொண்ட பாட்டாளி வர்க்கமானது பரந்த பெரிய அரசுகளையே எப்பொழுதும் விரும்பும். மத்திய காலத்தைச் சேர்ந்த தனிப் பகுதிச் சுயேச்சைத்தனத்தை அது எப்பொழுதுமே எதிர்க்கும்; பூர்ஷ்வாக் களுக்கு எதிரான பாட்டாளி வர்க்கத்தின் போராட்டம் ஒரு விரிவான அடிப்படையில் உருவாவதற்கேற்றவாறு பெரிய பிரதேசங்கள் பொருளாதார ரீதியில் முடிந்த அளவு மிகவும் நெருக்கமாகக் கலந்து ஒன்றிணைவதையே அது எப்பொழுதும் வரவேற்கும்.

முதலாளித்துவத்தின் உற்பத்தி சக்திகளின் விரிவான, துரிதமான வளர்ச்சிக்குப் பரந்த, அரசியல் ரீதியில் நெருக்கமாக நன்கிணைந்த, ஐக்கியப்பட்ட பிரதேசங்கள்தான் தேவை; ஏனென்றால் அங்குதான் பூர்ஷ்வா வர்க்கம்—அதற்குத் தவிர்க்க முடியாதபடி நேர் எதிரிடையான பாட்டாளி வர்க்கத்துடன் சேர்ந்து—ஐக்கியப்பட்டு, பழைய, மத்திய கால, சமூக வகுப்புப் பிரிவுகளையும் குறுகிய வட்டாரப்பற்று, சிறு இனப்பற்று, மதம் முதலியவற்றையும் சேர்ந்த எல்லாத் தடைகளையும் அப்புறப்படுத்த முடியும்.

தேசீய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமை, அதாவது அவை பிரிந்து சுதந்திரத் தேசீய அரசுகள் அமைத்துக் கொள்ளும் உரிமை பற்றிப் பின்னர் கவனிப்போம்*. ஆனால்

* பார்க்க: இந்நூலின் பக்கங்கள் 71-165.—பதிப்பாசிரியர்கள்.

பல்வேறு, தேசிய இனங்கள் எந்த அளவுக்கு ஒன்றுசேர்ந்து ஒரு தனி அரசு அமைத்து வாழ்ந்துவருகின்றனவோ அது வரை, எக்காரணத்தை முன்னிட்டும் கூட்டாட்சிக் கோட்பாட்டையோ அல்லது அதிகாரப் பன்முகப்பாட்டையோ மார்க்ஸீயவாதிகள் ஒருபொழுதும் ஆதரித்துப் பிரசாரம் செய்ய மாட்டார்கள். மத்தியகால ஒற்றுமையின்மையிலிருந்து எதிர்காலத்தில் அனைத்துலக சோஷலிஸ ஐக்கியத்துக்கான பாதையில் இந்தப் பெரிய அதிகாரமையப்பாடு பெற்ற அரசானது வரலாற்று ரீதியில் ஒரு பிரம்மாண்டமான முன்னேற்றம்; (முதலாளித்துவத்துடன் பிரிக்கமுடியாதபடி இணைந்த) அத்தகையதொரு அரசின் வழியாகத்தான் எந்த ஒரு பாதையும் சோஷலிஸத்தை நோக்கிச் செல்ல முடியும்.

ஆயினும், மையப்பாட்டை ஆதரிக்கும்பொழுது நாம் ஜனநாயக மையப்பாட்டை மட்டுமே ஆதரிக்கிறோம் என்பதை மறந்துவிடுவது மன்னிக்க முடியாதது.) இந்த விஷயத்தைப் பொதுவாக எல்லா பிலிஸ்டைன்களும், குறிப்பாகத் தேசியவாத பிலிஸ்டைன்கள் (காலஞ்சென்ற த்ராகமானவ் அவர்களும் கூடத்தான்) பெரிதும் குழப்பி விட்டார்கள்; எனவேதான் நாம் மீண்டும் மீண்டும் அதைத் தெளிவுபடுத்துவதில் நேரத்தைச் செலவிட வேண்டியது அவசியமாகிறது.

தனி வகையான பொருளாதார, சமூக நிலைமைகளை யுடைய, மக்கள் தேசிய இனவாரியாக அமைந்திருக்கிற பிரதேசங்களுக்குச் சுயநிர்வாகத்தைக் கொடுக்கும் பிரதேசச் சுயாட்சியையோ, அல்லது வேறு எதையுமோ ஜனநாயக மையப்பாடு நிராகரிக்கவில்லை; உண்மையில் இவை இரண்டும் கண்டிப்பாக வேண்டுமென்றுதான் அது கோருகிறது. ருஷ்யாவில் மையப்பாட்டைக் கொடுங்கோன்மையுடனும் அதிகார வர்க்க ஆட்சிமுறையுடனும் சேர்த்து மக்கள் அடிக்கடி குழப்பிக்கொள்கிறார்கள். இந்தக் குழப்பம் ருஷ்ய வரலாற்றிலிருந்து இயற்கையாகவே எழுகிறது; இருந்தாலும் ஒரு மார்க்ஸீயவாதி அதற்கு ஆளாவது சிறிதும் மன்னிக்க முடியாதது.

ஒரு திண்ணமான உதாரணத்தின் மூலம் இதை மிக நன்றாக விளக்க முடியும்.

ரோஸா லுக்ஸம்பர்க் தாம் எழுதிய “தேசியப் பிரச்சி
 னையும் சுயநிர்வாகமும்”^{**} என்ற நீண்ட கட்டுரையில் பல
 விநோதமான தவறுகளைச் செய்திருக்கிறார் (அவைகளைப்
 பின்னர் கவனிப்போம்); அவைகளில் மிகவும் விநோதமா
 னது சுயநிர்வாகக் கோரிக்கை போலந்துக்கு மட்டும்தான்
 பொருந்தும் என்று வரையறை செய்து கூறமுயல்வது.

ஆனால் அவர் சுயநிர்வாகத்தை எப்படி வரையறை செய்
 கிறார் என்பதை முதலில் கவனிப்போம்.

முதலாளித்துவ சமுதாயத்தின் பெரிய, முக்கியமான
 பொருளாதார, அரசியல் பிரச்சினைகள் அனைத்தையும் நாடு
 முழுமைக்குமான மத்தியப் பாராளுமன்றம் மட்டும்தான்
 கவனிக்க வேண்டுமெயொழிய தனித்தனிப் பிரதேசங்களின்
 சுயநிர்வாக “டயெட்கள்” அல்ல என்பதை ரோஸா லுக்ஸம்
 பர்க் ஒத்துக்கொள்கிறார்; மார்க்ஸீயவாதியாக இருப்பதால்
 அவர் கண்டிப்பாக இதை ஒத்துக்கொள்ளத்தான் வேண்டும்.
 சுங்கவரிக் காப்புவரிக் கொள்கை முறை, வர்த்தகம்-
 தொழில் பற்றிய சட்டங்கள், போக்குவரத்து, தகவல்துறைச்
 சாதனங்கள் (ரயில்வேக்கள், தபால், தந்தி, தொலைபேசி
 முதலியன), இராணுவம், வரிக்கொள்கை, சிவில்,^{**} கிரமினல்
 சட்டங்கள், பள்ளிக் கல்வியின் பொதுக் கோட்பாடுகள்
 (உதாரணமாக, முழுக்க முழுக்க மதச் சம்பந்தமற்ற பள்ளி
 கள், எல்லோருக்கும் கல்வி புகட்டுதல், குறைந்தபட்சக் கல்
 வித் திட்டம், ஜனநாயக முறைக் கல்வி நிர்வாகம் முதலிய
 வைபற்றிய சட்டம்), தொழிலாளர் காப்புச் சட்டங்கள்,
 அரசியல் சுதந்திரங்கள் (சங்கம் அமைக்கும் உரிமை) முதலிய
 பலவற்றுக்கும் இது பொருந்தும்.

சுயநிர்வாக “டயெட்கள்” நாட்டின் பொதுச் சட்டங்
 களின் அடிப்படையில்—தல முக்கியத்துவம் வாய்ந்த அல்லது
 பிரதேச அல்லது தேசிய முக்கியத்துவம் வாய்ந்த விஷயங்

* *Przegląd Socjaldemokratyczny*,³⁴ Kraków, 1908, 1909.

** தமது கருத்துக்களை விளக்கிக் கூறும்பொழுது ரோஸா
 லுக்ஸம்பர்க் விவரமாகவும் குறிக்கிறார்; உதாரணமாக—மிக
 வும் பொருத்தமாக—விவாகரத்துச் சட்டங்களையும்கூடக்
 குறிப்பிடுகிறார் (மேலே கூறப்பட்ட சஞ்சிகை, இதழ் 12,
 பக்கம் 162).

களை மட்டுமே கவனிக்க வேண்டும். இக்கருத்தை மிகவும் —அளவுக்கு மீறி என்றுகூட சொல்லலாம்—விவரமாக விரித்துரைக்கும்பொழுது, உதாரணமாக தல ரயில்வேக்கள் (இதழ் 12, பக்கம் 149), தல நெடுஞ்சாலைகள் (இதழ் 14-15, பக்கம் 376) முதலியவைகளைப் பற்றியும் குறிப்பிடுகிறார்.

கணிசமான அளவு தனியான பொருளாதார, சமூக அம்சங்களைக் கொண்ட, குறிப்பிட்ட ஒரு தேசிய இனத்தைச் சேர்ந்த மக்களைக் கொண்ட ஒவ்வொரு பிராந்தியத்துக்கும் இத்தகைய சுயநிர்வாகத்தை அளிக்காத ஒரு நவீன, உண்மையிலேயே ஜனநாயகமான அரசு ஒன்றைப்பற்றி யாரும் எண்ணிக்கூடப் பார்க்க முடியாது என்பது தெளிவு. முதலாளித்துவத்தின் வளர்ச்சிக்கு மிகவும் தேவையான மையப் பாட்டுக் கோட்பாடு இந்த (தல, பிராந்திய) சுயநிர்வாகத்தினால் மீறப்படவில்லை; அதற்கு மாறாக—ஜனநாயக ரீதியாக, அதிகார வர்க்க ஆட்சி வாயிலாக அல்ல—அதனால் செயல்படுத்தப்படுகிறது. இத்தகைய சுயநிர்வாகம் இல்லையேல் முதலாளித்துவத்தின் விரிவான, சுதந்திரமான, துரிதமான வளர்ச்சி முடியாமல் போய்விடும் அல்லது பெரிதும் தடைப்பட்டாவது விடும். அதுதான் மூலதனம் குவிதற்கும் உற்பத்தி சக்திகள் வளர்வதற்கும் நாடு பூராவிலும் பூர்ஷ்வாக்கள் ஒன்றுபடுவதற்கும் பாட்டாளிகள் ஒன்றுபடுவதற்கும் வகை செய்கிறது; ஏனென்றால் தூய தல (பிராந்திய, தேசிய மற்றும் இதர) பிரச்சினைகளில் அதிகார வர்க்கத் தலையீடு பொதுவாகப் பொருளாதார, அரசியல் வளர்ச்சிக்கு ஒரு மாபெரும் தடையாகும்; அம்சரீதியில், தீவிரமான, முக்கியமான, அடிப்படையான விஷயங்களில் மையப்பாட்டுக்கு ஒரு தடையாகும்.

ஆகவே, சுயநிர்வாகக் கோரிக்கையானது போலந்துக்கு மட்டும்தான், விதிவிலக்கு என்ற முறையில் மட்டும்தான் பொருந்தும் என்று நமது அற்புதமான ரோஸா லுக்ஸம்பர்க் அவர்கள் மிகவும் ஆழ்ந்த தோரணையில் “தூய மார்க்ஸீயச்” சொற்றொடர்களுையே கொண்டு எப்படி நிரூபிக்க முயலுகிறார் என்பதைப் படிக்கும்பொழுது லேசாகச் சிரிக்காமல் இருக்க முடியாது! நிச்சயம் இதில் “குறுகிய தல மனப்பான்மையுடைய” நாட்டுப் பற்று நோக்கங்கள் காணப்படுவதில்லை.

“நடைமுறை நோக்கங்கள்” மட்டுமே—உதாரணமாக வித்துவேனியா விஷயத்தில்—இங்கு காணப்படுகின்றன.

வீல்நோ, கோவ்னோ, க்ரோத்னோ, சுவல்கி ஆகிய நான்கு குபேர்னியாக்களை ரோஸா லுக்ஸம்பர்க் எடுத்துக் கொள்கிறார். “பெரும்பாலும்” வித்துவேனியர்கள் தான் அங்கு வசிக்கிறார்கள் என்று வாசகர்களுக்கு (தனக்குங்கூட) உறுதிசூறுகிறார். பிறகு, இக்குபேர்னியாக்களின் மக்களைக் கூட்டிப்பார்த்து மொத்த மக்கட்தொகையில் வித்துவேனியர்கள் 23 சதவிகிதம் என்பதையும், ஜ்முதுகளையும் சேர்த்தால், வித்துவேனியர்கள் 31 சதவிகிதம்—மூன்றிலொரு பங்குக்கும் குறைவு—ஆகிறது என்பதையும் கண்டுபிடிக்கிறார். வித்துவேனியாவுக்குச் சுயநிர்வாகம் என்ற கருத்து “தாந்தோன்றித்தனமானது, செயற்கையானது” என்பது தான் இதினின்று தோன்றும் இயற்கையான முடிவு (இதழ் 10, பக்கம் 807).

நமது ருஷ்ய அரசாங்கத்தின் அதிகாரபூர்வமான புள்ளி விவரங்களில் உள்ள எல்லோருக்கும் தெரிந்த வழக்கமான குறைபாடுகளை அறிந்த வாசகர் எவரும் ரோஸா லுக்ஸம்பர்கின் தவற்றை உடனே காண முடியும். மக்கட்தொகையில் 0.2 சதவிகிதமே, ஒரு சதவிகிதத்தில் ஐந்தில் ஒரு பகுதியே, வித்துவேனியர்களைக் கொண்ட க்ரோத்னோ குபேர்னியாவை ஏன் எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும்? ஏன் வீல்நோ குபேர்னியா முழுவதையும் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும்? மொத்த மக்கட்தொகையில் வித்துவேனியர்கள் பெரும்பான்மையினராக இருக்கின்ற அதன் த்ரோகி உயெஸ்தை மட்டும் ஏன் எடுத்துக் கொள்ளக் கூடாது? ஏன் சுவல்கி குபேர்னியா முழுவதையும் எடுத்துக்கொண்டு, மக்கட்தொகையில் வித்துவேனியர்கள் 52 சதவிகிதம் என்று கூறவேண்டும்? அதே குபேர்னியாவின் ஏழு உயெஸ்துகளில் மொத்த மக்கட்தொகையில் 72 சதவிகிதம் வித்துவேனியர்களைக் கொண்ட ஐந்து வித்துவேனிய உயெஸ்துகளை மட்டும் ஏன் எடுத்துக் கொள்ளக் கூடாது?

நவீன முதலாளித்துவத்தின் நிலைமைகளையும் தேவைகளையும் பற்றிப் பேசுவதும், அதே சமயத்தில் ருஷ்யாவின் மத்தியக் காலத்தைச் சேர்ந்த, நிலப்பிரபுத்துவ, அதிகார

வர்க்க ஆட்சிப் பிரிவுகளை—“நவீன காலத்தைச் சேர்ந்த” “முதலாளித்துவப்” பிரிவுகளையல்ல—அதிலும் அவைகளின் மிகவும் மோசமான வடிவமாகியவற்றை (குபேர்னியாக்களை உயெஸ்துகளையல்ல) எடுத்துக்கொள்வதும் பரிகசிக்கத்தக்கது. இப்பிரிவுகள் அகற்றப்பட்டு, அவைகளுக்குப் பதிலாக உண்மையிலேயே “நவீன” காலத்துக்கேற்ற பிரிவுகள், கஜானாவின் தேவைகளை அல்ல, அதிகாரவர்க்கத் தேவைகளை அல்ல, நடப்புத் தேவைகளை அல்ல, நிலப்பிரபுக்களின் தேவைகளை அல்ல, மதகுருமாரின் தேவைகளை அல்ல, முதலாளித்துவத்தின் தேவைகளை உண்மையிலேயே பூர்த்தி செய்கிற பிரிவுகள் ஏற்படுத்தப்படும்வரை ருஷ்யாவில் உண்மைத் தலச் சீர்திருத்தம் என்கிற பேச்சுக்கே இடமில்லை என்பது தெளிவு; மக்கள் தேசிய இன ரீதியில் எவ்வளவு முடியுமோ அவ்வளவு நெருக்கமாக ஒருமுகப்பட்டிருப்பது முதலாளித்துவத்தின் நவீன தேவைகளில் ஒன்று என்பதில் சந்தேகமில்லை; ஏனென்றால் உள்நாட்டு மார்க்கெட்டை முழுமையாகக் கைப்பற்றுவதற்கும் பொருளாதாரத் தொடர்புகளை முழுச் சதந்திரத்துடன் அனுபவிப்பதற்கும் முக்கியமாகத் தேவையானவை தேசிய இனமும் மொழிவழிப்பகுப்பும் ஆகும்.

ரோஸா லுக்ஸம்பர்கின் அப்பட்டமான இத்தவற்றை பூந்த்காரரான மேதெம் அவர்களும் திரும்பவும் செய்வது விநோதமாயிருக்கிறது. போலந்தின் தனிப்பட்ட சிறப்பியல்புகள் ஒன்றும் “விதிவிலக்கானவை” அல்ல, ஆனால் நிலப்பரப்பு ரீதியில் தேசிய சுயநிர்வாகம் என்ற கோட்பாடுதான் பொருந்தாதது (நிலப்பரப்புக்கு அப்பாற்பட்ட தேசிய சுயநிர்வாகம் வேண்டுமென்று பூந்த்காரர்கள் கூறுகிறார்கள்!) என்று நிரூபிப்பதற்கு மேதெம் முயலுகிறார். பல்வேறு நாடுகளையும் பல்வேறு தேசிய இனங்களையும் சேர்ந்த சோஷல்-டெமாகிரட்டுகளின் எல்லாத் தவறுகளையும் சந்தர்ப்பவாத ஊசலாட்டங்களையும் உலகமுழுவதிலும் தேடிச் சேகரித்து, உலக சோஷல்-டெமாகிரளியில் எது எது மிகவும் மோசமானதோ அதையெல்லாம் தாங்களே எடுத்துக் கொள்கிறார்கள் நமது பூந்த்காரர்களும் கலைப்புவாதிகளும். பூந்த்காரர்கள், கலைப்புவாதிகளின் நூல்களிலிருந்து மேற்கோள் துணுக்கு நோட்டுப் புத்தகம் ஒன்று தயாரித்தால் அது

சோஷல்-டெமாகிராட்டுகளின் வெறுக்கத் தக்கனவற்றைக் கொண்டதொரு காட்சிச்சாலையாகப் பயன்படும்.

பிரதேசச் சுயநிர்வாகம் என்பது ஒரு பிரதேசத்துக்கு அல்லது ஒரு “நிலப்பரப்புக்கு” நல்லது; ஆனால் 5 லட்சத்திலிருந்து 20 லட்சம்வரை மக்கட்தொகையையும் ஒரு குபேர்னியாவுக்குச் சமமான பரப்பளவையும் கொண்ட லாட்விய, எஸ்தோனிய அல்லது மற்ற எந்த மாவட்டத்துக்கும் நல்ல தல்ல என்று மேதெம் நமக்குக் கற்றுக்கொடுக்கும் தோரணையில் கூறுகிறார். “அது ஒரு சுயநிர்வாகமாக இருக்காது, ஒரு ஸேம்ஸ்த்வோவாகத்தான் இருக்கும்.... இந்த ஸேம்ஸ்த்வோவுக்கு மேல் ஒரு உண்மைச் சுயநிர்வாகத்தை நிறுவுவது தேவைப்படும்.” பிறகு, பழைய குபேர்னியாக்களையும் உயெஸ்துகளையும் “சிதைப்பதை” ஆசிரியர் கண்டிக்கிறார்.*

உண்மையில் பார்க்கப்போனால் மத்திய காலத்திய, நிலப்பிரபுத்துவ, அதிகாரபூர்வ ஆட்சித்துறைப் பிரிவுகளைப் பாதுகாத்து வருவது என்பது நவீன முதலாளித்துவத்தின் நிலைமைகளைச் “சிதைப்பதும்” அமைப்பைக் குலைப்பதும் ஆகும். இப்பிரிவுகளின் உணர்வு உடலிற்கலந்துவிட்ட நபர்கள்தாம் “ஸேம்ஸ்த்வோவையும்” “சுய நிர்வாகத்தையும்” எதிரெதிர் வைத்து நிபுணர்கள் என்ற கல்விச் செருக்குமிக்க தோரணையில் ஊகவாணிகம் செய்ய முடியும்; அவர்கள்தாம் பெரிய பிரதேசங்களில் “சுயநிர்வாகத்தையும்” சிறியவற்றில் ஸேம்ஸ்த்வோவையும் அச்சப்பதிவு முறையில் அமுல் செய்ய வேண்டும் என்று கூறமுடியும். இத்தகைய அதிகாரவர்க்க அச்சப்பதிவு முறை வடிவங்கள் நவீன முதலாளித்துவத்துக்குத் தேவையேயில்லை. 5 லட்சம் மக்களை மட்டுமின்றி 50,000 பேரையும் கொண்ட தேசியமாவட்டங்கள் ஏன் சுயநிர்வாகம் பெறக்கூடாது; அத்தகைய மாவட்டங்கள்—பொருளாதாரத் தொடர்புக்கு வசதியாக அல்லது தேவையாக இருக்குமேயானால் — பல்வேறு பரப்பளவுடைய, தனக்கு அண்டையிலுள்ள மாவட்டங்களுடன் மிகப் பல்வேறான வழிகளில் ஒன்றுபட்டு ஒரே சுயநிர்வாகப் “பிரதேசமாக”

* வி. மேதெம்: “ருஷ்யாவில் தேசியப் பிரச்சினையைப் பற்றிய விவாதத்திற்கு ஒரு விஷயதானம்”, “வேஸ்த்னிக்யெவ்ரோப்பி”³⁵, 1912, இதழ்கள் 8,9.

ஏன் அமையக்கூடாது—இவ்விஷயங்கள் பூந்தகாரர் மேதெம் அவர்களுக்கு மட்டுமே தெரிந்த இரகசியங்கள்.

புரூன் சோஷல்-டெமாகிரடிக் தேசியச் செயல்திட்டம் முற்றிலும் நிலப்பரப்பு ரீதியிலான தேசியச் சுயநிர்வாகத்தின் அடிப்படையில்தான் அமைந்திருக்கிறது என்று நாம் கூற வேண்டும்; ஆஸ்திரியாவை “வரலாற்றுபூர்வமான முடிமன்னர் நிலங்கள் என்ற ரீதியில் அல்லாமல்” “தேசியரீதியில் தனித்தன்மையான” பிரதேசங்களாகப் பிரிவினை செய்ய வேண்டும் என்று அது கோருகிறது (புரூன் திட்டத்தின் §2). இவ்வளவு தூரம் நாம் போகமாட்டோம். ஒரே ஒருமுகமான தேசிய இன மக்கள் சுதந்திரமான, விரிவான, உண்மையிலேயே நவீன வாணிகத் தொடர்புக்கு உத்தரவாதமளிக்கும் ஒரு அம்சமாகும் என்பதில் சந்தேகமேயில்லை. ஆஸ்திரிய முடிமன்னர் நிலங்களையும் ருஷ்ய குபேர்னியாக்களையும் உயெஸ்துகளையும் (இவைகள் ஆஸ்திரிய முடிமன்னருடைய நிலங்களைப் போல் அவ்வளவு மோசமானவையல்ல, ஆயினும் கூட இவைகள் மிக மோசமானவைதான்) ஒரு மார்க்ஸீயவாதியும் — ஒரு திடமான ஜனநாயகவாதியுங்கூட — ஆதரிக்க மாட்டார்; நவீன காலத்துக்கு ஒவ்வாத இப்பிரிவுகளை அகற்றிவிட்டு மக்கட்தொகையின் தேசிய இனவகை அமைப்புடன் இயன்றவரை இயைபுடைய வேறு பிரிவுகளை அமைப்பதன் அவசியத்தை மறுத்துக்கூறவும் மாட்டார்—இதில் சந்தேகத்துக்கே இடமில்லை. கடைசியாக, தேசிய ஒடுக்கல் முறை முழுவதையும் அகற்ற வேண்டுமென்றால் முழுவதும் ஒரே தேசிய இனமக்களைக் கொண்ட சுயநிர்வாக மாவட்டங்களை—அவை எவ்வளவுதான் சிறியவையாக இருப்பினும்— ஏற்படுத்த வேண்டியது மிகவும் அவசியம் என்பதிலும் சந்தேகமில்லை. அம்மாவட்டங்களை நோக்கி நாடு முழுவதிலும் அல்லது உலக முழுவதிலும் சிதறிக்கிடக்கும் அதே தேசிய இன மக்கள் ஈர்க்கப்படக் கூடியதாக இருக்கும்; அவைகளுடன் அவர்கள் எல்லாவிதமான உறவுகளையும் சுதந்திரமான கூட்டுகளையும் வைத்துக் கொள்ள முடியும். இவையெல்லாம் மறுக்க முடியாதவை; அதிகாரவர்க்கக் கண்ணோட்டத்தில் ஊறியிருப்பவர்கள் மட்டும் தான் இவைகளை எதிர்த்து வாதாட முடியும்.

மக்கட்தொகையின் தேசிய இனவகையான அமைப்பு

மிகவும் முக்கியமான பெருளாதாரக் காரணிகளில் ஒன்று; ஆயினும் அது ஒரே காரணியோ அல்லது மிகமிக முக்கியமான காரணியோ அல்ல. உதாரணமாக, முதலாளித்துவத்தின் கீழ் நகரங்கள் அதிமுக்கியமான ஒரு பெருளாதாரப் பங்கை வகிக்கின்றன; எல்லாவிடங்களிலும், போலந்து, வித்துவேனியா, உக்ரேய்வு, பெரிய ருஷ்யா மற்றும் இதரவிடங்களிலும் நகரங்களில் பல்வேறு தேசிய இன மக்கள் கலந்து வசிப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. “தேசியக்” காரணியை முன்னிட்டு நகரங்களைக் கிராமங்களிலிருந்தும் சுற்றுப்புறங்களிலிருந்தும்—இவைகள் தங்களது பெருளாதார வாழ்வில் நகரங்களை நோக்கி ஈர்க்கப்படுகின்றன—துண்டிப்பது மடத்தனமானது, சாத்தியமற்றது. எனவேதான் மார்க்ஸீயவாதிகள் “தேசிய நிலப்பரப்புக்” கோட்பாட்டை மட்டுமே பிரதானமாகவும் முழுமையாகவும் கொள்ளக்கூடாது.

ருஷ்ய மார்க்ஸீயவாதிகளின் சென்ற மகாநாடு இப்பிரச்சினைக்கு ஒரு தீர்வைக் கூறியுள்ளது; அது ஆஸ்திரியர்களின் தீர்வைவிட மிகவும் சரியானது. இப்பிரச்சினைபற்றி அம்மகாநாடு கீழ்வரும் அடிப்படைக் கருத்துக்களை முன்வைத்தது:

“...விரிவான பிரதேசச் சுயநிர்வாகத்துக்கும் [இது ருஷ்யாவின் எல்லாப் பிரதேசங்களுக்கும் தான், போலந்துக்கு மட்டுமல்ல]* முழுவதும் ஜனநாயக முறையிலான தல சுயாட்சிக்கும் வகைசெய்ய வேண்டும்; சுயாட்சிப் பிரதேசங்கள், சுயநிர்வாகப் பிரதேசங்கள் ஆகியவற்றின் எல்லைகள் அங்குவாழும் மக்களாலேயே [தற்போதைய குபேர்னியாக்கள், உயெஸ்துகள் முதலியவற்றின் எல்லைகளின் அடிப்படையிலல்ல] தங்களது பெருளாதார, சமூக நிலைமைகளின் அடிப்படையிலும், மக்கட்தொகையின் தேசிய இனம் முதலிய அடிப்படையிலும் நிர்ணயம் செய்யப்பட வேண்டும்”.**

* லெனின் மேற்கோள் காட்டும் பகுதிகளில் சதுர அடைப்புக்குறிகளுக்குள் காணப்படும் இடைச்செருகல்கள், ஆங்காங்கே மற்றவை எனக் குறிக்கப்பட்டுள்ளவை நீங்கலாக லெனினுடையவை. — பதிப்பாசிரியர்கள்.

**பார்க்க: வி. இ. லெனின், “1913 ஆண்டுக் கோடையில் கட்சி ஊழியர்களுடன் ருஷ்ய சோஷல்-டெமாகிரடிக் தொழிலாளர் கட்சி மத்தியக் கமிட்டியின் ஆலோசனைக் கூட்டத் தீர்மானங்கள்”, “தேசியப் பிரச்சினை பற்றிய தீர்மானம்” என்ற பகுதி.—பதிப்பாசிரியர்கள்.

ஏன் அமையக்கூடாது—இவ்விஷயங்கள் பூந்தகாரர் மேதெம் அவர்களுக்கு மட்டுமே தெரிந்த இரகசியங்கள்.

புரூன் சோஷல்-டெமாகிரடிக் தேசியச் செயல்திட்டம் முற்றிலும் நிலப்பரப்பு ரீதியிலான தேசியச் சுயநிர்வாகத்தின் அடிப்படையில்தான் அமைந்திருக்கிறது என்று நாம் கூற வேண்டும்; ஆஸ்திரியாவை “வரலாற்றுபூர்வமான முடிமன்னர் நிலங்கள் என்ற ரீதியில் அல்லாமல்” “தேசியரீதியில் தனித்தன்மையான” பிரதேசங்களாகப் பிரிவினை செய்ய வேண்டும் என்று அது கோருகிறது (புரூன் திட்டத்தின் §2). இவ்வளவு தூரம் நாம் போகமாட்டோம். ஒரே ஒருமுகமான தேசிய இன மக்கள் சுதந்திரமான, விரிவான, உண்மையிலேயே நவீன வாணிகத் தொடர்புக்கு உத்தரவாதமளிக்கும் ஒரு அம்சமாகும் என்பதில் சந்தேகமேயில்லை. ஆஸ்திரிய முடிமன்னர் நிலங்களையும் ருஷ்ய குபேர்னியாக்களையும் உயெஸ்துகளையும் (இவைகள் ஆஸ்திரிய முடிமன்னருடைய நிலங்களைப் போல் அவ்வளவு மோசமானவையல்ல, ஆயினும் கூட இவைகள் மிக மோசமானவைதான்) ஒரு மார்க்ஸீயவாதியும் — ஒரு திடமான ஜனநாயகவாதியுங்கூட — ஆதரிக்க மாட்டார்; நவீன காலத்துக்கு ஒவ்வாத இப்பிரிவுகளை அகற்றிவிட்டு மக்கட்தொகையின் தேசிய இனவகை அமைப்புடன் இயன்றவரை இயைபுடைய வேறு பிரிவுகளை அமைப்பதன் அவசியத்தை மறுத்துக்கூறவும் மாட்டார்—இதில் சந்தேகத்துக்கே இடமில்லை. கடைசியாக, தேசிய ஒடுக்கல் முறை முழுவதையும் அகற்ற வேண்டுமென்றால் முழுவதும் ஒரே தேசிய இனமக்களைக் கொண்ட சுயநிர்வாக மாவட்டங்களை—அவை எவ்வளவுதான் சிறியவையாக இருப்பினும்— ஏற்படுத்த வேண்டியது மிகவும் அவசியம் என்பதிலும் சந்தேகமில்லை. அம்மாவட்டங்களை நோக்கி நாடு முழுவதிலும் அல்லது உலக முழுவதிலும் சிதறிக்கிடக்கும் அதே தேசிய இன மக்கள் ஈர்க்கப்படக் கூடியதாக இருக்கும்; அவைகளுடன் அவர்கள் எல்லாவிதமான உறவுகளையும் சுதந்திரமான கூட்டுகளையும் வைத்துக் கொள்ள முடியும். இவையெல்லாம் மறுக்க முடியாதவை; அதிகாரவர்க்கக் கண்ணோட்டத்தில் ஊறியிருப்பவர்கள் மட்டும் தான் இவைகளை எதிர்த்து வாதாட முடியும்.

மக்கட்தொகையின் தேசிய இனவகையான அமைப்பு

மிகவும் முக்கியமான பெருளாதாரக் காரணிகளில் ஒன்று; ஆயினும் அது ஒரே காரணியோ அல்லது மிகமிக முக்கியமான காரணியோ அல்ல. உதாரணமாக, முதலாளித்துவத்தின் கீழ் நகரங்கள் அதிமுக்கியமான ஒரு பெருளாதாரப் பங்கை வகிக்கின்றன; எல்லாவிடங்களிலும், போலந்து, வித்துவேனியா, உக்ரேய், பெரிய ருஷ்யா மற்றும் இதரவிடங்களிலும் நகரங்களில் பல்வேறு தேசிய இன மக்கள் கலந்து வசிப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. “தேசியக்” காரணியை முன்னிட்டு நகரங்களைக் கிராமங்களிலிருந்தும் சுற்றுப்புறங்களிலிருந்தும்—இவைகள் தங்களது பெருளாதார வாழ்வில் நகரங்களை நோக்கி ஈர்க்கப்படுகின்றன—துண்டிப்பது மடத்தனமானது, சாத்தியமற்றது. எனவேதான் மார்க்ஸியவாதிகள் “தேசிய நிலப்பரப்புக்” கோட்பாட்டை மட்டுமே பிரதானமாகவும் முழுமையாகவும் கொள்ளக்கூடாது.

ருஷ்ய மார்க்ஸியவாதிகளின் சென்ற மகாநாடு இப்பிரச்சினைக்கு ஒரு தீர்வைக் கூறியுள்ளது; அது ஆஸ்திரியர்களின் தீர்வைவிட மிகவும் சரியானது. இப்பிரச்சினைபற்றி அம்மகாநாடு கீழ்வரும் அடிப்படைக் கருத்துக்களை முன்வைத்தது:

“...விரிவான பிரதேசச் சுயநிர்வாகத்துக்கும் [இது ருஷ்யாவின் எல்லாப் பிரதேசங்களுக்கும் தான், போலந்துக்கு மட்டுமல்ல]* முழுவதும் ஜனநாயக முறையிலான தல சுயாட்சிக்கும் வகைசெய்ய வேண்டும்; சுயாட்சிப் பிரதேசங்கள், சுயநிர்வாகப் பிரதேசங்கள் ஆகியவற்றின் எல்லைகள் அங்கு வாழும் மக்களாலேயே [தற்போதைய குபேர்னியாக்கள், உயெஸ்துகள் முதலியவற்றின் எல்லைகளின் அடிப்படையிலல்ல] தங்களது பெருளாதார, சமூக நிலைமைகளின் அடிப்படையிலும், மக்கட்தொகையின் தேசிய இனம் முதலிய அடிப்படையிலும் நிர்ணயம் செய்யப்பட வேண்டும்”.**

* லெனின் மேற்கோள் காட்டும் பகுதிகளில் சதுர அடைப்புக்குறிகளுக்குள் காணப்படும் இடைச்செருகல்கள், ஆங்காங்கே மற்றவை எனக் குறிக்கப்பட்டுள்ளவை நீங்கலாக லெனினுடையவை. — பதிப்பாசிரியர்கள்.

**பார்க்க: வி. இ. லெனின், “1913 ஆண்டுக் கோடையில் கட்சி ஊழியர்களுடன் ருஷ்ய சோஷல்-டெமாகிரடிக் தொழிலாளர் கட்சி மத்தியக் கமிட்டியின் ஆலோசனைக் கூட்டத் தீர்மானங்கள்”, “தேசியப் பிரச்சினை பற்றிய தீர்மானம்” என்ற பகுதி.—பதிப்பாசிரியர்கள்.

1. தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணயம் என்றால் என்ன?

சுயநிர்ணயம் என்று அறியப்பட்டுள்ளது பற்றி மார்க்ஸிய ரீதியில் ஆராய முயலும்பொழுது இக்கேள்விதான் இயற்கையாக முதன்முதலில் எழுகிறது. சுயநிர்ணயம் என்ற சொல்லின் பொருள் என்ன? சட்டத்தின் எல்லா வகையான “பொதுக்கருத்துக்களிலிருந்தும்” பெறப்படும் சட்டரீதியான வரையறைகளில் இதற்கு விடை தேடுவதா? அல்லது தேசிய இயக்கங்களை வரலாற்று-பொருளாதார ரீதியில் ஆராய்ந்து அதைக் கண்டுபிடிக்க வேண்டுமா?

ஸெம்கோவ்ஸ்க்கிய்களும் லீபமன்களும் யுர்க்கேவிச்சுகளும் இக்கேள்வியை எழுப்ப வேண்டும் என்று நினைக்கக்கூடவில்லை என்பதில் ஆச்சரியம் ஒன்றுமில்லை; மார்க்ஸியச் செயல்திட்டத்தின் “தெளிவற்ற தன்மையை” எள்ளி நகையாடி இக்கேள்வியையே அவர்கள் ஒதுக்கித் தள்ளிவிட்டார்கள். தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமைபற்றி 1903ம் ஆண்டின் ருஷ்யச் செயல்திட்டத்தில்³⁶ மட்டுமின்றி 1896ம் வருடத்திய லண்டன் சர்வதேசக் காங்கிரசின் தீர்மானத்திலும் (இதைப்பற்றி உரிய இடத்தில் விவரமாகக் கூறுவேன்) கூறப்பட்டிருக்கிறது என்பது பேதைமை காரணமாக அவர்கட்குத் தெரியாது போலும். நாம் எடுத்துக் கொண்ட பாராவானது அருவமானதாகவும் மாறாநிலைவாதத் தன்மையுள்ளதாகவும் இருக்கிறது என்று ஆவேசத்துடன் குறைகூறிய ரோஸா லுக்ஸம்பர்க் அவர்களே அருவத்தன்மை, மாறாநிலைவாதத் தன்மை ஆகிய பாவத்தில் தாழும் விழுந்து விட்டாரே என்பது மேலும் அதிக ஆச்சரியமானது. சுயநிர்ணயத்தைப் பற்றி ரோஸா லுக்ஸம்பர்க் தாம் அடிக்கடி பொதுப்படையாகப் பேசுகிறார் (ஒரு தேசிய இனத்தின் சித்தத்தை எப்படிக் கண்டறிவது என்பதைப்பற்றி வேடிக் கையாகத் தத்துவம் பேசும் அளவுக்குக்கூட அவர் செல்கிறார்); விஷயத்தின் சாராம்சம் சட்டரீதியான வரையறைகள் வகுப்பதில் இருக்கிறதா அல்லது உலக முழுவதிலும் நடக்கும் தேசிய இயக்கங்களின் அனுபவத்தில் இருக்கிறதா என்ற கேள்வியைத் தெளிவாகவும் திட்டவாட்டமாகவும்

தம்மைத் தாமே எங்குமே கேட்டுக்கொள்ளாமலே அவர் அவ்வாறு கூறுகிறார்.

இக்கேள்வியைத் திட்டவாட்டமாக நாம் வகுத்துக்கொண்டால்—இதை எந்த மார்க்ஸியவாதியும் தட்டிக்கழிக்க முடியாது—ரோஸா லுக்ஸம்பர்கின் வாதங்களில் பத்தில் ஒன்பது உடனே நிர்மூலமாகி விடும். ருஷ்யாவில் தேசிய இயக்கங்கள் தோன்றியிருப்பது இதுதான் முதல் தடவையல்ல, அது இந்த நாட்டுக்கு மட்டுமே உரித்தான அம்சமும் அல்ல. உலகமுழுவதிலும் முதலாளித்துவமானது நிலப்பிரபுத்துவத்தின் மீது இறுதி வெற்றிகொள்ளும் காலகட்டம் தேசிய இயக்கங்களுடன் இணைந்துள்ளது. விற்பனைப் பண்ட உற்பத்தியின் முழுவெற்றிக்கு உள்நாட்டு மார்க்கெட்டைப் பூர்ஷ்வாக்கள் கைப்பற்ற வேண்டியது அவசியம்; ஒரே மொழி பேசும் மக்களைக் கொண்ட, அரசியல் ரீதியில் ஐக்கியப்படுத்தப்பட நிலப்பரப்புகள் அதற்கு வேண்டும்; அம்மொழியின் வளர்ச்சிக்கும் அதன் இலக்கியம் உருப்பெற்றுத் திகழ்வதற்கும் முட்டுக்கட்டையாக உள்ள தடைகள் அகற்றப்பட வேண்டும். இங்கேதான் தேசிய இயக்கங்களின் பொருளாதார அடித்தளம் இருக்கிறது. மனித உறவுகளுக்கு மிகமிக முக்கியமான சாதனம் மொழி. நவீன முதலாளித்துவத்துக்கு ஏற்ற அளவில் உண்மையிலேயே சுதந்திரமான, விரிவான வாணிகத்துக்கும், மக்கள் சுதந்திரமாகவும் விரிவாகவும் பல்வேறு வர்க்கங்களாக அமைவதற்கும், இறுதியாக மார்க்கெட்டுக்கும் ஒவ்வொரு சிறிய, பெரிய உடைமையாளனுக்கும், விற்போருக்கும் வாங்குவோருக்கும் இடையில் நெருங்கிய தொடர்பை ஏற்படுத்துவதற்கும் மிகமிக முக்கியமாகத் தேவையான சூழ்நிலைகள், மொழியின் ஐக்கியமும் தடையற்ற வளர்ச்சியும்தான்.

ஆகவே ஒவ்வொரு தேசிய இயக்கத்தின் போக்கும் நவீன முதலாளித்துவத்தின் தேவைகள் மிக நன்றாகப் பூர்த்தி செய்யப்பட வாய்ப்புள்ள தேசிய அரசுகள் அமைப்பதற்கான வழியிலானது. மிகமிகத் தீர்க்கமான பொருளாதாரக் காரணிகள் இந்த இலக்கை நோக்கி இட்டுச் செல்லுகின்றன; எனவே மேற்கு ஐரோப்பா முழுவதிற்கும், ஏன் நாகரிக உலகமுழுவதற்கும், தேசிய அரசு என்பது முதலாளித்துவக் காலகட்டத்தில் மாதிரிப்படிவமானது, வழக்கமானது.

ஆகவே, சட்டரீதியான வரையறைகளை வைத்துக் கொண்டு ஜாலவித்தை செய்வதன் மூலமோ அல்லது அருவமான வரையறைகளைப் “புனைவதன்” மூலமோ இன்றி, தேசிய இயக்கங்களின் வரலாற்றுப் பொருளாதார நிலைமைகளை ஆராய்வதன் வாயிலாகத்—தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணயம் என்பதன் பொருளைப் புரிந்துகொள்ள நாம் விரும்பினால், அன்னிய தேசிய அமைப்புக்களிலிருந்து இத்தேசிய இனங்கள் அரசியல் ரீதியில் பிரிந்து சுதந்திரமான தேசிய அரசு ஒன்றை அமைத்தல் என்பதே தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணயத்தின் பொருள் என்ற முடிவுக்குத்தான் நாம் வந்து தீருவோம்.

சுயநிர்ணய உரிமை என்பதற்குத் தனி அரசாகப் பிரிந்து வாழ்தல் என இன்றி வேறு பொருள் கூறுவது எவ்வாறு தவறானது என்பதற்கு இதர பல காரணங்களைப் பின்னர் நாம் பார்ப்போம். தேசிய அரசு ஒன்று அமைவதற்குத் தீர்க்கமான பொருளாதாரக் காரணிகள்தான் அடிப்படையானவை என்ற தவிர்க்கமுடியாத முடிவை “ஒதுக்கித்தள்ளி விட” ரோஸா லுக்ஸம்பர்க் செய்யும் முயற்சியைப் பற்றி மட்டும் நாம் இப்பொழுது கவனிக்க வேண்டும்.

“தேசிய அம்சமும் சர்வதேசிய அம்சமும்” என்ற காவுத்ஸ்கியின் துண்டுப் பிரசுரத்தைப்பற்றி (*Die Neue Zeit*,³⁷ இதழ் 1ன் அனுபந்தம், 1907-08; இதன் ருஷ்ய மொழி பெயர்ப்பு “நணச்ஞாயா மீஸிலில்”,³⁸ ரீகா, 1908) ரோஸா லுக்ஸம்பர்க் நன்கு அறிவார். தேசிய அரசுபற்றிய பிரச்சினையை அத்துண்டுப் பிரசுரத்தின் §4 வில் காவுத்ஸ்கி கவனமாக ஆராய்ந்தபிறகு, ஓட்டோர் பெளவர் “தேசிய அரசு அமைப்பதற்கான வேட்கையின் சக்தியைக் குறைத்து மதிப்பிடுகிறார்” என்ற முடிவுக்கு (அத்துண்டுப் பிரசுரத்தின் பக்கம் 23) வந்தார் என்பதும் ரோஸா லுக்ஸம்பர்க்குக்குத் தெரியும். ரோஸா லுக்ஸம்பர்க் அவர்களே காவுத்ஸ்கியின் இந்த வார்த்தைகளை மேற்கோள் காட்டுகிறார்: “இன்றைய நிலைமைகளுக்கு (அதாவது, முதலாளித்துவ, நாகரிகமடைந்துள்ள, பொருளாதார ரீதியில் முற்போக்கான நிலைமைகளுக்கு, மத்திய காலத்தைச் சேர்ந்த, முதலாளித்துவத்துக்கு முந்திய நிலைமைகளினின்று வேறுபட்ட இன்றைய நிலைமைகளுக்கு) மிகவும் பொருத்தமான வடிவம் தேசிய அரசுதான்; அந்த வடிவத்தில்தான் அரசு தனது கடமைகளை (அதாவது,

முதலாளித்துவத்தின் மிகமிகச் சதந்திரமான, விரிவான, வேகமான வளர்ச்சிக்கு வழிசெய்யும் கடமைப்பணிகளை) சிறப்பாக நிறைவேற்ற முடியும்”. பல தேசிய இனங்கள் கலந்து வாழும் அரசுகள் (தேசிய அரசுகளிலிருந்து வேறுபட்டன வாகப் பல்தேசிய இன அரசுகள் என்று இவை வழங்கப்படுகின்றன) “தங்களது உள்நாட்டு அமைப்பு ஏதோ சில காரணங்களினால் முறைக்குப் பொருந்தாத அல்லது வளர்ச்சி குன்றிய [பின்தங்கிய] நிலையில் இருக்கும் நாடுகள்தான்” என்று காவுத்ஸ்கி இறுதியில் மேலும் துல்லியத் தெளிவாகக் கூறுகிறார் என்பதையும் நாம் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டும். வளர்ந்து வரும் முதலாளித்துவத்தின் தேவைகளுக்கு மிகவும் ஏற்றது எதுவோ அதனுடன் பொருந்தாதவை என்ற பொருளில் மட்டும்தான் முறைக்குப் பொருந்தாத நிலைமைகளைப்பற்றி காவுத்ஸ்கி பேசுகிறார் என்பதை நாம் கூறத் தேவையில்லை.

கேள்வி இதுதான்: காவுத்ஸ்கியின் இந்த வரலாற்று-பொருளாதார ரீதியான முடிவுகளை ரோஸா லுக்ஸம்பர்க் எப்படி எடுத்துக்கொள்கிறார்? அவைகள் சரியா அல்லது தவறு? வரலாற்று-பொருளாதார ரீதியான சித்தாந்தத்தைக் கூறும் காவுத்ஸ்கி சரியா? அல்லது அடிப்படையில் உளவியல் ரீதியான சித்தாந்தத்தைக் கூறும் பௌவர் சரியா? பௌவரின் சந்தேகத்துக்கிடமில்லாத “தேசியச் சந்தர்ப்பவாதம்”, கலாச்சார-தேசியச் சுயநிர்வாகத்தை அவர் ஆதரிப்பது, அவரது தேசியவாத மோகம் (காவுத்ஸ்கி சொல்வதைப் போல “தேசிய அம்சத்தைப் பற்றி சிற்சில சமயங்களில் அவர் வலியுறுத்துவது”), “தேசிய அம்சத்தை அவர் மிகப் பெரும் அளவில் மிகைப்படுத்தி சர்வதேசிய அம்சத்தை முழுமையாகப் புறக்கணிப்பது” (காவுத்ஸ்கி), தேசிய அரசை உருவாக்குவதற்கான வேட்கையின் வலிமையை அவர் குறைத்து மதிப்பிடுவது — இவைகளுக்கிடையிலுள்ள தொடர்பு என்ன?

ரோஸா லுக்ஸம்பர்க் இந்தக் கேள்வியை எழுப்பக்கூட இல்லை. இந்தத் தொடர்பை அவர் கவனிக்கவில்லை. பௌவரின் சித்தாந்தக் கருத்துக்களின் மொத்தப் பொருளை அவர் கவனிக்கவில்லை. தேசியப் பிரச்சினையைப் பற்றிய வரலாற்று-பொருளாதார ரீதியான சித்தாந்தத்தையும் உளவியல் ரீதி

யான சித்தாந்தத்தையும் அவர் வேறுபடுத்திப் பார்க்கக்கூட இல்லை. காவுத்ஸ்கியின் சித்தாந்தத்தைக் குறைகூறும் முறையில் கீழ்வரும் வார்த்தைகளை மொழிவதோடு அவர் நின்று விடுகிறார்:

“இந்த ‘மிகச்சிறந்த’ தேசிய அரசு ஒரு உருவற்ற கருத்தியல் எண்ணமே தவிர, வேறொன்றுமில்லை; இதைச் சித்தாந்த ரீதியில் விவரித்து ஆதரித்துப் பேசுவது எளிது; ஆனால் யதார்த்தத்துக்கு இது இயைந்ததல்ல”. (Przeład Socjaldemokratyczny, 1908, இதழ் 6, பக்கம் 499).

இந்த அழுத்தந்திருத்தமான கூற்றை உறுதிப்படுத்தும் முறையில் மேலும் பல வாதங்கள் தொடருகின்றன. பெரும் முதலாளித்துவ அரசுகளின் வளர்ச்சியும் ஏகாதிபத்தியமும் சிறு தேசிய இனங்களின் “சுயநிர்ணய உரிமையை” ஒரு பகற்கனவாகச் செய்கின்றன என்ற பொருள்படும்படி அவ்வாதங்கள் இருக்கின்றன. “பெயரளவில் சுதந்திரமாயிருக்கிற மாண்டிநீக்கரீன்கள், புல்கேரியர்கள், ருமேனியர்கள், செர்பியர்கள், கிரேக்கர்கள், ஓரளவில் ஸ்விஸ்காரர்களும்கூட ஆகியோரின்—இவர்களுடைய சுதந்திரமே ‘ஐரோப்பிய ஒருங்கிசைவின்’ அரசியல் போராட்டம், அரசு தந்திர விளையாட்டு ஆகியவற்றின் விளைவுதானே!—‘சுயநிர்ணயத்தைப்’ பற்றி யாராவது தீவிரமாகப்பேச முடியுமா?” (பக்கம் 500) என்று ரோஸா லுக்ஸம் பர்க் கூச்சலிடுகிறார். இந்நிலைமைகளுக்கு மிகமிகப் பொருத்திய அரசு “காவுத்ஸ்கி நினைப்பதைப்போல தேசிய அரசு அல்ல, கொள்ளைக்கார அரசுதான்”. பிரிட்டிஷ், பிரெஞ்சு, மற்றும் இதர நாடுகளின் காலனிகளின் பரப்பளவைப் பற்றி டஜன் கணக்கில் புள்ளி விவரங்கள் மேற்கோள் காட்டப்படுகின்றன.

இத்தகைய வாதங்களைப் படித்த பிறகு விஷயங்கள் எவ்வாறு, ஏன் இருக்கின்றன என்பதைத் தவறாகப் புரிந்து கொள்வதில் ஆசிரியருக்கிருக்கும் திறமையைக் கண்டு நம் மால் வியக்காமல் இருக்கமுடியாது. சிறிய அரசுகள் பொருளாதார ரீதியாகப் பெரிய அரசுகளைச் சார்ந்திருக்கின்றன; மற்ற தேசிய இனங்களைக் கொள்ளையிட்டு அடக்கியாளுவதற்காகப் பூர்ஷ்வா அரசுகளுக்கிடையில் போராட்டம் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கிறது; ஏகாதிபத்தியமும் காலனிகளும்

இருக்கின்றன என்று ஆழ்ந்த தோரணையில் காவுத்ஸ்கிக்குப் பாடம் சொல்வது தனது புத்திசாலித்தனத்தைக் காட்டிக் கொள்வதற்கான நகைக்கத்தக்க, சிறுபிள்ளைத்தனமான முயற்சியாகும்; ஏனென்றால் இவைகளுக்கும் எடுத்துக்கொண்ட பொருளுக்கும் சிறு தொடர்புகூட இல்லை. “பணக்கார” பூர்ஷ்வா நாடுகளின் ஏகாதிபத்திய நிதிமூலதனத்தின் பலத்தையே சிறு அரசுகள் மட்டுமல்லாமல், உதாரணமாக ருஷ்யாவும் கூடப் பொருளாதார ரீதியில் முழுக்க முழுக்கச் சார்ந்திருக்கிறது. “மூலதனத்தில்”³³ மார்க்ஸ் சுட்டிக் காட்டியுள்ளபடி, சின்னஞ்சிறு பால்கன் அரசுகள் மட்டுமின்றிப் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் அமெரிக்காவும் கூடப் பொருளாதாரத் துறையில் ஐரோப்பாவின் காலனியாகத்தான் இருந்தது. எல்லா மார்க்ஸியவாதிகளுக்கும் காவுத்ஸ்கிக்கும் இது நன்கு தெரியும்; ஆனால் இதற்கும் தேசிய இயக்கங்கள், தேசிய அரசு ஆகிய பிரச்சினைக்கும் எந்த விதமான தொடர்பும் இல்லை.

பூர்ஷ்வா சமுதாயத்தில் தேசிய இனங்களின் அரசியல் சுயநிர்ணயம், அவைகள் சுயேச்சையான அரசுகளாக வாழ்தல் ஆகிய பிரச்சினைக்குப் பதிலாக அவைகளின் பொருளாதார சுயேச்சை பற்றிய பிரச்சினையை ரோலா லுக்ஸம்பர்க் எடுத்துக் கொள்கிறார். ஒரு பூர்ஷ்வா அரசில் பாராளுமன்றத்துக்கு—அதாவது, மக்களின் பிரதிநிதிகளைக் கொண்ட சபைக்கு—தன்னிகரற்ற தலைநிலை அளிக்க வேண்டுமென்ற செயல்திட்டக் கோரிக்கையை விவாதிக்கும்பொழுது, ஆட்சிமுறை எதுவாக இருப்பினும் ஒரு பூர்ஷ்வா நாட்டில் பெருமூலதனம்தான் ஆதிக்கம் செலுத்துகிறது என்ற மிகவும் சரியான மெய்க்கோளை ஒருவர் விளக்குவரானால் அது எவ்வளவு புத்திசாலித்தனமானதோ அவ்வளவு புத்திசாலித்தனமானது தான் இதுவும்.

மிகவும் அதிக மக்கள் நெருக்கமாக வாழும் கண்டமாகிய ஆசியாவின் பெரும்பகுதி “பெரும் வல்லரசுகளின்” காலனி நாடுகளையோ அல்லது தேசியநோக்கில் படுமோசமாகச் சார்ந்திருக்கின்ற, ஒடுக்கப்படுகின்ற அரசுகளையோ கொண்டதாக இருக்கிறது என்பதில் சந்தேகமில்லை. ஆனால் எல்லோருக்கும் தெரிந்ததுதான் இந்தச் சூழ்நிலை, ஆசியா முழுவதிலும் ஜப்பானில் மட்டும்தான், அதாவது ஒரு சுதந்

திரமான தேசிய அரசில் மட்டும் தான், பண்ட உற்பத்தியின் மிகவும் முழுமையான வளர்ச்சிக்கும் மிகச் சதந்திரமான, விரிவான, வேகமான முதலாளித்துவ வளர்ச்சிக்கும் தேவையான நிலைமைகள் ஏற்படுத்தப் பட்டிருக்கின்றன என்ற சந்தேகமற்ற உண்மையை இது எவ்விதத்திலும் அசைக்க முடியுமா என்ன? ஜப்பான் ஒரு பூர்ஷ்வா அரசு; அந்தக் காரணத்தினால் அது மற்ற தேசிய இனங்களை ஒடுக்கி, காலனிகளை அடிமைப்படுத்தத் தொடங்கிவிட்டது. முதலாளித்துவம் குலைந்து வீழ்வதற்கு முன்னால் சுயேச்சையான தேசிய அரசுகள் என்ற ஒரு அமைப்புமுறையை ஐரோப்பாவைப் போல் உருவாக்குவதற்கு ஆசியாவுக்குக் காலமிருக்குமா என்பதை நாம் சொல்வதற்கில்லை; ஆனால் முதலாளித்துவமானது ஆசியாவைத் தட்டி எழுப்பிவிட்டதன் விளைவாக அக்கண்டத்திலும் கூட எல்லாவிடங்களிலும் தேசிய இயக்கங்களைத் தோற்றுவித்திருக்கிறது என்பதும், இவ்வியக்கங்களின் போக்கு ஆசியாவில் தேசிய அரசுகள் உருவாவதற்கு வழி செய்யும் பாதையை நோக்கிச் செல்லும் போக்கு என்றும், இத்தகைய அரசுகள்தான் முதலாளித்துவத்தின் வளர்ச்சிக்கேற்ற மிகச் சிறந்த நிலைமைகளை உண்டாக்கும் என்பதும் மறுக்க முடியாத உண்மைகள். ஆசியாவின் உதாரணம் காவுத்ஸ்கிக்குச் சாதகமாகவும் ரோஸா லுக்ஸம்பர்க்கு எதிராகவும் இருக்கிறது.

அதேபோல பால்கன் அரசுகளின் உதாரணமும் அவரது வாதத்தை மறுக்கிறது; ஏனென்றால் அத்தீபகற்பத்தில் சுயேச்சையான தேசிய அரசுகள் எந்த அளவுக்கு உருவாகின்றனவோ அதே அளவில்தான் பால்கன் நாடுகளில் முதலாளித்துவத்தின் வளர்ச்சிக்கான மிகச் சிறந்த நிலைமைகளும் உருவாகின்றன என்பதை யாரும் இப்பொழுது பார்க்க முடியும்.

ஆகவே ரோஸா லுக்ஸம்பர்க் என்னதான் சொன்னாலும் முற்போக்கான நாகரிகமுற்றுள்ள மனித சமுதாயமுழுவதன் உதாரணமும், பால்கன் நாடுகள், ஆசியா ஆகியவற்றின் உதாரணமும் தேசிய அரசு என்பது முதலாளித்துவத்தின் விதியும் “பொது வழக்கும்” ஆகும், பல்தேசிய அரசு என்பது பின்தங்கிய நிலையைக் குறிக்கிறது அல்லது அது ஒரு விதிவிலக்கு என்கிற காவுத்ஸ்கியின் கூற்று முற்றிலும்

சரியானது என்பதைக் காட்டுகின்றன. தேசிய உறவுகளைப் பொறுத்தவரையில் முதலாளித்துவ வளர்ச்சிக்கான மிகச் சிறந்த நிலைமைகளைத் தேசிய அரசுதான் உண்டுபண்ணிக் கொடுக்க முடியும் என்பதில் சந்தேகமில்லை. ஆயினும், பூர்ஷ்வா உறவுகளின் மேல் கட்டப்பட்டிருக்கும் அத்தகையதொரு அரசு தேசிய இனங்களைச் சுரண்டுதலையும் ஒடுக்குதலையும் அகற்றிவிடலாம் என்பதல்ல இதன் பொருள். தேசிய அரசுகளை உண்டாக்குவதற்கான தூண்டுதலையும் தோற்றுவிக்கும் பலம்வாய்ந்த பொருளாதாரக் காரணிகளை மார்க்ஸியவாதிகள் மறந்துவிடக் கூடாது என்பதுதான் இதன் பொருள். வரலாற்றுப் - பொருளாதாரக் கண்ணோட்டத்திலிருந்து பார்த்தால் மார்க்ஸியவாதிகளின் செயல்திட்டத்தில் உள்ள “தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணயம்” என்பதற்கு அரசியல் சுயநிர்ணயம், அரசின் சுயேச்சைத்தன்மை, ஒரு தேசிய அரசு அமைத்தல் என்கிற பொருள்தான் உண்டு; வேறு பொருள் இருக்க முடியாது.

“தேசிய அரசு” வேண்டும் என்ற பூர்ஷ்வா-ஜனநாயகக் கோரிக்கையை எந்த நிலைமைகளில் ஒரு மார்க்ஸியவாத, அதாவது பாட்டாளி வர்க்கக் கண்ணோட்டத்தில் ஆதரிக்க வேண்டும் என்பதைப் பற்றி விவரமாகப் பிறகு பார்ப்போம். “சுயநிர்ணயம்” என்ற கருத்துக்கு விளக்கம் கூறுவதுடன் நாம் தற்பொழுது நம்மை நிறுத்திக் கொள்வோம்; (“தேசிய அரசு” என்ற) இக்கருத்துக்கு என்ன பொருள் என்பது ரோஸா லுக்ஸம்பர்குக்குத் தெரியும்; ஆனால் அவரது சந்தர்ப்பவாதச் சகாக்களாகிய லீப்மன்கள், ஸெம்கோவ்ஸ்க்கிய்கள், யுர்க்கேவிச்சுகள் ஆகியவர்களுக்கு அது கூடத் தெரியாது என்பதை மட்டும் தற்பொழுது கவனத்திற்கொள்வோம்.

2. வரலாற்றுரீதியாக ஸ்தூல வடிவில் இப்பிரச்சினையை எடுத்துரைத்தல்

எந்த ஒரு சமூகப் பிரச்சினையையும் ஆராயும்பொழுது அதைத் திட்டவட்டமான வரலாற்று எல்லைக்குள் தான் ஆராயவேண்டும்; பிரச்சினை ஒரு குறிப்பிட்ட நாட்டைப் பற்றியதாக இருந்தால் (உதாரணமாக, ஒரு குறிப்பிட்ட

நாட்டிற்கான தேசியச் செயல்திட்டம்) அதே வரலாற்றுக் காலகட்டத்தில் அந்நாட்டை இதர நாடுகளிலிருந்து வேறுபடுத்தும் ஸ்தூலமான விசேஷ அம்சங்களைக் கணக்கிலெடுத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று மார்க்ஸீயச் சித்தாந்தம் உறுதியாக, தவிர்க்க முடியாத வகையில் கோருகிறது.

இப்பொழுது நாம் விவாதிக்கும் பிரச்சினையை மார்க்ஸீயத்தின் இந்த உறுதியான கோரிக்கையைக் கவனத்தில் கொண்டு ஆராய்வது என்றால் அதில் என்ன அடங்கி இருக்கிறது?

தேசிய இயக்கத்தைப் பொறுத்தவரை ஒன்றுக்கொன்று தீவிரமாக மாறுபடுகின்ற முதலாளித்துவத்தின் இரு காலகட்டங்களும் வெவ்வேறானவை என்பதைத் துல்லியமாக உணர்ந்துகொள்ள வேண்டும் என்று அது கூறுகிறது. ஒரு பக்கத்தில் நிலப்பிரபுத்துவமும் வரம்பிலா முடியரசும் வீழ்ச்சியுற்ற காலம்; பூர்ஷ்வா-ஜனநாயக சமுதாயமும் அரசும் அமைக்கப்பட்ட காலம். அப்பொழுதுதான் முதன் முதலாகத் தேசிய இயக்கங்கள் பொதுமக்கள் இயக்கங்களாகப் பரிணமித்தன; அச்ச வெளியீடுகள், பிரதிநிதித்துவ ஸ்தாபனங்களில் பங்கு கொள்ளாதல் முதலிய வழிகளில் எல்லா வர்க்கங்களையும் சேர்ந்த மக்களையும் ஏதாவது ஒருவகையில் அரசியலுக்குள் புகும்படி தேசிய இயக்கங்கள் செய்தது அப்பொழுதுதான். மற்றொரு பக்கத்தில், நெடுங்காலமாக நிலைபெற்றுவிட்ட, அரசியலமைப்புக்குட்பட்ட ஆட்சியையும், பாட்டாளி வர்க்கத்துக்கும் பூர்ஷ்வாக்களுக்குமிடையில் நன்கு வளர்ந்து விட்ட பகையையும் கொண்ட முதலாளித்துவ அரசுகள் முழுமையாக உருப்பெற்றுவிட்ட காலம்; முதலாளித்துவத்தின் வீழ்ச்சித் தறுவாய் என்று கூறக்கூடிய காலம்.

முதற்கூறிய காலகட்டத்தின் தனிவிசேஷ அம்சங்கள்: தேசிய இயக்கங்களின் மலர்ச்சியும், நாட்டு மக்களில் மிகப் பெரும்பான்மையான, மிக மந்தமான வகுப்பைச் சேர்ந்த விவசாயிகள் பொதுவாக அரசியல் உரிமைகளுக்கான, சிறப்பாகத் தேசிய இன உரிமைகளுக்கான போராட்டத்தை ஒட்டி இவ்வியக்கங்களில் ஈர்க்கப்படுவதும் ஆகும். இரண்டாவது காலகட்டத்தின் தனிவிசேஷ அம்சங்கள்: பொதுஜன பூர்ஷ்வா-ஜனநாயக இயக்கங்கள் இன்மை; இந்தக் காலகட்டத்தில் வாணிகத் தொடர்புகளில் ஏற்கெனவே முழுமையாகக்

கவரப்பட்டுவிட்ட தேசிய இனங்களை ஒன்றோடொன்று அதிக நெருக்கமாகப் பிணைத்து, மேலும் அதிகமாக அவைகளை ஒன்றோடொன்று கலக்கும்படி செய்வதன்மூலமாக வளர்ச்சியுற்ற முதலாளித்துவம் சர்வதேச ரீதியில் ஐக்கியப்பட்ட மூலதனத்துக்கும் சர்வதேசத் தொழிலாளி வர்க்க இயக்கத்துக்குமான முரண்பாட்டை முன்னணிக்குக் கொண்டு வருகிறது.

இவ்விரண்டு காலகட்டங்களும் சுவர் வைத்தாற்போல் பிரிந்து நிற்கவில்லை என்பது உண்மைதான். இவை பல இடைநிலை இணைப்புகளால் தொடர்பு படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன; தங்களது தேசிய வளர்ச்சி வேகத்தில், தேசிய இன அமைப்பில், மக்கட்தொகைப் பங்கீட்டில், இப்படி இன்னும் பல வற்றில் பல்வேறு நாடுகளும் ஒன்றுக்கொன்று வேறுபடுகின்றன. இந்தப் பொதுவான வரலாற்று ரீதியிலான ஸ்தூல அரசு நிலைமைகளைக் கணக்கிலெடுத்துக் கொள்ளாமல் எந்நாட்டைச் சேர்ந்த மார்க்ஸியவாதிகளும் தங்களது தேசியச் செயல்திட்டத்தை வரையும் பேச்சுக்கே இடமில்லை.

இங்குதான் ரோஸா லுக்ஸம்பர்கின் வாதங்களில் மிக மிகப் பலவீனமான பகுதியை நாம் காண்கிறோம். நமது செயல்திட்டத்தின் 9வது பாராவுக்கு எதிராக மிகவும் கடினமான சொற்களைப் பிரயோகித்துத் தமது கட்டுரையை மிகவும் அசாதாரண ஆர்வத்துடன் அலங்கரிக்கிறார். இந்தப் பாரா “மிகைப்படையானது”, “சாதாரண வெற்றுக் கோட்பாடு”, “மாறாநிலைவாத வாய்ச்சொல்” என்றெல்லாம் முடிவில்லாமல் அவர் கூறுகிறார். மாறாநிலைவாதத்தையும் (மார்க்ஸியப் பொருளில், அதாவது, இயக்க இயலுக்கு எதிர்மறையானது என்ற அர்த்தத்தில்) வெற்று அருவவாதத்தையும் இவ்வளவு போற்றத்தக்க வகையில் கண்டிக்கும் ஒரு ஆசிரியர் ஒரு பிரச்சினையை ஸ்தூலமான வரலாற்று முறையில் எப்படி நன்கு ஆராய்வது என்பதற்கு ஒரு உதாரணத்தை நமக்குக் காட்டுவார் என்று எதிர்பார்ப்பது இயற்கைதான். எடுத்துக்கொண்ட பிரச்சினையானது, ஒரு குறிப்பிட்ட நாட்டில்—ருஷ்யாவில்—ஒரு குறிப்பிட்ட காலகட்டத்தில்—இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில்—மார்க்ஸியவாதிகளின் தேசியச் செயல்திட்டமாகும். ஆனால், ருஷ்யா எந்த வரலாற்றுக் காலகட்டத்தைக் கடந்து

கொண்டிருக்கிறது, அல்லது அந்தக் குறிப்பிட்ட காலகட்டத்தில் அந்தக் குறிப்பிட்ட நாட்டின் தேசியப் பிரச்சினையின், தேசிய இயக்கங்களின் ஸ்தூலமான அம்சங்கள் என்ன என்கிற கேள்வியை ரோஸா லுக்ஸம்பர்க் எழுப்புகிறாரா?

இல்லை! அவர் எழுப்பவில்லை! அதைப்பற்றி அவர் ஒன்றுமே சொல்லவில்லை! ருஷ்யாவில் தற்பொழுதைய வரலாற்றுக் காலகட்டத்தில் தேசியப் பிரச்சினை எவ்வாறு இருக்கிறது என்பதையோ அல்லது இந்தக் குறிப்பிட்ட விஷயத்தில் ருஷ்யாவின் சிறப்பான அம்சங்களையோ பற்றியதொரு ஆராய்ச்சியின் சாயலைக்கூட அவரது கட்டுரையில் நீங்கள் காணமுடியாது.

தேசியப் பிரச்சினையானது அயர்லாந்தில் தோற்றமளிப்பது போலன்றி, வேறு விதமாக பால்கன் நாடுகளில் தோன்றுகிறது என்றும்; 1848ம் ஆண்டில் நிலவிய ஸ்தூல நிலைமைகளைக் கொண்டு போலிஷ், செக் தேசிய இயக்கங்கள் இன்ன இன்ன விதத்தில் மார்க்ஸால் மதிப்பிடப்பட்டன என்றும் (மார்க்ஸிலிருந்து ஒரு பக்கம் மேற்கோள்கள் காட்டப்படுகின்றன); ஸ்விட்ஸர்லாந்தின் காட்டுப்பகுதிக் காண்டன்களின் ஆஸ்திரியாவுக்கெதிரான போராட்டத்தையும் 1315ல் நடைபெற்ற மோர்கார்டென் சண்டையையும் இன்ன இன்ன விதத்தில் எங்கெல்ஸ் மதிப்பிடுகிறார் என்றும் (எங்கெல்ஸிலிருந்து ஒரு பக்கம் மேற்கோள்களும் அவை சம்பந்தமான காவுத்ஸ்கியின் குறிப்புரைகளும் இங்கு தரப்படுகின்றன); பதினாறாம் நூற்றாண்டில் ஜெர்மனியில் நடந்த விவசாயிகளின் போர் பிற்போக்கானது என்று லஸ்ஸால் கருதினர் என்றும் இன்னும் பலவாறாகவும் நமக்குச் சொல்லப்படுகிறது.

இந்தக் கூற்றுக்களிலும் மேற்கோள்களிலும் எவ்விதப் புதுமையும் இருப்பதாகச் சொல்ல முடியாது. ஆயினும் சில குறிப்பிட்ட நாடுகளின் ஸ்தூல வரலாற்றுப் பிரச்சினைகளை மார்க்ஸும் எங்கெல்ஸும் லஸ்ஸாலும் எவ்வாறு ஆராய்ந்தார்கள் என்பதைப் பற்றிச் சிற்சில சமயங்களில் நினைப்பூட்டப்படுவது வாசகர்களுக்குப் பிடித்ததாயிருக்கும். மார்க்ஸ், எங்கெல்ஸ் நூல்களிலிருந்து எடுத்தாளப்பட்ட அறிவூட்டக் கூடிய இம்மேற்கோள்களைப் படிப்பதானது ரோஸா லுக்ஸம்பர்க் தம்மை நிறுத்தி வைத்துக்கொண்டுள்ள பரிகசி

கத் தக்க நிலையை மிகத் தெளிவாகப் புலப்படுத்துகிறது. வெவ்வேறு காலங்களில், வெவ்வேறு நாடுகளில் தோன்றும் தேசியப் பிரச்சினையை ஸ்தூல வரலாறு பூர்வமாக ஆராய வேண்டியது அவசியம் என்று சொல்வன்மையுடனும் சினத்துடனும் அவர் போதிக்கிறார்; ஆனால், இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் முதலாளித்துவ வளர்ச்சியின் எந்த வரலாற்றுக் கட்டத்தை ருஷ்யா கடந்து கொண்டிருக்கிறது, அல்லது இந்த நாட்டில் தேசியப் பிரச்சினையின் திட்டமான சிறப்பு அம்சங்கள் யாவை என்பதைப் பற்றி நிர்ணயிப்பதற்கு அவர் சிறு முயற்சிகூடச் செய்யவில்லை. இப்பிரச்சினையை மார்க்ஸிய ரீதியில் எவ்வாறு மற்றவர்கள் கவனித்தார்கள் என்பதற்கு ரோஸா லுக்ஸம்பர்க் உதாரணங்கள் காட்டுகிறார்; பல சமயங்களில் நல்லெண்ணமேதான் நரகத்துக்கும் வழி வகுக்கிறது என்பதையும், அத்தகைய அறிவுரைகளை நடைமுறையில் பின்பற்றுவதற்கு விருப்பமின்மை அல்லது திறனின்மை எப்படிப் பல சமயங்களில் நல்லுபதேசம் கூறி மூடிமறைக்கப்படுகிறது என்பதையும் வலியுறுத்திக் காட்டுவதற்கென்றே அவர் இப்படிச் செய்கிறார் போலும்.

அவரது போதனை செய்யும், புத்திபுகட்டும் ஒப்பீடுகளில் இதோ ஒன்று: போலந்துக்குச் சுதந்திரம் அளிக்க வேண்டும் என்ற கோரிக்கையை ஆட்சேபிக்கையில் ரோஸா லுக்ஸம்பர்க் 1898ல் தாம் எழுதிய ஒரு துண்டுப் பிரசுரத்தை பற்றிக் குறிப்பிடுகிறார்; போலந்தின் ஆலை உற்பத்திப் பொருள்கள் ருஷ்யாவில் விற்கப்படுவது “போலந்தின் தொழில் வளர்ச்சியின்” வேகத்தைக் காட்டுகிறது என்று அவர் அதில் நிரூபிக்கிறார். இதைக்கொண்டு சுயநிர்ணய உரிமைப் பிரச்சினை பற்றிய எந்த ஒரு முடிவுக்கும் வரமுடியாது என்பதைச் சொல்லத் தேவையில்லை; நிலப்பிரபுக்களின் பழைய போலந்து மறைந்து விட்டது என்பதை மட்டும் தான் அது நிரூபிக்கிறது. ஆயினும், ருஷ்யாவையும் போலந்தையும் ஒன்றுபடுத்தும் காரணிகளில் நவீன முதலாளித்துவ உறவுகளின் கலப்படமற்ற, பரிசுத்தமான பொருளாதாரக் காரணிகள்தான் இப்பொழுது தலையாயவை என்கிற முடிவுக்கு ரோஸா லுக்ஸம்பர்க் எப்பொழுதும் மெல்ல நழுவி விடுகிறார்.

அடுத்தபடியாக சுயநிர்வாகப் பிரச்சினையை நமது ரோஸா எடுத்துக் கொள்கிறார். “தேசியப் பிரச்சினையும் சுயநிர்

வாகமும்” என்ற பொதுவான தலைப்பே கொடுக்கப்பட்டிருப்பினும் சுயநிர்வாகம் பெறுவதற்குப் போலந்து முடியரசுக்குப் பிரத்யேகமான உரிமை உண்டு என்று அவர் வாதிக்க ஆரம்பிக்கிறார். (பார்க்க: “ப்ரோஸ்வெஷ்சேனியே”, 1913, இதழ் 12*). போலந்தின் சுயநிர்வாக உரிமையை ஆதரிக்க வேண்டி ருஷ்யாவின் அரசு அமைப்பை அதன் பொருளாதார, அரசியல், அன்றாட வாழ்வு, சமுதாயக் குணம்சங்களையும்—இவைகள் எல்லாம் ஒட்டுமொத்தமாகச் சேர்ந்து “ஆசியக் கொடுங்கோன்மை” என்கிற சொல்லை உருவாக்குகின்றன—கொண்டு ரோஸா லுக்ஸம்பர்க் தீர்மானிக்கிறார் என்பது தெளிவு. (Przeglad, இதழ் 12, பக்கம் 137.)

பொருளாதார அமைப்பில் முழுக்க முழுக்கத் தந்தை வழி முறையைச் சேர்ந்ததும், முதலாளித்துவத்துக்கு முந்திய கட்டத்தைச் சேர்ந்ததுமான அம்சங்கள் எப்பொழுதெல்லாம் ஆதிக்கம் செலுத்துகின்றனவோ, பண்ட உற்பத்தியும் வர்க்க வேறுபாடுகளும் எங்கு சிறிதும் வளர்ச்சியுறவில்லையோ அங்கெல்லாம் இத்தகைய அரசு அமைப்பு முறையானது நிலைத்து நிற்கும் சக்தியைப் பெருமளவில் பெற்றிருக்கிறது என்பது பொதுவாகத் தெரிந்த உண்மை. ஆயினும் முதலாளித்துவத்துக்கு முந்திய கட்டத்தின் குணம் சத்தைப் பெற்றிருக்கும் அரசு அமைப்பைக் கொண்டதொரு நாட்டில் முதலாளித்துவம் துரிதமாக வளர்ந்து வருகிற, தேசிய இன ரீதியில் எல்லை வகுக்கப்பட்ட ஒரு பிராந்தியம் இருக்குமேயானால், அப்பொழுது அம்முதலாளித்துவம் எவ்வளவுக்கெவ்வளவு துரிதமாக வளருகிறதோ அவ்வளவுக் கவ்வளவு அதற்கும் முதலாளித்துவத்துக்கு முந்திய அரசு அமைப்பு முறைக்கும் இடையிலான முரண்பாடும் அதிகமாக இருக்கும்; முற்போக்கடைந்து வரும் பிராந்தியம் முழு நாட்டிலிருந்து—இத்துடன் அது “நவீன முதலாளித்துவ” உறவுகளால் அல்லாமல், “ஆசியக் கொடுங்கோன்மையினால்” பிணைக்கப்பட்டிருக்கிறது—பிரியக்கூடிய வாய்ப்பு அதிகமாக இருக்கும்.

* பார்க்க: இந்நூலின் பக்கங்கள் 60-70.—பதிப்பாளியர்கள்.

இவ்வாறாக, பூர்ஷ்வா போலந்து சம்பந்தமாக ருஷ்யா வில் அரசாங்கத்தின் சமுதாய அமைப்பைப் பற்றிய பிரச்சினை விஷயத்திலும் கூட ரோஸா லுக்ஸம்பர்கின் வாதங்கள் கோர்வையாக இல்லை. ருஷ்யாவிலுள்ள தேசிய இயக்கங்களின் ஸ்தூல, வரலாற்று பூர்வமான, குறிப்பிட்ட அம்சங்களை எடுத்துக் கொண்டாலோ—அப்பிரச்சினையை அவர் எழுப்ப வேயில்லை.

நாம் இப்பொழுது கவனிக்க வேண்டிய விஷயம் அதுதான்.

3. ருஷ்யாவில் தேசியப் பிரச்சினையின் ஸ்தூல அம்சங்களும், ருஷ்யாவின் பூர்ஷ்வா-ஜனநாயகச் சீரமைப்பும்

“... தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமை’ என்ற கோட்பாடு வளைந்து கொடுக்கும் தன்மையுடையது. அது ஒரு சாதாரணமான, வெற்றுக் கோட்பாடு. ருஷ்யாவில் வசிக்கும் தேசிய இனங்களுக்கு மட்டுமின்றி, ஜெர்மனியிலும் ஆஸ்திரியாவிலும், ஸ்வீட்ஸர்லாந்திலும் ஸ்வீடனிலும், அமெரிக்காவிலும் ஆஸ்திரேலியாவிலும் வசிக்கும் தேசிய இனங்களுக்குக் கூட அது சமமாகப் பொருந்தும் என்பது வெளிப்படை. ஆயினும் இன்றைய சோஷலிஸ்ட் கட்சிகளின் செயல்திட்டங்கள் எதிலும் அதை நாம் காணமுடியவில்லை....” (Przegląd, இதழ் 6, பக்கம் 483).

மார்க்ஸீயச் செயல்திட்டத்தின் 9வது பாராமீது இவ்வாறுதான் ரோஸா லுக்ஸம்பர்க் தமது தாக்குதலைத் துவக்குகிறார். இந்தப் பாரா ஒரு “சாதாரண வெற்றுக் கோட்பாடு” என்ற கருத்தை நம்மீது சுமத்த முயன்று, இந்த விஷயமானது ருஷ்யாவுக்கும் ஜெர்மனிக்கும் இதர நாடுகளுக்கும் “சமமாகப் பொருந்தும் என்பது வெளிப்படை” என்று வியக்கத்தக்கத் துணிச்சலுடன் சொல்லும்பொழுது இதே தவறுக்குத் தாமே பலியாகிறார் ரோஸா லுக்ஸம்பர்க்.

பள்ளிச் சிறுவர்களுக்குப் பயிற்சிப் பாடங்களாகப் பயன்படுத்தக் கூடிய தர்க்கத் தவறுகள் அடங்கிய ஒரு தொகுதியாகத் தமது தெளிவு என்று நாம் பதில் கூறுவோம். ஏனெனில் ரோஸா லுக்ஸம்பர்கின் கண்டனச் சொற்பிரவாகம் முற்றிலும் அர்த்தமற்றது. இப்பிரச்சினையை ஸ்தூல, வரலாற்று ரீதியாக மொழிதலின் கேலிக்கூத்து அது.

முார்க்ஸீயச் செயல்திட்டத்தைச் சிறுபிள்ளைத்தனமான முறையிலன்றி, மார்க்ஸீய முறையில் ஒருவர் விளக்கிப் பொருள்கொள்வாரேயானால், அது பூர்ஷ்வா-ஜனநாயகத் தேசீய இயக்கங்களைக் குறிக்கிறது என்ற உண்மையைச் சுலபமாகப் புரிந்து கொள்வார்.) இது இவ்வாறு இருக்கும்பொழுது, இச் செயல்திட்டமானது பூர்ஷ்வா-ஜனநாயகத் தேசீய இயக்கங்கள் அனைத்துக்கும் “பரந்தவகையில்” ஒரு “சாதாரண வெற்றுக் கோட்பாடு” என்ற வகையில் பொருந்தும் என்பது “வெளிப்படை”. எங்கு எத்தகைய இயக்கம் உண்மையிலேயே நடைபெறுகிறதோ அந்த வழக்குகளை மட்டும்தான் நம் செயல்திட்டம் குறிப்பிடுகிறது என்கிற உண்மை ரோஸாலுக்ஸம்பர்குக்கும் — அவர் அதைப்பற்றிச் சிறிதேனும் சிந்திப்பாரானால்—தெளிவாகப் புலப்பட்டு விடும்.

தெள்ளத் தெளிவான இந்த கவனிக்கப்பட வேண்டிய விஷயங்களை எல்லாம் பற்றி ரோஸாலுக்ஸம்பர்க் சிந்தித்திருப்பாரேயானால் தாம் எவ்வளவு அர்த்தமின்றிப் பேசிக் கொண்டிருக்கிறார் என்பதை அவர் சுலபமாகப் புரிந்து கொண்டிருப்பார். ஒரு “சாதாரண வெற்றுக் கோட்பாட்டை” நாம் மொழிந்தோம் என்று அவர் நம்மைக் குற்றஞ்சாட்டும்பொழுது, பூர்ஷ்வா-ஜனநாயகத் தேசீய இயக்கங்கள் இல்லாத நாடுகளின் செயல்திட்டங்களில் சுயநிர்ணய உரிமையைப் பற்றிய பேச்சே இல்லை என்ற வாதத்தை நமக்கெதிராகப் பிரயோகிக்கிறார். மிகவும் புத்திசாலித்தனமான வாதம்தான்!

பல்வேறு நாடுகளின் அரசியல், பொருளாதார வளர்ச்சியையும் அவைகளின் மார்க்ஸீயச் செயல்திட்டங்களையும் ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பது மார்க்ஸீய நோக்கு நிலையிலிருந்து அதி முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது; ஏனென்றால் எல்லா நவீன அரசுகளும் ஒரு பொதுவான முதலாளித்துவத் தன்மையைப் பெற்றுள்ளன என்பதும், எனவே ஒரு பொதுவான வளர்ச்சி விதிக்குக் கட்டுப்பட்டுள்ளன என்பதும் சந்தேகத்துக்கு இடமில்லாத உண்மை. ஆனால் அவ்வாறு ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பதை நல்லறிவுடன் செய்ய வேண்டும். சம்பந்தப்பட்ட நாடுகளின் வளர்ச்சியின் வரலாற்றுக் கட்டங்கள் ஒப்பிடக்கூடியவைதானா என்பதைக் கண்டுபிடிக்க வேண்டும்; ஒப்புமை செய்வதற்கு முன் கவனிக்க வேண்டிய முதல் நிபந்தனை இது.

உதாரணமாக, ருஷ்ய மார்க்ஸீயவாதிகளின் விவசாயச் செயல்திட்டத்தை மேற்கு ஐரோப்பியத் திட்டங்களுடன் “ஒப்பிடும்” திறமை சுத்த அறிவு சூன்யங்களுக்கு (உதாரணமாக “ரூஸ்காயா மீஸிலில்”⁴⁰ இளவரசர் யெ. த்ருபெத்ஸ்கோய்) மட்டும்தான் உண்டு; ஏனென்றால் நமது செயல்திட்டமானது பூர்ஷ்வா ஜனநாயக விவசாயச் சீரமைப்பு பற்றிய பிரச்சினைக்கு விடையளிக்கிறது; ஆனால் மேற்கு நாடுகளில் அத்தகைய பிரச்சினையே எழவில்லை.

தேசியப் பிரச்சினைக்கும் இது பொருந்தும். பெரும்பாலான மேற்கு நாடுகளில் இப்பிரச்சினை நீண்ட நாட்களுக்கு முன்பே தீர்க்கப்பட்டு விட்டது. இல்லாத பிரச்சினைகளுக்கு மேற்கு ஐரோப்பிய நாடுகளின் செயல்திட்டங்களில் விடை தேடுவது முட்டாள்தனமானது. இந்த விஷயத்தில் மிக முக்கியமானதொன்றை—பூர்ஷ்வா-ஜனநாயகச் சீரமைப்பு நீண்ட நாட்களுக்கு முன்பே நிறைவேற்றப்பட்டு விட்ட நாடுகளுக்கும் அது இன்னும் நிறைவேற்றப்படாத நாடுகளுக்கும் இடையிலான வேறுபாட்டை—ரோஸா லுக்ஸம்பர்க் காணத் தவறிவிட்டார்.

இந்த வேறுபாட்டில்தான் விஷயத்தின் சாரமே இருக்கிறது. ரோஸா லுக்ஸம்பர்க் அதை முழுமையாகப் புறக்கணித்து விடுவது அவரது சொல்லடுக்கு நிறைந்த கட்டுரையைப் பொருளற்ற, சாதாரணமான வெற்றுக் கோட்பாடுகளடங்கிய தொகுப்பாகச் செய்துவிடுகிறது.

மேற்கத்திய, கண்டப்பகுதி ஐரோப்பாவில் பூர்ஷ்வா-ஜனநாயகப் புரட்சிகளின் சகாப்தமானது திட்டவட்டமான ஒரு காலப்பகுதி. கிட்டத்தட்ட 1789லிருந்து 1871 வரையிலான காலம் அது எனலாம். இக்காலத்தில்தான் தேசிய இயக்கங்களும் தேசிய அரசுகளின் அமைப்பும் நிகழ்ந்தன. இந்தச் சகாப்தம் முடிவுக்கு வந்ததும் மேற்கு ஐரோப்பாவானது பூர்ஷ்வா அரசுகளைக் கொண்டதொரு நிலைபெற்ற அமைப்பு முறையாக உருப்பெற்று விட்டது; இவை பொதுவாகத் தேசிய ஒருமை கொண்ட அரசுகளாக இருந்தன. ஆகவே இன்று இந்தச் சமயத்தில் மேற்கு ஐரோப்பிய சோஷலிஸ்டுகளின் செயல்திட்டங்களில் சுயநிர்ணய உரிமையைத் தேடுவது தனக்கு மார்க்ஸீயத்தின் அரிச்சுவடிகூடத் தெரியாது என்பதைக் காட்டிக்கொள்வதாகும்.

கிழக்கு ஐரோப்பாவிலும் ஆசியாவிலும் பூர்ஷ்வா-ஜனநாயகப் புரட்சிகளின் சகாப்தம் 1905ல்தான் தொடங்கிற்று. ருஷ்யா, பாரசீகம், துருக்கி, சீனா ஆகிய நாடுகளில் புரட்சிகள், பால்கன் போர்கள் — நமது “கீழை நாடுகளில்” நமது சகாப்தத்திய உலக நிகழ்ச்சிகளின் சங்கிலித் தொடர் இவ்வாறு இருக்கிறது. ஒரே தொடர்ச்சியாக, பூர்ஷ்வா-ஜனநாயகத் தேசிய இயக்கங்கள் மலர்ச்சி பெறுவதை நிகழ்ச்சிகளின் இச்சங்கிலித் தொடரில் ஒரு குருடன்தான் காணத்தவற முடியும்; இவ்வியக்கங்கள் தேசிய ரீதியில் சுயேச்சையான, தேசிய நோக்கில் ஒருமையையுடைய அரசுகளை உண்டுபண்ண முயல்கின்றன. ருஷ்யாவும் அண்டை நாடுகளும் இச்சகாப்தத்தைக் கடந்து கொண்டிருக்கிற ஒரே காரணத்தினால்தான் தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமைபற்றிய ஒரு பிரிவை நமது செயல்திட்டத்தில் நாம் இடம்பெறச் செய்ய வேண்டும்.

ஆனால் ரோஸா லக்ஸம்பர்கின் கட்டுரையிலிருந்து எடுத்த மேற்கோளை இன்னும் சிறிது தொடர்ந்து பார்ப்போம். அவர் எழுதுகிறார்:

“... மிகவும் வெவ்வேறான தேசிய இனங்களைக் கொண்ட தொரு அரசில் இயங்குகின்ற ஒரு கட்சியின் செயல்திட்டத்தில், தேசியப் பிரச்சினையைத் தனக்கு முதல்தர முக்கியத்துவம் வாய்ந்த பிரச்சினையாகக் கொண்ட ஒரு கட்சியின் செயல்திட்டத்தில் — ஆஸ்திரிய சோஷல்-டெமாகிரடிக் கட்சியின் செயல்திட்டத்தில்—தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணயப் பிரச்சினை என்கிற கோட்பாடு இடம் பெறவில்லை என்பதைக் குறிப்பாகக் கவனிக்க வேண்டும்” (அதே கட்டுரையில்).

இவ்வாறாக, ஆஸ்திரியாவின் உதாரணத்தைக் “குறிப்பாக” எடுத்துக் காட்டி வாசகர்களை நம்பச் செய்வதற்கு ஒரு முயற்சி செய்யப்படுகிறது. ஸ்தூல வரலாற்று உண்மைகளைக் கொண்டு இந்த உதாரணத்தைப் பரிசீலனை செய்து அது எவ்வளவு அறிவார்ந்தது என்பதைக் காண்போம்.

முதன்முதலில், பூர்ஷ்வா-ஜனநாயகப் புரட்சியின் முடிவுபற்றிய அடிப்படைப் பிரச்சினையை நாம் எடுத்துக்கொள்வோம். ஆஸ்திரியாவில் அப்புரட்சி 1848ல் தொடங்கி 1867ல் முடிவடைந்துவிட்டது. அப்பொழுதிருந்து ஏறத்தாழ அரை நூற்றாண்டு காலமாக ஓரளவு முழுமையாக நிறுவப்பட்ட

பூர்ஷ்வா அரசியல் அமைப்புச் சட்டமானது நிலவி வருகிறது; அதன் அடிப்படையில் சட்டபூர்வமான தொழிலாளர் கட்சி யொன்றும் சட்டபூர்வமாக இயங்கி வருகிறது.

ஆகவே, ஆஸ்திரியாவின் வளர்ச்சியின் உள்நாட்டு நிலைமைகளில் (அதாவது, பொதுவாக ஆஸ்திரியாவிலும் குறிப்பாக அதன் பல்வேறு தேசிய இனங்களிலும் முதலாளித் துவ வளர்ச்சியின் நோக்கு நிலையிலிருந்து) பாய்ச்சல்களைத் தோற்றுவித்து, அவற்றின் உடன் பிறவியாகத் தேசிய இன ரீதியில் அமைந்த சுயேச்சை அரசுகள் தோன்றுவதற்கு உதவும் காரணிகள் ஒன்றும் இல்லை. தனது ஒப்புமை மூலமாக இந்த விஷயத்தில் ருஷ்யாவின் நிலைமையும் இதுதான் என்று ரோஸா லுக்ஸம்பர்க் எடுத்துக்கொள்ளும் பொழுது அடிப்படையிலேயே தவறான, வரலாற்றுக்கு முரணானதொரு முடிவை மட்டும் அவர் மேற்கொள்ளவில்லை; தம்மையறி யாமலேயே கலைப்புவாதத்திலும் நழுவி விடுகிறார்.

இரண்டாவதாக, ஆஸ்திரியாவில் வாழும் சிறு தேசிய இனங்களுக்கும் ருஷ்யாவில் வாழும் சிறு தேசிய இனங்களுக்கும் இடையிலான உறவுகளில் காணப்படும் ஆழ்ந்த வேறுபாடானது நாம் எடுத்துக்கொண்ட பிரச்சினைக்கு விசேஷ முக்கியத் துவம் வாய்ந்தது. ஆஸ்திரியா நீண்ட காலமாக ஜெர்மானியர்கள் பெரும்பான்மையினராக இருந்த அரசாக இருந்தது; அது மட்டுமின்றி ஜெர்மானிய தேசிய இனம் முழுவதின் தலைமை தங்களுக்குத்தான் என்றும் ஆஸ்திரிய ஜெர்மானியர்கள் உரிமை கொண்டாடிக் கொள்ளும். இந்த “உரிமை” 1866ல் நடந்த போரில் தவிடுபொடியாய் விட்டது என்பதை ரோஸா லுக்ஸம்பர்க் அன்புடன் நினைவு கூர்வார் என்று நினைக்கிறோம் (அவர்தாம் சாதாரண வெற்றுக் கோட்பாடுகளையும் மலிவான கடைச்சரக்குகளையும் அருவக் கருத்துக்களையும் வெறுப்பவர் எனத் தோன்றுகிறதே...). 1871ல் முழு உருவம் பெற்ற, சுதந்திர ஜெர்மன் அரசின் எல்லைக்கு வெளியே தான் இருப்பதை ஆஸ்திரியாவில் பெரும்பான்மையாக இருந்த ஜெர்மானிய தேசிய இனம் கண்டது. மறுபுறத்தில் 1849ம் ஆண்டிலேயே சுதந்திர தேசிய அரசு ஒன்றை உருவாக்குவதற்கான ஹங்கேரியர்களின் முயற்சி ருஷ்யப் பண்ணையடிமைகள் படையினால் அடிபட்டு வீழ்ந்தது.

இவ்வாறு ஒரு விநோதமான நிலைமை உருவாகியது; ஹங்கேரியர்களும் பிறகு செக்குகளும் ஆஸ்திரியாவிலிருந்து தாங்கள் பிரிய முயலுவதற்குப் பதிலாக ஆஸ்திரியாவின் ஒருமைப்பாட்டைக் காக்க முயன்றனர். தங்களது தேசிய சுயேச்சையைக் காப்பதற்கெனவே இது. கொள்ளைக்கார, பலம்வாய்ந்த அண்டை நாடுகளால் தங்களது சுதந்திரம் நசுக்கப்பட்டு விட்டால் என்ன செய்வது என்ற அச்சத்தினால். இந்த விநோதமான நிலைமையினால் ஆஸ்திரியா ஒரு இரண்டின அரசாக ஆயிற்று; இப்பொழுது அது மூவின அரசாகவும் (ஜெர்மானியர்கள், ஹங்கேரியர்கள், ஸ்லாவியர்கள்) மாறிவருகிறது.

இதையொத்தது ஏதாவது ருஷ்யாவில் உண்டா? இப்பொழுது இருப்பதைவிடவும் மோசமான தேசிய ஒடுக்கல் முறை வந்துவிடுமே என்ற அச்சத்தினால் உந்தப்பட்டுப் பெரிய-ருஷ்யர்களுடன் ஐக்கியப்பட்டிருக்க வேண்டுமென்று “வேற்றினத்தவர்கள்” நம் நாட்டில் முயலுகிறார்களா?

தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணயப் பிரச்சினை விஷயத்தில் ருஷ்யாவையும் ஆஸ்திரியாவையும் ஒப்பிடுவது பொருளற்றது, மலிவான கடைச்சரக்கின் அடிப்படையிலானது, அறியாமை நிறைந்தது என்பதைக் கண்டுகொள்வதற்கு இக்கேள்வியை எழுப்பினாலே போதும்.

தேசியப் பிரச்சினை விஷயத்தில் ருஷ்யாவின் தனி விசேஷ நிலைமைகள் நாம் ஆஸ்திரியாவில் காண்பதற்கு எதிர் மாறானவையாகும். பெரிய-ருஷ்யா என்ற ஒரு தேசிய மையத்தைக் கொண்ட ஓர் அரசாகும் ருஷ்யா. பெரிய-ருஷ்யர்கள் பரந்த, இடையீட்டில்லாமல் தொடர்ச்சியாக நீண்டு கிடக்கும் ஒரு நிலப்பரப்பில் வசிக்கிறார்கள்; அவர்களின் தொகை சுமார் 7,00,00,000. இத்தேசிய அரசின் விசேஷ அம்சங்கள்; முதலாவது, “வேற்றினத்தவர்” எல்லையோரப் பிரதேசங்களில் வசிக்கிறார்கள் (இவர்கள் எல்லாரும் சேர்ந்து மொத்த மக்கட்தொகையில் பெரும்பான்மை—57 சதவிகிதம் ஆகிறார்கள்); இரண்டாவது, இந்த வேற்றினத்தவர் இங்கு அண்டை அரசுகளைக் காட்டிலும் (ஐரோப்பிய அரசுகளைக் காட்டிலும் மட்டும் அல்ல) அதிகமாக ஒடுக்கப்படுகிறார்கள்; மூன்றாவது, எல்லைப்புறப் பிரதேசங்களில் வாழும் பல ஒடுக்கப்பட்ட இனங்கள் எல்லைக்கு அப்பக்கத்திலும் தம்

இனத்தைச் சேர்ந்த மக்கள் வாழ்வதைக் காண்கிறார்கள்; அவர்கள் தங்களைவிட அதிக தேசிய சுதந்திரம் பெற்றிருப்பதையும் காண்கிறார்கள் (மேற்கு, தெற்கு எல்லைகளில் பின்கள், ஸ்வீடிஷ்காரர்கள், போலந்துக்காரர்கள், உக்ரேனியர்கள், ருமேனியர்கள் ஆகியவர்களை நினைவுகூர்ந்தால் போதும்); நான்காவது, ருஷ்யரல்லாதாரைக் கொண்டுள்ள எல்லைப் புறப் பிரதேசங்களில் மையப்பகுதியைக் காட்டிலும் முதலாளித்துவத்தின் வளர்ச்சியும் கலாச்சாரத் தரமும் அநேக இடங்களில் உயர்ந்தவை. கடைசியாக, பூர்ஷ்வாப் புரட்சிகளும் தேசிய இயக்கங்களும் அவற்றின் ஒரு வளர்ச்சிக் கட்டத்தில் அண்டை ஆசிய அரசுகளில் துவங்கி, ருஷ்ய எல்லைகளுக்குள் உள்ள சகதேசிய இனங்கள் சிலவற்றுக்கும் பரவுவதை நாம் காண்கிறோம்.

இவ்வாறாக, ருஷ்யாவில் தேசியப் பிரச்சினையின் விசேஷ, ஸ்தூலமான வரலாற்று அம்சங்கள்தான் தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமையை நாம் இன்றையக் காலக்கட்டத்தில் ஏற்றுக் கொள்வதை நம் நாட்டில் விசேஷ உடனடி முக்கியத்துவம் வாய்ந்த ஒரு விஷயமாக்குகின்றன.

தவிர, தூய மெய்விவரங்களின் நோக்கிலிருந்து பார்த்தால் கூட ஆஸ்திரிய சோஷல்-டெமாகிராட்டுகளின் செயல்திட்டத்தில் தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமை ஏற்றுக் கொள்ளப்படவில்லை என்ற ரோஸா லுக்ஸம்பர்கின் வலிந்துரை தவறானது. தேசியச் செயல்திட்டத்தை ஏற்றுக்கொண்ட புரூன் காங்கிரசின் நிகழ்ச்சிப் பதிவேட்டை நாம் திறந்து பார்த்தால் போதும். உக்ரேனியப் (ருஸீனிய) பிரதிநிதிகளின் சார்பில் ருஸீனிய சோஷல்-டெமாகிராட்டான ஹன்கே விச்சும் (நிகழ்ச்சிப் பதிவேட்டின் பக்கம் 85), போலிஷ் பிரதிநிதிகளின் சார்பில் போலந்தின் சோஷல்-டெமாகிராட்டாகிய ரேகெரும் (பக்கம் 108) வெளியிட்ட அறிக்கைகள் அப்பதிவேட்டில் இருப்பதைக் காண்கிறோம். தேசிய ஒற்றுமையையும் தங்களது தேசிய இனங்களின் சுதந்திரத்தையும் சுயேச்சையையும் பெறுவதே மேற்சொன்ன இரு தேசிய இனங்களையும் சேர்ந்த ஆஸ்திரிய சோஷல்-டெமாகிராட்டுகளின் அபிலாஷைகளில் ஒன்று என்கின்றன அந்த அறிக்கைகள். எனவே தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமையை ஆஸ்திரிய சோஷல்-டெமாகிராட்டுகள் தங்களது செயல்

திட்டத்தில் நேர்முகமாகச் சேர்த்துக் கொள்ளவில்லை என்றாலும்கூட தங்களது கட்சியின் சில பகுதிகள் தேசிய விடுதலை, சுயேச்சை என்ற கோரிக்கையை எழுப்புவதற்கு அவர்கள் அனுமதித்திருக்கின்றனர். எதார்த்தத்தில் தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமையை ஏற்றுக் கொண்டதாகத் தானே இதற்குப் பொருள்! இவ்வாறாக, ஆஸ்திரியாவைப் பற்றிய ரோஸா லுக்ஸம்பர்கின் குறிப்புகள் ரோஸா லுக்ஸம்பர்கிற்கு எதிராகவே எல்லா அம்சங்களிலும் அமைந்திருக்கின்றன.

4. தேசியப் பிரச்சினையில் “செயல்பூர்வம்”

நமது செயல்திட்டத்தின் 9வது பாராவில் “செயல்பூர்வமானது” ஒன்றுமில்லை என்ற ரோஸா லுக்ஸம்பர்கின் வாதத்தைச் சந்தர்ப்பவாதிகள் அசாதாரண உற்சாகத்துடன் பிடித்துக்கொண்டு விட்டார்கள். அவரது கட்டுரையின் சில பகுதிகளில் இந்தக் “கோஷமானது” ஒரே பக்கத்தில் எட்டுத் தடவை திருப்பித் திருப்பிச் சொல்லப்படுகிறது; ரோஸா லுக்ஸம்பர்குக்கு இவ்வாதத்தில் அவ்வளவு மகிழ்ச்சி.

அவர் எழுதுகிறார்: 9 வது பாரா “பாட்டாளி வர்க்கத்தின் அன்றாடக் கொள்கைக்குச் செயல்பூர்வமான வழி காட்டவில்லை, தேசியப் பிரச்சினைகளுக்குச் செயல்பூர்வமான தீர்வு காணவில்லை.”

இந்த வாதத்தை நாம் பரிசீலனை செய்வோம். 9 வது பாரா அர்த்தமற்றது என்று தோன்றும்படி செய்யுமளவுக்கும், அல்லது, எல்லாத் தேசிய அபிலாஷைகளையும் நாம் ஆதரிக்குமாறு நம்மைக் கட்டுப்படுத்தும் அளவுக்கும் இன்றொரு இடத்தில் வேறு விதமாகக் கூறப்படுகிறது.

தேசியப் பிரச்சினையில் “செயல்பூர்வம்” என்ற கோரிக்கையின் உட்பொருள் என்ன?

அதன் உட்பொருள் பின்வரும் மூன்றில் ஒன்றுதான்: தேசிய அபிலாஷைகள் அனைத்துக்கும் ஆதரவு; எந்த ஒரு தேசிய இனமும் தனியே பிரிந்து போகும் பிரச்சினைக்குச் “சரி” அல்லது “இல்லை” என்ற பதில்; அல்லது, பொதுவாகத் தேசியக் கோரிக்கைகள் உடனடியாகச் “செயல்பூர்வமானவை” என்பது.

“செயல்பூர்வம்” என்ற கோரிக்கைக்குச் சாத்தியமான இந்த மூன்று பொருள்களையும் நாம் பரிசீலனை செய்வோம்.

எல்லாத் தேசிய இயக்கங்களின் தொடக்கத்திலும் இயற்கையாகத் தலைமையைத் தானே எடுத்துக்கொள்ளுகின்ற பூர்ஷ்வா வர்க்கம் எல்லாத் தேசிய அபிலாஷைகளையும் ஆதரிப்பது செயல்பூர்வமானது என்று கூறுகிறது. ஆயினும் தேசியப் பிரச்சினையில் (மற்ற எல்லாப் பிரச்சினைகளிலும் போலவே) பாட்டாளி வர்க்கக் கொள்கையானது ஒரு குறிப்பிட்ட திசையில் மட்டுமே பூர்ஷ்வாக்களை ஆதரிக்கிறது; ஆனால் அது பூர்ஷ்வாக்களின் கொள்கையோடு எந்த சமயத்திலும் முற்றிலும் பொருந்தி விடுவதில்லை. தேசிய அமைதியைப் பெறுவதற்காக வேண்டி (இந்த அமைதியைப் பூர்ஷ்வாக்களால் பூரணமாக ஏற்படுத்த முடியாது; முழு ஜனநாயகம் மூலமாக மட்டுமே இதை அடைய முடியும்), சம உரிமைகள் பெறவேண்டி, வர்க்கப் போராட்டத்துக்குச் சிறந்த நிலைமைகளைத் தோற்றுவிக்க வேண்டி தொழிலாளர் வர்க்கம் பூர்ஷ்வாக்களை ஆதரிக்கிறது. எனவே, பூர்ஷ்வாக்களின் செயல்பூர்வவாதத்துக்கு எதிராகத்தான், தேசியப் பிரச்சினையில் பாட்டாளிகள் தங்களது கோட்பாடுகளை கொண்ட கொள்கையை எடுத்துரைக்கிறார்கள். அவர்கள் பூர்ஷ்வாக்களுக்கு நிபந்தனையோடு கூடிய ஆதரவைத் தான் அளிக்கிறார்கள். தங்களது தேசிய இனத்துக்கு விசேஷ உரிமைகள் அல்லது விசேஷ ஆதாயங்கள்—இவைதான் ஒவ்வொரு பூர்ஷ்வா வர்க்கமும் தேசியப் பிரச்சினையில் அடைய விரும்புவது; இதுதான் “செயல்பூர்வமாயிருத்தல்” என்பது. பாட்டாளி வர்க்கமோ, விசேஷ உரிமைகள் அனைத்தையும் விசேஷ நிலைமைகள், தனிச் சலுகைகள் அனைத்தையும் எதிர்க்கிறது. “செயல்பூர்வமாக” அது இருக்க வேண்டுமென்று கேட்பது பூர்ஷ்வாக்களின் தலைமையை ஏற்றுக் கொள்வது, சந்தர்ப்பவாதத்தில் சிக்கிக் கொள்வது என்றுதான் பொருள்படும்.

ஒவ்வொரு தேசிய இனத்தின் விஷயத்திலும் தனியே பிரிந்துபோகும் பிரச்சினை பற்றி “சரி” அல்லது “இல்லை” என்று பதிலளிக்க வேண்டுமென்று கோருவது மிகச் “செயல்பூர்வமான” ஒன்றாகத் தோன்றலாம். ஆனால் அது உண்மையில் அபத்தமானது; சித்தாந்த ரீதியில் பார்த்தால் அது மாறாநிலைவாத வகைப்பட்டது; நடைமுறையிலோ அது

பூர்ஷ்வாக்களின் கொள்கைக்குப் பாட்டாளி வர்க்கத்தைக் கீழ்ப்படுத்துகிறது. பூர்ஷ்வா வர்க்கம் தனது தேசியக் கோரிக்கைகளுக்கு எப்பொழுதுமே முதலிடம் அளிக்கிறது; அதையும் ஒரு உறுதியான நிபந்தனையற்ற முறையில் செய்கிறது. ஆனால் பாட்டாளி வர்க்கத்துக்கோ வர்க்கப் போராட்டத்தின் நலன்களுக்குக் கீழ்ப்பட்டவை தாம் இக்கோரிக்கைகள். சித்தாந்த ரீதியாகப் பார்த்தால், பூர்ஷ்வா-ஜனநாயகப் புரட்சியானது ஒரு குறிப்பிட்ட தேசிய இனம் இன்றொரு தேசிய இனத்திலிருந்து பிரிந்து போவதில் முடியுமா அல்லது அதனுடன் சம அந்தஸ்து பெறுவதில் முடியுமா என்பதை முன்கூட்டியே யாரும் சொல்ல முடியாது; முடிவு இரண்டில் எதுவானாலும் தனது வர்க்கத்தின் அபிவிருத்திக்கு வழிசெய்வதுதான் பாட்டாளி வர்க்கத்துக்கு முக்கியமானது. பூர்ஷ்வா வர்க்கத்துக்கோ, “தன்னுடைய சொந்த” தேசிய இனத்தின் குறிக்கோள்களைப் பாட்டாளி வர்க்கத்தின் குறிக்கோள்களுக்கு முந்தியதாக வைத்து இந்த அபிவிருத்தியைத் தடை செய்ய வேண்டும் என்பதுதான் முக்கியம். எனவேதான், பாட்டாளி வர்க்கமானது எந்தத் தேசிய இனத்துக்கும் உத்தரவாதங்கள் அளிக்காமல், இன்றொரு தேசிய இனத்துக்குப் பாதகமான முறையில் எதையும் செய்வோம் என்று உறுதி கூறாமல், சுயநிர்ணய உரிமையை அங்கீகரிக்க வேண்டும் என்ற எதிர்மறைக் கோரிக்கையுடன் மட்டும் தன்னை நிறுத்திக் கொள்கிறது.

இது “செயல்பூர்வமானதாக” இல்லாமல் இருக்கலாம்; ஆனால் சாத்தியமான தீர்வுகள் அனைத்திலும் மிகவும் ஜனநாயகமான தீர்வு ஒன்றைப் பெறுவதற்கு இது ஒன்றுதான் நடைமுறையில் சிறந்த உத்தரவாதமளிக்கிறது. பாட்டாளி வர்க்கத்துக்கு அத்தகையதொரு உத்தரவாதம்தான் தேவை; ஆனால் எந்த ஒரு தேசிய இனத்தைச் சேர்ந்த பூர்ஷ்வா வர்க்கத்துக்கும், மற்ற தேசிய இனங்களின் நிலைமை (அல்லது அவைகளுக்கு நேரக்கூடிய பிரதிகூலம்) எதுவாயிருப்பினும், தனது சொந்த நலன்களுக்கு வேண்டிய உத்தரவாதங்கள் மட்டும் தான் தேவை.

இந்தக் கோரிக்கையின் “நடைமுறைச் சாத்தியப்பாட்டைப்” பற்றித்தான் பூர்ஷ்வாக்கள் பெரிதும் அக்கறைப்படுகிறார்கள்; ஆகவேதான் மற்ற தேசிய இனங்களின் பூர்ஷ்வாக்க

ளுடன் பாட்டாளி வர்க்கத்துக்குக் குந்தகமான முறையில் உடன்பாட்டுக்கு வரும் கொள்கையை அவர்கள் மாறாமல் கடைப்பிடிக்கிறார்கள். ஆனால் பூர்ஷ்வாக்களுக்கெதிராகத் தனது வர்க்கத்தைப் பலப்படுத்தி, முரண்பாடற்ற ஜனநாயகம், சோஷலிஸம் ஆகியவற்றின் உணர்வைப் பொதுமக்களுக்கு ஊட்டுவதுதான் பாட்டாளி வர்க்கத்துக்கு முக்கியமானது.

சந்தர்ப்பவாதிகளைப் பொறுத்தவரை இது “செயல்பூர்வமானதாக” இல்லாமலிருக்கலாம்; ஆனால் நிலப்பிரபுகள், தேசியவாத பூர்ஷ்வாக்கள் ஆகியவர்களையும் மீறிய வகையில் தேசிய இனங்களுக்கிடையில் அதிகச் சம அந்தஸ்தையும் சமாதானத்தையும் உண்டுபண்ண இது ஒன்றுதான் உண்மையான உத்தரவாதமளிக்கிறது.

ஒவ்வொரு தேசிய இனத்தையும் சேர்ந்த தேசியவாத பூர்ஷ்வாக்களின் நோக்கு நிலையிலிருந்து பார்த்தால் தேசியப் பிரச்சினையில் பாட்டாளிகளின் பணி முழுதும் “செயல்பூர்வமானதல்ல”; ஏனென்றால், எவ்வகையான தேசியவாதத்தையும் எதிர்க்கும் பாட்டாளிகள் “அருவமான” சம அந்தஸ்தைக் கோருகிறார்கள்; சிறிதளவில்கூட யாருக்கும் விசேஷ உரிமைகள் இருக்கக்கூடாது என்று கோட்பாட்டு அடிப்படையில் அவர்கள் கோருகிறார்கள். செயல்பூர்வம் என்ற வாதத்திற்குத் தவறான வகையில் புகழ்பாடும் ரோஸாலுக்ஸம்பர்க் இதைப் புரிந்து கொள்ளாமல் சந்தர்ப்பவாதிகளுக்கு—விசேஷமாகப் பெரிய-ருஷ்ய தேசியவாதத்துக்கு சந்தர்ப்பவாதச் சலுகைகள் கொடுக்கப்படுவதற்கு—வழி செய்துவிட்டார்.

ஏன் பெரிய-ருஷ்ய தேசியவாதத்துக்குச் சலுகைகள் என்று கூறுகிறோம்? ஏனென்றால் பெரிய-ருஷ்யர்கள்தாம் ருஷ்யாவில் ஒடுக்கும் தேசிய இனமாயிருக்கிறார்கள்; எனவே தேசியப் பிரச்சினையில் சந்தர்ப்பவாதம் என்பது ஒடுக்கும் தேசிய இனங்களிலிருந்து வேறுவிதமான வகையில் ஒடுக்கப்படும் தேசிய இனங்களிடையில் நிலவும்.

தனது கோரிக்கைகள் “செயல்பூர்வமானவை” என்று காரணங்கூறி, ஒடுக்கப்பட்ட தேசிய இனங்களின் பூர்ஷ்வாவர்க்கம், தனது அபிலாஷைகளை நிபந்தனைகளின்றி ஆதரிக்குமாறு பாட்டாளி வர்க்கத்தைக் கேட்டுக்கொள்ளும். எல்

லாத் தேசீய இனங்களுக்கும் பிரிந்து போகும் உரிமை உண்டு என்று சொல்லுவதற்குப் பதிலாக ஒரு குறிப்பிட்ட தேசீய இனம் பிரிந்து போவதற்குச் “சரி” என்று தெளிவாகச் சொல்லுவதுதான் மிகவும் செயல்பூர்வமான நடவடிக்கை!

இத்தகைய செயல்பூர்வத்துக்குக்கெதிராக நிற்கிறது பாட்டாளி வர்க்கம். தேசீய அரசு அமைக்கும் சம அந்தஸ்தும் சம உரிமைகளும் வேண்டும் என்பதை அங்கீகரிக்கும் அதே சமயத்தில் எல்லாத் தேசீய இனங்களையும் சேர்ந்த பாட்டாளிகள் கூட்டாக இணைந்திருப்பதை மிகவும் முதன்மையானதாகக் கருதிப்போற்றுகிறது; எந்த ஒரு தேசீயக் கோரிக்கையையும் ஒரு எந்த தேசீயப் பிரிவினையையும் தொழிலாளர் வர்க்கப் போராட்டம் என்ற கோணத்திலிருந்து மதிப்பிடுகிறது. செயல்பூர்வத்துக்கான இந்த அறைகூவல், உண்மையில் பூர்ஷ்வாக்களின் அபிலாஷைகளைக் கண்ணை மூடிக்கொண்டு ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்பதற்கான அறைகூவலே.

பிரிந்துபோகும் உரிமையை ஆதரிப்பதன் மூலம் ஒடுக்கப்பட்ட தேசீய இனங்களின் பூர்ஷ்வா தேசீயவாதத்தை நீங்கள் ஆதரிக்கிறீர்கள் என்று நம்மைப் பார்த்துக் கூறுகிறார்கள். ரோஸா லுக்ஸம்பர்க் இதைத்தான் சொல்கிறார்; அவர் சொல்வதை எதிரொலிக்கிறார் சந்தர்ப்பவாதியாகிய லெம்கோவ்ஸ்கிய்—கலைப்புவாதச் செய்தித்தாளில் இப்பிரச்சினைபற்றிய கலைப்புவாதக் கருத்துக்களின் ஒரே பிரதிநிதி இவர்தான்!

இதற்கு நமது பதில் இதுதான்: இல்லை; இப்பிரச்சினைக்குச் “செயல்பூர்வமான” தீர்வுகாணுவது பூர்ஷ்வாக்களுக்குத்தான் முக்கியமானது. இரு போக்குகளின் கோட்பாடுகளையும் வேறுபடுத்தி அறிவதுதான் தொழிலாளர்களுக்கு முக்கியமானது. ஒடுக்கப்பட்ட தேசீய இனத்தின் பூர்ஷ்வா வர்க்கம் ஒடுக்குபவர்களை எதிர்த்து எந்த அளவுக்குப் போராடுகின்றதோ நாம் அந்த அளவுக்கு அப்போராட்டத்தை ஒவ்வொரு வழக்கிலும் மற்றவர்களைக் காட்டிலும் அதிக உறுதியாக ஆதரிக்கிறோம்: ஏனென்றால் ஒடுக்குதலுக்குத் தீவிரமான சிறிதும் விட்டுக்கொடுக்காத எதிரி நாம்தான். ஆனால், ஒடுக்கப்பட்ட தேசீய இனத்தின் பூர்ஷ்வா வர்க்கம் எந்த அளவுக்குத் தனது சொந்த பூர்ஷ்வா தேசீயவாதத்துக்காகப்

போராடுகிறதோ அந்த அளவுக்கு நாம் அதை எதிர்க்கிறோம். ஒடுக்கும் தேசிய இனத்தின் விசேஷ உரிமைகளுக்கும் பலாத்காரத்துக்கும் எதிராக நாம் போராடுகிறோம்; ஒடுக்கப்பட்ட தேசிய இனம் தனக்கு விசேஷ உரிமைகள் வேண்டுமென்று முயல்வதையும் எவ்விதத்திலும் அனுமதிக்க மாட்டோம்.

நமது அரசியல் கிளர்ச்சியில் பிரிந்துபோகும் உரிமை பற்றிய கோஷத்தை முன்வைத்து ஆதரித்துப் பேசத் தவறினால் நாம் பூர்ஷ்வாக்களின் வலையில் சிக்கிக் கொள்வோம் என்பது மட்டுமல்ல; ஒடுக்குகின்ற தேசிய இனத்தின் நிலப்பிரபுக்களின், அதன் வரம்பிலா ஆட்சியின் வலையிலும் கூடச் சிக்கிக்கொள்வோம். நெடுநாட்களுக்கு முன்பே காவுத்ஸ்கிரோஸா லுக்ஸம்பர்குக்கு எதிராக இந்த வாதத்தைப் பயன்படுத்தினார். இந்த வாதம் மறுக்க முடியாதது. போலந்தின் தேசியவாத பூர்ஷ்வாக்களுக்கு “உதவக்” கூடாதே என்ற கவலையில் ரோஸா லுக்ஸம்பர்க் ருஷ்யாவில் மார்க்ஸியவாதிகளின் செயல்திட்டத்தில் காணப்படும் பிரிந்துபோகும் உரிமையை நிராகரிக்கிறார்; அப்படிச் செய்கையில் பெரிய-ருஷ்யக் கறுப்பு நூற்றுவர்களுக்கு உண்மையில் அவர் உதவுகிறார். பெரிய-ருஷ்யர்களின் விசேஷ உரிமைகளை (இவைகளையும் விட மோசமானவைகளை)ச் சந்தர்ப்பவாத நோக்கில் சகித்துக் கொண்டிருப்பதற்கு உண்மையில் உதவுகிறார்.

போலந்தில் தேசியவாதத்துக்கெதிராக நடைபெறும் போராட்டத்தின் ஆர்வத்தினால் உந்தப்பட்டு ரோஸா லுக்ஸம்பர்க் பெரிய-ருஷ்யர்களின் தேசியவாதத்தை மறந்து விட்டார். இந்தத் தேசியவாதம்தான் தற்சமயம் மிகவும் பயங்கரமாக இருக்கிறது. இந்தத் தேசியவாதத்தில் பூர்ஷ்வா அம்சங்களைவிட நிலப்பிரபுத்துவ அம்சங்களே அதிகம்; இதுதான் ஜனநாயகத்துக்கும் பாட்டாளிகளின் போராட்டத்துக்கும் முக்கியத் தடையாக விளங்குகிறது. எந்த ஒரு ஒடுக்கப்படும் தேசிய இனத்தின் பூர்ஷ்வாத் தேசியவாதத்திலும் ஒடுக்கல் முறைக்கு எதிரான பொதுவான ஜனநாயகத் தன்மையொன்று இருக்கிறது; இந்தத் தன்மையைத்தான் நிபந்தனையேதுமின்றி நாம் ஆதரிக்கிறோம். அதே சமயத்தில், தேசியத் தனித்துவத்தை நோக்கிய போக்கிலிருந்து இந்த ஜனநாயகத் தன்மை முற்றிலும் வேறானது என்பதை நாம்

புரிந்து கொள்கிறோம்; யூதர்களை ஒடுக்கும் போலிஷ் பூர்ஷ் வாக்களின் போக்கையும் மற்றும் அது போன்றவற்றையும் எதிர்த்து நாம் போராடுகிறோம்.

பூர்ஷ் வாக்கள், பிலிஸ்டைன்களின் நோக்கு நிலையிலிருந்து பார்த்தால் இது “செயல்பூர்வமல்லாதது”. ஆனால் தேசியப் பிரச்சினையில் செயல்பூர்வமானதும் கோட்பாடுகளின் அடிப்படையிலமைந்ததும், ஜனநாயம், சுதந்திரம், பாட்டாளி வர்க்க ஐக்கியம் ஆகியவற்றை உண்மையில் பேணுகின்றதுமான கொள்கை இதுதான்.

எல்லாத் தேசிய இனங்களுக்கும் பிரிந்து போகிற உரிமை அளிப்பது; பிரிந்துபோகிற பிரச்சினை எழுகின்ற போது எல்லா ஏற்றத்தாழ்வுகளையும், எல்லா விசேஷ உரிமைகளையும், எல்லாத் தனித்துவப் போக்கையும் நீக்கும் நோக்கத்தோடு அதை அணுகிச் சீர்தூக்கிப் பார்ப்பது.

ஒடுக்கும் தேசிய இனம் ஒன்றின் நிலையை நாம் கவனிப்போம். மற்ற தேசிய இனங்களை ஒடுக்கும் ஒரு தேசிய இனம் சுதந்திரமாயிருக்க முடியுமா? முடியாது. பெரிய-ருஷ்ய மக்களின்* சுதந்திரத்தைப் பேண வேண்டுமென்றால் அத்தகைய ஒடுக்குமுறையை எதிர்த்துப் போராட வேண்டும். ஒடுக்கப்பட்ட தேசிய இனங்களின் இயக்கங்களை நசுக்குவதும், அவைகளை நசுக்க வேண்டும் என்று “மேல்” வர்க்கங்கள் திட்டமிட்டுப் பிரசாரம் செய்வதும் பல நூற்றாண்டுகளான வரலாறு. இவை பெரிய-ருஷ்ய மக்களின் சுதந்திரத்துக்கு தப்பெண்ணங்கள் போன்றவற்றின் உருவத்தில் பெரும் தடைகளை ஏற்படுத்தியுள்ளது.

பெரிய-ருஷ்யக் கறுப்பு நூற்றுவர்கள் இந்தத் தப்பெண்ணங்களை வேண்டுமென்றே பேணி வளர்த்து ஊக்குவிக்கிறார்கள். பெரிய-ருஷ்ய பூர்ஷ்வாக்கள் இவைகளைச் சகித்துக்

* பாரிஸிலிருக்கும் ல.விளா. என்ற ஒருவர் இந்தச் சொல் மார்க்ஸியரீதியானது அல்ல என்று கருதுகிறார். இந்த ல.விளா. வியக்கத்தக்க “superklug” (அதிபுத்திசாலி). “அதிபுத்திசாலியாகிய” ல.விளா. (வர்க்கப் போராட்டத்தைக் கருத்தில் கொண்டு!) நமது குறைந்தபட்சச் செயல்திட்டத்திலிருந்து “மக்கள்”, “தேசிய இனம்” முதலிய சொற்களை நீக்கிவிடுவது பற்றி ஒரு கட்டுரை வரையை விரும்புபவர்கள் என்று தெரிகிறது.

கொண்டு அல்லது போனால் போகிறதென்று விட்டுக் கொடுத்துக் கொண்டு இருக்கிறார்கள். இத்தப்பெண்ணங்களை முறையாகத் திட்டமிட்டு எதிர்த்துப் போரிடாமல் பெரிய-ருஷ்யப் பாட்டாளி வர்க்கம் தனது சொந்தக் குறிக்கோள்களை அடையவோ தனது சுதந்திரப் பாதையிலுள்ள தடைகளை அப்புறப்படுத்தவோ முடியாது.

ருஷ்யாவில் சுதந்திரமான, சுயேச்சையான தேசிய அரசு ஒன்று ஏற்படுத்திக் கொள்வது என்பது தற்சமயம் பெரிய-ருஷ்ய தேசிய இனத்துக்கு மட்டுமேயான ஒரு தனிச்சலுகையாக இருக்கிறது. எந்தத் தனிச் சலுகைகளையும் ஆதரிக்காத பெரிய-ருஷ்யப் பாட்டாளிகளாகிய நாம் இந்தத் தனிச் சலுகையையும் ஆதரித்துக் காக்க மாட்டோம். ஒரு திட்டவட்டமான அரசு என்ற அடிப்படையில் நாம் போராடிக் கொண்டிருக்கிறோம்; இந்த அரசில் வாழும் தேசிய இனங்கள் அனைத்தையும் சேர்ந்த தொழிலாளர்களை நாம் ஒற்றுமைப்படுத்துகிறோம்; எந்தக் குறிப்பிட்ட தேசிய வளர்ச்சிப் பாதையைப் பற்றியும் நாம் உத்தரவாதமளிக்க முடியாது; ஏனென்றால் சாத்தியமான எல்லாப் பாதைகள் வழியாகவும் நமது வர்க்க இலட்சியத்தை நோக்கி நாம் நடைபோட்டுக் கொண்டிருக்கிறோம்.

ஆயினும், எல்லா வகைத் தேசியவாதத்தையும் எதிர்த்துப் போராடி, பல்வேறு தேசிய இனங்களின் சம அந்தஸ்தையும் ஆதரித்தாலொழிய நாம் அந்த இலட்சியத்தை நோக்கி முன்னேற முடியாது. உதாரணமாக, உக்ரேய்னா ஒரு சுதந்திர அரசாக அமையுமா என்பது முன்கூட்டியே அறியமுடியாத ஆயிரம் காரணிகளால் தீர்மானிக்கப்பட வேண்டிய ஒன்று. பயனற்ற “ஊகங்களைச்” செய்ய நாம் முற்படாமல், சந்தேகத்துக்கிடமில்லாத ஒன்றை—உக்ரேய்னாவுக்கு அத்தகையதொரு அரசாக அமைய உரிமையுண்டு என்பதை—உறுதியாக ஆதரிக்கிறோம். இந்த உரிமையை நாம் மதிக்கிறோம்; உக்ரேனியர்கள் விஷயத்தில் பெரிய-ருஷ்யர்களுக்கிருக்கும் தனிச் சலுகைகளை நாம் ஆதரிக்கவில்லை; இந்த உரிமையை அங்கீகரிக்க வேண்டும் என்ற உணர்வை, எந்த ஒரு தேசிய இனத்துக்கும் விசேஷ அரசு உரிமைகள் இருப்பதை நிராகரிக்க வேண்டும் என்ற உணர்வை நாம் பொதுமக்களுக்கு ஊட்டுகிறோம்.

பூர்ஷ்வாப் புரட்சிகளின் சகாப்தத்தில் எல்லாத் தேசிய இனங்களும் பாய்ந்து முன்னேற்றமடைந்துள்ளன. இப்பாய்ச்சலில் ஒரு தேசிய அரசு அமைத்துக்கொள்ளும் உரிமை பற்றி மோதல்களும் போராட்டங்களும் நடைபெறக் கூடும். பெரிய-ருஷ்யர்களின் விசேஷ உரிமைகளை நாம் எதிர்க்கிறோம் என்று பாட்டாளிகளாகிய நாம் முன்கூட்டியே அறிவிக்கிறோம். இதுதான் நமது பிரசாரம், கிளர்ச்சி முழுவதுக்கும் வழிகாட்டுகிறது.

“செயல்பூர்வத்தை” தேடி அடைய முயல்வது காரணமாக, பெரிய-ருஷ்யப் பாட்டாளி வர்க்கத்தினுடையதும் மற்ற தேசிய இனங்களின் பாட்டாளி வர்க்கத்தினுடையதும் ஆகிய இரண்டினுடைய தலையாய நடைமுறைக் கடமைகளை மறந்து விட்டார் ரோஸா லுக்ஸம்பர்க். அக்கடமை: விசேஷ அரசரிமைகள், விசேஷ தேசிய உரிமைகள் அனைத்துக்கும் எதிராகவும், எல்லாத் தேசிய இனங்களுக்கும் தங்களது தேசிய அரசுகளை அமைத்துக்கொள்ளச் சம உரிமையுண்டு என்பதை ஆதரித்தும் அன்றாடக் கிளர்ச்சியும், பிரச்சாரம் செய்தலும் தான். (தற்சமயத்தில்) தேசியப் பிரச்சினையில் இது நமது தலையாய கடமை; ஏனென்றால் ஜனநாயகத்தின் நலன்களை, எல்லாத் தேசிய இனங்களைச் சேர்ந்த பாட்டாளிகளும் சம அந்தஸ்துடன் ஒரு கூட்டணி அமைத்துக்கொள்வதை இவ்விதமாகத்தான் நாம் ஆதரிக்க முடியும்.

பெரிய-ருஷ்ய ஒடுக்கு முறையாளர்களது நோக்கு நிலையிலிருந்து பார்த்தால், ஒடுக்கப்படும் தேசிய இனங்களைச் சேர்ந்த பூர்ஷ்வாக்களது நோக்கு நிலையிலிருந்து பார்த்தாலும்கூட இந்தப் பிரச்சாரம் “செயல்பூர்வமற்றதாகத்” தோன்றலாம் (இரு சாராரும் திட்டமாகச் “சரி” அல்லது “இல்லை” என்ற பதிலை எதிர்பார்க்கிறார்கள்; சோஷல்-டெமாகிராட்டுகள் “தெளிவில்லாமல்” இருக்கிறார்கள் என்றும் இவர்கள் குறை கூறுகிறார்கள்). உண்மையில் இந்தப் பிரச்சாரம்தான், இந்தப் பிரச்சாரம் மட்டும்தான், மெய்யாகவே ஜனநாயக, மெய்யாகவே சோஷலிஸப் படிப்பினைகளைப் பொதுமக்கட்கு ஊட்டுகிறது. ருஷ்யா ஒரு பல தேசிய இன அரசாக இருக்குமானால் அதில் தேசிய அமைதி நிலவுவதற்கும், அது தனியான பல தேசிய இன அரசுகளாகப் பிரிய

வேண்டுமானால் மிகவும் அமைதியாகப் (பாட்டாளி வர்க்கப் போராட்டத்துக்குத் தீங்கற்ற முறையில்) பிரிவதற்கும் மிக அதிக வாய்ப்புக்களை இந்தப் பிரச்சாரம் மட்டும் தான் உறுதியாக்க முடியும்.

தேசியப் பிரச்சினையில் இந்தக் கொள்கையை—பாட்டாளிகளின் ஒரே கொள்கையை—மேலும் ஸ்தூலமாக விளக்குவதற்காக, “தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணயம்” பற்றிப் பெரிய-ருஷ்ய மிதவாதத்தின் போக்கையும், ஸ்வீடனிலிருந்தும் நார்வே பிரிந்து போன உதாரணத்தையும் நாம் ஆராய்வோம்.

5. தேசியப் பிரச்சினைபற்றி மிதவாத பூர்ஷ்வாக்களும் சோஷலிஸ்ட் சந்தர்ப்பவாதிகளும்

ருஷ்யாவில் மார்க்ஸியவாதிகளின் செயல்திட்டத்துக்கு எதிரான தமது போராட்டத்தில் ரோஸா லுக்ஸம்பர்கின் “துருப்புச் சீட்டுக்களில்” ஒன்றாகக் கீழ்வரும் வாதம் விளங்குகிறது என்பதை நாம் ஏற்கெனவே கண்டோம்; அதாவது, சுயநிர்ணய உரிமையை ஏற்றுக்கொள்வது, ஒடுக்கப்படும் தேசிய இனங்களின் பூர்ஷ்வாத் தேசியவாதத்துக்கு ஆதரவு அளிப்பதாகும். மறுபுறத்தில் மற்ற தேசிய இனங்களுக்கு எதிரான எல்லாப் பலாத்காரத்தையும் எதிர்த்துப் போராடுவதுதான் இந்த உரிமையின் பொருள் என்றால், அச்செயல்திட்டத்தில் அதற்காக ஒரு தனிப்பிரிவுக்கு அவசியமே இல்லை என்றும் அவர் கூறுகிறார்; ஏனென்றால் சோஷல்-டெமாகிராட்டுகள்தாம் பொதுவாக எல்லாத் தேசிய ஒடுக்கல் முறையையும் ஏற்றத்தாழ்வுகளையும் எதிர்க்கிறார்கள்.

முதல் வாதமானது, சுமார் இருபது ஆண்டுகட்கு முன்னரே காவுத்ஸ்கி மறுக்க முடியாதபடி நிரூபித்து விட்டபடி, தனது தேசியவாதத்துக்காகப் பிறரைக் குற்றம் சாட்டுவதாகும். ஒடுக்கப்பட்ட தேசிய இனங்களின் பூர்ஷ்வாக்களது தேசியவாதத்துக்குப் பயந்து, பெரிய ருஷ்யர்களின் கறுப்பு நூற்றுவர் தேசியவாதத்துக்கு வழிதிறந்து விடும் வகையில் உண்மையில் நடக்கிறார் ரோஸா லுக்ஸம்பர்க். அவரது இரண்டாவது வாதமானது, தேசிய இனங்களின் சம அந்தஸ்தை

ஏற்றுக்கொள்வது பிரிந்துபோகும் உரிமையையும் ஏற்றுக் கொள்வதாகுமா அல்லது ஆகாதா என்ற கேள்விக்குப் பதிலளிக்க உண்மையில் பயந்து மழுப்புவதாகும். அவ்வாறு ஏற்றுக்கொள்வதாகும் என்றால் கோட்பாட்டு ரீதியில் நமது செயல்திட்டத்தின் 9வது பாரா சரியானது என்பதை ரோஸா லுக்ஸம்பர்க் ஒத்துக்கொள்கிறார். ஏற்றுக் கொள்வதாகாது என்றால், அவர் தேசிய இனங்களின் சம அந்தஸ்தை அங்கீகரிக்கவில்லை. இங்கு குழப்புவதும் மழுப்புவதும் ஒரு பயனும் தராது!

ஆயினும், இவைகளையும் இவை போன்ற மற்ற வாதங்களையும் சோதித்துப் பார்ப்பதற்குச் சிறந்த வழி இப்பிரச்சினைபற்றி சமூகத்தின் பல்வேறு வர்க்கங்களின் கொள்கையை ஆராய்வதுதான். மார்க்ஸியவாதிகட்கு இந்தச் சோதனை கட்டாயமானது. புறநிலையை எடுத்துக் கொண்டு நாம் பிரச்சினையை அணுக வேண்டும்; இவ்விஷயத்தில் வர்க்கங்களுக்கிடையிலான உறவுகளை நாம் ஆராய வேண்டும். இவ்வாறு செய்ய ரோஸா லுக்ஸம்பர்க் தவறிவிடுவதனால், மாறாநிலைவாதம், அருவக் கருத்தியல், சாதாரண வெற்றுக் கோட்பாடுகள், மிகைப்படையான வார்த்தைகள் என்ற எந்தப் பாவங்களைத் தமது எதிரிகளின் மீது சுமத்த வீணாக முயல்கிறாரோ அவற்றைத் தாமே செய்பவர் ஆகிறார்.

ருஷ்யாவில் மார்க்ஸியவாதிகளின்—அதாவது ருஷ்யாவில் வசிக்கும் எல்லாச் சிறு தேசிய இனங்களையும் சேர்ந்த மார்க்ஸியவாதிகளின் —திட்டத்தை நாம் விவாதித்துக் கொண்டிருக்கிறோம். ருஷ்ய ஆளும் வர்க்கங்களின் நிலைமையை நாம் பரிசீலனை செய்ய வேண்டாமா?

“அதிகார வர்க்கத்தின்” (இந்தச் சரியற்ற வார்த்தைக்காக நாம் மன்னிப்புக் கேட்கிறோம்) நிலைமையும் நமது ஒன்றுபட்ட மேல்குடி வகையைச் சேர்ந்த நிலப்பிரபுக்களின் நிலைமையும் நன்கு தெரிந்ததுதான். அவர்கள் இரு சாராருமே தேசிய இனங்களின் சம அந்தஸ்தையும் சுயநிர்ணய உரிமையையும் திட்டவாட்டமாக நிராகரிக்கிறார்கள். பண்ணையடிமை முறையின் காலத்தைச் சேர்ந்த பண்டை வாசகமாகிய யதேச்சாதிகாரம், ருஷ்யக் கிறிஸ்துவம், தேசிய இன இயல்பு—இந்தக் கடைசி வார்த்தை பெரிய-ருஷ்யத் தேசிய இனத்துக்கு மட்டும்தான் பொருந்தும்—என்பவை

தான் அவர்களுடைய குறிக்கோள் வாசகம். உக்ரேனியர்கள் கூட “அந்நியர்கள்” என்று அறிவிக்கப்படுகிறார்கள்; அவர்களது மொழியே நசுக்கப்பட்டு வருகிறது.

ருஷ்யப் பூர்ஷ்வா வர்க்கத்தைச் சற்றுக் கவனிப்போம். “ஜூன் மூன்றாம் நாள்”⁴¹ சட்டசபை, நிர்வாக அமைப்பின் கீழ் அரசாங்கத்தில் பங்கு—மிகவும் மிதமானதாயினும் ஓரளவு பங்கு—கொள்ள “அழைக்கப்பட்டிருந்தது” அந்த வர்க்கம். இந்த விஷயத்தில் அக்டோபர்காரர்கள்⁴² வலது சாரிகளைப் பின்பற்றுகிறார்கள் என்பதை நிரூபிக்க அதிக வார்த்தைகள் தேவைப்படா. துரதிருஷ்டவசமாக, பெரிய-ருஷ்ய மிதவாத பூர்ஷ்வாக்கள், முற்போக்குக்காரர்கள்⁴³, காடெட்டுகள்⁴⁴ ஆகியோர் எடுத்துக் கொண்ட நிலையைப் பற்றி சில மார்க்ஸியவாதிகள் மிகக் குறைந்த கவனமே செலுத்துகிறார்கள். என்றாலும் யார் ஒருவன் அவர்களது நிலைமையை ஆராயவும், அதில் ஆழ்ந்த கவனம் செலுத்தவும் தவறுகிறானே அவன், தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமை பற்றிய பிரச்சினையை விவாதிக்கும்பொழுது அருவ வாதத்திலும் ஆதாரமற்ற கூற்றுக்களிலும் கட்டாயம் சிக்கித்தவிப்பான்.

கான்ஸ்டிட்யூஷனல்-டெமாகிரடிக் கட்சியின் முக்கிய செய்தித்தாளாகிய “ரேச்”⁴⁵ “எக்கச்சக்கமான” கேள்வி கட்டு நேரடியான பதிலளிக்காமல் ராஜதந்திர முறையில் மழுப்பும் கலையில் வல்லது; என்றாலும், சென்ற ஆண்டு “பிராவ்தா”⁴⁶ உடனான தனது வாக்குவாதத்தில் முக்கியமான சில விஷயங்களை அது ஒத்துக்கொள்ள வேண்டியதாயிற்று. 1913 கோடையில் ல்வோவ் நகரில் நடைபெற்ற அகில-உக்ரேனிய மாணவர் காங்கிரஸ்⁴⁷ பற்றித் துவங்கியது தகராறு. “உக்ரேனிய நிபுணர்” அல்லது “ரேச்சின்” உக்ரேனிய நிருபர் ஆகிய திரு. மொகில்யான்ஸ்கிய் ஒரு கட்டுரை எழுதினார். உக்ரேய்ரை தனியாகப் பிரிய வேண்டும் என்ற கருத்தை அவர் தனது கட்டுரையில் மிகவும் கடுமையாகத் தாக்கி புண்ணுக்கும்வகையில் வசைபாடி (“பைத்தியக்காரப் பிதற்றல்”, “துர்ச்சாகச நடத்தை” முதலிய சொற்களைப் பயன்படுத்தி) எழுதியிருந்தார். இந்தக் கருத்தை ஆதரித்தவர் தேசியவாத சோஷலிஸ்டாகிய தன்ட்ஸோவ்; மேற்கூறிய காங்கிரசும் அதை ஏற்றுக் கொண்டிருந்தது.

“ரபோச்சயா பிராவ்தா” இதைப்பற்றி எழுதியது. திரு. தன்த்லோவுடன் தன்னை எவ்விதத்திலும் ஒன்று படுத்திக் கொள்ளாமல், அவர் ஒரு தேசியவாத-சோஷலிஸ்ட் என்றும், அவருக்கும் பல உக்ரேனிய மார்க்ஸியவாதிகட்கும் கருத்து வேறுபாடுகள் உண்டு என்றும் அது தெளிவாகக் கூறியபிறகு, “ரேச்சின்” தொனி அல்லது கோட்பாட்டு ரீதியில் பிரச்சினையை அது எடுத்து மொழிந்த விதம் தவறானது என்றும், பெரிய-ருஷ்ய ஜனநாயகவாதிகளுக்கும் அல்லது ஜனநாயகவாதி என்று பிறர் தம்மை நினைக்க வேண்டுமென விரும்பும் வேறு யாருக்கும் அருவருப்பூட்டக் கூடியது என்றும் எழுதியது.* வேண்டுமென்றால் “ரேச்” தன்த்லோவ்களை மறுத்துக்கூறட்டும்; ஆனால் கோட்பாட்டின் நோக்கு நிலையிலிருந்து பார்த்தால் ஜனநாயகத்திற்காக நிற்கும் பெரிய-ருஷ்யச் செய்தித்தாள் என்று தன்னைக் கூறிக் கொள்ளும் “ரேச்”, பிரிந்து போகும் சுதந்திரத்தை, பிரிந்து போகும் உரிமையைக் கவனிக்காமல் இருக்க முடியாது என்று “ரபோச்சயா பிராவ்தா” கூறியது.

ல்வோவிலிருந்து வெளியாகும் உக்ரேனியப் பத்திரிகையாகிய “ஷ்லியாஹியில்”⁴⁸ திரு. தன்த்லோவின் பதில் வெளியாயிற்று. அந்தப் பதிலில் “‘ரேச்சில்’ வெளியான ஷோவினிஸத் தாக்குதல்களுக்கு ருஷ்ய சோஷல்-டெமாகிராட்டுப் பத்திரிகைகளில் மட்டுமே சரியானபடி அவமதிப்பு தரப்பட்டது” (சூடுகொடுக்கப்பட்டது?) என்றும் அவர் எழுதியிருந்தார். அவருடைய பதிலை உக்ரேனியப் பத்திரிகைவாயிலாக அறிந்த திரு. மொகில்யான்ஸ்கியிடமிருந்து “விளக்கம்” ஒன்று சில மாதங்கட்குப் பிறகு “ரேச்சின்” இதழ் 331ல் வெளியிடப்பட்டது. “திரு. தன்த்லோவின் பிரச்சினைத் தீர்வு யோசனைகளைக் குறைகூறி இருப்பதற்கும், தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமையின் நிராகரிப்புக்கும் சம்பந்தம் ஒன்றுமில்லை” என்ற கூற்று அந்த “விளக்கத்தில்” மும்முறை திருப்பித் திருப்பிக் கூறப்பட்டது.

திரு. மொகில்யான்ஸ்கிய் எழுதினார்:

* பார்க்க: வி. இ. லெனின், “உக்ரேனியப் பிரச்சினை பற்றிக் காடெட்டுகள்”—பதிப்பாசிரியர்கள்.

“தேசீய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமைகூட விமர்சனத்துக்கு அப்பாற்பட்ட ஒரு வணங்குபொருள் [இதைக் கவனியுங்கள்!] அல்ல. தேசீய இனத்தின் வாழ்வில் காணப்படும் தீமைதரும் நிலைமைகள் தேசீய சுயநிர்ணயத்திலும் தீய போக்குகளைத் தோற்றுவிக்கக் கூடும். அவைகளை எடுத்துக் காட்டுவது தேசீய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமையை நிராகரித்து விட்டதாகாது”.

இந்த மிதவாதியின் “வணங்குபொருள்” பற்றிய பேச்சு ரோஸா லுக்ஸம்பர்கின் பேச்சைப்போலவே இருக்கிறது என்பதை நீங்கள் காண முடியும். அரசியல் சுயநிர்ணய உரிமையை, அதாவது பிரிந்து போகும் உரிமையைத் தாம் ஏற்றுக் கொள்கிறாரா, அல்லது ஏற்றுக்கொள்ளவில்லையா என்ற கேள்விக்கு நேராகப் பதிலளிக்காமல் மழுப்பினார் திரு. மொகில்யான்ஸ்கிய் என்பது தெளிவு.

“புரோலித்தார்ஸ்காயா பிராவ்தா” பத்திரிகை (1913, டிசம்பர் 11ந் தேதிக்கான 4 வது இதழ்) கூட இதே கேள்வியைத் திரு. மொகில்யான்ஸ்கியிடமும் கான்ஸ்டிடியூஷனல்-டெமாகிரடிக் கட்சியிடமும் நேரடியாகக் கேட்டது.*

அதன்மேல் “ரேச்” (இதழ் 340ல்), ஆசிரியர் பெயர் குறிப்பிடப்படாத, அதாவது அதிகாரபூர்வமான, தலையங்க அறிக்கையொன்றின் மூலம் இக்கேள்விக்குப் பதிலளித்தது. அந்தப் பதிலின் சுருக்கம் கீழ்வரும் மூன்று அம்சங்களில் அடங்கும்:

1) கான்ஸ்டிடியூஷனல்-டெமாகிரடிக் கட்சியின் திட்டத்தின் 11வது பிரிவு “தேசீய இனங்களின் சுதந்திர கலாச்சாரச் சுயநிர்ணய உரிமையைப்” பற்றி ஒளிவு மறைவின்றியும், துல்லியமாகவும், தெளிவாகவும் கூறுகிறது.

2) “புரோலித்தார்ஸ்காயா பிராவ்தா” சுயநிர்ணயத்தைப் பிரிவினைவாதத்துடன்—ஒரு குறிப்பிட்ட தேசீய இனம் தனியாகப் பிரிவதுடன்—“படுமோசமாகக் குழப்புகிறது” என்று “ரேச்” அழுத்தந்திருத்ததாகக் கூறுகிறது.

3) “ருஷ்ய அரசிலிருந்து ‘தேசீய இனங்கள் பிரியும்’ உரிமையை ஆதரிப்பதாகக் காட்டுகின்ற உண்மையில் எப்பொழுது

* பார்க்க: வி. இ. லெனின், “காட்டுகின்ற மக்களின் சுயநிர்ணய உரிமையும்”—பதிப்பாசிரியர்கள்.

மே பொறுப்பு ஏற்றுக் கொண்டதில்லை” (1913, டிசம்பர் 20ந் தேதிய “புரோலித்தார்ஸ்காயா பிராவ்தாவின்” இதழ் 12ல் “தேசிய-மிதவாதமும் தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமையும்” என்ற கட்டுரையைக் காண்க.)

“ரேச்சில்” கூறப்பட்ட இரண்டாவது அம்சத்தை முதலில் எடுத்துக்கொள்வோம். “சுயநிர்ணயம்” என்ற சொல் “தெளிவில்லாதது” அல்லது “திட்டவட்டமற்றது” என்று ஸெம்கோவ்ஸ்க்கிய்களும், லீப்மன்களும், யுர்க்கேவிச் சுகளும், மற்ற சந்தர்ப்பவாதிகளும் எழுப்பிய கூக்குரல்— ருஷ்யாவில் நிலவும் புறநிலை ரீதியான வர்க்க உறவுகள், வர்க்கப் போராட்டம் என்ற நோக்கு நிலையிலிருந்து பார்த்தால்— உண்மையில், மிதவாத-முடியாட்சிவாத பூர்ஷ்வாக்களின் புளித்துப்போன பேச்சின் புதிய வடிவமே தவிர வேறில்லை என்பதை அது எவ்வளவு பளிச்சென்று அவர்களுக்குக் காட்டுகிறது.

“ரேச்சைச்” சேர்ந்த, அறிவொளி மிக்க “கான்ஸ்டிட்யூஷனல்-டெமாகிரடிக்” கனவான்களை நோக்கி “புரோலித்தார்ஸ்காயா பிராவ்தா” கீழ்வரும் மூன்று கேள்விகளைக் கேட்டது: (1) சர்வதேச ஜனநாயகத்தின் வரலாறு முழுவதிலும், சிறப்பாகப் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் நடுக் காலத்திலிருந்து தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணயம் என்றால் சுயேச்சையான தேசிய அரசு ஒன்றை அமைத்துக்கொள்ளும் அரசியல் சுயநிர்ணயம் என்றுதான் துல்லியமாகப் பொருள் கொள்ளப்பட்டது என்பதை அவர்கள் மறுக்கிறார்களா? (2) 1896ல் லண்டனில் கூடிய சர்வதேச சோஷலிஸ்ட் காங்கிரஸில் நிறைவேற்றப்பட்ட, எல்லோருக்கும் நன்கு தெரிந்த தீர்மானத்தின் பொருளும் அதேதான் என்பதை அவர்கள் மறுக்கிறார்களா? (3) 1902ம் ஆண்டிலேயே பிளெஹானவ் சுயநிர்ணயத்தைப் பற்றி எழுதியபொழுது அரசியல் சுயநிர்ணயத்தைத் துல்லியமாக, கறாராகக் குறிப்பிட்டார் என்பதை அவர்கள் மறுக்கிறார்களா? — “புரோலித்தார்ஸ்காயா பிராவ்தா” இம்மூன்று கேள்விகளையும் கேட்டபொழுது காடெட்டுகள் வாயடைத்துப் போயினர்!

பதிலுக்கு ஒரு வார்த்தைகூட அவர்கள் சொல்லவில்லை; ஏனென்றால் சொல்வதற்கு அவர்களிடம் ஒன்றுமில்லை. “புரோலித்தார்ஸ்காயா பிராவ்தா” முழுக்கமுழுக்கச் சரி

என்பதை அவர்கள் வாய்திறந்து சொல்லாமலே ஒத்துக் கொள்ள வேண்டியிருந்தது.

“சுயநிர்ணயம்” என்ற சொல் “தெளிவில்லாதது” என்றும் சோஷல்-டெமாகிராட்டுகள் அதைப் பிரிவினை வாதத்துடன் சேர்த்துப் “படுமோசமாகக் குழப்புகிறார்கள்” என்றும் மிதவாதிகள் போடும் கூச்சல் இவ்விஷயத்தைக் குழப்பி உலகமுழுவதும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட இந்த ஜனநாயகக் கோட்பாட்டைத் தட்டிக் கழிப்பதற்கான முயற்சியே தவிர வேறில்லை. ஸெம்கோவ்ஸ்கிய்களும் லீப்மன்களும் யுர்க்கேவிச்சுகளும் இவ்வளவு அறியாமையில் மூழ்கியிருக்காவிட்டால் தொழிலாளர்களிடம் மிதவாதிகளின் மனப்பான்மையில் பேச அவர்கள் கூசியிருப்பார்கள்.

மேலே கவனிப்போம். கான்ஸ்டிடியூஷனல்-டெமாகிராட்டுகளின் திட்டத்தில் “கலாச்சார” சுயநிர்ணயம் என்ற சொல்லின் பொருள் அரசியல் சுயநிர்ணயத்தை நிராகரிப்பது தான் என்பதை “ரேச்” ஒத்துக்கொள்ளும்படி “புரோலித்தார்ஸ்காயா பிராவ்தா” கட்டாயப்படுத்தியது.

“ருஷ்ய அரசிலிருந்து ‘தேசிய இனங்கள் பிரியும்’ உரிமையை ஆதரிப்பதாகக் காடெட்டுகள் உண்மையில் எப்பொழுதுமே பொறுப்பு ஏற்றுக் கொண்டதில்லை” — “ரேச்சில்” காணப்படும் இவ்வார்த்தைகளை நமது காடெட்டுகளின் “விசுவாசத்துக்கு” ஒரு உதாரணமாக “புரோலித்தார்ஸ்காயா பிராவ்தா” பத்திரிகை “நோவொயே வ்ரேம்யா” பத்திரிகைக்கும் “ஸேம்ஷ்சினு”⁴⁹ செய்தித்தாளுக்கும் காரணத்துடன் தான் எடுத்துக்காட்டியது. சந்தர்ப்பம் கிடைத்த பொழுதெல்லாம் “யூதர்களைப்” பற்றிக் கூறவும், காடெட்டுகளைக் கிண்டல் செய்யவும் எப்பொழுதும் தவறாத “நோவொயே வ்ரேம்யா” தனது 13563ம் இதழில் எழுதியது:

“சோஷல்-டெமாகிராட்டுகளுக்கு எது அரசியல் ஞானத்தின் அடிப்படைக் கோட்பாடாக விளங்குகிறதோ அது [தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமையை, பிரிந்து போகும் உரிமையை ஏற்றுக்கொள்வது] இன்று காடெட்டுகளுக்கிடையில் கூட வேற்றுமையை உண்டுபண்ண ஆரம்பித்திருக்கிறது”.

“ருஷ்ய அரசிலிருந்து தேசிய இனங்கள் பிரியும் உரிமையை ஆதரிப்பதாகத் தாங்கள் எப்பொழுதுமே பொறுப்பு

ஏற்றுக் கொண்டதில்லை” என்று அறிவிப்பதன் மூலமாகக் காடெட்டுகள் கோட்பாட்டுக் கொள்கை ரீதியில் “நோவொயே வ்ரேம்யாவின்” நிலையையே பின்பற்றுகிறார்கள். இது காடெட்டுகளின் தேசிய-மிதவாதத்தின் அடிப்படைகளுள் ஒன்று; புரிஷ்கேவிச்சுகளுடனான அவர்களது உறவுக்கும், அரசியல் ரீதியிலும் சித்தாந்த ரீதியிலும் நடைமுறையிலும் தாங்கள் அவர்களைச் சார்ந்திருப்பதற்கும் இது ஒரு உதாரணம். “புரோலித்தார்ஸ்காயா பிராவ்தா” எழுதியது: “காடெட்டு கனவான்கள் வரலாற்றியல் கற்றவர்கள். ‘பிடி அவர்களை! விட்டுவிடாதே அவர்களை’⁵⁰ என்ற புரிஷ்கேவிச்சுகளின் பண்டை உரிமையைக் கடைப்பிடிப்பதன் காரணமாக எத்தகைய—மிதமாகச் சொன்னால்—“கலகக் கொலை போன்ற” நிகழ்ச்சிகள் விளைந்திருக்கின்றன என்பது அவர்களுக்கு நன்கு தெரியும்”. புரிஷ்கேவிச்சுகளின் சர்வவல்லமையின் நிலப்பிரபுத்துவ மூலாதாரத்தையும் அதன் தன்மையையும் காடெட்டுகள் நன்கு அறிந்திருக்கிறார்கள். ஆயினும் அந்த வர்க்கத்தால் உருவாக்கப்பட்ட உறவுகள், எல்லைகளின் அடிப்படையை ஆதாரமாகக் கொண்டு தங்களது கொள்கைகளையும் வகுக்கிறார்கள். இந்த வர்க்கத்தால் உருவாக்கப்பட்ட அல்லது நிர்ணயிக்கப்பட்ட உறவுகளிலும் எல்லைகளிலும் ஐரோப்பியத் தன்மையற்றது, ஐரோப்பியத் தன்மைக்கு எதிரானது (ஆசியாவைச் சேர்ந்தது என்று நாம் சொல்வோம்; ஆனால் இது தகாத முறையில் ஜப்பானியர்களையும் சீனர்களையும் அவமதிப்பதாகும்) நிறைய இருக்கிறது என்பது அவர்களுக்கு நன்கு தெரியும்; ஆயினும் தாங்கள் செல்லக் கூடிய கடைசி வரம்பு இதுவே என்று காடெட்டுகள் அவைகளை ஏற்றுக்கொள்கிறார்கள்.

இவ்வாறாக, அவர்கள் புரிஷ்கேவிச்சுகளுக்குத் தக்கபடி தம்மை மாற்றிக் கொள்கிறார்கள்; அவர்களுக்குத் தாழ்ந்து வணங்குகிறார்கள்; அவர்களது நிலைமைக்கு ஆபத்து வரக் கூடாதே என்று அஞ்சுகிறார்கள்; மக்களுடைய இயக்கத்திலிருந்து, ஜனநாயகத்திலிருந்து அவர்களைப் பாதுகாக்கிறார்கள். “புரோலித்தார்ஸ்காயா பிராவ்தா” எழுதியதைப் போல் “பண்ணையடிமைமுறை மனப்பான்மை கொண்ட நிலப்பிரபுக்களுக்கும், அதிகாரம் செலுத்தும் தேசிய இனத்தின் மிகவும் மோசமான தேசியவாதத் தப்பெண்ணங்களுக்கும்—

இத்தப்பெண்ணங்களை முறையாக விடாமல் எதிர்த்துப் போராட வேண்டியதற்குப் பதிலாக—ஏற்றவகையில் இவர்கள் உண்மையில் தங்களைத் திருத்திக் கொள்கிறார்கள் என்பதுதான் இதன் பொருள்”.

காடெட்டுகள் வரலாறு தெரிந்தவர்களாதலாலும், ஜனநாயகவாதிகள் என்று தம்மைக் கூறிக்கொள்வதனாலும், ஜனநாயக இயக்கமானது, இன்றைக்குக் கிழக்கு ஐரோப்பா விலும் ஆசியாவிலும் அவற்றின் தனி விசேஷமாகக் காணப்படுவதும், அவற்றை நாகரீகமடைந்துள்ள முதலாளித்துவ நாடுகள் மாதிரி மாற்றுவதற்குப் பணியாற்றுவதுமான ஜனநாயக இயக்கமானது, நிலப்பிரபுத்துவச் சகாப்தத்தினால்—புரிஷ்கேவிச்சுகள் சர்வவல்லமை பெற்றும் பூர்ஷ்வாக்கள், குட்டிபூர்ஷ்வாக்களில் பெரும்பான்மையினர் அரசியல் உரிமையை இழந்தும் நின்ற அந்தச் சகாப்தத்தினால்—நிலைநாட்டப்பட்ட எல்லைகளை அப்படியே விட்டு விடும் என்று அறுதியிட்டுக்கூற முயற்சிகூடச் செய்வதில்லை.

“புரோலித்தார்ஸ்காயா பிராவ்தாவுக்கும்” “ரேச்சுக்குமான” இந்த வாக்குவாதத்தில் எழுப்பப்பட்ட பிரச்சினை வெறும் இலக்கியப் பிரச்சினை மட்டுமல்ல; இன்றைய உண்மையான அரசியல் பிரச்சினை ஒன்றையும் பற்றியது என்பது—1914 மார்ச்சு 23-25 தேதிகளில் நடைபெற்ற கான்ஸ்டிப்யூஷனல்-டெமாகிரடிக் கட்சியின் முந்திய மகாநாட்டினாலும் கூட— நிரூபிக்கப்பட்டது; “ரேச்சில்” (இதழ் 83, 1914, மார்ச்சு 26) வெளியான அம்மகாநாட்டின் அதிகாரபூர்வமான அறிக்கையில் நாம் கீழ்வரும் வரிகளைக் காண்கிறோம்:

“தேசியப் பிரச்சினை பற்றியும் குறிப்பிடத்தக்க சுறுசுறுப்பான விவாதம் ஒன்று நடந்தது. நி. வி. நெக்ராஸவ், அ. மி. கோல்யுபாக்கின் ஆகியோரால் ஆதரிக்கப்பட்ட கீயெவ் பிரதிநிதிகள் தேசியப் பிரச்சினை ஒரு உயிர்நாடியான பிரச்சினை ஆகிவருகிறது என்றும், இதுவரை அதை நாம் அணுகியதைவிட மேலும் உறுதியாக அதை அணுக வேண்டுமென்றும் சுட்டிக் காட்டினார்கள். ஆயினும் [இந்த “ஆயினும்” ஷெத்ரீனின் “ஆனால்” போன்றது— “காதுகள் நெற்றியைவிட உயரமாக ஒருபோதும் வளரமாட்டா, ஒருபோதும் வளரமாட்டா!”] பி. பி. கோக்கோஷ்கின் ‘சிறு தேசிய இனங்களின் அரசியல் சுயநிர்ணயம்’ பற்றிய ‘வளைந்து கொடுக்கும் சூத்திரங்களை’ மிகவும் ஜாக்கிரதையாகக்

கையாளவேண்டும் என்று செயல்திட்டமும், கடந்த கால அரசியல் அனுபவமும் காட்டுகின்றன என்று சுட்டிக்காட்டினார்”.

காடெட்டுகள் மகாநாட்டில் காணப்பட்ட மிகவும் கவனிக்கத்தக்கதான இந்தப் போக்கு எல்லா மார்க்ஸியவாதிகள், எல்லா ஜனநாயகவாதிகள் ஆகியோரின் தீவிரமான கவனத்திற்குரியதாகும். (அடைப்புக்குறிகளுக்கிடையே நாம் குறிப்பிட வேண்டும்: நல்ல விஷயஞானம் உள்ளதாகத் தோன்றும் “கீயெவ்ஸ்க்காயா மீஸில்”⁵¹ செய்தித்தாள் திரு. கோக்கோஷ்கின் கருத்துக்களைச் சந்தேகமின்றிச் சரியாக வெளியிடுகிறது. தமது எதிரிகளுக்கு ஒரு எச்சரிக்கை என்ற வகையில் அரசு “துண்டுபட்டுப் போகும்” ஆபத்தைப் பற்றி அவர் விசேஷமாக வலியுறுத்திக் கூறினார் என்றும் அது எழுதியது.)

“ரேச்சில்” வெளியான அதிகாரபூர்வமான அறிக்கையானது மிகப்பெரும் ராஜதந்திரத் திறமையுடன் வரையப்பட்டுள்ளது. திரையை எவ்வளவு குறைவாக நீக்கலாமோ அவ்வளவு குறைவாக நீக்கி, எவ்வளவு அதிகமான அளவில் விஷயங்களை மறைக்கக்கூடுமோ அவ்வளவுக்கு மறைத்து அந்த அறிக்கை தரப்பட்டுள்ளது. ஆனாலும் காடெட்டுகள் மகாநாட்டில் முக்கியமாக என்ன நடந்தது என்பது வெள்ளிடை மலை. உக்ரேய்னாவில் நிலைமைகளை நன்கறிந்த மிதவாத-பூர்ஷ்வாப் பிரதிநிதிகளும், “இடதுசாரி” காடெட்டுகளும் தேசிய இனங்களின் அரசியல் சுயநிர்ணயப் பிரச்சினையைத்தான் குறிப்பாக எழுப்பினார்கள். இல்லாவிட்டால், இந்தச் “சூத்திரத்தை ஜாக்கிரதையாகக்” “கையாள” வேண்டும் என்று திரு. கோக்கோஷ்கின் வலியுறுத்தியிருக்க வேண்டிய அவசியமில்லை.

காடெட்டுகளின் செயல்திட்டம் காடெட்டுகளின் மகாநாட்டுப் பிரதிநிதிகளுக்கு நன்கு தெரிந்ததுதான். அது “கலாச்சாரச்” சுயநிர்ணயத்தைப் பற்றிப் பேசுகிறது, அரசியல் சுயநிர்ணயத்தைப் பற்றி அல்ல. எனவே, உக்ரேனியப் பிரதிநிதிகளுக்கு எதிராகவும் இடதுசாரிக் காடெட்டுகளுக்கு எதிராகவும் திரு. கோக்கோஷ்கின் இத்திட்டத்தை ஆதரித்தார்; அவர் “அரசியல்” சுயநிர்ணயத்துக்கு எதிராகக் “கலாச்சாரச்” சுயநிர்ணயத்தை ஆதரித்தார். “அரசியல்”

சுயநிர்ணயத்தை எதிர்த்ததன் மூலமாகவும், “அரசு துண்டு பட்டுப்போகும்” என்ற ஆபத்தை மிகைப்படுத்திக் கூறியதன் மூலமாகவும், “அரசியல் சுயநிர்ணயம்” என்ற சூத்திரத்தை “வளைந்து கொடுக்கும்” தன்மையுடையது என்று அழைத்ததன் மூலமாகவும் (ரோஸா லுக்ஸம்பர்கின் கூற்றுக்கு இது எவ்வளவு பொருத்தம்!) திரு. கோக்கோஷ்கின், கான்ஸ்டிடியூஷனல்-டெமாகிரடிக் கட்சியின் மிக “இடது சாரி” அல்லது அதிக ஜனநாயகப் பிரிவுக்கு எதிராக, மேலும் உக்ரேனியப் பூர்ஷ்வாக்களுக்கும் எதிராக, பெரிய-ருஷ்யத் தேசிய-மிதவாதத்தைப் பலமாக ஆதரித்தார் என்பது தெள்ளத் தெளிவு.

திரு. கோக்கோஷ்கின் காடெட்டுகள் மகாநாட்டில் வெற்றிபெற்றார். “ரேச்சின்” அறிக்கையில் காணப்படும் “ஆயினும்” என்ற கபடம் நிறைந்த, சின்னஞ்சிறு சொல் அதைப் புலப்படுத்துகிறது; காடெட்டுகள் மத்தியில் பெரிய-ருஷ்யத் தேசிய-மிதவாதம் வெற்றிபெற்றுவிட்டது. ருஷ்யாவில் சில மார்க்ஸீயவாதிகள் கூட, காடெட்டுகளைப் போல் “சிறு தேசிய இனங்களின் அரசியல் சுயநிர்ணயம் பற்றிய வளைந்துகொடுக்கும் சூத்திரங்களைக்” கண்டு அஞ்ச ஆரம்பித்து விட்டார்கள். தவறான வழியில் செல்லும் அவர்களின் மனத்தில் இந்த வெற்றியானது தெளிவை உண்டாக்க உதவிபுரியாதா?

“ஆயினும்”, திரு. கோக்கோஷ்கினின் சிந்தனை முறையின் சாராம்சத்தை நாம் பரிசீலனை செய்வோம். “கடந்த கால அரசியல் அனுபவத்தைப்” பற்றிக் குறிப்பிட்டதன் மூலமும் (அதாவது, 1905ம் ஆண்டின் அனுபவத்தைக் குறிக்கிறார் என்று தோன்றுகிறது; அப்பொழுதுதான் தங்களது தேசிய விசேஷ உரிமைகளைப் பற்றிக் கிலிகொண்ட பெரிய-ருஷ்ய பூர்ஷ்வாக்கள் தங்களது அச்சத்தைக் காட்டி காடெட் கட்சியையும் நடுங்கச் செய்து விட்டனர்); “அரசு துண்டுபட்டுப்போகும்” ஆபத்தை மிகைப்படுத்திக் காட்டியதன் மூலமும் திரு. கோக்கோஷ்கின், அரசியல் சுயநிர்ணயம் என்பதற்குத் தனியே பிரிந்து சயேச்சையான தேசிய அரசு ஒன்றை அமைத்துக்கொள்ளுதல் என்ற ஒரே பொருள் தான் உண்டு என்பதைத் தான் நன்றாகப் புரிந்துகொண்டதைக் காட்டி விட்டார். கேள்வி என்னவென்றால்—பொது

வாக ஜனநாயகத்தின் நோக்கு நிலையிலிருந்தும் சிறப்பாகப் பாட்டாளி வர்க்கப் போராட்டத்தின் நோக்கு நிலையிலிருந்தும் திரு. கோக்கோஷ்கினின் அச்சத்தை எவ்வாறு மதிப்பிடுவது?

பிரிந்துபோகும் உரிமையை ஏற்றுக்கொண்டால் ‘‘ அரசு துண்டுபட்டுப் போகும்’’ ஆபத்து அதிகமாகும் என்பதை நாம் நம்பவேண்டும் என்று திரு. கோக்கோஷ்கின் விரும்புகிறார். இது கான்ஸ்டபிள் மிம்ரெத்ஸோவின் நோக்குநிலை; அவரது தாரக வாசகம் ‘‘பிடி அவர்களை! விட்டு விடாதே அவர்களை’’ என்பதுதான். பொதுவாக ஜனநாயகத்தின் நோக்கு நிலையிலிருந்து பார்த்தால் உண்மை இதற்கு நேர் மாறானதாக இருக்கிறது; பிரிந்துபோகும் உரிமை ஏற்றுக் கொள்ளப்படுவதானது ‘‘அரசு துண்டுபட்டுப்போகும்’’ ஆபத்தைக் குறைக்கிறது.

தேசியவாதிகளைப் போலவேதான் திரு. கோக்கோஷ்கினும் வாதிக்கிறார். தங்களது முந்தைய காங்கிரசில் அவர்கள் உக்ரேனிய ‘‘மாஸேப்பவாதிகளைத்’’ தாக்கிலர்கள். ஆஸ்திரியர்களின் உக்ரேனிய மோகமானது ஆஸ்திரியாவுடன் உக்ரேனியர்களது உறவை வலுப்படுத்துகிறதாகையால், உக்ரேனிய இயக்கமானது உக்ரேய்ஷவுக்கும் ருஷ்யாவுக்கு மிடையிலான உறவை பலவீனப்படுத்தும் ஆபத்தைத் தோற்றுவித்திருக்கிறது என திரு. ஸவேன்கோவும் அவரது சகாக்களும் சத்தம் போட்டார்கள்! ஆஸ்திரியா பயன்படுத்தியதாக ஸவேன்கோக்கள் குற்றஞ்சாட்டுகின்றனரே அதே வழியைப் பயன்படுத்தி—அதாவது உக்ரேனியர்களுக்குத் தங்களது மொழியை உபயோகிக்கும் சுதந்திரம், சுயாட்சி, ஒரு நிர்வாகச் சட்டசபை ஆகியவைகளை அளித்து—உக்ரேனியர்களுடனான தனது உறவுகளை ‘வலுப்படுத்த’ ஏன் ருஷ்யா முயலக் கூடாது என்பது விளங்கவில்லை.

ஸவேன்கோக்களின் வாதமும் கோக்கோஷ்கின்களின் வாதமும் ஒரே மாதிரி இருக்கின்றன. தர்க்க முறைப்படி பார்த்தால் அவைகள் இரண்டுமே பரிகரிக்கத் தக்கவை, அபத்தமானவை. எந்த ஒரு நாட்டில் உக்ரேனிய சிறு தேசிய இனம் அதிக சுதந்திரத்தைப் பெற்றுள்ளதோ அந்நாட்டுடன் அதன் உறவுகள் வலிமைபெற்று விளங்கும் என்பது தெளிவாகத் தெரியவில்லையா? ஜனநாயகத்தின் ஆதாரக் கூற்று

களை முழுவதும் கைவிட்டு விட்டால்தான் இந்தப் பட்ட வர்த்தனமான உண்மையை ஒருவர் மறுக்கமுடியும் என நினைக்கிறேன். பிரிந்துபோகும் சுதந்திரம், சுயேச்சையான தேசிய அரசு ஒன்றை அமைத்துக்கொள்ளும் சுதந்திரம் ஆகியவற்றைவிட ஒரு சிறு தேசிய இனத்துக்குப் பெரிய சுதந்திரம் வேறு என்ன இருக்க முடியும்?

மிதவாதிகளாலும் (அறியாமை காரணமாக அவர்களை எதிரொலிப்பவர்களாலும்) இவ்வளவு குழப்பப்பட்டுவிட்ட இப்பிரச்சினையைத் தெளிவாக்குவதற்கு நாம் ஒரு எளிய உதாரணத்தை எடுத்துக் காட்டுவோம். விவாகரத்துப் பிரச்சினையை எடுத்துக்கொள்வோம். அதிகாரமையப்பாடு பெற்ற ஜனநாயக அரசானது, தனது உறுப்புப் பகுதிகளுக்கு சுய நிர்வாகம் அளிக்க இணங்கிய போதும் பல முக்கியமான துறைகளில் சட்டமியற்றும் அதிகாரத்தை, விவாகரத்து பற்றிச் சட்டமியற்றுவது உட்பட்ட அதிகாரத்தை, மத்தியப் பாராளுமன்றத்தின் செயல் வரம்புக்குட்பட்டதாகவே வைத்திருக்க, வேண்டும் என ரோஸா லுக்ஸம்பர்க் தமது கட்டுரையில் எழுதுகிறார். விவாகரத்து அளிக்கும் சுதந்திரத்தை ஒரு ஜனநாயக அரசில் மத்திய அரசாங்கம் தன் வசமே வைத்திருக்க வேண்டும் என்ற அக்கறை எளிதாகப் புரிந்துகொள்ளக் கூடியதே. விவாகரத்து உரிமைச் சுதந்திரத்தைப் பிற்போக்குவாதிகள் எதிர்க்கிறார்கள்; அதை “மிகவும் ஜாக்கிரதையாகக் கையாளவேண்டும்” என்று அவர்கள் கூறுகிறார்கள்; அது “குடும்பத்தைத் துண்டுபடுத்துவதாகும்” என்று உரத்த குரலில் அறிவிக்கிறார்கள். ஆயினும் பிற்போக்குவாதிகள் நயவஞ்சகர்கள், அவர்கள் உண்மையில் போலீஸின், அதிகார வர்க்கத்தின் சர்வ வல்லமையையும் ஆடவர்களின் விசேஷ உரிமைகளையும் பெண்களை ஒடுக்கும் முறைகளில் படுமோசமான ஒன்றையும் ஆதரித்து நிற்கிறார்கள் என்றும், ஜனநாயகவாதிகள் கருதுகிறார்கள். உண்மையில் விவாகரத்துச் சுதந்திரத்தினால் குடும்ப உறவுகள் “துண்டுபட்டுப்” போக மாட்டா என்றும், அதற்கு மாறாக ஜனநாயக அடிப்படையில்—நாகரிக சமுதாயத்தில் அது ஒன்றுதான் சாத்தியமான, நிலையான அடிப்படை—அவ்வுறவுகளை வலுப்படுத்தும் என்றும் அவர்கள் கருதுகிறார்கள்.

சுயநிர்ணய உரிமைச் சுதந்திரத்தை, அதாவது பிரிந்து போகும் சுதந்திர உரிமையை, ஆதரிப்பவர்கள் தனிப்பிரிவு வாதத்தைத் தூண்டிவிடுகிறார்கள் என்று குற்றஞ்சாட்டுவது முட்டாள்தனமானது, நயவஞ்சகமானது. விவாகரத்து சுதந்திர உரிமையை ஆதரிப்பவர்கள் குடும்ப உறவுகளைக் கெடுப்பவர்கள் என்று குற்றஞ்சாட்டுவது எவ்வளவு முட்டாள்தனமானதோ அதேபோன்றது. பூர்ஷ்வா சமூகத்தில் பூர்ஷ்வாத் திருமணமானது விசேஷ உரிமைகள், பணத்தாசை ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் அமைந்துள்ளது; இவைகளை ஆதரிப்பவர்கள் விவாகரத்து உரிமையை எதிர்க்கிறார்களே அதேபோல முதலாளித்துவ அரசில் சுயநிர்ணய உரிமையை, தேசிய இனங்கள் பிரிந்துபோகும் உரிமையை மறுப்பது, மேலோங்கி நின்று அதிகாரம் செலுத்தும் தேசிய இனத்தின் விசேஷ உரிமைகளை ஜனநாயக முறைகளுக்குக் குந்தகமாக ஆதரிப்பதும், நிர்வாகத்தில் போலீஸ் முறைகளை ஆதரிப்பதும் ஆகும்.

முதலாளித்துவ சமுதாயத்தில் நிலவுகிற எல்லா உறவுகளினின்றும் தோன்றும் அரசியல் புரட்டின் காரணமாகவே சில சமயங்களில் பாராளுமன்ற அங்கத்தினர்களும் பத்திரிகை எழுத்தாளர்களும் ஒரு தேசிய இனம் அல்லது இன்னொரு தேசிய இனம் பிரிந்து போவதைப் பற்றி அற்பத்தனமாக, மடத்தனமாக விளையாட்டுத்தனமாகப் பிதற்றுகிறார்கள். ஆனால் அப்பேச்சினால் பிற்போக்குவாதிகள் மட்டும் தான் பயப்பட முடியும் (அல்லது பயப்படுவதாக நடிக்க முடியும்). ஜனநாயகக் கோட்பாடுகளைப் பின்பற்றி நிற்பவர்கள், அதாவது அரசின் பிரச்சினைகள் மக்களாலேயே தீர்க்கப்பட வேண்டும் என்று வலியுறுத்தி நிற்பவர்கள், அரசியல்வாதிகளின் பிதற்றலுக்கும் மக்களின் முடிவுகளுக்குமிடையில் “மாபெரும் தூரம்”⁵² இருக்கிறது என்பதை நன்கறிவார்கள். பூகோள, பொருளாதார உறவுகளின் முக்கியத்துவத்தையும், பெரிய மார்க்கெட்டின், பெரிய அரசின் அனுசூலங்களையும் பொதுமக்கள் தங்களது அன்றாட அனுபவத்திலிருந்து மிகவும் நன்கு அறிகிறார்கள். எனவே, எப்பொழுது தேசிய ஒடுக்கல் முறையும் தேசியத் தகராறுகளும் ஒன்றிணைந்து வாழும் வாழ்க்கையைச் சகிக்க முடியாததாக்குகின்றனவோ, எந்த விதப் பொருளாதாரத் தொடர்புகளையும்

தடைசெய்கின்றனவோ, அப்பொழுது மட்டுமே மக்கள் பிரிவினையைக் கையாள்வார்கள். அப்பொழுது, பிரிவதனால் முதலாளித்துவ வளர்ச்சியின் நலன்களும் வர்க்கப் போராட்டச் சுதந்திரத்தின் நலன்களும் சிறந்த பயன்பெறுகின்றன.

இவ்வாறாக எந்தக் கோணத்திலிருந்து நாம் திரு. கோக்கோஷ்கினின் வாதங்களை அணுகினாலும் அவை, அபத்தத்தின் சிகரமாகவும் ஜனநாயக கோட்பாட்டின் கேலிக்கூத்தாகவும்தான் இருக்கின்றன. ஆயினும் இந்த வாதங்களின் ஒரு சிறு துளி தர்க்கம், பெரிய-ருஷ்ய பூர்ஷ்வாக்களின் வர்க்க நலன்களின் தர்க்கம், இருக்கிறது. கான்ஸ்டிட்யூஷனல்-டெமாகிரடிக் கட்சியின் அங்கத்தினர்களில் பெரும்பான்மையினரைப் போல் திரு. கோக்கோஷ்கினும் அந்த பூர்ஷ்வா வர்க்கப் பணமுட்டைகளின் ஒரு கையாள். அதன் விசேஷ உரிமைகளைப் பொதுவாகவும், அதன் அரசின் விசேஷ உரிமைகளைக் குறிப்பாகவும் அவர் ஆதரிக்கிறார். புரிஷ் கேவிச்சுடன் கையோடு கைகோத்து, தோளோடு தோள் நின்று அவைகளை அவர் ஆதரிக்கிறார். ஒரே ஒரு வேறுபாடு என்னவென்றால் புரிஷ்கேவிச் அவர்கள் நிலப்பிரபுத்துவத் தடியில் அதிக நம்பிக்கை வைத்துள்ளார்; ஆனால் கோக்கோஷ்கினும் அவரது சகாக்களும் அத்தடி 1905ல் மோசமாக முறிந்துவிட்டதென்பதை உணர்ந்து, பொதுமக்களை ஏமாற்றுவதற்கு பூர்ஷ்வாக்களின் முறைகளில்—“அரசு துண்டு பட்டுப் போகும்” என்கிற பூச்சாண்டியைக் காட்டிக் குட்டி பூர்ஷ்வாக்களையும் விவசாயிகளையும் பயமுறுத்துதல், “மக்களது சுதந்திரத்தை” வரலாற்று மரபுகளுடன் ஒன்றிணைத்தல் பற்றிய சொற்றொடர்களைக் கொண்டு அவர்களை ஏமாற்றுவதல் முதலியவைதான் அம்முறைகள்—அதிக நம்பிக்கை வைத்துள்ளார்கள்.

தேசிய இனங்களின் அரசியல் சுயநிர்ணயம் என்ற கோட்பாட்டை மிதவாதிகள் எதிர்க்கிறார்களே, அதற்கு ஒரே ஒரு உண்மையான வர்க்கப் பொருள்தான் இருக்கமுடியும்: தேசிய-மிதவாதமும், பெரிய-ருஷ்ய பூர்ஷ்வாக்களின் அரசு சம்பந்தமான விசேஷ உரிமைகளைக் காப்பாற்றுதலும். கலைப்புவாதி ஸெம்கோவ்ஸ்க்கிய், பூந்த்காரர் லீப்மன், உக்ரேனியக் குட்டி பூர்ஷ்வா யுர்க்கேவிச், ருஷ்யாவில் மார்க்ஸீய வாதிகளிடையில் காணப்படும் சந்தர்ப்பவாதிகள் எல்லோரும்,

இவர்கள் இன்றைய ஜூன் மூன்றாம் நாள் ஆட்சியின் கீழ் தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமையை எதிர்க்கிறார்கள்—உண்மையில் தேசிய-மிதவாதிகளின் அடிச்சுவட்டைத் தான் பின்பற்றுகிறார்கள்; தேசிய-மிதவாதக் கருத்துக்களைப் பரப்பி தொழிலாளி வர்க்கத்தைக் கெடுக்கிறார்கள்.

தொழிலாளி வர்க்க நலன்களுக்கும் முதலாளித்துவத்துக் கெதிரான அதனது போராட்டத்தின் நலன்களுக்கும், எல்லாத் தேசிய இனங்களையும் சேர்ந்த தொழிலாளர்களின் மிக நெருக்கமான ஐக்கியமும் முழுமையான ஒற்றுமையும் தேவை; ஒவ்வொரு சிறு தேசிய இனத்தையும் சேர்ந்த பூர்ஷ்வாக்களின் தேசியவாதக் கொள்கையை எதிர்க்க வேண்டுமென்றும் அந்நலன்கள் கோருகின்றன. ஆகவே, சோஷல்-டெமாகிராட்டுகள் தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமையை, அதாவது ஒடுக்கப்படும் ஒரு தேசிய இனம் தனியே பிரிந்து செல்லும் உரிமையை, மறுப்பார்களானால், அல்லது ஒடுக்கப்படும் தேசிய இனங்களின் பூர்ஷ்வாக்களின் தேசியக் கோரிக்கைகள் அனைத்தையும் ஆதரிப்பார்களானால், அவர்கள் பாட்டாளி வர்க்கக் கொள்கையிலிருந்து வழுவியவர்கள் ஆவார்கள்; பூர்ஷ்வாக்களின் கொள்கைப் போக்குக்குத் தொழிலாளிகளைக் கீழ்ப்படுத்தியவர்கள் ஆவார்கள். கூலி வேலை செய்யும் தொழிலாளிக்குத் தன்னைச் சுரண்டுபவர்கள் ருஷ்யர் அல்லாத பூர்ஷ்வாக்களைவிடப் பெரிய-ருஷ்ய பூர்ஷ்வாக்களாக இருப்பது மேலா அல்லது யூத பூர்ஷ்வாக்களை விடப் போலிஷ் பூர்ஷ்வாக்களாக இருப்பது மேலா என்ற கேள்வி முக்கியமல்ல. தனது வர்க்க நலன்களை நன்கு உணர்ந்து கொண்ட ஒரு கூலித் தொழிலாளிக்குப் பெரிய-ருஷ்ய முதலாளிகளின் அரசு சம்பந்தமான விசேஷ உரிமைகளைப் பற்றி அக்கறையில்லை; அதுபோல், தாங்கள் அரசு சம்பந்தமான விசேஷ உரிமைகளைப் பெறும் காலத்தில் ஒரு பூலோக சுவர்க்கத்தை நிர்மாணிப்போம் என்று போலிஷ் அல்லது உக்ரேனிய முதலாளிகள் உறுதி கூறுகிறார்களே அதைப் பற்றியும் அவனுக்கு அக்கறையில்லை. எந்த வழியிலும் முதலாளித்துவமானது, பலதேசிய இனங்கள் விரவியிருக்கும் ஒன்றித்த அரசுகளிலும் தனித்தனி தேசிய இன அரசுகளிலும் வளர்ந்து கொண்டிருக்கிறது, வளர்ந்து கொண்டே இருக்கும்.

(எப்படியானாலும் கூலிக்கமர்த்தப்பட்ட தொழிலாளி சுரண்டப்படுவதற்கான ஒரு பொருள். சுரண்டலுக்கு எதிரான போராட்டத்தில் வெற்றி பெறவேண்டுமானால் பாட்டாளி வர்க்கம் தேசியவாதத்திலிருந்து விடுதலைப்பட்டு நிற்க வேண்டும்; பல்வேறு தேசிய இனங்களின் பூர்ஷ்வாக்களுக்குிடையில் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும் தலைமை ஆதிக்கத்துக்கான போராட்டத்தில் பாட்டாளி வர்க்கம் நடுநிலைமை வகிக்க வேண்டும். ஒரு தேசிய இனத்தின் பாட்டாளி வர்க்கம் “தனது” தேசிய பூர்ஷ்வாக்களின் விசேஷ உரிமைகளைச் சிறிது ஆதரித்தாலும்கூட, இன்றொரு தேசிய இனத்தின் பாட்டாளி வர்க்கத்திடையில் அது கட்டாயம் நம்பிக்கையின்மையைத் தோற்றுவிக்கும்; தொழிலாளர்களின் சர்வதேச ரீதியிலான வர்க்க ஒற்றுமையை அது பலவீனப்படுத்தி, பூர்ஷ்வாக்கள் பூரிப்பு அடையும் வகையில் அவர்களைத் துண்டுபடுத்தும். சுயநிர்ணய உரிமையை அல்லது பிரிந்துபோகும் உரிமையை மறுப்பதானது மேலோங்கி ஆட்சிபுரியும் தேசிய இனத்தின் விசேஷ உரிமைகளை நடைமுறையில் ஆதரிப்பதாகவேதான் முடியும்.)

இதை நிரூபிக்க ஸ்வீடனிலிருந்து நார்வே பிரிந்துபோனதை நாம் எடுத்துக்கொண்டால் இதற்கு இன்னும் தீவிரமான நிரூபணத்தை நாம் காணலாம்.

6. ஸ்வீடனிலிருந்து நார்வே பிரிதல்

இந்த உதாரணத்தையே ரோஸா லுக்ஸம்பர்க் அவர்களும் எடுத்துக்காட்டி, கீழ்வருமாறு அதை விவாதிக்கிறார்:

“கூட்டாட்சி உறவுகளின் வரலாற்றில் மிகவும் சமீபத்திய நிகழ்ச்சி ஸ்வீடனிலிருந்து நார்வே பிரிந்ததாகும்— அச்சமயத்தில் சோஷல்-தேசபக்தப் போலிஷ் பத்திரிகைகள் இதை அவசர அவசரமாகக் கெட்டியாகப் பிடித்துக்கொண்டு (பார்க்க: க்ராக்கோவிலிருந்து வெளியாகும் “நப்ஷுத்”⁵³), அரசு பிரியும் போக்கின் வலிமையையும் முற்போக்குத் தன்மையையும் புலப்படுத்தும் மகிழ்ச்சிக்குரிய அறிகுறி அது என்று கூறின—கூட்டாட்சி முறையும் அதன் உடன்விளைவான அரசு பிரிதலும் எவ்விதத்திலும் முன்னேற்றத்தையோ

அல்லது ஜனநாயகத்தையோ குறிப்பன அல்ல என்பதைத் தெள்ளத் தெளிவாக இந்நிகழ்ச்சி நிரூபித்துவிட்டது. நார்வேப் 'புரட்சி' என்று சொல்லப்படுகிறதே அதற்குப் பிறகு—ஸ்வீடன் அரசர் பதவி நீக்கம் செய்யப்பட்டு, நார்வே யிலிருந்து வெளியேறும்படி கட்டாயப்படுத்தப்பட்டார் என்பதுதான் இதன் பொருள்—குடியரசு ஒன்றை அமைக்கும் திட்டத்தை ஒரு தேசிய வாக்கெடுப்பின்மூலம் சட்டபூர்வமாக நிராகரித்து விட்டு, ஒரு மன்னரை அமைதியாகப் பொறுக்கி எடுத்தார்கள் நார்வே மக்கள். எல்லாத் தேசிய இயக்கங்களையும், சுதந்திர சுயேச்சையின் எல்லாத் தோற்றங்களையும் மேற்போக்காகப் பார்த்தே பாராட்டும் பலர் இருக்கிறார்கள். இவர்களால் 'புரட்சி' என்று கூறப்பட்ட இந்த இயக்கமானது உண்மையில் விவசாயிகளின், குட்டிபூர்ஷ்வாக்களின் தனித்துவவாதத்தை—அதாவது, ஸ்வீடிஷ் உயர்குடிமக்களால் தங்கள் மீது திணிக்கப்பட்ட மன்னனுக்குப் பதிலாக, தங்களது பணத்துக்குத் 'தங்களுக்கே சொந்தமான' ஒரு மன்னனைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்ளும் விருப்பத்தைக் காட்டியது; ஆகவே, புரட்சிக்கும் இவ்வியக்கத்துக்கும் யாதொரு சம்பந்தமுமில்லை. அதே சமயம், ஸ்வீடனுக்கும் நார்வேக்குமிடையிலான ஐக்கியம் கலைக்கப்பட்டது எவ்வளவு தூரம் இதுவரை நீடித்த இந்தக் கூட்டாட்சியும்கூட முற்றிலும் அரசவம்ச நலன்களின் ஒரு வடிவமேயன்றி வேறில்லை என்பதையும், முடியாட்சிக் கொள்கையின், பிற்போக்கின் ஒரு வடிவமேயன்றி வேறில்லை என்பதையும் மீண்டுமொரு முறை காட்டியது.' (Przegląd.)

இந்த விஷயத்தைப் பற்றி ரோஸா லுக்ஸம்பர்க் சொல்லக்கூடியது இவ்வளவேதான்!! எடுத்துக்கொண்ட இந்த உதாரணத்தில் தாம் வெளிக் காட்டியுள்ளதற்கு மேல் இன்னும் தெளிவாகத் தமது வாதத்தின் ஏலாமையை வெளியிடுவது அவருக்குக் கடினமாகத்தான் இருந்திருக்கும் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

பலதேசிய இனங்களைக் கொண்ட ஒரு அரசில் உள்ள சோஷல்-டெமாகிராட்டுகளுக்கு, சுயநிர்ணய உரிமையை அல்லது பிரிந்துபோகும் உரிமையை அங்கீகரிக்கும் ஒரு செயல்திட்டம் தேவையா?—இதுதான் கேள்வி, அன்றும், இன்றும்.

ரோஸா லுக்ஸம்பர்க் எடுத்துக்காட்டிய நார்வேயின் உதாரணம் இந்த விஷயத்தைப் பற்றி நமக்கு என்ன கற்பிக்கின்றது?

நமது ஆசிரியர் செப்படிவித்தை யெல்லாம் செய்கிறார்; தமது சாமர்த்தியத்தைக் காட்டுகிறார்; “நப்ஷுத்தைத்” திட்டுகிறார்; ஆனால், கேள்விக்கு மட்டும் பதில் சொல்ல வில்லை!! எடுத்துக்கொண்ட விஷயத்தைப் பற்றி ஒரு வார்த்தை கூடக் கூறாமலிருக்கும் பொருட்டு உலகத்திலுள்ள மற்ற அனைத்தையும் பற்றி ரோஸா லுக்ஸம்பர்க் பேசுகிறார்.

தங்களது பணத்துக்குத் தங்களுக்கே சொந்தமான ஒரு மன்னனை விரும்பியதிலும், குடியரசை ஏற்படுத்தும் திட்டத்தைத் தேசிய வாக்கெடுப்பு ஒன்றில் நிராகரித்ததிலும் நார்வேக் குட்டி பூர்ஷ்வாக்கள் படுமோசமான பிலிஸ்டைன் தன்மைகளைக் காட்டிவிட்டார்கள் என்பதில் ஐயமில்லை. இதைக் காணத் தவறியதில் “நப்ஷுத்தை” கூட அதே அளவு மோசமான தன்மைகளையும் அதுபோன்ற பிலிஸ்டைன் தன்மைகளையும் காட்டிவிட்டது என்பதிலும் ஐயமில்லை.

ஆனால் இவைகளுக்கும் விஷயத்துக்கும் என்ன சம்பந்தம்?

தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமையும், இந்த உரிமைபற்றி சோஷலிஸ்ட் பாட்டாளி வர்க்கம் மேற்கொள்ள வேண்டிய நடைமுறைப் போக்கும் தான் நாம் விவாதத்துக் கெடுத்துக் கொண்ட பிரச்சினை! சுற்றி வளைத்துப் பேசுவதை விட்டுவிட்டு இந்தப் பிரச்சினைக்கு ரோஸா லுக்ஸம்பர்க் ஏன் விடையளிக்கவில்லை?

ஏலியின் கண்ணில் பூனைதான் மிகவலிய மிருகம் என்று சொல்வதுண்டு. ரோஸா லுக்ஸம்பர்குக்கு “பிராசியை” விடப் பலசாலியான மிருகமில்லை என்பது தெளிவு. “பிராசி” என்பது “போலிஷ் சோஷலிஸ்ட் கட்சிக்கு”, அதன் புரட்சி கரப் பிரிவு எனப்படுவதற்குப் பொதுவழக்கிலுள்ள ஒரு பெயர். அந்தப் “பிரிவின்” கருத்துக்களைக் க்ராக்கோவ் செய்தித்தாளான “நப்ஷுத்தும்” அனுசரிக்கிறது. “அப்பிரிவின்” தேசியவாதத்தை எதிர்த்துத் தீவிரமாகப் போராடுவதில் தம் முழுக்கவனத்தையும் செலுத்துவதால் ரோஸா லுக்ஸம்பர்குக்கு “நப்ஷுத்தை” தவிர மற்றது எதுவும் கண்ணுக்குப் புலப்படவில்லை.

“நப்ஷுத்தை” “ஆம்” என்று சொன்னால் உடனே “இல்லை” என்று சொல்வதுதான் தமது புனிதக் கடமை என்று ரோஸா லுக்ஸம்பர்க் கருதுகிறார். தாம் அப்படிச் செய்வது

“நபஷுத்தின்” கருத்துக்களிலிருந்து விடுபட்டுச் சுயமாகத் தாம் செயல்படுவதைக் காட்டவில்லை என்பதையும், அதற்கு மாறாக “பிராசியின்” மேல் தாம் பரிகசிக்கத் தக்க அளவு சார்ந்திருப்பதை அது புலப்படுத்துகிறது என்பதையும், அந்தக் க்ராக்கோவ் எறும்புப்புற்றின் கண்ணோட்டத்தைவிட ஆழமான, விசாலமான கண்ணோட்டத்துடன் பொருள்களைத் தம்மால் பார்க்க முடியாததை அது புலப்படுத்துகிறது என்பதையும் சிறிதளவும் அவர் சிந்தித்துப் பார்க்கவில்லை. உண்மையில் “நபஷுத்” ஒரு சீர்கேடான பத்திரிகை; அது எவ்விதத்திலும் ஒரு மார்க்ஸியப் பத்திரிகையே அல்ல. ஆனால், நார்வேயின் உதாரணத்தை நாம் எடுத்துக் கொண்ட பின் அதை நன்கு பரிசீலனை செய்வதை இது தடை செய்யக் கூடாது.

இந்த உதாரணத்தை மார்க்ஸிய முறையில் நன்கு பிரித்து ஆராய்வதற்கு, படுபயங்கரமான “பிராசியின்” நேர்மையற்ற கருத்துகளைப்பற்றிப் பேசுவதில் பயனில்லை. அதற்குப் பதிலாக, ஸ்வீடனிலிருந்து நார்வே பிரிந்து போதின் ஸ்தூல வரலாற்று அம்சங்களை முதலில் நாம் கவனிக்க வேண்டும்; இரண்டாவதாக இந்தப் பிரிவு சம்பந்தமாக இரு நாடுகளின் பாட்டாளி வர்க்கத்தை எதிர்நோக்கிய கடமைகளை கவனிக்க வேண்டும்.

பெரிய-ருஷ்யர்களுக்கும் மற்றும் பல ஸ்லாவிய தேசிய இனங்களுக்குமிடையிலான பூகோள, பொருளாதார, மொழி உறவுகள் எவ்வளவு நெருக்கமானவையோ, அவ்வளவு நெருக்கமானவைதாம் நார்வேக்கும் ஸ்வீடனுக்கு மிடையிலான உறவுகளும். ஆனால் நார்வே ஸ்வீடனின் ஐக்கியம் மக்கள் விரும்பித் தாங்களாக முன்வந்து செய்து கொண்ட தல்ல. “கூட்டாட்சி” என்கிற பிரச்சினையை ரோஸா லுக்ஸம்பர்க் இங்குக் கொண்டுவந்து நுழைத்தது முற்றிலும் வீண்; அதற்குக் காரணம் அவருக்கு என்ன சொல்வதென்பது தெரியாததுதான். நெப்போலியனை எதிர்த்து நடந்த போர்களின் பொழுது, நார்வே மக்களின் விருப்பத்துக்கு எதிராக, நார்வே ஸ்வீடனுக்கு மன்னர்களால் அளிக்கப்பட்டது; நார்வேயை அடக்கிக் கீழ்ப்படியுமாறு செய்வதற்கு ஸ்வீடிஷ்காரர்கள் அந்நாட்டிற்குள் துருப்புக்களைக் கொண்டு வர வேண்டியிருந்தது.

நார்வேக்கு மிகவிரிவான, சுயநிர்வாக உரிமை கொடுக்கப் பட்டிருந்த போதிலும் (அது தனக்கே சொந்தமாக ஒரு பாராளுமன்றம் முதலியனவற்றைப் பெற்றிருந்தது) கூட்டு சேர்ந்த பிறகு பல ஆண்டுகள் நார்வேக்கும் ஸ்வீடனுக்கு மிடையில் தகராறுகள், மோதல்கள் இருந்து வந்தன; ஸ்வீடிஷ் உயர்குடியினரின் ஆட்சியை உதறி எறிவதற்கு நார்வே மக்கள் தீவிரமாக முயன்றார்கள். கடைசியில் 1905 ஆகஸ்டில் அவர்கள் வெற்றிபெற்றனர்; ஸ்வீடிஷ் மன்னர் இனியும் நார்வேயின் மன்னரல்லர் என நார்வே பாராளுமன்றம் தீர்மானம் நிறைவேற்றியது; பின்னர் நடந்த பொதுமக்கள் வாக்கெடுப்பில் மிகப்பெருவாரியான நார்வே மக்கள் (சுமார் 200,000 பேர் ஆதரவாகவும், சில நூறு பேர் எதிராகவும்) ஸ்வீடனிலிருந்து அறவே பிரிந்து போவதற்கு வாக்களித்தனர். என்ன செய்வதென்று முடிவு செய்யாமல் சிறிது காலம் இருந்தபின், ஸ்வீடிஷ்காரர்கள் பிரிவு உண்மையான விஷயம் தான் என்று ஏற்றுக்கொண்டு வாளாவிருந்தனர்.

நவீனப் பொருளாதார, அரசியல் உறவுகளின் கீழ் எந்த அடிப்படையில் தேசிய இனங்கள் பிரிந்துபோதல் நடைமுறைச் சாத்தியமாகிறது, உண்மையில் ஏற்படுகின்றது என்பதையும் அரசியல் சுதந்திரம், ஜனநாயகம் என்கிற நிலைமைகளில் சில சமயங்களில் பிரிவினை எந்த வடிவத்தைக் கொள்கிறது என்பதையும் இந்த உதாரணம் நமக்குக் காண்பிக்கிறது.

தேசிய இனங்கள் பிரிந்து போவது பற்றி எழக்கூடிய மோதல்களை “ருஷ்ய முறையில்” தீர்க்காமல், நார்வேக்கும் ஸ்வீடனுக்குமிடையில் 1905ல் அது தீர்க்கப்பட்டதே அதே முறையில் தீர்ப்பதற்கு முறையாகப் பிரசாரம் செய்வதும், மக்களைத் தயார் செய்வதும் வர்க்க உணர்வு கொண்ட தொழிலாளர்களின் கட்டாயக் கடமை என்பதை இந்த உதாரணமானது அதன் சாராம்சத்தில் நிரூபிக்கிறது என்பதை எந்த சோஷல்-டெமாகிராட்டும் மறுக்க முடியாது. இதை மறுக்கும் ஒரு சோஷல்-டெமாகிராட்டு அரசியல் சுதந்திரம், ஜனநாயகம் ஆகிய பிரச்சினைகளைப்பற்றி அக்கறையில்லாத வராக இருக்கவேண்டும் (அப்படியானால் அவர் அப்போது சோஷல்-டெமாகிராட்டே அல்ல). தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமையை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்று செயல்

திட்டம் கோருவதன் உண்மையான பொருள் இதுதான். நார்வே பிலிஸ்டைன்களின் பிலிஸ்டைன் தன்மையையும், க்ராக்கோவ் பத்திரிகையான “நப்ஷுத்தையும்” கடுமையாகத் தாக்குவதன் மூலம் தமது சித்தாந்தத்துக்கு ஒத்து வராத ஒரு உண்மையிலிருந்து தப்பித்துக் கொள்ள ரோஸாலுக்ஸம்பர்க் முயன்றார்; ஏனென்றால், தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய, உரிமையைக் “கற்பனை ரீதியானது” அல்லது “தங்கத் தாம்பாளத்தில் உணவருந்தும்” உரிமை கோருவது என்ற வாய்ச்சொற்களால் ரோஸாலுக்ஸம்பர்க் வருணித்தாரே, அதை இந்த வரலாற்று உண்மை அடியோடு மறுக்கிறது என்பதை அவர் நன்றாக அறிந்து கொண்டார். கிழக்கு ஐரோப்பியச் சிறு தேசிய இனங்களிடையில் தற்பொழுது நிலவும் சக்திகளின் கூட்டுகள் நிலையானவை என்ற ஒரு சுய திருப்திகரமான, சந்தர்ப்பவாத நம்பிக்கையைத்தான் இத்தகைய வாய்ச்சொற்கள் வெளியிடுகின்றன.

மேலே கவனிப்போம். மற்ற பிரச்சினைகளைப் போலவே தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணயப் பிரச்சினையிலும் முதன் முதலாக நாம் அக்கறை காட்டுவது ஒரு குறிப்பிட்ட தேசிய இனத்திற்குள்ளிருக்கும் பாட்டாளி வர்க்கத்தின் சுயநிர்ணயம் பற்றித்தான். இந்தப் பிரச்சினையையும் தன்னடக்கத்துடன் தட்டிக் கழித்து விட்டார் ரோஸாலுக்ஸம்பர்க். ஏனென்றால், நார்வேயின் உதாரணத்தின் அடிப்படையில்—இதை உதாரணமாக மேற்கொண்டது அவரேதான்—இப்பிரச்சினையை ஆராய்வது தமது “சித்தாந்தத்துக்குப்” பேராபத்தானது என்பதை அவர் உணர்ந்து கொண்டார்.

பிரிதல் பிரச்சினைபற்றி எழுந்த மோதலில் நார்வே, ஸ்வீடன் ஆகிய நாடுகளின் பாட்டாளி வர்க்கம் என்ன நிலைமையை மேற்கொண்டது? என்ன நிலைமையை மேற்கொள்ள வேண்டியிருந்தது? நார்வே பிரிந்த பிறகு, நார்வேயின் வர்க்க உணர்வுகொண்ட தொழிலாளர்கள் குடியரசு* அமைக்க

*நார்வே தேசிய இன மக்களில் பெரும்பான்மையினர் முடியாட்சியை விரும்பினர், ஆனால் பாட்டாளிகளோ ஒரு குடியரசை விரும்பினர். எனவே, நார்வேயின் பாட்டாளி வர்க்கம் இரண்டில் ஒன்றை முடிவு செய்ய வேண்டியிருந்தது: நிலைமைகள் சாதகமாக இருந்தால் புரட்சி; அல்லது பெரும்பான்மையின் விருப்பத்துக்கு இணங்கி நின்று தொடர்ந்து பிரசாரமும் கிளர்ச்சியும் நடத்துவது.

வேண்டுமென்றுதான் வாக்களித்திருப்பார்கள். சில சோஷலிஸ்டுகள் அதற்கு மாறாக வாக்களித்தார்கள் என்றால், ஐரோப்பிய சோஷலிஸ இயக்கத்தில் எவ்வளவு மடத்தனமான பிலிஸ்டைன் சந்தர்ப்பவாதம் சிற்சில சமயங்களில் காணப்படுகிறது என்பதைத்தான் அது காண்பிக்கிறது. இதைப்பற்றி இரண்டு அபிப்பிராயங்கள் இருக்க முடியாது. இதை நாம் ஏன் கூறுகிறோமென்றால், ரோஸா லுக்ஸம்பர்க் அவர்கள் சம்பந்தமில்லாமல் எதையாவது பேசி விஷயத்தை மழுப்ப முயற்சி செய்கிறார். பிரிதல் பிரச்சினைபற்றி நார்வேயின் சோஷல்-டெமாகிராட்டுகள் குறிப்பிட்ட கருத்துக்களைத்தான் கொண்டிருக்க வேண்டுமென்று நார்வே சோஷலிஸ்டுச் செயல்திட்டம் வலியுறுத்தியதா என்பது நமக்குத் தெரியவில்லை. அது அவ்வாறு செய்யவில்லை என்று நாம் வைத்துக்கொள்வோம். வர்க்கப் போராட்டத்தைத் தடையின்றி நடத்துவதற்கு நார்வேயின் சுயநிர்வாக உரிமையானது எந்த அளவுக்கு வகை செய்தது என்பதைப் பற்றியும், அல்லது ஸ்வீடிஷ் உயர்குடி மக்கள் ஆட்சியுடனான முடிவற்ற மோதல்களும் பூசல்களும் எந்த அளவுக்குப் பொருளாதார வாழ்வின் சுதந்திரத்துக்குத் தடையாக விளங்கின என்பதைப் பற்றியும் அது ஒன்றும் கூறவில்லை என்று நாம் வைத்துக் கொள்வோம். ஆனால் நார்வேயின் பாட்டாளி வர்க்கம் உயர்குடியினரின் ஆட்சியை எதிர்த்து, நார்வேயின் குடியானவர் ஜனநாயகத்தை (அதிலுள்ள பிலிஸ்டைன்வாதக் குறைபாடுகளுடன்) ஆதரிக்க வேண்டியிருந்தது என்பதை மறுக்க முடியாது.

ஸ்வீடிஷ் பாட்டாளி வர்க்கம் என்ன செய்தது? ஸ்வீடிஷ் நிலப் பிரபுக்கள், நார்வேக்கு எதிராகப் போர்தொடுக்க வேண்டுமென்று ஸ்வீடிஷ் குருமார்களின் தூண்டுதலுடன் கோரினர் என்பது எல்லோருக்கும் தெரியும். நார்வே ஸ்வீடனைவிட மிகவும் பலவீனமானது; ஏற்கெனவே ஸ்வீடிஷ் படையெடுப்பை அது அனுபவித்திருந்தது; ஸ்வீடிஷ் உயர்குடியினர் தமது நாட்டில் மிகப்பெரும் செல்வாக்குப் பெற்று விளங்கினர்; எனவே, இக்கோரிக்கையானது மிகவும் கவலைக்கிடமானதொரு ஆபத்தைத் தோற்றுவித்தது. “தேசிய இனங்களின் அரசியல் சுயநிர்ணயம் பற்றிய வளைந்துகொடுக்கும் சூத்திரங்களை” “ஜாக்கிரதையாகக் கையாள வேண்

டும்” என்று வேண்டுகோள் விடுத்தும், “அரசு துண்டுபட்டுக் கலைந்துபோகும்” அபாயத்தைப் பற்றி மக்கள் நடுங்கும் அளவுக்கு மிகைப்படுத்திக் கூறியும், “மக்களின் சுதந்திரம்” ஸ்வீடிஷ் உயர்குடியினரின் மரபுகளுக்கு இயைந்ததுதான் என்று அவர்களுக்கு உறுதிகூறியும் ஸ்வீடிஷ் மக்களின் மனத்தைக் கெடுப்பதில் ஸ்வீடிஷ் கோக்கோஷ்கின்கள் அதிக நேரத்தையும் சக்தியையும் செலவிட்டார்கள் என்பதில் நமக்குச் சந்தேகமில்லை. ஸ்வீடிஷ் சோஷல்-டெமாகிராட்டுகள் தங்களது சக்தி முழுவதையும் கொண்டு நிலப்பிரபுக்களினுடையவும் “கோக்கோஷ்கினுடையவும்” கொள்கைவாதத்துக்கும் கொள்கைக்கும் எதிராகவும் போராடாமலும், பொதுவாகத் தேசிய இனங்களுக்குச் சம அந்தஸ்து வேண்டும் (இக்கொள்கையைக் கோக்கோஷ்கின்களும் ஏற்றுக் கொள்கிறார்கள்) என்று கோரியது மட்டுமின்றி, அவைகளுக்குச் சுயநிர்ணய உரிமை வேண்டுமென்றும், நார்வே பிரிந்து போவதற்கு உரிமை வேண்டும் என்றும் கோராமலும் இக்கோரிக்கைகளை எழுப்பாமலும் இருந்திருப்பார்களே ஆனால், அவர்கள் சோஷலிஸம், ஜனநாயகம் ஆகியவற்றின் நலன்களுக்குத் துரோகம் செய்தவர்களாகி இருப்பார்கள் என்பதில் சிறிதும் சந்தேகமில்லை.

நார்வே, ஸ்வீடன் தொழிலாளர்களுக்கிடையிலான நெருங்கிய கூட்டும், அவர்களது பூரணமான சகோதர வர்க்க ஒருமைப்பாடும் தான் நார்வே மக்களின் பிரிந்துபோகும் உரிமையை ஸ்வீடிஷ் தொழிலாளிகள் ஏற்றுக்கொண்டதன் மூலம் லாயமடைந்தது. ஸ்வீடிஷ் தேசியவாதம் என்ற தொற்றுநோயினால் ஸ்வீடிஷ் தொழிலாளிகள் பீடிக்கப்படவில்லை என்பதையும், அவர்கள் ஸ்வீடிஷ் பூர்ஷ்வாக்களின், உயர்குடியினரின் விசேஷ உரிமைகளைவிட நார்வேத் தொழிலாளிகளுடனான சகோதரப் பற்றை மேலானதாகப் போற்றினர் என்றும் இது நார்வேத் தொழிலாளிகட்கு நம்பிக்கை அளித்தது. ஐரோப்பிய மன்னர்களாலும் ஸ்வீடிஷ் உயர்குடியினராலும் நார்வேயின்மீது திணிக்கப்பட்ட உறவுகள் கலைந்ததால் நார்வே, ஸ்வீடன் தொழிலாளிகளின் உறவுகள் வலுவடைந்தன. பூர்ஷ்வாக் கொள்கைப்போக்கில் ஏற்படும் மாற்றங்கள் திருப்பங்கள் அனைத்தையும் மீறி—பூர்ஷ்வா உறவுகளின் விளைவாக நார்வேயானது மீண்டும் ஸ்வீட

னுக்குக் கீழ்ப்பட்டதாக்கப்படுதலும் சாத்தியமே!—ஸ்வீடிஷ், நார்வே ஆகிய இரு பூர்ஷ்வாக்களுக்கெதிரான போராட்டத்தில் இரு தேசிய இனங்களையும் சேர்ந்த தொழிலாளர்களின் சம அந்தஸ்தையும் வர்க்க ஒருமைப்பாட்டையும் தங்களால் பேணிப்பாதுகாக்க முடியும் என்பதை ஸ்வீடிஷ் தொழிலாளர்கள் நிரூபித்து விட்டார்கள்.

ரோஸா லுக்ஸம்பர்குடன் நமக்குள்ள கருத்து வேறுபாடுகளை போலிஷ் சோஷல்-டெமாகிராட்டுகளுக்கெதிராகப் “பயன்படுத்துவதற்குச்” சில சமயங்களில் “பிராசி” செய்யும் முயற்சிகள் எவ்வளவு ஆதாரமற்றவை என்பதையும் எவ்வளவு விளையாட்டுத் தனமானவை என்பதையும் இது, மற்றவற்றுடன், நன்றாகப் புலப்படுத்துகிறது. “பிராசி” ஒரு பாட்டாளி வர்க்கக் கட்சியோ அல்லது சோஷலிஸ்ட் கட்சியோ அல்ல; போலிஷ் சோஷல்-புரட்சிவாதிகளைப் போன்றதொரு குட்டி பூர்ஷ்வாத் தேசியவாதக் கட்சி. இக்கட்சிக்கும் ருஷ்ய சோஷல்-டெமாகிராட்டுகளுக்கும் இடையில் ஐக்கியம் என்ற பேச்சு எப்பொழுதும் இருந்ததில்லை, இருக்கவும் முடியாது. அதற்கு மாறாக, போலிஷ் சோஷல்-டெமாகிராட்டுகளுடன் ஏற்படுத்தப் பட்டுள்ள நெருக்கமான உறவுகள் பற்றியும் ஐக்கியம் பற்றியும் எந்த ஒரு ருஷ்ய சோஷல்-டெமாகிராட்டும் எப்பொழுதும் “வருந்தியதில்லை”. தேசியவாத அபிலாஷைகளும் ஆர்வமான ஆவேச உணர்வுகளும் ஊறிக்கிடக்கும் நாடாகிய போலந்தில் முதன்முதலாக உண்மையிலேயே மார்க்ஸீய, பாட்டாளி வர்க்கக் கட்சியொன்றை உருவாக்கி, ஒரு மகத்தான வரலாற்றுபூர்வமான பணியையே ஆற்றியிருக்கிறார்கள் போலிஷ் சோஷல்-டெமாகிராட்டுகள். போலிஷ் சோஷல்-டெமாகிராட்டுகள் ஆற்றியுள்ள பணி மகத்தானது; காரணம்: ருஷ்ய மார்க்ஸீயவாதிகளின் செயல்திட்டத்தின் 9வது பாராவைப் பற்றி முட்டாள்தனமாக நிறையப் பேசியிருக்கிறாரே ரோஸா லுக்ஸம்பர்க் அதனால் அல்ல; அந்த வருந்தத்தக்க சம்பவத்தையும் மீறிய வகையில் அது பெரும்பணி.

“சுயநிர்ணய உரிமைப்” பிரச்சினை ருஷ்ய சோஷல்-டெமாகிராட்டுகளுக்கு எவ்வளவு முக்கியமானதோ அவ்வளவு போலிஷ் சோஷல்-டெமாகிராட்டுகளுக்கு முக்கியமானதல்ல என்பது உண்மைதான். தேசியவாதத்தினால் கண்குரு

டாகிப்போன போலந்தின் குட்டி பூர்ஷ்வாக்களை எதிர்க்க வேண்டும் என்ற ஆர்வத்தினால் (சில சமயங்களில் இந்த ஆர்வம் சற்று அதிகப்படியாக இருக்கலாம்) போலிஷ் சோஷல்-டெமாகிராட்டுகள் சற்று மிகையான வகையில் நடக்கலாம். இது நன்கு புரிந்துகொள்ளக்கூடியதே. போலிஷ் சோஷல்-டெமாகிராட்டுகள் போலந்து பிரிந்துசெல்வதை எதிர்க்கிறார்கள் என்பதற்காக அவர்களை எந்த ஒரு ருஷ்ய மார்க்ஸீயவாதியும் எப்பொழுதும் குறைகூற எண்ணியதில்லை. சுயநிர்ணய உரிமையை அங்கீகரிப்பதை ருஷ்யாவின் மார்க்ஸீயவாதிகளின் செயல்திட்டத்தில் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டிய அவசியத்தை ரோஸா லுக்ஸம்பர்கைப் போலவே இந்த சோஷல்-டெமாகிராட்டுகளும் மறுக்க முயல்கிறார்களே, அப்போதுதான் அவர்கள் தவறு செய்கின்றனர்.

ருஷ்யாவில் வசிக்கும் எல்லா மக்கள் இனங்களுக்கும் தேசிய இனங்களுக்கும், பெரிய-ருஷ்யர்களுக்கும் கூட, க்ராக் கோவ் நோக்குக்கு ஒத்த உறவுமுறைகளை ஏற்படுத்த முயல்வது போன்றதே இது. இது “தவறான வழியில் போலிஷ் தேசியவாதிகளாக” —ருஷ்ய, சர்வதேச சோஷல்-டெமாகிராட்டுகளாக அல்ல—இருப்பதாகும்.

ஏனென்றால் சர்வதேச சோஷல்-டெமாகிரஸியானது தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமையை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்பதற்கு ஆதரவாக நிற்கிறது. இதை நாம் அடுத்தபடி விவாதிப்போம்.

7. 1896ம் ஆண்டு லண்டன் சர்வதேசக் காங்கிரஸின் தீர்மானம்

தீர்மானத்தின் வாசகம்:

“எல்லாத் தேசிய இனங்களுக்கும் சுயநிர்ணயம் செய்து கொள்ளும் உரிமையைத் (Selbstbestimmungsrecht) தான் ஆதரிப்பதாக இக்காங்கிரஸ் அறிவிக்கிறது; ராணுவ, தேசிய அல்லது இதர யதேச்சாதிகாரத்தின் பிடியில் இப்பொழுது நசுக்கப்படுகின்ற எல்லா நாடுகளின் தொழிலாளர்களுக்கும் இது தனது அனுதாபத்தைத் தெரிவித்துக் கொள்

கிறது. சர்வதேச முதலாளித்துவத்தை முறியடிப்பதற்காகவும், சர்வதேச சோஷல்-டெமாகிரஸியின் இலட்சியங்களை அடைவதற்காகவும் ஒன்று சேர்ந்து போராடுவதற்காக, உலகமெங்கும் உள்ள வர்க்க உணர்வு கொண்ட (Klassenbewusste = தங்களது வர்க்க நலன்களை அறிந்து கொண்டவர்கள்) தொழிலாளர்களின் அணியில் சேருமாறு இந்நாடுகள் அனைத்திலுமுள்ள தொழிலாளர்களையும் இக்காங்கிரஸ் அறைகூவி அழைக்கிறது.*

நாம் ஏற்கெனவே சுட்டிக்காட்டியிருப்பது போல் நமது சந்தர்ப்பவாதிகளாகிய ஸெம்கோவ்ஸ்க்கிய், லீப்மன், யுர்க் கேவிச் ஆகியவர்களுக்கு இந்தத் தீர்மானம் இருப்பதே தெரியாது. ஆனால் ரோஸா லுக்ஸம்பர்குக்கு இது தெரியும்; அவர் இதன் முழு வாசகத்தையும் மேற்கோள் காட்டுகிறார். அதில் நமது செயல் திட்டத்தில் காணப்படும் “சுயநிர்ணயம்” என்ற அதே வார்த்தையும் காணப்படுகிறது.

தமது “தனிவகைப்பட்ட” சித்தாந்தத்தின் பாதையிலிருந்து இந்தத் தடையை ரோஸா லுக்ஸம்பர்க் எவ்வாறு விலக்குகிறார்?

ஓ, அது மிகவும் எளிது: ...தீர்மானத்தின் வலியுறுத்தல் எல்லாம் இரண்டாம் பகுதியில்தான் இருக்கிறது... அதன் பிரகடனத்தன்மையில்... ஏதோ தவறுதலாகத்தான் யாரும் அதை எடுத்துக் கூறமுடியும்!!

நமது ஆசிரியரின் ஏலாமையும் குழப்பமும் ஆச்சரியப்படத் தக்கன. செயல்திட்டத்தில் காணப்படும் முரண்பாடற்ற ஜனநாயக, சோஷலிஸ்ட் அம்சங்கள் வெறும் பறைசாற்றல் வார்த்தைகள் என்று கூறி, அவைகளைப் பற்றி ஒரு பொது

* லண்டன் காங்கிரஸின் அதிகாரபூர்வமான ஜெர்மன் மொழி அறிக்கையைப் பார்க்க: Verhandlungen und Beschlüsse des internationalen sozialistischen Arbeiter-und Gewerkschafts-Kongresses zu London, vom 27. Juli bis 1. August 1896, Berlin 1896, S. 18 (1896, ஜூலை 27 முதல் ஆகஸ்ட் 1 வரை லண்டனில் நடந்த சோஷலிஸ்ட் தொழிலாளர் கட்சிகள், தொழிற் சங்கங்கள் ஆகியவற்றின் சர்வதேசக் காங்கிரஸின் நிகழ்ச்சிப் பதிவேடுகளும் தீர்மானங்களும், பெர்லின், 1896, பக்கம் 18—பதிப்பு பாசிரியர்கள்). சர்வதேசக் காங்கிரஸ்களின் முடிவுகளடங்கிய ஒரு ருஷ்ய மொழித் துண்டுப்பிரசுரமும் வெளியிடப்பட்டுள்ளது. அதில் “சுயநிர்ணயம்” என்ற சொல் “சுயநிர்வாகம்” என்று தவறாக மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளது.

விவாதம் நடைபெறுவதைக் கோழைத்தனமாகத் தவிர்ப்பவர்கள் வழக்கமாகச் சந்தர்ப்பவாதிகள் மட்டும்தான். ஸெம்கோவ்ஸ்கிய்கள், லீபமன்கள், யூர்க்கேவிச்சுகள் ஆகியோரின் வருந்தத்தக்க கும்பலில் ரோஸா லுக்ஸம்பர்க் இந்தச் சமயத்தில் நிற்பதற்குக் காரணமில்லாமலில்லை. மேற் சொன்ன தீர்மானம் சரி என்று தாம் கருதுகிறாரா அல்லது தவறு என்று கருதுகிறாரா என்பதை வெளிப்படையாக அறிவிக்க ரோஸா லுக்ஸம்பர்க் துணியவில்லை. அவர் மழுப்பு கிறார், ஒளிந்து தப்புகிறார். வாசகர்கள் கவனக்குறைவாகவோ, விஷயம் தெரியாதவர்களாகவோ இருப்பார்கள் என்றும், தீர்மானத்தின் இரண்டாவது பகுதியைப் படிக்கத் துவங்கும் பொழுது முதல் பகுதியை மறந்து விடுவார் என்றும், லண்டன் காங்கிரசுக்கு முன்பு சோஷலிஸ்ட் பத்திரிகைகளில் நடைபெற்ற விவாதத்தை அவர் கேள்விப்பட்டிருக்க மாட்டார் என்றும் அவர் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறார் போலும்.

இத்தகையதொரு முக்கியமான, கோட்பாட்டுரீதியான பிரச்சினைபற்றிய இண்டர்நேஷனலின் தீர்மானத்தை விமர்சனக் கண்ணோட்டத்தில் ஒப்புக்குக்கூட ஆராயாமல் வர்க்க உணர்வு கொண்ட தொழிலாளர்களின் கண்களுக்கு முன்னாலேயே அதை மிதித்து நசுக்கி விட்டுத் தப்பித்துக்கொள்ளலாம் என்று ரோஸா லுக்ஸம்பர்க் நினைத்தால் அது பெருந்தவறு.

லண்டன் காங்கிரசுக்கு முன்பு, ஜெர்மன் மார்க்ஸிய வாதிகளின் பத்திரிகையான *Die Neue Zeit* என்பதில் நடைபெற்ற விவாதத்தின்பொழுது ரோஸா லுக்ஸம்பர்கின் கருத்துக்கள் எடுத்துக் கூறப்பட்டன; இந்த நோக்குநிலை, இண்டர்நேஷனலில் எதார்த்தத்தில் தோற்கடிக்கப்பட்டது! விஷயத்தின் சாராம்சம் இங்கேதான் இருக்கிறது; இதைச் சிறப்பாக ருஷ்ய வாசகர் மனதில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும்.

விவாதத்தில் போலந்தின் சுயேச்சை பற்றிப் பேச்சு எழுந்தது. மூன்றுவித நோக்குநிலைகள் முன்வைக்கப்பட்டன:

1) "பிராசியின்" நோக்குநிலை, அதன் சார்பில் ஹெக்கர் பேசினார். போலந்துக்குச் சுதந்திரமளிக்க வேண்டுமென்ற கோரிக்கையை இண்டர்நேஷனல் தன்னுடைய சொந்தச் செயல்திட்டத்தில் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டும் என அவர்கள் விரும்பினார்கள். இத்தீர்மானம் நிறைவேறவில்லை.

இந்த நோக்குநிலை இண்டர்நேஷனலில் தோற்கடிக்கப் பட்டது.

2) ரோஸா லுக்ஸம்பர்கின் நோக்குநிலை: போலிஷ் சோஷலிஸ்டுகள் போலந்துக்குச் சுதந்திரம் வேண்டும் எனக் கோரக் கூடாது. இக்கருத்தானது தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமையைப் பிரகடனப்படுத்துவதை முழுவதும் தடை செய்தது. அதுவும் அதேபோல இண்டர்நேஷனலில் தோற்கடிக்கப்பட்டது.

3) கா. காவுத்ஸ்கியால் அப்பொழுது விளக்கிக் கூறப் பட்ட நோக்குநிலை; இவர் ரோஸா லுக்ஸம்பர்கை எதிர்த்து, அவரது பொருள்முதல்வாதம் மிகவும் “ஒருதலையானது” என்று நிரூபித்தார். இச்சமயத்தில் போலந்தின் சுதந்திரப் பிரச்சினையை இண்டர்நேஷனல் தனது செயல்திட்டத்தில் ஒரு முக்கிய விஷயமாகச் சேர்ப்பதற்கு இயலாது, ஆயினும் அத்தகையதொரு கோரிக்கையை எழுப்புவதற்குப் போலிஷ் சோஷலிஸ்டுகளுக்கு முழு உரிமை உண்டு என்பது காவுத்ஸ்கியின் வாதம். தேசியவாத நசுக்கல் இருக்கும் ஒரு நிலையில் தேசிய விடுதலைப் பணியைப் புறக்கணிப்பது சோஷலிஸ்டுகளின் நோக்குநிலையின்படி தவறானது என்பதில் சந்தேகமே இல்லை.

இந்த நோக்குநிலையிலுள்ள மிகவும் முக்கியமான அடிப்படையான கூற்றுகளை இண்டர்நேஷனலின் தீர்மானம் எடுத்துரைக்கிறது. ஒருபுறத்தில் எல்லாத் தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணயத்துக்கான பரிபூர்ண உரிமையையும் நேரடியாகவும் ஐயத்துக்கிடமின்றியும் முழுமையாக ஏற்றுக் கொள்வது; மறுபுறம் தொழிலாளர்கள் தங்களது வர்க்கப் போராட்டத்தில் சர்வதேச ரீதியில் ஐக்கியப்பட வேண்டும் என்று அதேபோல ஐயத்துக்கிடமின்றி, திட்டவட்டமாக வேண்டுகோள் விடுப்பது.

இத்தீர்மானம் முழுக்க முழுக்கச் சரியானது என்றும், இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் கிழக்கு ஐரோப்பிய, ஆசிய நாடுகளுக்கு, தேசியப் பிரச்சினையில் பாட்டாளி வர்க்கக் கொள்கைக்கு வேண்டிய சரியான வழிகாட்டியாக, ஒரே ஒரு வழிகாட்டியாக, இத்தீர்மானம்தான்—அதன் இருபாகங்களையும் சேர்த்து ஒரு முழுமையாக ஏற்றுக்கொண்டால்—விளங்குகிறது என்றும் நாம் கருதுகிறோம்.

மேற்சொன்ன மூவகை நோக்குநிலைகளையும் இன்னும் சற்று விவரமாகப் பார்ப்போம்.

போலந்தின் சுதந்திரக் கோரிக்கையைச் செயல்பூர்வமாக ஆதரிப்பது மேற்கு ஐரோப்பிய ஜனநாயகம் முழுவதன் கடமையும், அதற்கு மேலாக சோஷல்-டெமாகிரஸியின் கட்டாயக் கடமையும் ஆகும் என்று கார்ல் மார்க்ஸும் பிரீட்ரிஹ் எங்கெல்ஸும் கருதினார்கள் என்பது நமக்குத் தெரியும். 1840ம் ஆண்டுகளிலும், 1860 ஆண்டுகளிலுமான காலகட்டங்களுக்கு—இவைகள் ஆஸ்திரியாவிலும் ஜெர்மனியிலும் பூர்ஷ்வாப் புரட்சிகளின் காலம்; ருஷ்யாவில் “விவசாயிகள் சீர்திருத்தக்”⁵⁴ காலம்—இந்த நோக்குநிலை மிகவும் சரியானது; இது மட்டும்தான் முரண்பாடற்ற ஜனநாயகரீதியானது, பாட்டாளி வர்க்க ரீதியானது. ருஷ்யாவிலும் பெரும்பாலான ஸ்லாவ் நாடுகளிலும் பொதுமக்கள் எவ்வளவு காலம் உணர்ச்சியற்ற உறக்க நிலையில் ஆழ்ந்து கிடந்தார்களோ, எவ்வளவு காலம் அந்நாடுகளில் சுயேச்சையான, பொதுஜன, ஜனநாயக இயக்கங்கள் இருக்கவில்லையோ, போலந்தின் சிறு நிலப்பிரபுக்களின் விடுதலை இயக்கமானது—ருஷ்யாவின் ஜனநாயகத்தின் நோக்குநிலையிலிருந்து மட்டுமின்றி, ஸ்லாவ் ஜனநாயகத்தின் நோக்குநிலையிலிருந்து மட்டுமின்றி, அகில ஐரோப்பிய ஜனநாயகத்தின் நோக்குநிலையிலிருந்தும்—ஒரு பிரம்மாண்டமான, பிரதான முக்கியத்துவத்தைப் பெற்றது.⁵⁵

* 1863ன் ஒரு போலிஷ் கலகக்காரர் சிறு நிலப்பிரபுக்களின் நிலைமையை அகில-ருஷ்யப் புரட்சிகர ஜனநாயகவாதியான செர்னியேவ்ஸ்க்கியின் நிலைமையுடனும்—அவருக்கு (மார்க்ஸைப்போல) போலிஷ் இயக்கத்தின் முக்கியத்துவத்தை உணர்ந்திருக்க முடிந்தது—வெகுகாலத்துக்குப் பிந்தி தோன்றிய உக்ரேனிய பிலிஸ்டைன் த்ராகமானவின் நிலைமையுடனும் ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பது மிகவும் அக்கறைக்குரிய வரலாற்று ஆராய்ச்சியாக இருக்கும். தனது எருக்குழியுடன் இணைந்து அறியாமையிலும் உறக்கத்திலும் ஆழ்ந்து கிடந்த ஒரு குடியானவரின் கருத்துக்களைப் பிரதிபலித்த த்ராகமானவால் போலிஷ் நிலப்பிரபுக்களின் போராட்டமானது அகில-ருஷ்ய ஜனநாயகத்துக்கு எவ்வளவு முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது என்பதைப் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. காரணம் போலிஷ் நிலப்பிரபுக்கள் மீது அவருக்கிருந்த

ஆனால் 1840லிருந்து 1870 வரை அல்லது பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் மூன்றாவது கால்பகுதிக்குப் பொருந்திய மார்க்ஸின் நோக்குநிலை, இருபதாம் நூற்றாண்டு தொடங்கியபொழுது பொருந்தாதவையாகி விட்டது. பெரும்பாலான ஸ்லாவ் நாடுகளில், மிகமிகப் பின்தங்கிய ஸ்லாவ் நாடுகளில் ஒன்றாகிய ருஷ்யாவிலும் கூட, சுயேச்சையான ஜனநாயக இயக்கங்கள்—ஒரு சுயேச்சையான பாட்டாளி வர்க்க இயக்கமும் கூட—தோன்றிவிட்டன. சிறு நிலப்பிரபுக்களுடைய போலந்து மறைந்து, முதலாளித்துவப் போலந்துக்கு இடமளித்துவிட்டது. இந்தச் சூழ்நிலையில் போலந்து தனது அலாதிமான புரட்சிகர முக்கியத்துவத்தை வேறு வழியின்றி இழக்க வேண்டியதாயிற்று.

வேறு ஒரு காலகட்டத்தில் மார்க்ஸ் கொண்டிருந்த நோக்குநிலையை எல்லாக் காலத்துக்கும் பொருந்துவது என “நிலைநாட்டுவதற்கு” போ. சோ. கட்சி (போலிஷ் சோஷலிஸ்ட் கட்சி, இன்றைய “பிராசி”) 1896ல் முயன்றது. இது மார்க்ஸியத்தின் பொருளை விட்டுவிட்டு வரிவடிவத்தை மட்டும் ஏற்றுக் கொள்வதாகும். எனவே போலிஷ் குட்டி பூர்ஷ்வாக்களின் தீவிர தேசியவாதத்தைப் போலிஷ் சோஷல்-டெமாகிராட்டுகள் தாக்கி, போலிஷ் தொழிலாளர்களுக்குத் தேசியப் பிரச்சினையானது இரண்டாந்தர முக்கியத்துவம் வாய்ந்த பிரச்சினைதான் என்று சுட்டிக் காட்டியது சரியானதே; போலந்தில் முதன்முதலாக முழுக்க முழுக்கப் பாட்டாளி வர்க்கக் கட்சி ஒன்றை அவர்கள் நிறுவியதும், போலிஷ், ருஷ்யத் தொழிலாளர்கள் தங்களது வர்க்கப் போராட்டத்தில் மிகமிக நெருக்கமான ஒற்றுமையைக் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்ற பெருமுக்கியத்துவம் வாய்ந்த கோட்பாட்டை அவர்கள் அறிவித்ததும் சரியானவையே.

ஆனால் இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில், தேசிய இனங்களின் அரசியல் சுயநிர்ணயக் கோட்பாடு அல்லது

நியாயமான வெறுப்பு, (ஒப்பிடுக: த்ராகமானவ், “வரலாற்று பூர்வமான போலந்தும் பெரிய-ருஷ்ய ஜனநாயகமும்”.) தேசிய-மிதவாதியாக ஏற்கனவே மாறிவிட்ட திரு. பி. பொ. ஸ்துருவே அவர்கள் த்ராகமானவை மகிழ்ச்சிப் பெருக்குடன் முத்தமிட்டார். இதற்கு த்ராகமானவ் மிகமிகத் தகுதி வாய்ந்தவர்தான்.

பிரிந்து போகும் உரிமை கிழக்கு ஐரோப்பாவுக்கும் ஆசியாவுக்கும் தேவையில்லாதது என்று இண்டர்நேஷனல் கருதலாம் என்பது இதன் பொருளா? இப்படிப்பொருள் கொள்வது மடமையின் உச்ச நிலையாயிருக்கும்; துருக்கிய, ருஷ்ய, சீன அரசுகளின் பூர்ஷ்வா-ஜனநாயகச் சீரமைப்பு நிறைவெய்திவிட்டது என்று நாம் (கோட்பாட்டு ரீதியில்) ஒத்துக் கொண்டதற்குச் சமமாகும்; மேலும், யதேச்சாதி காரத்தின்பால் சந்தர்ப்பவாதத்தைக் (நடைமுறையில்) கடைப்பிடிப்பதாக இது இருக்கும்.

அது கூடாது. கிழக்கு ஐரோப்பாவிலும் ஆசியாவிலும் பூர்ஷ்வா-ஜனநாயகப் புரட்சிகள் தொடங்கி விட்ட இக்காலத்தில், தேசிய இயக்கங்கள் விழித்தெழுந்து தீவிரமடையும் இக்காலத்தில், சுயேச்சையான பாட்டாளி வர்க்கக் கட்சிகள் நிறுவப்படும் இக்காலத்தில், தேசியக் கொள்கைப் போக்கு பற்றி இக்கட்சிகளின் பணி இரண்டுவகைப்பட்டதாக இருக்க வேண்டும்: எல்லாத் தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமையையும் ஏற்றுக் கொள்வது—ஏனென்றால், பூர்ஷ்வா-ஜனநாயகச் சீரமைப்பு இன்னும் முற்றுப்பெறவில்லை; தொழிலாளி வர்க்க ஜனநாயகமானது முரண்பாடற்ற முறையில், தீவிரமாக, மனப்பூர்வமாக—மிதவாத, கோக் கோஷ்கின் முறையில் அல்ல—தேசிய இனங்களுக்கு சம உரிமைக்காகப் போராடுகிறது; மற்றும் ஒரு குறிப்பிட்ட அரசின் எல்லைக்குள் வாழும் எல்லாத் தேசிய இனங்களின் பாட்டாளி மக்களும் தங்களது வர்க்கப் போராட்டத்தில் நெருக்கமாக, பிரிக்க முடியாதபடி ஒன்றுபடுவது—அவ்வரசின் வரலாற்றில் எம்மாறுதல்கள் நிகழ்ந்தாலும், பூர்ஷ்வாக்களால் தனி அரசுகளின் எல்லைகள் எவ்வாறு மாற்றப்பட்டாலும் இந்த ஒற்றுமை நீடிப்பதாக இருக்கும்.

பாட்டாளி வர்க்கத்தின் இந்த இருவகைக் கடமையைத்தான் இண்டர்நேஷனலின் 1896ம் வருடத்திய தீர்மானம் வகுக்கிறது. 1913 கோடையில் நடந்த ருஷ்ய மார்க்ஸீயவாதிகள் மகாநாட்டில் நிறைவேற்றப்பட்ட தீர்மானமும் கோட்பாட்டு அடிப்படையில் இதுதான். இத்தீர்மானத்தின் 4 வது அம்சம் சுயநிர்ணய உரிமையை, பிரிந்து போகும் உரிமையை அங்கீகரிக்கிறது, இது தேசியவாதத்துக்கு உயர்ந்தபட்ச அளவு “கொடுத்து விடுவதாகத்”

தோன்றுகிறது என்றும் (உண்மையில், எல்லாத் தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமையையும் ஏற்றுக்கொள்வது உயர்ந்தபட்ச அளவு ஜனநாயகத்தையும் குறைந்தபட்ச அளவு தேசியவாதத்தையும் குறிக்கிறது); ஆனால் 5 வது அம்சமானது, எல்லாத் தேசிய இனங்களின் பூர்ஷ்வாக் களுடைய தேசியவாதக் கோஷங்களுக்கெதிராகத் தொழிலாளர்களே எச்சரிக்கிறது, சர்வதேச ரீதியில் ஐக்கியப் பட்ட பாட்டாளி வர்க்க ஸ்தாபனங்களில் எல்லாத் தேசிய இனங்களையும் சேர்ந்த தொழிலாளர்களும் ஐக்கியத்துடன் இணைந்திருக்க வேண்டும் என அது கோருகிறது என்றும் இவ்விரண்டு அம்சங்களுக்கிடையிலும் ஒரு “முரண்பாட்டைக்” காண்பதாகவும் சிலர் சொல்கிறார்கள். ஆனால் மிகவும் மந்த புத்திக்காரர்களுக்குத்தான் இது ஒரு “முரண்பாடு”. அவர்களால் ஒன்றையும் புரிந்துகொள்ள முடியாது. உதாரணமாக, பிரிந்து செல்லவும், தனியரசு அமைத்துக் கொள்ளவும் நார்வேக்கு உள்ள சுதந்திரத்தை ஸ்வீடிஷ் தொழிலாளர்கள் ஆதரித்தபொழுது ஸ்வீடிஷ், நார்வேப் பாட்டாளி மக்களுக்கிடையிலான ஒற்றுமையும் வர்க்க ஒருமைப்பாடும் எவ்வாறு ஏன் லாபமடைந்தது என்பதை அவர்களால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை.

8. கற்பனைவாதி கார்ல் மார்க்ஸும், காரியவாதி ரோஸா லுக்ஸம்பர்கும்

போலந்துக்குச் சுதந்திரம் என்பது “கற்பனைரீதியானது” என்று அதை அலுப்புத்தட்டும் அளவுக்குத் திருப்பித் திருப்பிக்கூறி, “அயர்லாந்துக்குச் சுதந்திரம் வேண்டும் என்ற கோரிக்கையை எழுப்பக் கூடாதா?” என்று கிண்டலாகக் கேட்கிறார் ரோஸா லுக்ஸம்பர்க்.

அயர்லாந்தின் சுதந்திரம் பற்றிக் கார்ல் மார்க்ஸின் கருத்து என்ன என்பது “காரியவாதி” ரோஸா லுக்ஸம்பர்குக்குத் தெரியாது போலும். இதைப்பற்றிச் சற்று கவனிப்பது பயனுள்ளதாயிருக்கும். ஸ்தூலமானதொரு தேசிய சுதந்திரக் கோரிக்கை எவ்வாறு உண்மையிலே ஒரு மார்க்ஸீயக் கோணத்திலிருந்து—சந்தர்ப்பவாதக் கோணத்

திலிருந்தல்ல—பிரிந்து ஆராயப்பட்டது என்பதைக் காண்பிப்பதற்காக இதைப் பற்றி சற்றுக் கவனிப்பது நல்லது.

தமக்கு அறிமுகமான சோஷலிஸ்டுகளின் அறிவுத்திட்டத்தையும் கொள்கையுறுதியையும் சோதித்துப் பார்ப்பதற்காக அவர்களை அவரே கூறும் சொற்களால் “நோட்டம் பார்ப்பது” மார்க்ஸின் வழக்கம்.⁵⁶ லொப்பாத்தின் அறிமுகமான பிறகு, 1870 ஜூலை 5ந் தேதி மார்க்ஸ் எங்கெல்ஸுக்கு ஒரு கடிதம் எழுதினார். அதில் அந்த இளம் ருஷ்ய சோஷலிஸ்டை மிகவும் புகழ்ந்து அபிப்பிராயம் கூறினார். ஆனால் அடுத்த படியாக அதே சமயத்தில் பின்வருவதையும் சேர்த்து எழுதினார்:

“... போலந்து விஷயம் அவருடைய பலவீனம். ஒரு ஆங்கிலேயர்—பழைய போக்கைச் சேர்ந்த ஆங்கிலேய சார்டிஸ்ட் ஒருவர் — அயர்லாந்தைப் பற்றிப் பேசுவதைப் போலவே அவர் போலந்தைப் பற்றிப் பேசுகிறார்.”⁵⁷

ஒடுக்கும் தேசிய இனத்தைச் சேர்ந்த ஒரு சோஷலிஸ்ட் ஒடுக்கப்படும் தேசிய இனத்தைப் பற்றி எத்தகைய கொள்கையை உடையவராயிருக்கிறார் என்பது பற்றி மார்க்ஸ் அவரைக் கேள்விகள் கேட்கிறார்; உடனேயே மேலோங்கி நின்று ஆளும் தேசிய இனங்களின் (ஆங்கிலேய, ருஷ்ய தேசிய இனங்களின்) சோஷலிஸ்டுகளின் ஒரு பொதுக் குறையைப் புலப்படுத்துகிறார்: நசுக்கப்படும் தேசிய இனங்கள் விஷயத்தில் தாம் ஆற்றவேண்டிய சோஷலிஸ்டுக் கடமைகளை உணர்ந்து கொள்ள அவர்கள் தவறியது, “ஆதிக்கம் வகிக்கும் தேசிய இனத்தின்” பூர்ஷ்வாக்களிடமிருந்து அவர்களது தப்பெண்ணங்களைப் பெற்று அப்படியே எதிரொலிப்பது.

அயர்லாந்தைப் பற்றி மார்க்ஸ் திட்டவட்டமாக என்ன கூறினார் என்பதை நாம் கவனிப்பதற்கு முன், தேசியப் பிரச்சினைபற்றி மார்க்ஸ், எங்கெல்ஸின் கொள்கை பொதுவாக முழுக்க முழுக்க விமர்சனக் கண்ணோட்டமானது என்பதையும், வரலாற்று பூர்வமாக வரையறை செய்யப்பட்ட அதன் முக்கியத்தை அவர்கள் ஒத்துக்கொண்டார்கள் என்பதையும் நாம் சுட்டிக் காட்ட வேண்டும். உதாரணமாக, தமது வரலாற்று ஆராய்ச்சியானது போலந்து பற்றி நம்பிக்கை அளிக்காத முடிவுகளைத் தம்மை மேற்கொள்ளும்படி செய்கிறது என்றும், போலந்தின் முக்கியத்துவம் தாற்காலி

கமானதுதான்—ருஷ்யாவில் விவசாயப் புரட்சிவரைதான் —என்றும் 1851, மே 23ந் தேதி எங்கெல்ஸ் மார்க்ஸுக்கு எழுதினார். வரலாற்றில் போலிஷ்காரர்கள் ஆற்றிய பங்கு “துணிவுடன்கூடிய முட்டாள்தனம்”. “ருஷ்யாவுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் கூட, போலந்தானது வெற்றிகரமாக முற்போக்கைப் பிரதிபலித்தது அல்லது வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்த எதையாவது ஒன்றைச் செய்தது என்பதை நிரூபிக்க ஒரு உதாரணத்தைக்கூட நம்மால் சுட்டிக்காட்ட முடியவில்லை”. “சோம்பல்மிக்க சிறு நிலப்பிரபுக்களைக் கொண்ட போலந்தைக் காட்டிலும் ருஷ்யாவில் அதிக நாகரிகம், கல்வி, தொழில், பூர்ஷ்வாக்கள் ஆகியவை காணப்படுகின்றன. “செயின்ட் பீட்டர்ஸ்பர்க், மாஸ்கோ, ஒதேஸ்ஸாவுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் வார்ஸாவும் க்ராகோவும் எம்மாத்திரம்!” போலிஷ் சிறு நிலப்பிரபுக் கலகங்களின் வெற்றியில் எங்கெல்ஸுக்கு நம்பிக்கை இருக்கவில்லை.

ஆனால், மேதாவிலாசத்தின் கூரிய நுண்ணோக்கை வெளிப்படுத்தும் இக்கருத்துக்கள், பன்னிரண்டு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு ருஷ்யாவானது தூங்கிக் கொண்டும் போலந்து கொந்தளித்துக் கொண்டும் இருந்த சமயத்தில் போலிஷ் இயக்கத்தை மிகவும் ஆழ்ந்த, தீவிர பரிவுடன் அணுக எங்கெல்லையும் மார்க்ஸையும் எவ்விதத்திலும் தடை செய்யவில்லை.

1864ல் இண்டர்நேஷனலின் அறிக்கையை வரைந்து கொண்டிருந்தபொழுது மார்க்ஸ் எங்கெல்ஸுக்கு எழுதிய ஒரு கடிதத்தில் (1864 நவம்பர் 4ந் தேதியன்று) தாம் மாஜினியின் தேசியவாதத்தை எதிர்த்துப் போராட வேண்டுமென்று கூறி, மேலும் எழுதியதாவது: “அறிக்கையில் சர்வதேசிய அரசியல் பேசப்படுவதால் நான் நாடுகளைப் பற்றிப் பேசினேன், சிறு தேசிய இனங்களைப் பற்றியல்ல; ருஷ்யாவைத் தாக்கிப் பேசினேன், முக்கியத்துவம் குறைந்த அரசுகளை அல்ல”. “தொழிலாளர் பிரச்சினையுடன்” ஒப்பிட்டால் தேசியப் பிரச்சினை இரண்டாவதுதான் என்பதுபற்றி மார்க்ஸுக்குச் சந்தேகமே இல்லை.) ஆனால் தேசிய இயக்கங்களை அவரது தத்துவம் ஒருபொழுதும் அலட்சியப்படுத்தியதில்லை.

பிறகு 1866 வந்தது. பாரிஸில் உள்ள “புருதோன் வாதிசுளின் கும்பலைப்” பற்றி மார்க்ஸ் எங்கெல்ஸுக்கு எழுதினார். அக்கும்பல் “சிறு தேசிய இனங்கள் அபத்தமானவை என்று கூறுகிறது; பிஸ்மார்க்கையும் காரிபால்டியையும் தாக்குகிறது. ஷோவினிஸத்துக்கு எதிரான வாதப்போர் என்ற முறையில் அக்கும்பலின் செயல்கள் பயனுள்ளவை, புரிந்துகொள்ளக்கூடியவை. ஆனால் புருதோனிடத்து நம்பிக்கையுள்ளவர்கள் என்ற முறையில் (இங்கு எனது மிக நல்ல நண்பர்களாகிய லபார்க், லொங்கே இருவரும் கூட அவர்களைச் சேர்ந்தவர்கள்தான்)—பிரான்சில் அப்பெரிய மனிதர்கள் வறுமையையும் அறியாமையையும் அகற்றும்வரை ஐரோப்பா முழுவதும் வெறுமனே குந்நி உட்கார்ந்து கொண்டிருக்க முடியும், உட்கார்ந்து கொண்டிருக்க வேண்டும் என்று இவர்கள் கருதுகிற பொழுது—இவர்கள் விசித்திரமானவர்கள் தான். (1866 ஜூன் 7ந் தேதி கடிதம்.)

1866, ஜூன் 20ந் தேதி மார்க்ஸ் எழுதினார்: “தற்பொழுது நடக்கும் போரைப் பற்றி நேற்று இண்டர்நேஷனலின் கவுன்சிலில் ஒரு விவாதம் நடந்தது.... எதிர்பார்க்கப்பட்டதைப் போல, பொதுவாகச் ‘சிறு தேசிய இனப் பிரச்சினை’ பற்றியும், அது பற்றி நாம் என்ன போக்கை மேற்கொள்கிறோம் என்பது பற்றியுமான விவாதத்துடன் அது முடிவடைந்தது.... எல்லாச் சிறு தேசிய இனங்களும், தேசிய இனங்களும் கூட, ‘பழைய காலத்துக் கொவ்வாத தப்பெண்ணங்களே’ என்ற ஒரு கூற்றை ‘இளம்பிரான்சு’ என்ற இயக்கத்தைச் சேர்ந்த பிரதிநிதிகள் (தொழிலாளர் அல்லாதவர்) கூறினார்கள். இது புருதோன் வாதப்படி அமைக்கப்பட்ட ஸ்டீர்னரிஸம்.... ஒரு சமுதாயப் புரட்சிக்கு ஏற்றதாக பிரான்சு பழுத்துக்கனியும் வரை அகில உலகம் காத்துக்கொண்டிருக்கிறது.... சிறு தேசிய இனங்களை ஒழித்து விட்ட நமது நண்பர் லபார்கும் மற்றவர்களும், ‘பிரெஞ்சில்’—அதாவது கூட்டத்தினரில் பத்தில் ஒன்பது பேருக்குப் புரியாத மொழியில்—பேசினார்கள் என்று நான் எனது பேச்சைத் தொடங்கியதும் ஆங்கிலேயர்கள் வாய்விட்டுச் சிரித்தார்கள். சிறு தேசிய இனங்களை மறுப்பதன்மூலம் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாக விளங்கும் பிரெஞ்சு தேசிய இனத்தினால்

அவை விழுங்கி ஜீர்ணிக்கப்பட்டு விட்டதாகத் தம்மையும் அறியாமல் அவர் அறிந்து கொண்டிருப்பதைப் போல்தோன்றுகிறது என்றும் நான் கூறினேன்”.

மார்க்ஸின் இந்த விமர்சனக் குறிப்புரைகளிலிருந்துதோன்றும் முடிவு தெளிவானது. தேசியப் பிரச்சினையைவெற்று வழிபாட்டுப் பொருள் ஆக்குவது தொழிலாளி வர்க்கத்திற்கு இயலாது; ஏனென்றால், முதலாளித்துவத்தின்வளர்ச்சி எல்லாத் தேசிய இனங்களையும் ஒரு சுயேச்சையானவாழ்வை நடத்தும்படி தட்டி எழுப்பி விடுவதில்லை. ஆனால்பொதுஜனத் தேசிய இயக்கங்கள் தொடங்கிய பிறகு அவைகளை ஒதுக்கித் தள்ளுவதும், அவைகளில் முற்போக்கானவைகளை ஆதரிக்க மறுப்பதும் தேசியவாதத் தப்பெண்ணங்களுக்கு ஊக்கமளிப்பதாகும்; அதாவது “தனது” தேசியஇனம் தான் “சிறந்த எடுத்துக்காட்டாக விளங்கும் தேசியஇனம்” என்று (அல்லது தனது தேசிய இனத்துக்கு மட்டும் தான் அரசு ஒன்றை அமைத்துக்கொள்ளும் விசேஷ உரிமைஉண்டு என்று) கொள்வதாகும்.*

அது இருக்கட்டும். நாம் அயர்லாந்துப் பிரச்சினைக்குத்திரும்புவோம்.

மார்க்ஸின் கடிதங்களிலிருந்து எடுக்கப்பட்ட கீழ்க்கண்ட பகுதிகள் இப்பிரச்சினைபற்றி அவரது நிலைமையைமிகமிகத் தெளிவாகக் கூறுகின்றன:

“பெனியனீஸத்துக்கு⁵⁹ ஆதரவாக ஆங்கிலேயத்தொழிலாளர்களின் இந்த ஊர்வலத்தை நடத்த என்னாலானயாவற்றையும் நான் செய்தேன்.... இங்கிலாந்திலிருந்து அயர்லாந்து பிரிவது என்பது சாத்தியமேயில்லை என்று நான் முன்பு நினைத்துக் கொண்டிருந்தேன். அது பிரிவது தவிர்க்கமுடியாதது என இப்பொழுது நினைக்கிறேன், ஆனால் ஒரு

* 1867, ஜூன் 3ல் மார்க்ஸ் எங்கெல்ஸுக்கு எழுதிய கடிதத்தையும் பார்க்க: “...பாரிஸ்வாசிகள் ருஷ்யாவுக்கெதிராக போலந்துக்காதரவாகப் பேசியிருப்பதைப் பற்றி *The Times*⁵⁸ பத்திரிகையில் வெளியாகியிருக்கும் பாரிஸ் கடிதங்களிலிருந்து மிக மகிழ்ச்சியுடன் நான் அறிந்து கொண்டேன்.... திரு. புருதோனும் அவரது சிறிய வறட்டுக் கோட்பாட்டுக் கும்பலும் மட்டும் பிரெஞ்சு மக்களில்லை....”

வேளை அப்பிரிவுக்குப் பிறகு ஒரு கூட்டாட்சி அமைந்தாலும் அமையலாம்”. இது 1867, நவம்பர் 2ந் தேதி மார்க்ஸ் எங்கெல்ஸுக்கு எழுதியது.

அதே ஆண்டு நவம்பர் 30ந் தேதிய தமது கடிதத்தில் அவர் மேலும் எழுதினார்: “...ஆங்கிலேயத் தொழிலாளர் கட்டு நாம் என்ன அறிவுரை கூறுவது? அவர்கள் ஐக்கியத் தை Repeal (ரத்து செய்துவிட) வேண்டும் என்பதை” [அயர்லாந்துக்கும் இங்கிலாந்துக்குமிடையில், அதாவது அயர்லாந்து பிரிந்து போக வேண்டும் என்பதை], “சுருக்கமாகச் சொல்லப்போனால் 1783ம் ஆண்டின் நிகழ்ச்சியை இன்றைய காலநிலைமைக்கு மிகவும் பொருந்திய ஜனநாயக ரீதியாக்கி, அவர்கள் தங்களது கொள்கை அறிக்கையில் ஒரு முக்கிய அம்சமாகச் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டும். ஒரு ஆங்கிலேயக் கட்சியின் செயல்திட்டத்தில் அனுமதிக்கக் கூடியவாறு அமைந்த, ஐரிஷ் விடுதலையின் சட்டப்படியான, சாத்தியபூர்வமான வடிவம் இது ஒன்றுதான். இவ்விரண்டு நாடுகளுக்கிடையிலும் ஒரு வெறும் தனிப்பட்ட ஐக்கியம் நீடித்து நிற்க முடியுமா என்பதை அனுபவம்தான் பின்னர் காட்டவேண்டும்....

“...ஐரிஷ் மக்களுக்கு வேண்டியதாவது:

“1) சுயாட்சியும் இங்கிலாந்தின் பிடிப்பிலிருந்து விடுதலையும்;

“2) ஒரு விவசாயப் புரட்சி....”

ஐரிஷ் பிரச்சினைக்கு மார்க்ஸ் பெருமுக்கியத்துவம் அளித்து, இப்பொருள்பற்றி ஜெர்மன் தொழிலாளர்கள் சங்கத்தில் ஒன்றரை மணிநேர விரிவுரைகளை ஆற்றினார் (1867, டிசம்பர் 17ந் தேதிய கடிதம்).⁶⁰

1868, நவம்பர் 20ந் தேதியிட்ட ஒரு கடிதத்தில் “ஐரிஷ் மக்கள்பால் ஆங்கிலேயத் தொழிலாளர்களிடையில் காணப்படும் வெறுப்பைப்” பற்றி எங்கெல்ஸ் எழுதினார்; கிட்டத்தட்ட ஓராண்டுக்குப் பிறகு (1869, அக்டோபர் 24ல்) இதே பொருளைப்பற்றி மீண்டும் எழுதினார்:

“அயர்லாந்திலிருந்து ருஷ்யா வரை il n'y a qu'un pas (ஒரே ஒரு காலடிதான்).... ஒரு தேசிய இனம் இன்னொரு தேசிய இனத்தை அடிமைப்படுத்துவது எவ்வளவு துர்ப்பாக்கியம் என்பதை ஐரிஷ் வரலாறு காட்டுகிறது. ஆங்கிலேயர்

களிடத்தில் காணப்படும் அருவருக்கத்தக்க யாவற்றிற்கும் தோற்றுவாய் அயர்லாந்துதான். கிராம்வெலின் காலத்திய வரலாற்றை நான் இன்னும் நன்றாகக் கற்றுப் புரிந்து கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. ஆயினும் இதுமட்டும் எனக்கு நிச்சயமாகத் தெரிகிறது: அயர்லாந்தில் ராணுவ ஆட்சியின் தேவையும், அங்கு ஒரு புதிய உயர்குடி ஏற்படுத்தப்பட்டதும் நிகழாமலிருந்திருப்பின் இங்கிலாந்தில்கூடச் சம்பவங்கள் வேறு திசையில் சென்றிருக்கும்.”

1869, ஆகஸ்டு 18ல் மார்க்ஸ் எங்கெல்ஸுக்கு எழுதிய கடிதத்தையும் இங்கு சற்றுப் பார்ப்போம்:

“போஸ்நனிலுள்ள போலிஷ் தொழிலாளர்கள் தங்களதுவேலை நிறுத்தத்தை, பெர்லினிலுள்ள தங்கள் சகதொழிலாளர்களுடைய உதவியுடன் ஒரு வெற்றிகரமான முடிவுக்குக் கொண்டு வந்துள்ளனர். திருவாளர் மூலதனத்துக்கு எதிரான இப்போராட்டமானது —வேலை நிறுத்தம் என்ற ஒரு ஆரம்ப வடிவத்திலும் கூட—தேசியத் தப்பெண்ணங்களை ஒழித்துக் கட்டுவதற்கான முக்கியமான ஒரு உருப்படியான வழியாகும்; பூர்ஷ்வாக் கனவான்களின் வாயிலிருந்து உதிரும் அமைதிப் பிரசங்கங்களையும்விட இது உருப்படியானது.”

ஐரிஷ் பிரச்சினைபற்றி இண்டர்நேஷனலில் மார்க்ஸ் கடைப்பிடித்த கொள்கையைக் கீழ்வருவதிலிருந்து தெரிந்து கொள்ளலாம்:

ஐரிஷ் அரசியல் குற்றமன்னிப்பு அளிப்பது குறித்து பிரிட்டிஷ் மந்திரி சபையின் கொள்கைபற்றி இண்டர்நேஷனலின் கவுன்சிலில் தாம் ஒன்றேகால் மணிநேரம் பேசியதாகவும், கீழ்வரும் தீர்மானத்தைப் பிரேரேபித்தாகவும் 1869, நவம்பர் 18ந் தேதி மார்க்ஸ் எங்கெல்ஸுக்கு எழுதினார்;

“சிறையிடப்பட்டுள்ள ஐரிஷ் தேசபக்தர்களை விடுதலை செய்ய வேண்டுமென்ற ஐரிஷ் மக்களின் கோரிக்கைகளுக்குத் தான் அளித்த தபதிலில் திரு. கிளாட்ஸ்டன் ஐரிஷ் சிறு தேசிய இனத்தை வேண்டுமென்றே அவமதிப்பு செய்கிறார் என்றும்;

“அவர் அரசியல் குற்றமன்னிப்புக்கு விதித்துள்ள நிபந்தனைகள் கொடிய அரசாங்கத்தின் கொடுமைக்கு

ஆளானவர்களையும் அவர்கள் எந்த நாட்டு மக்களைச் சேர்ந்தவர்களோ அம்மக்களையும் இழிவு செய்வன என்றும்;

“அடிமைகளைப் பிடித்துவைத்துள்ள அமெரிக்கர்களது கலகத்தைத் தமது பொறுப்புள்ள பதவியையும் கருத்தில் கொள்ளாமல் பகிரங்கமாகவும் உற்சாகமாகவும் கைதட்டி ஆமோதித்துவிட்டு, எதிர்ப்பின்றிக் கீழ்ப்படிந்து நடப்பதைப் பற்றி ஐரிஷ் மக்களுக்கு உபதேசிக்க அவர் இப்பொழுது கிளம்பிவிட்டார் என்றும்;

“எந்த ‘ஆக்கிரமிப்புக் கொள்கைப்’ போக்கைத் தீவிரமாகக் கண்டித்துத் திரு. கிளாட்ஸ்டன் டோரி எதிரிகளைப் பதவியிலிருந்து அகற்றினாரோ அதே ‘ஆக்கிரமிப்புக் கொள்கைப்’ போக்கின் உண்மையான பிரதிபிம்பம்தான், ஐரிஷ் அரசியல் குற்றமன்னிப்புப் பிரச்சினை சம்பந்தமான அவரது நடவடிக்கைகள் முழுவதும் என்றும்;

“சர்வதேசத் தொழிலாளர் சங்கத்தின் பொதுக் கவுன்சிலானது, குற்றமன்னிப்பு இயக்கத்தை ஐரிஷ் மக்கள் நடத்திச் செல்லும் உத்வேகமான, உறுதியான, உயர்ந்த மனப்பான்மையுடன் கூடிய முறையைப் பற்றித் தனது பாராட்டுதலைத் தெரிவிக்கிறது என்றும்;

“இந்தத் தீர்மானமானது சர்வதேசத் தொழிலாளர் சங்கத்தின் எல்லாத் தொழிலாளர் ஸ்தாபனங்களுக்கும் ஐரோப்பிய, அமெரிக்கக் கிளைகள் எல்லாவற்றுக்கும் அறிவிக்கப்பட வேண்டும்” என்றும் தீர்மானிக்கப்படுகிறது.”

இண்டர்நேஷனலின் கவுன்சிலில் வாசிக்கப்போகும், ஐரிஷ் பிரச்சினை பற்றிய தமது கட்டுரை கீழ்வருமாறு இருக்கும் என்று 1869 டிசம்பர் 10ல் மார்க்ஸ் எழுதினார்:

“...அயர்லாந்துக்கு நீதி காட்டுவது பற்றிய ‘சர்வதேச ரீதியிலான’, ‘மனிதாபிமான’ வாய்சொற்களிலிருந்து முற்றிலும் வேறாக—இவை எப்போதுமே இருப்பவைதான் என்பது இண்டர்நேஷனலின் கவுன்சிலுக்குத் தெரியும்—ஆங்கிலேயத் தொழிலாளி வர்க்கத்தின் நேரடியான, நிச்சயமான நலன்களுக்கேற்றது அயர்லாந்துடனான தனது இன்றையத் தொடர்பை அது அறுத்துக் கொள்வதுதான். இது என்னுடைய சந்தேகமில்லாத முழு நம்பிக்கை. அதற்குக் காரணங்கள் உண்டு; ஆனால் அவைகளில் சிலவற்றை நான் ஆங்கிலேயத் தொழிலாளர்களுக்குக்கூடச் சொல்ல முடி

யாது. ஆங்கிலேயத் தொழிலாளர் வர்க்கம் கைஓங்கி வந்தால் ஐரிஷ் ஆட்சியை ஒழித்துக் கட்டுவது சாத்தியம் என்று நீண்டகாலம் நான் நம்பி வந்தேன். இக்கருத்தை எப்பொழுதும் நான் 'நியூயார்க் டிரிபியூனில்' [இது ஒரு அமெரிக்கப் பத்திரிகை. மார்க்ஸ் இதில் நீண்டகாலம் எழுதிவந்தார்] வெளியிட்டு வந்தேன். உண்மை இதற்கு நேர் எதிரானது என்று ஆழ்ந்த ஆராய்ச்சி இப்பொழுது என்னைத் திடமாக நம்பச் செய்துவிட்டது. அயர்லாந்தை விட்டுத் தொலைக்கும் வரை ஆங்கிலேயத் தொழிலாளர் வர்க்கம் எதையும் சாதிக்க முடியாது.... இங்கிலாந்தில் ஆங்கிலேயப் பிற்போக்குவாதத்துக்கு மூலகாரணம் அயர்லாந்தை அடிமைப்படுத்தியது தான்.' (அழுத்தக்குறிகள் மார்க்ஸினுடையவை.)

ஐரிஷ் பிரச்சினைபற்றி மார்க்ஸின் கொள்கை இப்பொழுது நம் வாசகர்களுக்குத் தெளிவாக விளங்கும்.

“கற்பனைவாதி” மார்க்ஸ் அயர்லாந்து பிரிந்துபோவதை—அரை நூற்றாண்டுக்குப் பிறகு கூட இன்னும் ஏற்படாததை—ஆதரிக்கும் அளவுக்குக் “காரியவாதமற்றவராக” இருந்தார்.

மார்க்ஸின் கொள்கைக்குக் காரணம் என்ன? அது தவறானது அல்லவா?

ஒடுக்கப்படும் தேசிய இனத்தின் தேசிய இயக்கத்தினால் அல்ல, ஒடுக்கும் தேசிய இனத்தின் தொழிலாளர் வர்க்க இயக்கத்தினால்தான் அயர்லாந்து விடுதலையடையும் என்றும் மார்க்ஸ் முதலில் நினைத்தார். தேசிய இயக்கங்களைச் சார்பற்ற முழுமையாக மார்க்ஸ் கருதவில்லை; ஏனென்றால் தொழிலாளர் வர்க்கத்தின் வெற்றிதான் எல்லாச் சிறு தேசிய இனங்களுக்கும் பூரண விடுதலையைத் தரும் என்பது அவருக்கு நன்கு தெரியும். ஒடுக்கப்படும் தேசிய இனங்களின் பூர்ஷ்வா விடுதலை இயக்கங்களுக்கும் ஒடுக்கும் தேசிய இனத்தின் பாட்டாளி வர்க்க விடுதலை இயக்கத்துக்கும் இடையில் என்னென்ன விதமான உறவுகள் சாத்தியம் என்பதை முன்கூட்டியே மதிப்பிட முடியாது (இந்தப் பிரச்சினைதான் இன்று ருஷ்யாவில் தேசியப் பிரச்சினையைக் கடினமானதாக்குகிறது).

ஆனாலும், ஆங்கிலேயத் தொழிலாளர் வர்க்கமானது கணிசமான காலம் மிதவாதிகளுடைய செல்வாக்கின் கீழிருந்தது. மிதவாதிகளுக்கு வால் பிடித்து, மிதவாதத் தொழிலாளர்

கொள்கையைக் கடைப்பிடித்ததன் மூலம் அது தலைமையற்று நின்றுவிட்டது. அயர்லாந்தின் பூர்ஷ்வா விடுதலை இயக்கமானது வலுப்பெற்று, புரட்சிகர வடிவங்களை எடுத்தது. மார்க்ஸ் தமது கருத்துகளை மறுபரிசீலனை செய்து, திருத்தினார். “ஒரு தேசிய இனத்தை அடிமைப்படுத்துவது இன்னொரு தேசிய இனத்துக்கு எவ்வளவு துர்ப்பாக்கியம்”. அயர்லாந்து இங்கிலாந்தின் தனையிலிருந்து விடுபடும் வரை ஆங்கிலேயத் தொழிலாளி வர்க்கம் சுதந்திரம் பெற்றிருக்க முடியாது. அயர்லாந்தை இங்கிலாந்து அடிமைப்படுத்தியதால் இங்கிலாந்தில் பிற்போக்கு வலுப்பெற்று, ஊட்டம் பெற்றுவிட்டது (பல தேசிய இனங்களை ருஷ்யா அடிமைப்படுத்தியதால் அங்கு எவ்வாறு பிற்போக்கு ஊட்டம் பெற்றிருக்கிறதோ, அதே போல்தான்!).

“ஐரிஷ் தேசிய இனத்துக்கு”, “ஐரிஷ் மக்களுக்கு” அனுதாபத்தைத் தெரிவிக்கும் ஒரு தீர்மானத்தை இண்டர்நேஷனலில் பிரேரணை செய்ததன்மூலம் (வர்க்கப் போராட்டத்தை மறந்துவிட்டதற்காக, புத்திசாலி ல.விளா. அவர்கள் பாவம் மார்க்ஸைக் கண்டித்திருப்பார்!), இங்கிலாந்திலிருந்து அயர்லாந்து பிரிவதை “ஆனால் ஒரு வேளை அப்பிரிவுக்குப் பிறகு ஒரு கூட்டாட்சி அமைந்தாலும் அமையலாம்” என்றாலும், மார்க்ஸ் ஆதரித்தார்.

மார்க்ஸின் முடிவுக்குச் சித்தாந்த ஆதாரங்கள் யாவை? நீண்ட காலத்துக்கு முன்பே இங்கிலாந்தில் பூர்ஷ்வாப் புரட்சி நிறைவு பெற்று விட்டது. ஆனால் அயர்லாந்தில் அது இன்னும் நிறைவு பெறவில்லை; இப்பொழுதுதான், அரை நூற்றாண்டுகாலம் கழிந்தபிறகு, ஆங்கிலேய மிதவாதிகளின் சீர்திருத்தங்கள் காரணமாக, அது நிறைவுபெற்று வருகிறது. மார்க்ஸ் முதலில் எதிர்பார்த்ததைப்போல் மிகத் துரிதமாக இங்கிலாந்தில் முதலாளித்துவம் ஒழிக்கப்பட்டு விட்டிருந்தால், அயர்லாந்தில் பூர்ஷ்வா-ஜனநாயக, பொதுவான தேசிய இயக்கம் ஒன்றுக்கு இடமே இருந்திருக்காது. ஆனால் அது தோன்றிவிட்டதால் அதை ஆதரிக்குமாறும், அதற்கு ஒரு புரட்சிகர உந்தலைக் கொடுக்குமாறும், தங்களது சொந்த விடுதலையை உத்தேசித்து அதற்கு வெற்றி கிட்டுவதற்கு வழிசெய்யுமாறும் ஆங்கிலேயத் தொழிலாளர்களுக்கு மார்க்ஸ் அறிவுறுத்தினார்.

1860ம் ஆண்டுகளில் அயர்லாந்துக்கும் இங்கிலாந்துக்கும் இடையிலான பொருளாதார உறவுகள், இன்று ரஷ்யாவுக்கும் போலந்து, உக்ரேய்னா முதலியவற்றுக்கும் இடையிலான உறவுகளைக் காட்டிலும் கூட நெருக்கமானவையாக இருந்தன. அயர்லாந்து பிரிதலின் “காரியவாதமற்ற தன்மையும்” “நடைமுறைச் சாத்தியமற்ற தன்மையும்” (பூகோள நிலைமைகளாலும் இங்கிலாந்தின் மாபெரும் காலனி ஆதிக்கத்தினாலும் மட்டுமே அவ்வாறாகலாம்) நன்கு தெளிவாக விளங்கின. கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் கூட்டாட்சி அமைப்பு முறையை மார்க்ஸ் எதிர்த்தாலும்கூட, இந்த ஒரு விஷயத்தில்—இங்கிலாந்தின் தொழிலாளர் வர்க்கத்தால் ஆதரிக்கப்பட்டு அயர்லாந்து மக்களின் ஒரு வெகுஜன இயக்கத்தினால் ஒரு புரட்சிகரமான முறையினால், சீர்திருத்தமுறையினால் அல்ல, அயர்லாந்து விடுதலையடையுமேயானால்—கூட்டாட்சியும் சாத்தியமாகலாம் என்று கூறினார்.* இந்த வரலாற்றுப் பிரச்சினையை இத்தகையதொரு முறையில் தீர்ப்பதுதான் பாட்டாளி வர்க்கத்தின் நலன்களுக்கு மிகவும் ஏற்றதாகவும், துரிதமான சமூக முன்னேற்றத்துக்கு

* சோஷல்-டெமாகிரடிக் நோக்கு நிலையிலிருந்து பார்த்தால் தேசிய இனங்களின் “சுயநிர்ணய” உரிமை என்பதன் பொருள் கூட்டாட்சியோ அல்லது சுயநிர்வாகமோ அல்ல (அருவவாதப்படி இவை இரண்டுமே “சுயநிர்ணயம்” என்ற வகைக்குள்ளடங்கும் என்றாலும்) என்பதைப் புரிந்துகொள்வது கடினமில்லை. கூட்டாட்சி உரிமையில் அர்த்தமேயில்லை; ஏனென்றால் கூட்டாட்சி இரு தரப்பு ஒப்பந்தத்தை உள்ளிட்டது. பொதுப்படையாகக் கூட்டாட்சியை ஆதரிப்பதை மார்க்ஸியவாதிகள் தங்களது செயல்திட்டத்தில் சேர்த்துக்கொள்ள முடியாது என்பது சொல்லாமல் விளங்கும். சுயநிர்வாகத்தைப் பற்றிய விஷயத்தில் மார்க்ஸியவாதிகள் சுயநிர்வாக “உரிமையை” ஆதரிக்கவில்லை; சுயநிர்வாகத்தைத்தான் ஆதரிக்கிறார்கள்; பல தேசிய மக்களைக் கொண்ட, பல்வேறு பூகோள, இன்னும் இதர நிலைமைகளைக் கொண்ட ஒரு ஜனநாயக அரசின் பொதுக் கோட்பாடு என்ற முறையில் சுயநிர்வாகத்தை ஆதரிக்கிறார்கள். எனவே, “தேசிய இனங்கள் கூட்டாட்சி அமைத்துக்கொள்ளும் உரிமை” என்பது எவ்வளவு அபத்தமானதோ அவ்வளவு அபத்தமானது “தேசிய இனங்களின் சுயநிர்வாக உரிமையை” அங்கீகரிப்பதும்.

மிகவும் உகந்ததாகவும் இருந்திருக்கும் என்பதில் சந்தேகமே இருக்கமுடியாது.

சம்பவங்கள் வேறு விதமாக நிகழ்ந்து விட்டன. ஐரிஷ் மக்கள் ஆங்கிலேயப் பாட்டாளிவர்க்கம் இருசாராருமே பல வீனர்களாக இருந்துவிட்டனர். இப்பொழுதுதான், இங்கிலீஷ் மிதவாதிகளுக்கும் ஐரிஷ் பூர்ஷ்வாக்களுக்குமிடையிலான நீசத்தனமான ஒப்பந்தங்கள் காரணமாக நிலச்சீர்திருத்தம் (நஷ்ட ஈட்டுடன் கூடியது), சுய ஆட்சி (இது இன்னும் அமுலாக்கப்படவில்லை) மூலமாக ஐரிஷ் பிரச்சினை தீர்க்கப்பட்டு வருகிறது (எவ்வளவு கடினத்துடன் என்பதற்கு அல்ஸ்டர்⁶¹ ஒரு எடுத்துக்காட்டு). சரி என்ன? இதினின்று மார்க்ஸும் எங்கெல்ஸும் “கற்பனைவாதிகள்” என்பதும், அவர்கள் “நடைமுறைச் சாத்தியமற்ற” தேசியக் கோரிக்கைகளை முன் வைத்தார்கள் என்பதும், ஐரிஷ் குட்டி பூர்ஷ்வா தேசியவாதிகளின் கருத்துக்களினால் அவர்கள் பாதிக்கப்பட்டார்கள் என்பதும் (பெனிய இயக்கம் குட்டி பூர்ஷ்வாத் தன்மையுடையதுதான் என்பதில் சந்தேகமில்லை) ஏற்படுகிறதா?

இல்லை, ஐரிஷ் பிரச்சினையிலும் கூட மார்க்ஸும் எங்கெல்ஸும் முரண்பாடற்ற ஒரு பாட்டாளி வர்க்கக் கொள்கைப் போக்கை கடைப்பிடித்தனர். அக்கொள்கைப் போக்கு ஜனநாயகம், சோஷலிஸம் என்கிற உணர்வைப் பொதுமக்களுக்கு ஊட்டியது. அத்தகையதொரு கொள்கைதான் தேவையான சீர்திருத்தங்கள் அயர்லாந்திலும் இங்கிலாந்திலும் புகுத்தப்படுவதில் அரைநூற்றாண்டு காலத் தாமதத்தைத் தடுத்திருக்க முடியும்; பிற்போக்குவாதிகளைத் திருப்திப்படுத்துவதற்காக வேண்டி இச்சீர்திருத்தங்கள் மிதவாதிகளால் உருக்குலைக்கப்படாமல் தடுத்திருக்க முடியும்.

தேசிய இயக்கங்கள் விஷயத்தில் ஒடுக்கும் தேசிய இனத்தின் பாட்டாளி வர்க்கம் பின்பற்ற வேண்டிய கொள்கைக்கு மார்க்ஸும் எங்கெல்ஸும் ஐரிஷ் பிரச்சினையில் கடைப்பிடித்த கொள்கை ஒரு சிறந்த உதாரணமாகும்; அவ்வுதாரணமானது தனது மாபெரும் செயல்முறை முக்கியத்துவத்தில் இம்மியும் இன்று இழந்து விடவில்லை. ஒரு தேசிய இனத்தைச் சேர்ந்த நிலப்பிரபுக்கள், பூர்ஷ்வாக்களின் வன்முறையினாலும் விசேஷ உரிமைகளினாலும் வகுக்கப்பட்ட அரசுகளின் எல்லைகளை மாற்றும் கருத்தானது “கற்பனை ரீதி

யானது' என்று எல்லா நாடுகளையும் நிறங்களையும் மொழிகளையும் சேர்ந்த பிலிஸ்டைன்களும் "அடிமைக்குரிய அவசரத்துடன்" விரைகிரூர்களே, அதைப்பற்றி எச்சரிக்கையாக அது பணியாற்றுகிறது.

ஐரிஷ், ஆங்கிலேயப் பாட்டாளிகள் மார்க்ஸின் கொள்கையை ஏற்றுக் கொள்ளாமல் இருந்திருந்தால், அயர்லாந்து பிரிய வேண்டும் என்பதைத் தங்களது கோஷமாக ஏற்றுக் கொள்ளாமல் இருந்திருந்தால் அது படுமோசமான சந்தர்ப்பவாதமாக இருந்திருக்கும்; ஜனநாயகவாதிகள், சோஷலிஸ்டுகள் என்ற முறையிலான தங்களது கடமைகளைக் கைவிட்டதாக இருந்திருக்கும்; ஆங்கிலேயப் பிற்போக்குக்கும் ஆங்கிலேயப் பூர்ஷ்வாக்களுக்கும் விட்டுக்கொடுத்ததாக இருந்திருக்கும்.

9. 1903ம் ஆண்டுச் செயல்திட்டமும் அதன் கலைப்புவாதிகளும்

ருஷ்ய மார்க்ஸியவாதிகளின் செயல்திட்டத்தை ஏற்றுக் கொண்ட 1903ம் ஆண்டு காங்கிரசின் நிகழ்ச்சிப் பதிவேடு கிடைக்காத ஒரு பொருளாகிவிட்டது. எனவே, அதன் பல்வேறு அம்சங்களும் எந்த உள்நோக்கங்களுடன் இயற்றப்பட்டன என்பதைப் பற்றி இன்றையத் தொழிலாளர் வர்க்க இயக்கத்தின் சுறுசுறுப்பான ஊழியர்களில் மிகப் பெரும்பான்மையினருக்கு ஒன்றுமே தெரியாது (அது பற்றிய பிரசுரங்களில் அரிதாகச் சிலவே சட்டபூர்வம் என்ற கருணுகடாட்சத்தைப் பெற்றிருப்பதால் இச்சிரமம் மேலும் அதிகமாகிறது...). ஆகவே, எடுத்துக்கொண்ட இப்பிரச்சினைப்பற்றி 1903 காங்கிரசில் நடந்த விவாதத்தை நன்கு ஆராய்வது அவசியமாகிறது.

"தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமை" பற்றி ருஷ்ய சோஷல்-டெமாகிராட்டுப் பிரசுரங்கள் எவ்வளவுதான் குறைவாக இருப்பினும், இந்த உரிமை பிரிந்துபோகும் உரிமை என்றுதான் புரிந்துகொள்ளப்பட்டிருக்கிறது என்பதை அப்பிரசுரங்கள் தெளிவாகக் காண்பிக்கின்றன—இதை நாம் முதலில் கூறிவிட வேண்டும். ஸெம்கோவ்ஸ்க்கிய்களும்

லீப்மன்களும் யூர்க்கேவிச்சுகளும் இதைச் சந்தேகிக்கின்றனர்; 9 வது பாரா “தெளிவில்லாமல்” இருக்கிறது என்று எல்லாம் கூறுகிறார்கள். அவ்வாறு கூறுவது அவர்களது அறியாமையினாலும் கவனக்குறைவினாலும்தான். 1902லேயே பிளெஹானவ்* செயல்திட்ட வாசகத்தில் “சுயநிர்ணய உரிமையை” ஆதரித்து “லார்யாவில்” எழுதினர்; இக்கோரிக்கையானது பூர்ஷ்வா ஜனநாயகவாதிகளுக்குக் கட்டாயமானதல்லவென்றாலும் “சோஷல்-டெமாகிராட்டுகளுக்குக் கட்டாயமானது” என்றார் அவர். “நமது சொந்த பெரிய-ருஷ்ய தேசிய இனத்தைச் சேர்ந்த நமது சகதேசத்தவர்களின் தேசியத் தப்பெண்ணங்களை எங்கே புண்படுத்தி விடுவோமோ என்ற பயத்தினால் இவ்வுரிமையை நாம் மறந்து விட்டாலோ அல்லது தயங்கினாலோ, ‘உலகத் தொழிலாளர்களே, ஒன்றுசேருங்கள்!’ என்ற அறைகூவல்... நமது வாயிலிருந்து வரும் வெட்கக்கேடான பொய்யுரையாகப் போய் விடும்....”⁶² என்று எழுதினர் அவர்.

எடுத்துக்கொண்ட விஷயத்திற்குச் சாதகமான அடிப்படை வாதத்தைப் பற்றிய மிகவும் சரியான வர்ணனை இதுதான்; இது மிகவும் சரியாக இருக்கிற காரணத்தினால் நமது செயல்திட்டத்தின் “கொள்கைப் பிடிப்பற்ற” விமர்சகர்கள் இந்த விஷயத்தின் அருகில் வருவதற்கே அஞ்சினார்கள், அஞ்சுகிறார்கள் என்பதில் ஆச்சரியப்படுவதற்கு ஒன்றுமில்லை. இந்த விஷயத்தை எக்காரணத்தை முன்னிட்டும் புறக்கணித்து விடுவது உண்மையில் பெரிய-ருஷ்ய தேசிய வாதத்துக்கு விளிக்கும் “வெட்கப்பட வேண்டிய” சலுகையாகும். எல்லாத் தேசிய இனங்களினதும் சுயநிர்ணய உரிமையைப் பற்றிய பிரச்சினையாக இருக்கும்பொழுது, ஏன் பெரிய-ருஷ்ய தேசியவாதத்தைப்பற்றி மட்டும் குறிப்பிட

* 1916ம் ஆண்டு, வி. இ. லெனின் இந்த இடத்திற்குப் பின்வரும் குறிப்பு எழுதியிருந்தார்: “ஒரு விஷயத்தை மறந்து அதவிடாதிருக்கும்படி வாசகர்களைக் கேட்டுக்கொள்கிறோம். அதாவது, 1903ம் ஆண்டில் பிளெஹானவ் சந்தர்ப்பவாதத்தின் பிரதான எதிரிகளில் ஒருவராக இருந்தார்; சந்தர்ப்பவாதத்தையும் அதன் விளைவாக ஷோவினிஸத்தையும் நோக்கியதமது அவப்புகழ்பெற்ற திருப்பத்திலிருந்து அப்போது அவர் வெகு தொலைவில் இருந்தார்.”—பதிப்பாசிரியர்கள்.

வேண்டும்? ஏனென்றால் அது பெரிய-ருஷ்யர்கள் இடமிருந்து பிரிவதைக் குறிக்கிறது. பாட்டாளிகளின் ஐக்கியம் பற்றிய நலன்களும், அவர்களது வர்க்க ஒருமைப்பாட்டின் நலன்களும் தேசிய இனங்களின் பிரியும் உரிமை ஏற்றுக்கொள்ளப்பட வேண்டும் என்று கோருகின்றன—மேற்கூறிய வார்த்தைகளில் பிளெஹானவ் பன்னிரண்டு ஆண்டுகட்கு முன்பு ஒப்புக்கொண்டது இதுதான். நமது சந்தர்ப்பவாதிகள் இதைப் பற்றிச் சிந்தித்துப் பார்த்திருப்பார்களேயானால் சுயநிர்ணயம் பற்றி இவ்வளவு மடத்தனமாகப் பேசியிருக்கமாட்டார்கள் என்று நினைக்கிறேன்.

பிளெஹானவினால் எடுத்து மொழியப்பட்ட செயல்திட்டமசோதாவை ஏற்றுக்கொண்ட 1903 காங்கிரசின் பிரதான வேலை செயல்திட்டக் கமிஷனால் செய்யப்பட்டது. துரதிருஷ்டவசமாக நடவடிக்கைகள் பற்றிய நிகழ்ச்சிப் பதிவேடு வைத்துக்கொள்ளப்படவில்லை; அது இருந்திருந்தால் இக்குறிப்பிட்ட விஷயத்தைப் பற்றியது மிகவும் சுவாரசியமாயிருந்திருக்கும்; ஏனென்றால் கமிஷனில்தான் போலிஷ் சோஷல்-டெமாகிராட்டுகளின் பிரதிநிதிகளான வார்ஷாவ்ஸ்க்கியும் ஹனேஸ்க்கியும் தங்களது கருத்தை ஆதரித்துப் பேசவும், “சுயநிர்ணய உரிமையை ஏற்றுக்கொள்வதை” ஆட்சேபித்து வாதாடவும் முயன்றார்கள். அவர்களது வாதங்களையும் (இவைகளை வார்ஷாவ்ஸ்க்கியின் உரையிலும் அவரும் ஹனேஸ்க்கியும் சேர்ந்து தந்த அறிக்கையிலும் காணலாம்; காங்கிரசின் நிகழ்ச்சிப் பதிவேடு, பக்கம் 134-36, 388-90) ரோஸா லுக்ஸம்பர்க் தமது போலிஷ் கட்டுரையில் முன்வைத்துள்ள வாதங்களையும், இவைகளை நாம் ஏற்கெனவே ஆராய்ந்துவிட்டோம், ஒப்பிட்டுப்பார்க்கும் எந்த வாசகரும் அவை முற்றிலும் ஒரே மாதிரியானவை என்பதைக் காண்பார்.

இரண்டாவது காங்கிரசின் செயல்திட்டக் கமிஷனில்—இக்காங்கிரசில்தான் மற்ற எவரைக் காட்டிலும் அதிகமாக பிளெஹானவ் போலிஷ் மார்க்ஸீயவாதிகளை எதிர்த்துப் பேசினார்—இவ்வாதங்கள் எவ்வாறு ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டன? அவ்வாதங்கள் சிறிதும் இரக்கமின்றி எள்ளி நகையாடப்பட்டன! ருஷ்ய மார்க்ஸீயவாதிகள் தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமையை நிராகரிக்க வேண்டும் என்ற

போலிஷ் மார்க்ஸீயவாதிகளின் வேண்டுகோள் அபத்தமானது என்பதைக் காங்கிரசின் முழுக் கூட்டத்தில் இந்த வாதங்களைப் போலிஷ் மார்க்ஸீயவாதிகள் மீண்டும் எடுத்துரைக்கத் துணியாததே அப்பட்டமாக, தெளிவாகப் புலப்படுத்திவிட்டது!! பெரிய-ருஷ்ய, யூத, ஜார்ஜிய, ஆர்மீனிய மார்க்ஸீயவாதிகளின் முதன்மையான சபையில் தங்களது வாதம் எடுபடாது என்பதை நன்கு புரிந்துகொண்டுதான் அவர்கள் காங்கிரசினின்று போனார்கள்.

இந்த வரலாற்று முக்கியம் வாய்ந்த நிகழ்ச்சி தனது சொந்தச் செயல்திட்டத்தில் பெரும் அக்கறையுடைய ஒவ்வொருவருக்கும் அதிக முக்கியத்துவமுடையது என்பதைச் சொல்லத் தேவையில்லை. காங்கிரசின் செயல்திட்டக் கமிஷனில் போலிஷ் மார்க்ஸீயவாதிகளின் வாதங்கள் அறவே தோற்கடிக்கப்பட்டதும், காங்கிரசின் முழுக் கூட்டத்தில் தங்களது கருத்துக்களை ஆதரித்துப் பேசும் முயற்சியை அவர்கள் கைவிட்டு விட்டதும் மிகவும் குறிப்பிடத்தக்கவை. ரோஸாலுக்ஸம்பர்க் 1908ல் எழுதிய தமது கட்டுரையில் இதைப் பற்றித் 'தன் அடக்கத்துடன்' மௌனம் சாதிக்கிறார் என்பது ஆச்சரியமல்ல— அக்காங்கிரசைப்பற்றி நினைவு கூர்வதே அவருக்கு வருத்தமாயிருக்கிறது போலும்! செயல்திட்டத்தின் 9 வது பாராவைத் "‘திருத்த’" வேண்டும் என்று போலிஷ் மார்க்ஸீயவாதிகளின் சார்பாக வார்ஷாவ்ஸ்க்கியும் ஹனேஸ்கியும் 1903ல் கொண்டு வந்த நகைப்பூட்டும் வகையில் மடத்தனமான பிரேரணையைப் பற்றிக்கூட அவர் ஒன்றும் பேசவில்லை—இப்பிரேரணையை ரோஸாலுக்ஸம்பர்கும் சரி, மற்ற போலிஷ் சோஷல்-டெமாகிராட்டுகளும் சரி, மீண்டும் எடுத்து மொழிய இதுவரை துணிந்ததில்லை (இனியும் துணிய மாட்டார்கள்).

ரோஸாலுக்ஸம்பர்க் 1903ல் ஏற்பட்ட தமது தோல்வியை மறைத்து அந்நிகழ்ச்சிகளைப் பற்றி மௌனம் சாதித்தாலும் தங்களுடைய கட்சியின் வரலாற்றில் அக்கறையுள்ளவர்கள் அவைகளைப்பற்றி ஆராய்ந்து, அவைகளின் முக்கியத்துவத்தைத் தெரிந்துகொள்வது தங்களது கடமை என்பதை உணர்வார்கள்.

1903 காங்கிரசை விட்டகன்றபொழுது ரோஸாலுக்ஸம்பர்கின் நண்பர்கள் கீழ்வரும் அறிக்கையைச் சமர்ப்பித்தார்கள்:

“...திட்டவாசகத்தின் 7 வது பாரா (இப்பொழுது 9 வது பாரா) கீழ்வருமாறு இருக்க வேண்டுமென்று நாங்கள் பிரேரேபிக்கிறோம்: 7 வது பாரா: இவ்வரசில் ஒன்றாகச் சேர்க்கப்பட்டுள்ள எல்லாத் தேசிய இனங்களினதும் கலாச்சார வளர்ச்சிக்கு முழுச் சுதந்திரத்தை உத்தரவாதம் செய்யும் நிறுவனங்கள்”. (நிகழ்ச்சிப் பதிவேடு, பக்கம் 390.)

இவ்வாறு, தேசியப் பிரச்சினைபற்றி மிகமிகத் தெளிவற்ற கருத்துக்களைப் போலிஷ் மார்க்ஸீயவாதிகள் அப்பொழுது முன்வைத்தார்கள்; உண்மையில் சுயநிர்ணயத்துக்குப் பதிலாகக் கெட்ட பெயரெடுத்த “கலாச்சாரத் தேசியச் சுயநிர்வாகத்தையே” பிரேரேபித்தார்கள், ஆனால் வேறொரு பெயரில்!

இது நம்பத் தகாததுபோல் இருக்கிறது; ஆனால் துரதிருஷ்டவசமாக இது உண்மை. காங்கிரசில் ஐந்து வாக்குகளைக் கொண்ட ஐந்து பூந்த்காரர்களும், ஆறு வாக்குகளைக் கொண்ட மூன்று காக்கலஸ் பிரதேசத்தவர்களும்—கஸ்த்ரோவின் ஆலோசனை வாக்கை நாம் கணக்கிலெடுத்துக் கொள்ளவில்லை—இருந்தார்கள். ஆனால் ஒரு வாக்குக்கூட சுயநிர்ணயம் பற்றிய பாராவை நிராகரிப்பதற்கு ஆதரவாகக் கிடைக்கவில்லை. இந்தப் பாராவுடன் “கலாச்சாரத்-தேசிய சுயநிர்வாகத்தைச்” சேர்ப்பதை ஆதரித்து மூன்று வாக்குகள் கிடைத்தன (“தேசிய இனங்களின் கலாச்சார வளர்ச்சிக்கு முழுச் சுதந்திரத்தை உத்தரவாதம் செய்யும் நிறுவனங்களை நிறுவுதல்” என்ற கோல்ட்பிளாட்டின் சூத்திரத்துக்கு ஆதரவாக); லீபெரின் சூத்திரத்துக்கு ஆதரவாக நான்கு வாக்குகள் கிடைத்தன (“தேசிய இனங்களுக்கு அவற்றின் கலாச்சார வளர்ச்சியில் சுதந்திரமளிக்கும் உரிமை”).

இப்பொழுது ஒரு ருஷ்ய மிதவாதக் கட்சி—கான்ஸ்டிட்யூஷனல்-டெமாகிரடிக் கட்சி—தோன்றிவிட்டபடியால் அதன் செயல்திட்டத்தில் தேசிய இனங்களின் அரசியல் சுயநிர்ணயத்துக்குப் பதிலாகக் “கலாச்சாரச் சுயநிர்ணயம்” வைக்கப்பட்டிருப்பதை நாம் அறிவோம். ஆகவே, ரோஸாலுக்ஸம்பர்கின் போலிஷ் நண்பர்கள் போ. சோ. கட்சியின் தேசியவாதத்தை எதிர்த்துப் “போராடினர்”; மார்க்ஸீயச் செயல்திட்டத்துக்குப் பதிலாக ஒரு மிதவாதச் செயல்திட்டத்தை வைக்கும் அளவுக்கு வெற்றிகரமாகப் போராடினர்!

அதே மூச்சில் நமது செயல்திட்டம் சந்தர்ப்பவாதமானது என்றும் குறைகூறினார்கள்; இக்குற்றச்சாட்டைக் கேட்டு இரண்டாவது காங்கிரசின் செயல்திட்டக் கமிஷன் வாய் விட்டுச் சிரித்தது என்பதில் என்ன ஆச்சரியம் இருக்கிறது?

இரண்டாவது காங்கிரசுக்கு வந்திருந்த பிரதிநிதிகளால் — அவர்களில் ஒருவர்கூட “தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணயத்தை” எதிர்க்கவில்லை என்பதை நாம் முன்பே பார்த்தோம் — “சுயநிர்ணயம்” என்ற சொல்லுக்கு என்ன பொருள் கொள்ளப்பட்டது?

கீழ்வரும் நிகழ்ச்சிப் பதிவேட்டிலிருந்து எடுக்கப்பட்ட இம்மூன்று பகுதி மேற்கோள்கள் இக்கேள்விக்குப் பதிலளிக்கின்றன:

“ ‘சுயநிர்ணயம்’ என்ற சொல்லுக்கு ஒரு விரிவான விளக்கத்தை நாம் கொடுக்கக் கூடாது என்பது மார்தீன வின் அபிப்பிராயம்; ஒரு தேசிய இனம் ஒரு தனி அரசியல் சமுதாயமாகத் தன்னை அமைத்துக்கொள்ளும் உரிமைதான் அதன் பொருளையொழிய, பிராந்தியச் சுயநிர்வாகம் அல்ல” (பக்கம் 171). ரோஸா லுக்ஸம்பர்கின் நண்பர்களுடைய வாதங்கள் நிராகரிக்கப்பட்டுப் பரிசீலிக்கப்பட்ட அதே செயல்திட்டக் கமிஷனில் மார்தீனவும் ஒரு உறுப்பினர். அவர் தமது கருத்துகளில் ஒரு பொருளாதாரவாதியாக அப்பொழுது விளங்கி, “இஸ்க்ராவைக்” கடுமையாக எதிர்த்தவர். செயல்திட்ட கமிஷனில் பெரும்பான்மையோரால் ஏற்க இயலாத ஒரு அபிப்பிராயத்தை அவர் வெளியிட்டிருந்தால் அது நிச்சயமாக நிராகரிக்கப்பட்டிருக்கும்.

கமிஷன் தனது வேலையை முடித்துவிட்ட பிறகு, செயல்திட்டத்தின் 8 வது (இப்பொழுது 9 வது) பாராவைக் காங்கிரஸ் விவாதித்தபொழுது முதலில் பேசியவர் பூந்தகாரர் கோல்ட்பிளாட்.

அவர் சொன்னார்:

“ ‘சுயநிர்ணய உரிமைக்கு’ ஆட்சேபம் ஒன்றும் எழுப்ப இயலாது. ஒரு தேசிய இனம் சுதந்திரத்துக்காகப் போராடும் பொழுது அதை எதிர்க்கக் கூடாது. பிளெஹானவ் சொல்வதைப்போல், ருஷ்யாவுடன் சட்டரீதியிலான மணம்செய்து கொள்ளப் போலந்து மறுத்தால் நாம் அதில் போய் குறுக்கிடக்கூடாது. இந்த எல்லைகட்குள் நான் இக்கருத்தை ஆமோதிக்கிறேன்” (பக்கம் 175-76).

பிளெஹானவ் இப்பொருளைப்பற்றிக் காங்கிரசின் முழுக் கூட்டத்தில் பேசுவேயில்லை. ஆனால் செயல்திட்டக் கமிஷனில் பிளெஹானவ் பேசியதைக் குறிப்பிடுகிறார் கோல்ட் பிளாட். “சுயநிர்ணய உரிமை” என்பது பிரிந்துபோகும் உரிமை என்று எளிய முறையில், அதே சமயம் விவரமான வகையில் பிளெஹானவ் கமிஷனில் விளக்கியிருந்தார். கோல்ட்பிளாட்டுக்குப் பிறகு பேசிய லீபெர் குறிப்பிட்டார்;

“எந்த ஒரு சிறு தேசிய இனமாவது ருஷ்யாவின் எல்லைக்குள் தான் வாழமுடியாது என்று கண்டுணர்ந்தால், அதன் பாதையில் நமது கட்சி தடையொன்றையும் எழுப்பாது என்பதில் சந்தேகமில்லை” (பக்கம் 176).

இத்திட்டம் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட இரண்டாவது காங்கிரசில் சுயநிர்ணயம் என்பதன் பொருள் பிரிந்துபோகும் உரிமை “தான்” என்று ஒருமனதாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது என்பதை வாசகர்கள் காண்பார்கள். பூந்தகாரர்கள் கூட இவ்வுண்மையை அப்பொழுது புரிந்துகொண்டார்கள்; ஆனால் தொடர்ந்து எதிர்ப்புரட்சி நடைபெறுகிற, பலவிதக் “கொள்கைவிடல்” நடைபெறுகிற இந்த மோசமான காலத்தில்தான், நமது செயல்திட்டம் “தெளிவில்லாதது” என்று அறிவிக்கும் பெயர்வழிகளை நாம் காண்கிறோம். அவர்களது அறியாமை அவர்களுக்கு இந்தத் துணிச்சலைக் கொடுக்கிறது. ஆனால் தாமும் சோஷல்-டெமாகிராட்டுகள் என்கிற வருந்தத்தக்க இவர்களைப் பற்றிக்கூறுமுன், செயல்திட்டத்தைக் குறித்து போலிஷ்காரர்களின் போக்கை நாம் முடித்துவிடுவோம்.

ஐக்கியம் தேவையானதும் அவசரக் கட்டாயமானதும் ஆகும் என்று முழங்கிக் கொண்டே அவர்கள் இரண்டாவது காங்கிரசுக்கு (1903) வந்தார்கள். ஆனால் செயல்திட்டக் கமிஷனில் “தோல்வி” யுற்றதும் காங்கிரசை விட்டு அவர்கள் வெளியேறி விட்டார்கள்; அவர்களது கடைசி வார்த்தை எழுத்துமூலமான ஒரு அறிக்கை. அது காங்கிரசின் நிகழ்ச்சிப் பதிவேட்டில் அச்சிடப்பட்டுள்ளது. அந்த அறிக்கையில் கலாச்சார-தேசிய சுயநிர்வாகத்தைச் சுயநிர்ணயத்துக்குப் பதிலாக வைக்கும் மேற்கூறப்பட்ட பிரேரணை இருந்தது.

1906ல் போலிஷ் மார்க்ஸீயவாதிகள் கட்சியில் சேர்ந்தார்கள்; சேர்ந்த போதோ அல்லது பிறகோ (1907 காங்கிரசிலும், 1907, 1908 மகாநாடுகளிலும், 1910 காங்கிரஸ் முழுக் கூட்டத்திலும் சரி) ருஷ்யச் செயல் திட்டத்தின் 9வது பாராவைத் திருத்த வேண்டுமென்ற பிரேரணையை ஒருமுறை கூட அவர்கள் முன்வைக்கவில்லை!!

இது உண்மையான விஷயம்:

அவர்கள் என்ன பேசினாலும், என்ன உறுதிகளைக் கூறினாலும் இவ்வுண்மை ஒரு விஷயத்தைத் திட்டவட்டமாக நிரூபிக்கிறது; இரண்டாவது காங்கிரசின் செயல்திட்டக் கமிஷன் விவாதத்தாலும், அக்காங்கிரசின் முடிவுகளாலும் இப்பிரச்சினையானது தீர்க்கப்பட்டு விட்டது என்று ரோஸாலுக்ஸம்பர்கின் நண்பர்கள் கருதினார்கள் என்பதையும், 1903ல் காங்கிரசைவிட்டு வெளியேறிய பிறகு கட்சி வழியாகத் திட்டத்தின் 9 வது பாராவைத் திருத்தும் பிரச்சினையை எழுப்ப ஒருபொழுதும் முயலாமல் 1906ல் கட்சியில் சேர்ந்தது மூலம் தங்களது தவற்றை மறைமுகமாக ஒத்துக் கொண்டு, அதைத் திருத்திக் கொண்டார்கள் என்பதையும் அது திட்டவட்டமாக நிரூபிக்கிறது.

ரோஸாலுக்ஸம்பர்கின் கையொப்பமிடப் பெற்ற கட்டுரை 1908ல் வெளியாயிற்று—கட்சிப் பிரசாரகர்கள் செயல்திட்டத்தை விமர்சனம் செய்யும் உரிமையை மறுக்க யாருக்கும் தோன்றவில்லை—ஆனால் அக்கட்டுரை எழுதப்பட்ட பின்னர், 9 வது பாராவைத் திருத்தவேண்டுமென்ற பிரச்சினையைப் போலிஷ் மார்க்ஸீயவாதிகளின் அதிகாரபூர்வமான ஸ்தாபனங்களில் ஒன்றுகூடக் கிளப்பியது கிடையாது.

எனவே, “போர்பா”⁶³ பத்திரிகையின் 2வது இதழில் (1914, மார்ச்) அதன் ஆசிரியர்களின் சார்பில் த்ரோத்ஸ்கிய் கீழ்வருமாறு எழுதியது ரோஸாலுக்ஸம்பர்கைப் போற்றும் சிலருக்கு இழைத்த தீங்காகும்:

“ ‘ தேசிய சுயநிர்ணய உரிமையானது’ அரசியல் உள்ளடக்கம் சிறிதுமில்லாதது என்றும், அதைச் செயல்திட்டத்திலிருந்து அகற்றிவிட வேண்டுமென்றும் போலிஷ் மார்க்ஸீயவாதிகள் கருதுகிறார்கள்” (பக்கம் 25).

உதவிப்பணியாற்றும் த்ரோத்ஸ்கிய் விரோதியைவிடவும் ஆபத்தானவர்! பொதுவாகப் “போலிஷ் மார்க்ஸீயவாதிகள்” அனைவரும் ரோஸா லுக்ஸம்பர்க் எழுதும் ஒவ்வொரு கட்டுரையையும் ஆதரிப்பவர்கள் என்று வகைப்படுத்துவதற்குத் த்ரோத்ஸ்கிய் தரமுடிகின்ற நிரூபணம் “தனிப்பட்ட பேச்சுவார்த்தைதான்” (அதாவது, வெறும் வம்புப் பேச்சுதான் — இதைக் கொண்டுதானே த்ரோத்ஸ்கிய் எப்பொழுதும் உயிர்வாழ்கிறார்), வேறொன்றுமில்லை. “போலிஷ் மார்க்ஸீயவாதிகள்” கௌரவமும் மனச்சான்றும் இல்லாதவர்கள் என்றும், தங்களது திடமான கருத்துக்களையும் தங்களது கட்சிச் செயல்திட்டத்தையும் கூட மதிக்கும் இயல்பற்றவர்கள் என்றும் த்ரோத்ஸ்கிய் அவர்களைப்பற்றிக் குறிப்பிடுகிறார். த்ரோத்ஸ்கிய் எவ்வளவு உதவியாகப் பணிபுரிகின்றார்!

1903ல் சுயநிர்ணய உரிமை விஷயத்தைப் பற்றி இரண்டாவது காங்கிரசிலிருந்து போலிஷ் மார்க்ஸீயவாதிகளின் பிரதிநிதிகள் வெளியேறிய பொழுது, இவ்வுரிமையானது உள்ளடக்கப்பொருள் சிறிதுமில்லாதது என்றும், அதனால் அதைச் செயல்திட்டத்திலிருந்து அகற்றிவிடலாம் என்றும் அவர்கள் கருதினார்கள் அந்தச் சமயத்தில் த்ரோத்ஸ்கிய் சொல்லியிருக்கலாம்.

ஆனால் அதற்குப் பிறகு இத்திட்டத்தையுடைய கட்சியில் போலிஷ் மார்க்ஸீயவாதிகள் சேர்ந்தனர். அதைத் திருத்துவதற்கு அவர்கள் ஒரு தீர்மானத்தைக்கூட கொண்டு வரவில்லை*.

* 1913ல் நடந்த ருஷ்ய மார்க்ஸீயவாதிகளின் கோடை மகாநாட்டில் ஆலோசனை உரிமையுடன் மட்டுமே போலிஷ் மார்க்ஸீயவாதிகள் கலந்து கொண்டனர் என்றும், சுயநிர்ணய உரிமையின்மீது (பிரிந்துபோவது மீது) தமது பொதுவான எதிர்ப்பை அறிவித்துவிட்டு, அதுபற்றிய வாக்கெடுப்பில் கலந்துகொள்ளவில்லை என்றும் நாம் அறிகிறோம். அம்முறையில் நடந்துகொள்ளவும், இதுவரை செய்ததுபோல் பிரிவுக்கெதிராகப் போலந்தில் கிளர்ச்சி செய்யவும் அவர்களுக்கு முழு உரிமையும் நிச்சயம் உண்டு. ஆனால் த்ரோத்ஸ்கிய் கூறியது இதுவல்ல; ஏனென்றால் “செயல்திட்டத்திலிருந்து” 9 வது பாராவை “நீக்கிவிட வேண்டும்” என்று போலிஷ் மார்க்ஸீயவாதிகள் கோரவில்லை.

தமது சஞ்சிகையின் வாசகர்களுக்கு இந்த உண்மைகளை ஏன் த்ரோத்ஸ்கிய் சொல்லவில்லை? ஏனென்றால், கலைப்பு வாதத்தை எதிர்க்கும் போலிஷ்காரர்களுக்கும் ருஷ்யர்களுக்குமிடையில் வேற்றுமைகளை விதைத்து வளர்ப்பதன் வாயிலாக ஊகவாணிகம் செய்வதும், செயல்திட்டம் பற்றிய பிரச்சினை விஷயத்தில் ருஷ்யத் தொழிலாளிகளை ஏமாற்றுவதும் த்ரோத்ஸ்கியுக்கு லாபகரமானவை.

மார்க்ஸீயம் சம்பந்தமான எந்த முக்கியமான விஷயத்திலும் த்ரோத்ஸ்கிய் ஒரு திடமான கருத்தை இதுவரை ஒரு பொழுதுமே கொண்டிருந்ததில்லை. குறிப்பிட்ட கருத்து வேறுபாடுகள் இருக்குமிடத்தில் அவற்றின் விரிசல்களுக்கிடையில் நுழைந்துவிட வழியை எப்போதுமே கண்டுபிடிப்பார்; ஒரு சாரியைக் கைவிட்டு விட்டு இன்னொரு சாரிக்குத் தாவுவார். தற்பொழுது அவர் பூந்த்காரர்களுடனும் கலைப்பு வாதிகளுடனும் இருக்கிறார். இந்தக் கனவான்களோ கட்சி விஷயத்தில் எவ்விதச் சடங்கையும் கடைப்பிடிப்பதில்லை.

பூந்த்காரர் லீம்மன் கூறுவதைக் கேளுங்கள்:

“ஒவ்வொரு சிறு தேசிய இனத்துக்கும் ‘சுயநிர்ணய உரிமை’ உண்டு என்பதை ருஷ்ய சோஷல்-டெமாகிராட்டுகள் தங்களது செயல் திட்டத்தில் பதினைந்து ஆண்டுகட்கு முன்பு சேர்த்துக் கொண்டார்கள். அப்பொழுது ஒவ்வொரு மனிதரும் (!!) தன்னைத்தானே கேட்டுக் கொண்டார்: இந்த நவநாகரிகமான (!!) வார்த்தையின் உண்மைப் பொருள் என்ன? பதில் ஒன்றையும் காணோம் (!!). மூடுபனியில் மறைந்து கிடந்த இந்த வார்த்தை இன்னும் அப்படியேதான் இருந்தது (!!). ஆனால் அச்சமயத்தில் அம்மூடுபனியை விலக்குவது கடினம்தான். இவ்விஷயத்தைத் தெளிவாக்குவதற்கு இன்னும் நேரம் வரவில்லை என்று சொன்னார்கள்; எனவே இப்பொழுது அது மூடுபனிக்குள்ளேயே மறைந்திருக்கட்டும் (!!); அதில் என்ன உட்கருத்தை அமைப்பது என்பதை அனுபவம் காட்டும் என்றார்கள்.” இவ்வாறு அக்கனவான் எழுதுகிறார்.

கட்சியின் செயல்திட்டத்தை இந்தக் “கந்தலாண்டி”⁶⁴ கேலிசெய்யும் விதம் பிரமாதம், இல்லையா?

அவர் ஏன் அதைக் கேலி செய்கிறார்?

ஏனென்றால் அவர் சுத்த அறிவுசூனியம்; அவர் கற்றுக் கொண்டது ஒன்றுமில்லை; கட்சியின் வரலாற்றைப் பற்றிக்கூட

அவர் ஒன்றும் படித்தது கிடையாது. கடைசியில் கலைப்பு வாதக் கூட்டத்தில் சேர்ந்துவிட்டார்; கட்சியைப் பற்றியும் அதன் கொள்கைகளைப் பற்றியும் அம்மணமாகத் திரிவதுதான் “சரியானது” என்று அக்கூட்டத்தில் கருதப் படுகிறது!

“ஊறுகாய்ப் பாணையில் உமிழ்ந்ததாகப்” பெருமையடித்துக் கொண்டான் பொம்யாலோவ்ஸ்க்கியின் மதப் பள்ளி மாணவன்.⁶⁵ பூந்த்காரர்களோ அவனையும் விஞ்சிவிட்டார்கள். அவர்கள் தங்களது சொந்தப் பாணையிலேயே பகிரங்கமாக உமிழும்படி லீப்மனை அவிழ்த்துவிட்டு விட்டார்கள். சர்வதேசக் காங்கிரஸ் ஒரு தீர்மானத்தை நிறைவேற்றி விட்டது என்பதைப் பற்றியோ, தங்களது கட்சியின் காங்கிரசில் கூட தங்களது “பூந்தைச்” சேர்ந்த இரு பிரதிநிதிகளால் “சுயநிர்ணயத்தின்” பொருளைப் புரிந்துகொள்ள முடிந்தது (அவர்கள் “இஸ்க்ராவைக்” “கடுமையாகத்” தாக்கும் உறுதியான விரோதிகளல்லவா!) என்பதைப் பற்றியோ, மேலும் அவர்கள் அதை ஒப்புக் கொண்டார்கள் என்பதைப் பற்றியோ திருவாளர்கள் லீப்மன்களுக்கு என்ன கவலை? “கட்சிப் பிரசாரகர்கள்” (நான் தமாஷ் செய்ய வில்லை!) கட்சியின் வரலாற்றையும் செயல்திட்டத்தையும் அம்மதப்பள்ளி மாணவனைப்போல் கருதி நடக்கிறார்கள் என்றால் கட்சியைக் கலைத்துவிடுவது இன்னும் எளிதாகி விடுமல்லவா?

இங்கே இரண்டாவது “கந்தலாண்டி” ஒருவர் இருக்கிறார்; அவர்தான் “தஸ்வின்” பத்திரிகையைச் சேர்ந்த திரு. யுர்க்கேவிச். இரண்டாவது காங்கிரசின் நிகழ்ச்சிப்பதிவேட்டை திரு. யுர்க்கேவிச் தன்முன் வைத்துக் கொண்டிருந்திருக்க வேண்டும். ஏனெனில் கோல்ட்பிளாட் பிளெஹா னவை மேற்கோள் காட்டியதைத் தாமும் மேற்கோள் காட்டி சுயநிர்ணயம் என்பதன் ஒரே பொருள்பிரிந்து போகும் உரிமைதான் எனத் தமக்கும் தெரியும் என்று காண்பிக்கிறார். ஆயினும் அதே சமயத்தில், ருஷ்ய மார்க்ஸீய வாதிகள் ருஷ்ய “அரசின் முழுமைப்பாட்டை” ஆதரிக்கிறார்கள் என்ற அவதூற்றை உக்ரேனியக் குட்டி பூர்ஷ்வாக்களுக்கு மத்தியில் அவர் பரப்புவதை அது தடுக்கவில்லை (1913, இதழ்கள் 7-8, பக்கம் 83, முதலியன). பெரிய-ருஷ்ய

ஜனநாயகவாதத்திலிருந்து உக்ரேனிய ஜனநாயகவாதத்தைத் தனிப்படுத்துவதற்கு இந்த அவதூற்றைக் காட்டிலும் ஒரு சிறந்த முறையை யுர்க்கேவிச்சுகள் கண்டுபிடித்திருக்க முடியாது. உக்ரேனியத் தொழிலாளர்கள் தனியாக ஒரு விசேஷ தேசிய ஸ்தாபனமாக அமைந்து செயல்பட வேண்டும் என்று கூறும் “த்ஸ்வின்” பிரசாரகர்களின் கொள்கை முழுவதையும் அனுசரித்தது தானே இந்தப் போக்கு!*

பாட்டாளி வர்க்கத்தின் மத்தியில் பிளவை உண்டு பண்ண முயன்று கொண்டிருக்கும் தேசியவாத பிலிஸ்டைன்களின் குழு ஒன்று — “த்ஸ்வின்” செய்யும் வேலை புறநிலை ரீதியாகப் பார்த்தால் இதுதான்—தேசியப் பிரச்சினை பற்றி இத்தகைய படுமோசமான குழப்பத்தைப் பரப்புவது பொருத்தமானதுதான். தங்களைக் “கட்சிக்கு அருகாமையிலுள்ள ஆட்கள்” என்று யாராவது அழைத்தால் யுர்க்கேவிச்சுகளுக்கும் லீப்மன்களுக்கும் “பொல்லாத” கோபம் வருகிறது; ஆனால் கட்சிச் செயல்திட்டத்தில் பிரிந்துபோகும் உரிமை பற்றிய பிரச்சினை எப்படித் தீரவேண்டுமென்று தாங்கள் விரும்புகிறார்கள் என்று கேட்டால் அவர்கள் வாயிலிருந்து ஒரு வார்த்தைகூட பதில் வருவதில்லை.

ஆனால் மூன்றாவது, தலையாய “கந்தலாண்டி” இதோ இருக்கிறார்; அவர்தான் ஸெம்கோவ்ஸ்கிய். இவர் ஒரு கலைப்புவாதச் செய்தித்தாளில் பெரிய-ருஷ்ய வாசகர்களுக்கு எழுதும்பொழுது செயல்திட்டத்தின் 9வது பாராவைச் சாடுகிறார்; அதே சமயம் இந்தப் பாராவை “நீக்கிவிடும் பிரேரணையைச் சில காரணங்களால் தன்னால் ஆமோதிக்க முடியவில்லை” என்றும் அறிவிக்கிறார்!!

இதை நம்பமுடியவில்லை அல்லவா? ஆனால் இது உண்மை.

1912 ஆகஸ்டில் கலைப்புவாதிகளின் மகாநாடு தேசியப் பிரச்சினையை அதிகாரபூர்வமாகக் கிளப்பியது. 9 வது பாரா

*“காலீஷியாவில் உக்ரேனியத் தொழிலாளி வர்க்க இயக்க வளர்ச்சிபற்றிய சுருக்கவிவரம்”, கீயெவ், 1914 என்ற திரு. லெவீன்ஸ்கியின் நூலுக்கு (இது யுக்ரேனிய மொழியில் எழுதப்பட்டது) திரு. யுர்க்கேவிச் எழுதிய முகவுரையை விசேஷமாகப் பார்க்க.

வைப்பற்றிப் பதினெட்டு மாதகாலம் ஒரே விதிவிலக்காக திரு. ஸெம்கோவ்ஸ்கியின் கட்டுரையைத் தவிர ஒரு கட்டுரைகூட வெளிவரவில்லை; இக்கட்டுரையில்தான் ஆசிரியர் கட்சிச் செயல்திட்டத்தைப் புறக்கணிக்கிறார்; அதே சமயத்தில் அதைத் திருத்தும் பிரேரணையைத் தன்னால் “சில காரணங்களால் (இது என்ன, இரகசியம் என்ற ஒரு வியாதி யா?) ஆமோதிக்க முடியவில்லை” என்கிறார்!! உலகில் வேறு எங்கும் இதையொத்த சந்தர்ப்பவாதச் செயல்களையும், அதைவிட மோசமான கட்சியை நிராகரிப்பதையும், அதைக் கலைத்து விட விரும்புவதையும் நாம் காண்பது கடினம் என்பது நிச்சயம்.

ஸெம்கோவ்ஸ்கியின் வாதங்கள் எப்படிப்பட்டவை என்பதைக் காட்ட ஒரு உதாரணமே போதும்.

அவர் எழுதியதாவது:

“போலந்தின் பாட்டாளி வர்க்கம் ருஷ்யப் பாட்டாளி வர்க்கமுழுவதுடனும் ஒரே அரசு என்ற கட்டமைப்புக்குள் வாழ்ந்து அதனுடன் சேர்ந்து ஒரு கூட்டுப் போராட்டத்தை நடத்த விரும்பி அதற்கு மாறாகப் போலந்து சமுதாயத்தின் பிற்போக்கு வர்க்கங்கள் ருஷ்யாவிலிருந்து போலந்தைப் பிரிக்க விரும்பி, பொது வாக்கெடுப்பு மூலமாக அது தனியே பிரிந்து போவதற்கும் ஆதரவாகப் பெரும்பான்மை வாக்குகளைப் பெற்று விட்டால், நாம் என்ன செய்வது? ருஷ்ய சோஷல்-டெமாகிராட்டுகளாகிய நாம் நமது போலந்துத் தோழர்களுடன் ஒன்றுசேர்ந்து ஒரு மத்தியப் பாராளுமன்றத்தில் பிரிந்து போவதை எதிர்த்து ஓட்டுப் போடுவதா, அல்லது ‘சுயநிர்ணய உரிமையை’ மீறாமல் இருக்கும் பொருட்டு பிரிந்து போவதற்கு ஆதரவாக ஓட்டளிப்பதா?” (“நோவயா ரபோச்சாயா கஸேட்டா”, இதழ் 71.)

விவாதிக்கப்படும் பிரச்சினையை திரு. செம்கோவ்ஸ்கிய் புரிந்து கொள்ளக்கூடவில்லை என்பது இதிலிருந்து தெளிவாகிறது! பிரிந்துபோகும் உரிமை என்று சொல்லும்பொழுது அப்பிரச்சினையானது பிரிந்துபோகும் பிரதேசத்தின் பாராளுமன்றத்தினால் (சபை, பொதுவாக்கெடுப்பு முதலியவற்றால்) தீர்க்கப்பட வேண்டும் என்பது முன்னதாக நடக்க வேண்டும்; மத்தியப் பாராளுமன்றத்தினால் அல்ல. இது அவருக்குத் தோன்றவேயில்லை.

புரிஷ்கேவிச்சகரளும் கோக்கோஷ்கின்களும் இருவருமே பிரிந்துபோகும் கருத்தே குற்றத்தன்மை கொண்டது என்று கருதும்பொழுது ஜனநாயக முறையில் பெரும்பான்மை மக்கள் பிற்போக்கை ஆதரித்தால் “நாம் என்ன செய்வது” என்று குழந்தையைப் போல் விழிப்பது உண்மையான, உயிருள்ள பிரச்சினையைத் திரையிட்டு மறைக்க உதவுகிறது. அகில ருஷ்யப் பாட்டாளிகள் இன்று புரிஷ்கேவிச்சகரையும் கோக்கோஷ்கின்களையும்கூட எதிர்த்துப் போரிட வேண்டாம் போலும்! அவர்களை விட்டு விட்டு போலந்தின் பிற்போக்கு வர்க்கங்களை எதிர்த்துப் போராட வேண்டும் போலும்!

கலைப்புவாதிகளின் பத்திரிகையில் வெளியாகும் வெறும் குப்பை இதைப் போன்றதுதான். இப்பத்திரிகையின் சித்தாந்தத் தலைவர்களில் ஒருவர் திரு. லெ. மார்த்தவ்; 1903ல் கட்சிச் செயல்திட்டத்தை வரைந்து, அதற்கு ஆதரவாகப் பேசினாரே அதே லெ. மார்த்தவ்தான், அதற்குப் பிறகும் பிரியும் உரிமையை ஆதரித்து எழுதிய அதே மனிதர்தான்.

புத்திசாலி இங்கே தேவையில்லை,
ரெஆதை அனுப்பினால் போதும்,
நான் காத்திருந்து பார்க்கிறேன்.⁶⁶

என்ற விதியின்படி லெ. மார்த்தவ் இப்பொழுது வாதம் செய்கிறார் போலும்.

அவர் ரெஆத்-ஸெம்கோவ்ஸ்க்கியை அனுப்பிவைத்து, ஒரு தினசரிப் பத்திரிகையில் நமது செயல்திட்டத்தைத் திரித்துக் கூறி முடிவில்லாமல் குழப்புகிறார்; அப்பத்திரிகையின் புதிய வாசகர்களுக்கோ இதைப் பற்றி ஒன்றுமே தெரியாது.

ஆம்! கலைப்புவாதம் வெகுதூரம் போய்விட்டது; கட்சி உணர்வு துளிகூட காணப்படாத மிகப்பல பிரபல மாஜிசோஷல்-டெமாகிராட்டுகளும்கூட இருக்கின்றார்கள்.

லீப்மன்கள், யுர்க்கேவிச்சகரள், லெம்கோவ்ஸ்க்கிய்களின் பட்டியலில் ரோஸா லுக்ஸம்பர்கைச் சேர்க்க முடியாது என்பது உண்மைதான்; ஆயினும் அவரது தவறை இவ்வகை மனிதர்கள்தான் எடுத்துப் பயன்படுத்திக் கொள்கிறார்கள் என்ற உண்மை அவர் சந்தர்ப்பவாதத்தில் நழுவி விழுந்து விட்டார் என்பதை மிகவும் தெளிவாகக் காட்டுகிறது.

10. முடிவுரை

இப்பொழுது நாம் தொகுத்துக் கூறுவோம்.

பொதுவாக மார்க்ஸீயத் தத்துவத்தைப் பொறுத்த வரை சுயநிர்ணய உரிமை என்ற பிரச்சினையில் சிக்கல் ஒன்று மில்லை. 1896ம் ஆண்டின் லண்டன் தீர்மானத்தையோ அல்லது சுயநிர்ணயம் என்பது பிரிந்துபோகும் உரிமையைத் தான் உள்ளடக்கப் பொருளாகக் கொண்டது என்பதையோ அல்லது எல்லாப் பூர்ஷ்வா-ஜனநாயகப் புரட்சிகளிலும் சுயேச்சையான தேசிய அரசுகள் அமைக்கப்படும் போக்குக் காணப்படுகிறது என்பதையோ யாரும் தீவிரமாக மறுக்க முடியாது.)

ருஷ்யாவில் ஒடுக்கப்படும் தேசிய இனத்துப் பாட்டாளிகளும் ஒடுக்கும் தேசிய இனத்துப் பாட்டாளி மக்களும் ஒன்று சேர்ந்து தோளோடு தோள் பொருந்த நின்று போராடுகிறார்கள், போராட வேண்டும் என்பதனால் ஓரளவுக்கு ஒரு சிக்கல் ஏற்படுகிறது. பாட்டாளிகளின் சோஷலிஸத்துக் கான வர்க்கப் போராட்டத்தின் ஒற்றுமையைப் பாதுகாத்தலும், எல்லா பூர்ஷ்வா, கறுப்பு நூற்றுவர் தேசியவாதக் கருத்துக்களையும் எதிர்த்தலும் அவர்களது பணி. ஒடுக்கப்படும் தேசிய இனங்களைப் பொறுத்தவரை, பாட்டாளி வர்க்கம் ஒரு சுயேச்சையான கட்சி என்ற முறையில் தனி ஸ்தாபன ரீதியாக அமைந்திருப்பதனால் தல தேசியவாதத்தை எதிர்த்து மிகவும் கடுமையான போராட்டத்தைச் சில சமயங்களில் நடத்தவேண்டியிருக்கிறது; இதன் விளைவாக எதிர்கால லட்சியம் உருத்திரிந்து காணப்படுகிறது; ஒடுக்கும் தேசிய இனத்தின் தேசியவாதம் கண்ணுக்குப் புலப்படாமல் போய்விடுகிறது.

ஆனால் லட்சியம் இவ்வாறு உருத்திரிந்து காணப்படுவது நெடுநாள்க்கு நீடிக்க முடியாது. ‘‘க்ராக்கோவ்’’ கண்ணோட்டத்தில் அல்லாமல் அகில ருஷ்யக் கண்ணோட்டத்தில் நாம் அரசியல் விஷயங்களை வகுத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்பதைப் பல்வேறு தேசிய இனங்களையும் சேர்ந்த பாட்டாளிகள் ஒன்று சேர்ந்து நடத்திய போராட்டத்தின் அனுபவம் தெள்ளத் தெளிவாகக் காட்டியிருக்கிறது. ஆனால் அகில ருஷ்ய அரசியலில் இன்று தலைமைப் பாத்திரம் வகிப்பவர்கள் புரிஷ்கேவிச்சுகளும் கோக்கோஷ்கின்களும் தாம்; அவர்

களது கருத்துகள்தாம் தலையோங்கி நிற்கின்றன; “தனிப் பிரிவுவாதம்” பேசுவதற்காக, பிரிந்து போவதைப் பற்றி நினைப்பதற்காக ருஷ்யரல்லாதவர்கள் தொல்லைப்படுத்தப்பட வேண்டும் என்ற அவர்களது கருத்து டோவிலும், பள்ளிகளிலும், மதாகோயில்களிலும், படைவீடுகளிலும், நூற்றுக்கணக்கான, ஆயிரக்கணக்கான செய்தித்தாள்களிலும் பிரசாரம் செய்யவும் செயல்படுத்தவும் படுகிறது; இந்தப் பெரிய-ருஷ்யத் தேசியவாத நஞ்சு அகில ருஷ்ய அரசியல் சூழ்நிலை முழுவதையும் பாழ்படுத்துகிறது. இது ஒரு தேசிய இனத்தின் துர்ப்பாக்கியம்: மற்ற தேசிய இனங்களை அடிமைப்படுத்தியது மூலம் அது ருஷ்யா முழுவதிலும் பிற்போக்கைப் பலப்படுத்துகிறது. 1849, 1863ம் ஆண்டுகளின் நினைவுகள் நமது அரசியல் பாரம்பரியத்தின் உயிருள்ள அம்சங்களாக இன்னும் இருக்கின்றன. பெரும் சூராவளிகள் வீசாமற்போனால், இந்தப் பாரம்பரியம் வரப்போகிற பல்லாண்டுகளில் ஒவ்வொரு ஜனநாயக இயக்கத்தையும், குறிப்பாக சோஷல்-டெமாகிராட்டு இயக்கத்தையும் தடைப்படுத்தும்.

ஒடுக்கப்படும் தேசிய இனங்களைச் சேர்ந்த சில மார்க்ஸீயவாதிகளின் கண்ணோட்டம் இயற்கையானதாகச் சில சமயங்களில் தோன்றினாலும் (சிறிசில சமயங்களில் இவற்றின் பொதுமக்களது கண்களை அவர்களது “சொந்த” தேசிய விடுதலைப் பற்றிய கருத்து மறைத்துவிடுகிறது; இது அவர்களது “துர்ப்பாக்கியம்”) யதார்த்தரீதியில் பார்த்தால், உண்மையில் ருஷ்யாவில் வர்க்கச் சக்திகள் புறநிலை ரீதியில் இணைசேர்ந்திருக்கும் முறை காரணமாகச் சுயநிர்ணய உரிமையை ஆதரிக்க மறுப்பது படுமோசமான சந்தர்ப்பவாதத்துக்கு ஒப்பாகி விடுகிறது; கோக்கோஷ்கின்களின் கருத்துகளினால் பாட்டாளி வர்க்கம் பீடிக்கப்படுவதற்கு ஒப்பாகி விடுகிறது; இதில் சந்தேகமில்லை. இக்கருத்துகள் தமது சாராம்சத்தில் புரிஷ்கேவிச்சுகளின் கருத்துகளும் கொள்கையும் ஆகும்.

எனவே, ரோஸா லுக்ஸம்பர்கின் கண்ணோட்டத்தைப் போலிஷ், “க்ராக்கோவ்” குறுகிய மனப்பான்மை* என்ற

* தேசிய இனங்கள் பிரிந்துபோகும் உரிமையை அகில ருஷ்ய மார்க்ஸீயவாதிகள், முக்கியமாகப் பெரிய-ருஷ்யர்

முறையில் நாம் முதலில் மன்னித்துவிட்டிருந்தாலும்கூட, இன்று—தேசியவாதம், அதிலும் அரசாங்கப் பெரிய-ருஷ்ய தேசியவாதம் எல்லாவிடங்களிலும் வலுப்பெற்றுவிட்டிருக்கையில், இந்தப் பெரிய-ருஷ்ய தேசியவாதத்தினால் கொள்கைப் போக்கு உருப்பெற்று இயங்குகின்ற போது—அதை மன்னிக்க முடியாது. நடைமுறையில் எல்லாத் தேசிய இனங்களையும் சேர்ந்த சந்தர்ப்பவாதிகளால்—“சூருவளிகள்”, “பாய்ச்சல்கள்” என்ற கருத்துக்களை உச்சரிக்கவும் கூசுகிற, பூர்ஷ்வா-ஜனநாயகப் புரட்சி முடிந்துவிட்டது என்று நம்புகிற, கோக்கோஷ்கின்களின் மிதவாதத்தைப் பின்பற்றுகிற சந்தர்ப்பவாதிகளா — இது பிடித்துக் கொள்ளப்படுகின்றது.

இதர தேசியவாதத்தைப் போலவே பெரிய-ருஷ்யத் தேசியவாதமும் பல்வேறு கட்டங்களைக் கடக்கிறது; இது பூர்ஷ்வா நாட்டில் ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்தில் எந்த வர்க்கங்கள் பிரதானமானவையாக உள்ளன என்பதைப் பொறுத்தது. 1905 வரை தேசியப் பிற்போக்குவாதிகளைப் பற்றி மட்டுமே நமக்குத் தெரிந்திருந்தது. புரட்சிக்குப் பிறகு தேசிய மிதவாதிகள் நம் நாட்டில் தோன்றினார்கள்.

நமது நாட்டில் அக்டோபர்காரர்களாலும் காடெட்டுகளாலும் (கோக்கோஷ்கின்), அதாவது இன்றைய பூர்ஷ்வாக்கள் எல்லோராலும் மேற்கொள்ளப்படும் நிலைமை இதுதான்.

பெரிய-ருஷ்யத் தேசிய-ஜனநாயகவாதிகள் பிறகு தவிர்க்க முடியாதபடி தோன்றுவார்கள். “மக்கள் சோஷலிஸ்ட்”⁶⁷ கட்சியின் ஸ்தாபகர்களில் ஒருவரான திரு. பெஷ்கோனவ்,

கள் ஒப்புக்கொண்டது ஒரு குறிப்பிட்ட ஒடுக்கப்படும் தேசிய இனத்தைச் சேர்ந்த மார்க்ஸீயவாதிகள் பிரிந்து போவதை எதிர்த்துக் கிளர்ச்சி செய்வதற்குத் தடையாக இருக்காது. இதைப் புரிந்துகொள்வது கடினமில்லை. விவாகரத்து உரிமையை ஏற்றுக்கொள்வது, ஒரு குறிப்பிட்ட சம்பவத்தில் விவாகரத்தை எதிர்ப்பதைத் தடைசெய்யாது. அதே போன்றதுதான் இதுவும். எனவே, ஸெம்கோவ்ஸ்கியாலும் த்ரோத்ஸ்கியாலும் “தூண்டிவிடப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும்” இல்லாத “முரண்பாட்டைக்” கண்டு சிரிக்கும் போலிஷ் மார்க்ஸீயவாதிகளின் எண்ணிக்கை நிச்சயம் அதிகரிக்கும் என நாம் கருதுகிறோம்.

குடியானவர்களின் தேசியவாதத் தப்பெண்ணங்களைப் பொறுத்த விஷயத்தில் நாம் ஜாக்கிரதையாக இருக்க வேண்டும் என்று கூறியபொழுது இதே கருத்தைத்தான் வெளியிட்டார் (“*ரூஸ்கோயே பகாத்ஸ்த்வோவின்*”⁶⁸ 1906 ஆகஸ்டு இதழ். குடியானவர்களை நாம் “*வெகு உயர்வாக மதிக்கிறோம்*” என்று போல்ஷெவிக்குகளாகிய நம்மைப்பற்றிப் பலர் பழித்தாலும் குடியானவனின் அறிவையும் அவனது தப்பெண்ணங்களையும், ஜனநாயகம் வேண்டுமென்று புரிஷ்கேவிச்சை எதிர்த்து அவன் செய்யும் முயற்சிகளையும், மதகுருவுடனும் நிலப்பிரபுவுடனும் சமரசம் செய்துகொள்ள அவனது விருப்பத்தையும் நாம் தெளிவாக வேறுபடுத்திக் கவனித்துக் கொண்டுதான் வருகிறோம், அப்படியேதான் எப்பொழுதும் செய்வோம்.

பாட்டாளி வர்க்க ஜனநாயகமானது பெரிய-ருஷ்ய விவசாயிகளின் தேசியவாதத்தை இப்பொழுதும் ஒருவேளை இன்னும் நீண்ட காலத்துக்கும் கணக்கில் கொள்ளவேண்டும் (அதற்குச் சலுகைகள் காட்டும் நோக்கத்துடன் அல்ல, அதை எதிர்த்துப் போராடுவதற்காக).* 1905க்குப் பிறகு

* உதாரணமாக, போலிஷ் தேசியவாதத்தில் ஏற்படும் மாறுதல்களைத் தொடர்ந்து கவனிப்பது சுவாரசியமாயிருக்கும். அது சிறு நிலப்பிரபுத்துவத் தேசியவாதமாயிருந்து பூர்ஷ்வாத் தேசியவாதமாகவும், பிறகு குடியானவத் தேசியவாதமாகவும் உருமாறிய முறையைக் கவனிப்பது சுவாரசியமாயிருக்கும். ஒரு ஜெர்மானிய கோக்கோஷ்கினின் கருத்தை ஏற்றுக்கொண்ட லுத்விக் பெர்ன்ஹார்ட் தாம் எழுதிய *Das polnische Gemeinwesen im preussischen Staat* (“*பிரஷ்ய அரசில் போலிஷ் சமுதாயம்*”; ருஷ்ய மொழி பெயர்ப்பும் உள்ளது) என்ற நூலில் ஒரு மாதிரிப்படிவமான தோற்றத்தை வருணிக்கிறார்: ஜெர்மனியில் போலிஷ் காரர்கள் அமைத்துள்ள ஒருவகைக் “*குடியானவக் குடியரசு*” தான் அது; சிறு தேசிய இனத்துக்கான, மதத்துக்கான, “*போலிஷ்*” பிரதேசத்துக்கான தங்களது போராட்டத்தில் போலிஷ் விவசாயிகளின் பல்வேறு கூட்டுறவுச் சங்கங்களும் இதர சங்கங்களும் நெருங்கி அமைத்த ஒரு கூட்டணி உருவங்கொண்டது. ஜெர்மானிய ஒடுக்கல் போலிஷ்காரர்களை ஒன்றுதிரட்டி ஒதுக்கிவைத்தது. முதலில் சிறு நிலப்பிரபுத்துவத் தேசியவாதத்தையும், பிறகு பூர்ஷ்வாத் தேசியவாதத்தையும், இறுதியாகக் குடி

ஒடுக்கப்படும் தேசிய இனங்களுக்கு மத்தியில் தேசியவாத உணர்வு பெரும் அளவில் வளர்ச்சியுற்றிருக்கிறது (உதாரணமாக, முதல் டுமாவில் “சுயநிர்வாக-கூட்டாட்சிவாதிகளின்” குழு, உக்ரேனிய இயக்கத்தின் வளர்ச்சி, முஸ்லீம் இயக்கத்தின் வளர்ச்சி முதலியவற்றை நாம் நினைவுபடுத்திக் கொள்வோம்); இதன் விளைவாக, பட்டணங்களிலும் கிராமங்களிலும் பெரிய-ருஷ்யக் குட்டி பூர்ஷ்வாக்களுக்கு மத்தியில் தேசியவாதம் இன்னும் அதிகமாக வளருவது நிச்சயம். ருஷ்யாவில் எவ்வளவுக்கெவ்வளவு மெதுவாக ஜனநாயகம் வளருகிறதோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு அதிகமாகப் பல்வேறு தேசிய இனப் பூர்ஷ்வாக்களுக்கிடையில் தேசிய ஒடுக்கல் முறையும் தேசியச் சச்சரவுகளும் விடாப்பிடியாகவும் மிருகத்தனமாகவும் கடுமையாகவும் இருக்கும். அதே சமயத்தில், ருஷ்ய புரிஷ்கேவிச்சுகளின் விசேஷ பிற்போக்குத் தன்மையானது சில சமயங்களில் அண்டை அரசுகளில் இன்னும் அதிகச் சுதந்திரமாக இருக்கின்ற பல்வேறு ஒடுக்கப்படும் தேசிய இனங்களுக்கு மத்தியில் “தனிபிரிவுவாதப்” போக்குகளைத் தோற்றுவிக்கும் (தோன்றியிருப்பின் அவைகளைப் பலப்படுத்தும்).

இந்த நிலைமையில் ருஷ்யாவில் பாட்டாளி வர்க்கத்தின் கடமை இருவகைப்பட்டது, அல்லது இரட்டையானது: எல்லாவகையான தேசியவாதத்தையும், எல்லாவற்றுக்கும் மேலாகப் பெரிய-ருஷ்யத் தேசியவாதத்தை எதிர்த்துப் போராடுதல்; பொதுவாக எல்லாத் தேசிய இனங்களின் சம உரிமைகளையும் ஏற்றுக்கொள்வது மட்டுமின்றி, அரசு அமைப்பதற்கான சம உரிமைகளை, அதாவது தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமையை, பிரிந்துபோகும் உரிமையை ஏற்றுக்கொள்ளுதல். அதே சமயத்தில், எல்லாத் தேசிய இனங்களின் எல்லாவிதமான தேசியவாதத்தையும் எதிர்த்து வெற்றிகரமாகப் போராட வேண்டி, பாட்டாளி வர்க்கப் போராட்டத்தின்

யானவ மக்களின் தேசியவாதத்தையும் அது எழுப்பியது (பள்ளிகளில் போலிஷ் மொழியை உபயோகிப்பதை எதிர்த்து 1873ல் ஜெர்மானியர்கள் போராட்டம் ஆரம்பித்ததிலிருந்து இது குறிப்பாகத் தொடங்கியது). போலந்து விஷயத்தில் மட்டுமின்றி ருஷ்யாவிலும் இதேபோக்கில் சம்பவங்கள் போய்க் கொண்டிருக்கின்றன.

ஐக்கியத்தை, பாட்டாளி வர்க்க ஸ்தாபனங்களின் ஐக்கியத் தைப் பேணிக்காப்பதும் அவர்களது கடமை; பூர்ஷ்வாக் களின் தேசியத் தனித்துவ முயற்சிகளுக்கெல்லாம் எதிராக இந்த ஸ்தாபனங்களை நன்கு நெருக்கம் அமைந்த ஒரு சர்வ தேசப் பொது நிறுவனமாக இணைப்பது அவர்களது கடமை.

எல்லாத் தேசிய இனங்களுக்கும் சம உரிமைகள்; தேசிய இனங்களுக்குச் சுயநிர்ணய உரிமை; எல்லாத் தேசிய இனங் களையும் சேர்ந்த தொழிலாளர்களுக்கிடையில் ஒற்றுமை— இதுதான் மார்க்ஸீயமும், அகில உலகின் அனுபவமும், ருஷ்ய அனுபவமும் தொழிலாளர்கட்குப் போதிக்கும் தேசியச் செயல்திட்டம்.

இக்கட்டுரையானது அச்சேறிக் கொண்டிருந்த சமயத் தில் “நாஷா ரபோச்சாயா கஸேட்டாவின்” 3 வது இதழ் கிடைத்தது. அதில் எல்லாத் தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமையையும் ஏற்றுக்கொள்வதுபற்றி திரு. வி. கொஸோவ் ஸ்க்கிய் கீழ்வருமாறு எழுதுகிறார்:

“கட்சியின் முதல் காங்கிரசின் (1898) தீர்மானத்தி லிருந்து அது இயந்திர ரீதியாக எடுத்தாளப்பட்டது. முதல் காங்கிரசும் சர்வதேச சோஷலிஸ்ட் காங்கிரஸ்களின் முடிவு களிலிருந்து அதைக் கடன் வாங்கியிருந்தது. சோஷலிஸ்ட் இண்டர்நேஷனலினால் அதற்குக் கொடுக்கப்பட்ட அர்த் தமே 1903 காங்கிரஸில் தரப்பட்டது என்பது விவாதத் திலிருந்து தெளிவாகிறது. அதாவது அரசியல் சுயநிர்ணயம், அரசியல் சுதந்திரத்தைப் பெறுவதற்குத் தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணயம் — இதுதான் அந்தப் பொருள். இவ்வாறாக, ஒரு பிரதேச ரீதியாகப் பிரியும் உரிமையை உள்ளடக்கிய தேசியச் சுயநிர்ணயம் என்ற சூத்திரமானது, இருக்கின்ற அரசைவிட்டு, பிரிந்து செல்ல முடியாத, அல்லது விரும் பாத சிறு தேசிய இனங்கள் விஷயத்தில் ஒரு குறிப்பிட்ட அரசு அமைப்புக்கு உள்ளே தேசிய உறவுகள் எவ்வாறு முறைப்படுத் தப்படும் என்ற கேள்வியை எவ்விதத்திலும் பாதிக்காது”.

திரு. வி. கொஸோவ்ஸ்க்கிய் 1903ம் ஆண்டின் இரண் டாவது காங்கிரசின் நிகழ்ச்சிப் பதிவேட்டைப் பார்த்திருக் கிறார் என்பதும், சுயநிர்ணயம் என்ற சொல்லின் உண்மை யான (ஒரே) பொருளை மிக நன்றாகப் புரிந்து கொண்டிருக் கிறார் என்பதும் இதிலிருந்து நன்கு புலனாகிறது. நமது செயல்

திட்டத்தை எள்ளி நகையாடி, அது தெளிவில்லாதது என்று அறிவிப்பதற்குத் திரு. லீம்மனை “பூந்த்” செய்தித்தாளான “ஸைட்டின்” ஆசிரியர்கள் அனுமதித்தார்கள் அல்லவா, அதனுடன் இதையும் ஒப்பிட்டுப் பாருங்கள்!! இந்த பூந்த் காரர்களின் “கட்சி” ஒழுக்கங்கள் விநோதமானவை.... சுயநிர்ணயக் கோட்பாட்டைக் காங்கிரஸ் இயந்திரரீதியாக எடுத்துக்கொண்டது என்று ஏன் கொலோவ்ஸ்க்கிய் கூறினார் என்பது “கடவுளுக்கு மட்டும்தான் தெரியும்”. சிலர் “ஆட்சேபம்” தெரிவிக்க விரும்புகிறார்கள்; ஆனால் எவ்வாறு, ஏன், என்ன காரணத்துக்காக என்பது அவர்களுக்கே தெரியாது.

1914, பிப்ரவரி-மே மாதங்களில்
எழுதப்பட்டது

1914, ஏப்ரல்-ஜூன் மாதங்களில்,
“ப்ரோஸ்வெஷ்சேனியே”, இதழ்கள் 4,5,6ல்
வெளியிடப்பட்டது

கையொப்பம்: வி. இல்யீன்

வி. இ. லெனின், நூல்திரட்டு,
5ம் பதிப்பு, தொகுதி 25,
பக்கங்கள் 255-320

பெரிய ருஷ்யர்களின் தேசீயப் பெருமிதம் பற்றி

சிறு தேசீய இனத்தைப் பற்றியும் தாய்நாட்டைப் பற்றியும் எவ்வளவு பேச்சும், வாதமும், கூச்சலும் இன்று காணப்படுகின்றன! இங்கிலாந்தில் மிதவாத மந்திரிகளும் தீவிரவாத மந்திரிகளும், பிரான்சில் “முற்போக்கான” பத்திரிகை எழுத்தாளர்கள் பலரும் (ஆனால் இவர்கள் பிற்போக்கான பத்திரிகை எழுத்தாளர்கள் சொல்வதை எல்லாம் பூர்ணமாக ஏற்றுக்கொள்கிறார்கள்), ருஷ்யாவில் அதிகாரபூர்வமான, காடெட், முற்போக்கான (சில நரோத்னிக்குகளும் “மார்க்ஸீயவாதிகளும்” சேர்ந்த) பேரூ ஒட்டிகளின் கும்பல்—எல்லோருமே தங்களது “தாய்நாட்டின்” விடுதலையையும் சுதந்திரத்தையும், தேசீய சுதந்திரக் கோட்பாட்டின் சிறப்பையும் ஆயிரம் ஆயிரம் விதமான சுருதிகளில் போற்றிப் புகழ்கிறார்கள். இவர்களில் கொலைகார நிக்கொலாய் ரொமானவையும், நீக்ரோக்கள், இந்தியர்கள் ஆகியோரைச் சித்திரவதை செய்பவர்களையும் கூலிக்காகத் துதிபாடுபவர்கள் என்கே, முடிகிறார்கள், தமது முட்டாள்தனத்தினாலும் மனவுறுதியின்மையினாலும் வெள்ளப் போக்கில் தம் வசமின்றி அடித்துச் செல்லப்படும் முதல்தர பிலிஸ்டைன்கள் என்கே துவங்குகின்றார்கள் என்பதை நம்மால் வேறுபடுத்திக் கண்டுபிடிக்க இயலாது. இந்த வேறுபாடு முக்கியமானது மல்ல. ஆதிக்கம் செலுத்தும் தேசீய இனங்களின் நிலப்பிரபுக்கள், முதலாளிகளின் நலன்களுடன் திடமாகப் பிணைப்புண்டிருக்கும் பரவலானதும் ஆழப்பதிந்ததுமான ஒரு சித்தாந்தப் போக்கை நாம் காண்கிறோம். இவ்வர்க்கங்களுக்குச் சாதகமான கருத்துகளைப் பிரசாரம் செய்வதற்குக் கோடி, பத்துக்கோடிக் கணக்கிலும் பணம் ஒவ்வொரு

ஆண்டும் செலவிடப்படுகிறது, மேன்ஷிக்கல் போன்ற திடமான ஷோவினிஸ்டுகளிலிருந்து தங்களது சந்தர்ப்பவாதத்தினால் அல்லது மனவுறுதியின்மையினால் ஷோவினிஸ்டுகளாகிவிட்ட பிளெஹானவ், மாஸ்லவ், ருபினோவிச், ஸ்மிர்னோவ், க்ரொப்போத்கின், பூர்த்ஸெவ் போன்றவர்கள் வரை எல்லா ஊற்றுக்கண்களிலிருந்தும் நீரைப் பெற்றுக்கொள்ளும் பெரிய அரைவை மில் இது.

இந்தச் சித்தாந்தப் போக்கைப் பற்றி பெரிய-ருஷ்ய சோஷல்-டெமாகிராட்டுகளாகிய நாமும் நமது கொள்கையை விளக்குவோம். ஐரோப்பாவின் கிழக்குக் கோடியிலும் ஆசியாவின் ஒரு பெரும்பரப்பிலும் ஆதிக்கம் செலுத்தும் தேசிய இனத்தின் பிரதிநிதிகளாகிய நாம் தேசியப் பிரச்சினையின் மாபெரும் முக்கியத்துவத்தை மறப்பது அழகல்ல; அதுவும் “சிறு தேசிய இனங்களின் சிறைச்சாலை” என்று மிகப் பொருத்தமாக அழைக்கப்படும் ஒரு நாட்டில்; ஐரோப்பாவின் கிழக்குக் கோடியிலும் ஆசியாவிலும் முதலாளித்துவமானது பல “புதிய” பெரிய, சிறிய தேசிய இனங்களுக்கு உயிரும் உணர்வும் ஊட்டி எழுப்பிக் கொண்டிருக்கும் இந்நேரத்தில்; ஐக்கியப் பிரபுக்களின் கவுன்சிலின்⁶⁹ நலன்களுக்கும், குச்சோவ்கள், கிரெஸ்தோவ்னிக்கவ்கள், தல்கருக்கவ்கள், குத்லெர்கள், ரோதிச்செவ்கள் ஆகியோரது நலன்களுக்கும் உகந்தவகையில் பல தேசியப் பிரச்சினைகளைத் “தீர்ப்பதற்கு வேண்டி” லட்சக்கணக்கான பெரிய-ருஷ்யர்களுக்கும் “அந்நியர்களையும்” ஜாரிஸ முடியாட்சியானது ஆயுதம் தந்து தயாராக வைத்திருக்கையில் அதை நாம் மறப்பது அழகல்ல.

வர்க்க உணர்வுகொண்ட பெரிய-ருஷ்யப் பாட்டாளிகளாகி⁷⁰ நமக்குத் தேசியப் பெருமிதம் அப்பாற்பட்டதா? இல்லை, நிச்சயமாக இல்லை! நாம் நமது மொழியையும் தாய் நாட்டையும் நேசிக்கிறோம், அதன் உழைக்கும் மக்களை (அதன் மொத்த மக்கட்தொகையில் இவர்கள் பத்தில் ஒன்பது பங்கு) ஜனநாயகவாதிகள், சோஷலிஸ்டுக்களின் உணர்வு பூர்வமான வாழ்க்கைத் தரத்துக்கு உயர்த்துவதற்கு நாம் நம்மால் இயன்றதனைத்தையும் செய்கிறோம். ஜாரிஸக் கொலையாளிகளும் பிரபுக்களும் முதலாளிகளும் நமது அருமையான தாய்நாட்டுக்குச் செய்யும் வன்முறைச் செயல்களையும் கொடுமையையும் அவமதிப்புகளையும் கண்டு உணரும்

பொழுது மற்றவர்களைக் காட்டிலும் அதிகமாக நாம்வேதனைப் படுகிறோம். பெரிய-ருஷ்யர்களாகிய நமது மத்தியில் இக் கொடுமைகளை எதிர்த்துப் போராடுபவர்கள் இருக்கத்தான் செய்கிறார்கள் என்பதும்; அதே நம்மிடையிலிருந்துதான் ரதீஷ்செவ், டிசம்பர்காரர்களும்⁷⁰, 1870-80 ஆண்டுகளைச் சேர்ந்த புரட்சிக்கார ராஸ்னச்சீன்தஸீயும்⁷¹, தோன்றினார்கள் என்பதும்; 1905ல் பெரிய-ருஷ்யத் தொழிலாளி வர்க்கம் ஒரு பெரும் வலிமை வாய்ந்த, வெகுஜனப் புரட்சிக் கட்சியை உருவாக்கியது என்பதும்; அதே சமயத்தில் தான் பெரிய-ருஷ்ய “முழிக்குகள்” (குடியானவர்கள்) ஜனநாயகவாதிகளாகத் தொடங்கி, மத குருமார்களையும் நிலப்பிரபுக்களையும் துரத்தியடிக்கக் கிளம்பினார்கள் என்பதும், ஆகிய இவற்றைக் கண்டு நாம் பெருமிதப்படுகிறோம்.

தமது வாழ்நாளைப் புரட்சிக்காகவே அர்ப்பணித்த பெரிய-ருஷ்ய ஜனநாயகவாதியான செர்னியேவ்ஸ்க்கிய் அரை நூற்றாண்டுக்கு முன்பு கூறியது நம் ஞாபகத்துக்கு வருகிறது. “துயரம் நிறைந்த ஒரு தேசிய இனம், அடிமைகள் வாழும் ஒரு தேசிய இனம், உச்சியிலிருந்து அடிவரை எல்லோரும் அடிமைகள்”⁷² என்றார் அவர். வெளிப்படையாகவும் மறைவாகவும் அடிமைகளாக (ஜாரிஸ முடியாட்சியின் அடிமைகளாக) இருக்கும் பெரிய-ருஷ்யர்களுக்கு இவ்வார்த்தைகளை நினைவுகூர்வது பிடிப்பதில்லை. ஆனால் நம்மைப் பொறுத்தவரை, நமது நாட்டின்மீதுள்ள உண்மையான அன்பை வெளிப்படுத்தும் வார்த்தைகள் இவை; பெரிய-ருஷ்யப் பொது ஜனங்களிடையில் புரட்சி உணர்வு இல்லையே என்ற துயரம் தோய்ந்த அன்பு அது. இந்தப் புரட்சி உணர்வு அன்று காணப்படவில்லை. இன்று அது குறைவாகக் காணப்படுகிறது, ஆனால் கட்டாயமாக நிலவுகிறது. நமது பெரிய-ருஷ்ய தேசிய இனமும் கூட ஒரு புரட்சிகரமான வர்க்கத்தை உருவாக்கியிருக்கிறது என்பதால், கொலைகாரக் கலகங்களையும், வரிசை வரிசையாகத் தூக்குமரங்களையும் கொடுஞ்சிறைகளையும், பெரும்பஞ்சங்களையும், மதகுருக்களுக்கும் ஜார்களுக்கும் நிலப்பிரபுக்களுக்கும் முதலாளிகளுக்கும் அடிமை ஊழியம் செய்வதை மட்டுமின்றி, சுதந்திரத்துக்கும் சோஷலிஸத்துக்குமான போராட்டத்தையும் பேருதாரணங்

களாக மனித இனத்துக்கு நமது தேசிய இனம்கூடத் தர முடியும் என நிரூபித்திருப்பதால் நம்முள்ளத்தில் ஒரு பெருமித உணர்வு ஊற்றெடுக்கிறது.

நம்மை ஒரு தேசியப் பெருமித உணர்வு ஆட்கொள்ளுகிறது. அதே காரணத்தினால் நாம் நமது அடிமைத்தனம் நிறைந்த கடந்த காலத்தைக் குறிப்பாக வெகுவாக வெறுக்கிறோம் (அப்பொழுதுதான் ஹங்கேரி, போலந்து, பாரசீகம், சீன ஆகியவற்றின் சுதந்திரத்தை நசுக்குவதற்காக நிலப்பிரபுக்கள் குடியானவர்களைப் போர் நடத்திச் சென்றார்கள்); அதே காரணத்தினால் அடிமைத்தனம் நிறைந்த இக்காலத்தையும் நாம் வெறுக்கிறோம். இப்பொழுது போலந்தையும் உக்ரேய்னாவையும் குரல்வளையைப் பிடித்து நெறிப்பதற்காகவும், பாரசீகத்திலும் சீனாவிலும் ஜனநாயக இயக்கத்தை நசுக்குவதற்காகவும், நமது பெரிய-ருஷ்ய தேசிய கௌரவத்துக்கு இழுக்காக விளங்கும் ரொமானவ், பப்ரீன்ஸ்கிய், புரிஷ்கேவிச் கூட்டங்களைப் பலப்படுத்துவதற்காகவும் அதே நிலப்பிரபுக்கள், முதலாளிகளின் ஆதரவுடன், நம்மைப் போர் நடத்திச் செல்கிறார்கள். ஒரு மனிதன் அடிமையாகப் பிறந்தது அவனது குற்றம் அல்ல; ஆனால் தனது விடுதலைக்குப் போராட விரும்பாதது மட்டுமின்றி, தனது அடிமைத்தனத்தை ஆதரித்து அதை அழகுபட வர்ணிக்கும் (உதாரணமாக, போலந்து, உக்ரேய்ன ஆகியவைகளின் கழுத்தை நெரிப்பது பெரிய-ருஷ்யர்களின் “தாய்நாட்டைக் காப்பதற்கும்” என்று கூறும்) ஒரு அடிமை அடிவருடி, கீழ்மகன்; அவனைக் கண்டால் நியாயமான சிற்றமும் வெறுப்பும் அருவருப்பும் நம் மனதில் எழுகின்றது.

“பிற தேசிய இனங்களை ஒடுக்குகிற எந்த ஒரு தேசிய இனமும் சுதந்திரமாயிருக்க முடியாது.”⁷³ பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் முரண்பாடுகளற்ற ஜனநாயகத்தின் மாபெரும் பிரதிநிதிகளாய் விளங்கியவர்களும், புரட்சிகரப் பாட்டாளி வர்க்கத்தின் ஆசான்களுமான மார்க்ஸ், எங்கெல்ஸின் வாக்கு இது. தேசியப் பெருமித உணர்வு நிறைந்த பெரிய-ருஷ்யத் தொழிலாளர்களாகிய நாம், என்ன நேரினும் சரியே, ஒரு கட்டற்ற, சுதந்திரமான, ஜனநாயக, குடியரசான, பெருமிதம் மிக்க பெரிய-ருஷ்யாவை விரும்புகிறோம்; சமத்துவம் என்ற

மனிதத் தன்மை மிக்க கோட்பாட்டின் அடிப்படையில்— ஒரு பெரும் தேசிய இனத்துக்கு இழக்கைத் தரும் விசேஷ உரிமைகள் என்ற நிலப்பிரபுத்துவக் கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் அல்லாமல்—அண்டை நாடுகளுடன் தனது உறவுகளை அமைத்துக்கொள்ளும் ஒரு ருஷ்யாவை நாம் விரும்புகிறோம். இதை நாம் விரும்புகிற காரணத்தினால்தான் நாம் கூறுகிறோம்: இருபதாம் நூற்றாண்டில் ஐரோப்பாவில் (ஐரோப்பாவின் கீழ்க்கோடியிலும் கூடத்தான்) “தாய்நாட்டைக் காப்பது” என்பது நமது தாய்நாட்டின் முடியாட்சியை, நிலப்பிரபுக்களை, முதலாளிகளை—நமது நாட்டின் இப்படுமோசமான எதிரிகளை எதிர்த்து எல்லாவிதமான புரட்சிகரமான முறைகளையும் உபயோகித்துப் போராடுவதன்றி வேறு விதத்தில் அது சாத்தியமில்லை. எந்தப் போரிலும் ஜாரிஸத்தின் தோல்வியை, பெரிய-ருஷ்யாவின் பத்தில் ஒன்பது குடிமக்களுக்கு ஆகக் குறைந்த தீமை என்ற வகையில், விரும்பாமல் பெரிய-ருஷ்யர்கள் “தாய்நாட்டைக் காப்பது” சாத்தியம் அல்ல என்று நாம் கூறுகிறோம். ஏனென்றால் ஜாரிஸம் பொருளாதார ரீதியிலும் அரசியல் ரீதியிலும் இந்தப் பத்தில் ஒன்பது பேரை ஒடுக்குகிறது என்பதுமட்டுமல்ல; மேலும் மற்ற தேசிய இனங்களை ஒடுக்கும்படியும், இந்த அவமானத்தை நயவஞ்சகமான, நாட்டுப்பற்று மிக்கவைபோல் தோன்றுகின்ற போலி நாட்டுப்பற்றுச் சொற்களைக் கொண்டு மூடிமறைக்கும்படியும் அவர்களுக்கு ஜாரிஸம் கற்றுக்கொடுத்து அவர்களை ஒழுக்க நெறிபிறழ்ச் செய்கிறது, இழிவுபடுத்துகிறது, மானங்கெடுக்கிறது, வேசைகள் ஆக்குகிறது. ஜாரிஸம் மட்டுமின்றி, அதனுடைய பாதுகாவலின்கீழ் மற்றொரு வரலாற்றுபூர்வமான சக்தியும் தோன்றி வலுப்பெற்றுள்ளது என்று சிலர் ஆட்சேபிக்கக்கூடும்; அதுதான் பெரிய-ருஷ்ய முதலாளித்துவம்; அது பரந்த பிரதேசங்களைப் பொருளாதார ரீதியில் ஒரே அமைப்பின் கீழ்க் கொண்டுவந்து ஒன்றுபடுத்தி ஒரு முற்போக்குச் செயலைச் செய்துவருகிறது. ஆனால் இந்த ஆட்சேபத்தை முன்வைத்து நமது சோஷல்-ஷோவினிஸ்டுகளின் போக்கிற்கு நியாயம் கற்பித்து விட முடியாது; அதற்கு மாறாக மேலும் பலமாக அவர்களுடைய போக்கு கண்டனத்துக்கே உள்ளாகிறது. இந்த சோஷல் - ஷோவினிஸ்டுகளை நாம் ஜாரிஸ - புரிஷ்கேவிச்

சோஷலிஸ்டுகள் என்று அழைக்க வேண்டும் (லஸ்ஸால் வாதிக்களை ராஜவிசுவாசமுள்ள-பிரஷ்ய சோஷலிஸ்டுகள் என்று மார்க்ஸ் அழைத்தாரல்லவா, அதைப்போல). ஆதிக்கம் வகிக்கும் பெரிய-ருஷ்யத் தேசிய இன முதலாளித்துவத்துக்குச் சாதகமாகவும் பற்பல சிறு தேசிய இனங்களுக்குப் பாதகமாகவும் இப்பிரச்சினையை வரலாறு தீர்த்துவைக்கும் என்று வைத்துக் கொள்வோம். இது ஒன்றும் நடவாதது அல்ல; ஏனெனில் மூலதனத்தின் வரலாறு முழுவதும் வன்முறை, கொள்ளை, குருதி, புன்மை ஆகியவைகளின் வரலாறுதான். எப்படி இருந்தாலும் சிறு தேசிய இனங்களை வைத்துக்காக்க வேண்டும் என்ற கொள்கையை நாம் ஆதரிக்கவில்லை; மற்ற நிலைமைகள் பொருத்தமாக இருக்குமேயானால் அதிகாரமையப் பாட்டையே நாம் நிச்சயம் ஆதரிக்கிறோம்; கூட்டாட்சி உறவுகள் என்ற குட்டி -பூர்ஷ்வா லட்சியத்தை நாம் எதிர்க்கிறோம். முதலாவதாக, நாம் வைத்துக் கொண்டதைப் போல நிலைமை இருந்தாலும்கூட, உக்ரேய்னா போன்ற தேசிய இனங்களின் கழுத்தை நெரிப்பதற்கு ரொமானவ்-பப்ரீன்ஸ்கிய்-புரிஷ்கேவிச்சுகளுக்கு ஒத்தாசை செய்வது நமது வேலையல்ல; ஜனநாயகவாதிகளின் வேலையுமல்ல (சோஷலிஸ்டுகளைப் பற்றிப் பேசவே வேண்டாம்). பிஸ்மார்க், தனக்கே உரிய ஜங்கர் முறையில், ஒரு முற்போக்கான வரலாற்றுப் பணியை ஆற்றி விட்டான். ஆனால் இதைக் காரணமாகக் கொண்டு பிஸ்மார்க்கை சோஷலிஸ்டுகள் ஆதரிப்பது சரி என்று ஒருவர் வாதிப்பாரேயானால் அவர் அருமையான “மார்க்ஸீயவாதிதான்”! மேலும், பிற தேசிய இனங்களால் ஒடுக்கப்பட்டுச் சிதறுண்டு கிடந்த ஜெர்மானியர்களை ஐக்கியப்படுத்தி, பொருளாதார வளர்ச்சிக்கு வகை செய்தான் பிஸ்மார்க். ஆனால், பெரிய-ருஷ்யாவின் பொருளாதாரச் செழிப்புக்கும் வேகமான வளர்ச்சிக்கும் தேவையானது மற்ற தேசிய இனங்களைப் பெரிய-ருஷ்யர்கள் அடக்கி ஒடுக்கி வன்முறையாக நடத்துவதிலிருந்து இந்நாடு விடுபட வேண்டும் என்பதுதான். பிஸ்மார்க்குகள் மனப்பான்மை கொண்ட உண்மை ருஷ்யர்களைக் கண்டு பரவசப்படும் நம்மவர்கள் இந்த வேற்றுமையை மறந்துவிடுகிறார்கள்.

இரண்டாவதாக, ஆதிக்கம் வகிக்கும் பெரிய ருஷ்ய தேசிய இன முதலாளித்துவத்துக்குச் சாதகமாக இப்பிரச்சி

னையை வரலாறு தீர்த்துவைக்குமேயானால் முதலாளித்துவம் தோற்றுவிக்கும் கம்யூனிஸ்ட் புரட்சியின் தலையாய இயக்கு சக்தி என்ற வகையில் பெரிய-ருஷ்யப் பாட்டாளி வர்க்கத்தின் சோஷலிஸப் பணி இன்னும் பெரியதாக இருக்கும் என்பது அதன் அடுத்த விளைவாகும். பூரண தேசிய சமத்துவம், சகோதரத்துவம் என்ற உணர்வில் தொழிலாளிகளைத் தொடர்ந்து நீண்டநாள் பயிற்றி வளர்ப்பது பாட்டாளி வர்க்கப் புரட்சிக்குத் தேவையானது. எனவே, பெரிய-ருஷ்யர்களால் ஒடுக்கப்படும் எல்லாத் தேசிய இனங்களுக்கும் பூரண சமத்துவமும் சுயநிர்ணய உரிமையும் கொடுக்கப்பட வேண்டும் என்று மிகவும் உறுதியாகவும், சிறிதும் விட்டுக் கொடுக்காமலும், தைரியமாகவும் புரட்சிகரமான முறையில் போராட வேண்டும் என்று பொதுமக்களுக்கு முறையாகப் போதிக்க வேண்டும்; பெரிய-ருஷ்யப் பாட்டாளி வர்க்கத்தின் நலன்களுக்கே இது மிகவும் தேவையானது. பெரிய-ருஷ்யர்களின் தேசியப்பெருமிதத்தின் நலன்களும்(அடிமைப்பொருளில்ல) பெரிய-ருஷ்ய (இன்னும் இதர) பாட்டாளிகளின் சோஷலிஸ நலன்களும் முற்றிலும் பொருந்தியவை, இணங்கியவைதான். நமக்கு எப்பொழுதும் முன்னுதாரணமாகத் திகழ்பவர் மார்க்ஸ்தான்; அவர் இங்கிலாந்தில் பல பத்தாண்டுகள் வாழ்ந்து, பாதி ஆங்கிலேயராக மாறி, ஆங்கிலேயத் தொழிலாளர்களின் சோஷலிஸ இயக்கத்தின் நலன்களுக்காக அயர்லாந்துக்குச் சுதந்திரமும் தேசிய விடுதலையும் கோரினார்.

நாம் பரிசீலனை செய்த இரண்டாவது அனுமான வழக்கில் பிளெஹானவ் முதலிய உள்நாட்டு சோஷல்-ஷோவினிஸ்டுகள் தங்களது நாடான சுதந்திர, ஜனநாயக பெரிய-ருஷ்யாவுக்கு மட்டுமின்றி, ருஷ்யாவின் எல்லாத் தேசிய இனங்களின் பாட்டாளி வர்க்க சகோதரத்துவத்துக்கும், அதாவது சோஷலிஸத்தின் நலன்களுக்கு துரோகம் செய்தவர்களாக இருப்பார்கள்.

“சோட்ஸியல்-டெமாகிராட்”, இதழ் 35,
1914, டிசம்பர் 12

வி.இ. லெனின், நூல்திரட்டு,
5ம் பதிப்பு, தொகுதி 26,
பக்கங்கள் 106-110

சோஷலிஸப் புரட்சியும் தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமையும்

(ஆய்வுரைகள்)

1. ஏகாதிபத்தியமும் சோஷலிஸமும் ஒடுக்கப்படும் தேசிய இனங்களின் விடுதலையும்

(ஏகாதிபத்தியம் என்பது முதலாளித்துவத்தின் வளர்ச்சியில் உச்சக்கட்டம். மிக முன்னேறிய நாடுகளில் மூலதனமானது தேசிய அரசுகளின் எல்லைக்கு அப்பாலும் விரிந்து, போட்டிக்குப் பதிலாக ஏகபோகத்தை நாட்டி, சோஷலிஸத்தை அடைவதற்கான புறநிலை முதனிலைகள் அனைத்தையும் தோற்றுவித்திருக்கிறது.) ஆகவே மேற்கு ஐரோப்பாவிலும் அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகளிலும் முதலாளித்துவ அரசாங்கங்களைக் கவிழ்த்து, பூர்ஷ்வாக்களின் உடைமைகளைப் பறிமுதல் செய்வதற்கான பாட்டாளி வர்க்கப் புரட்சிப் போராட்டம் இன்றைய நிகழ்ச்சி நிரலில் இடம்பெற்றுள்ளது. வர்க்க முரண்பாடுகளைப் பிரம்மாண்டமான அளவில் தீவிரப்படுத்துதல், பொருளாதாரத் துறையில்—டிர்ஸ்ட்டுகள், அதிக வாழ்க்கைச் செலவு மூலமும் —, அரசியல் துறையில்—ராணுவ ஆதிக்கம் வளருதல், முன்னேவிட அடிக்கடி நிகழும் போர்கள், முன்னிலும் அதிக பலம்வாய்ந்த பிற்போக்குச் சக்திகள், தேசிய ஒடுக்கல் முறையையும் காலனிக் கொள்ளையையும் மேலும் வலுப்படுத்தி விரிவுபடுத்துதல்—ஆக இரு துறைகளிலும் பொதுமக்களுடைய வாழ்க்கை நிலைமைகளை மோசமாக்கி ஏகாதிபத்தியம் பொதுமக்களை இப்போராட்டத்தை நடத்தும்படி நிர்ப்பந்திக்கிறது. வெற்றி பெற்ற சோஷலிஸம் பூரண ஜனநாயகத்தைக் கட்டாயம் ஏற்படுத்த வேண்டும்; ஆகவே தேசிய இனங்களிடையில் பூரண சமத்துவத்தை ஏற்படுத்துவதோடு நில்லாமல் ஒடுக்கப்படும் தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமை, அதாவது தடையேதுமில்லாமல் சுதந்திரமாக அரசியல் ரீதியில் பிரியும் உரிமை நிலவும்படியும்

செய்ய வேண்டும். அடிமைப்பட்ட தேசிய இனங்களை விடுதலை செய்வோம் என்றும், அவைகளுடன் கட்டுப்பாடுகளற்ற, உள்பூர்வமான ஐக்கியத்தின் அடிப்படையில்—உள்பூர்வமான ஐக்கியம் என்ற சொல் பிரியும் உரிமையில்லாவிடில் பொய்யானது — உறவுகளை அமைத்துக் கொள்வோம் என்றும் தற்போது மட்டுமின்றி, புரட்சியின் போதும் புரட்சி வெற்றிபெற்ற பின்னரும் தம் செயல்களைத்திலும் நிரூபிக்காத சோஷலிஸ்ட் கட்சிகள் சோஷலிஸத்துக்குத் துரோகம் செய்பவை ஆகும்.

ஜனநாயகம் என்பதும் அரசின் ஒருவித உருவம்தான். அரசு மறையும்பொழுது இதுவும்தான் மறைந்துபோகும்; ஆனால் இறுதி வெற்றிபெற்ற, திடமாக அமைக்கப்பட்ட சோஷலிஸத்திலிருந்து பூரண கம்யூனிஸத்துக்கு மாற்றம் நிகழும் பொழுதுதான் இது நடைபெறும்.

2. சோஷலிஸப் புரட்சியும் ஜனநாயகத்துக்கான போராட்டமும்

சோஷலிஸப் புரட்சி என்பது ஒரே ஒரு தனிச்செயல் அல்ல; ஒரு முனையிலான ஒரே ஒரு போரும் அல்ல; கூர்மையான வர்க்கச் சச்சரவுகள் கொண்ட ஒரு சகாப்தம் அது; எல்லா முனைகளிலும், அதாவது பொருளாதார, அரசியல் பிரச்சினைகள் அனைத்திலும், நடக்கும் தொடர்ச்சியான நீண்ட போராட்டங்கள் கொண்டது அது; பூர்ஷ்வா உடமைகள் பறிமுதல் செய்யப்படுவதில் தான் அப்போர்கள் முடிவுறும். ஜனநாயகத்துக்கான போராட்டமானது சோஷலிஸப் புரட்சியிலிருந்து பாட்டாளி வர்க்கத்தைத் திசை திருப்பி விடுமென்றே அல்லது அப்புரட்சியை மறைத்து, மங்கச் செய்துவிடுமென்றே கருதுவது ஒரு பெரிய தவறு. அதற்கு மாறாக, பூரண ஜனநாயகத்தைக் கையாளாத சோஷலிஸ வெற்றி எவ்வாறு இருக்க முடியாதோ அதேபோல, ஜனநாயகத்துக்காக எல்லா முனைகளிலும், முரண்பாடுகளின்றி, புரட்சிகரப் போராட்டம் நடத்தாமல் பாட்டாளி வர்க்கமானது பூர்ஷ்வாக்களின் மீது வெற்றி கொள்ளத் தன்னைத் தயார் செய்துகொள்ள முடியாது.

தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணயம் என்பது ஏகாதிபத்தியத்தின் கீழ் “செயல்பூர்வமானதல்ல” என்றோ “ஏமாற்றத் தன்மை வாய்ந்தது” என்றோ கூறி அதை ஜனநாயகச் செயல்திட்டத்தின் ஒரு பிரிவிலிருந்து நீக்கி விடுவதும் கூடப் பெரிய தவறுதான். முதலாளித்துவத்தின் கட்டமைப்புக்குள் தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமை செயல்பூர்வமானதல்ல என்ற வாதத்தை எவ்வித நிபந்தனைக்கும் உட்பட்டதல்ல என்ற பொருளாதார அர்த்தத்திலோ அல்லது நிபந்தனைக்குட்பட்டது என்ற அரசியல் அர்த்தத்திலோ புரிந்து கொள்ள முடியும்.

முதலாவது அர்த்தத்தில் எடுத்துக் கொண்டால் அது சித்தாந்தக் கண்ணோட்டத்திலிருந்து அடிப்படைத் தவறு எனது. முதன் முதலாக, அந்த அர்த்தத்தில் உழைப்புப் பணம் அல்லது நெருக்கடிகளை ஒழித்தல் முதலியன முதலாளித்துவத்தின் கீழ் செயல்பூர்வமானவை அல்ல. தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணயமும் அதே மாதிரி செயல்பூர்வமானது அல்ல என்பது முழுக்க முழுக்கத் தவறு. இரண்டாவதாக, இந்தப் பொருளில் “செயல்பூர்வமானது அல்ல” என்ற வாதத்தை மறுப்பதற்கு 1905ல் ஸ்வீடனிலிருந்து நார்வே பிரிந்ததே, அந்த ஒரு உதாரணமே போதும். மூன்றாவதாக, ஜெர்மனி, பிரிட்டன் போன்ற அரசுகளுக்கு இடையிலான அரசியல் உறவுகளிலும் போர்த் தந்திரமுறைகளிலும் சிறு மாறுதல்கள் ஏற்பட்டால்கூட போலந்து, இந்தியா முதலிய நாடுகள் இன்றோ நானையோ புதிய அரசுகளாக உருவாவது “செயல்பூர்வமானதாக” ஆகிவிடக்கூடும் என்பதை மறுப்பது மடமை ஆகும். நான்காவதாக, விரிந்து பரவத் துடித்துக் கொண்டிருக்கும் நிதி மூலதனமானது எந்த ஒரு நாட்டினுடையவும், “சுயேச்சையான” நாட்டினதுங்கூட, மிகச் சதந்திரமான ஜனநாயக, குடியரசு அரசாங்கத்தையும், அதன் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட அதிகாரிகளையும் “சதந்திரமாக” விலைகொடுத்து வாங்கவோ அல்லது கைக் கூலி கொடுத்து வசப்படுத்தவோ முடியும். அரசியல் ஜனநாயகத் துறையில் எந்தவிதமான சீர்திருத்தங்களையும் செய்வதன் மூலம் நிதி மூலதனத்தின் ஆதிக்கத்தை, பொதுவாக மூலதனத்தின் ஆதிக்கத்தை, அகற்றிவிட முடியாது; சுயநிர்ணயம் என்பது முழுமையாகவும் பிரத்தியேகமாகவும் இத்துறையைச் சேர்ந்தது. அரசியல்

ஜனநாயகம் முன்னேவிடச் சுதந்திரமானதும், பரவலானதும் தெளிவானதுமான ஒடுக்கல்முறை, வர்க்கப் போராட்டம் ஆகியவற்றின் ஒரு வடிவம் என்னும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது என்ற உண்மையை நிதி மூலதனத்தின் ஆதிக்கம் சிறிதும் சிதைப்பதில்லை. எனவே முதலாளித்துவத்தின் கீழ் அரசியல் ஜனநாயகத்துக்கான ஒரு கோரிக்கை, பொருளாதார ரீதியில் “செயல்பூர்வமற்றது” என்று கூறும் வாதங்கள் அனைத்தையும் சுருக்கினால் அவை முதலாளித்துவத்தின் பொதுவான, அடிப்படை உறவுகளையும் மொத்தத்தில் அரசியல் ஜனநாயகத்தையும் சித்தாந்த ரீதியில் தவறாக வரையறை செய்வதாகின்றன.

இரண்டாவது அர்த்தத்தில் கூறப்படும் கூற்றானது முற்றுப்பெறாமலும் சரியாயில்லாததாகவும் இருக்கிறது. இதற்குக் காரணம், தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமை மட்டுமின்றி, அரசியல் ஜனநாயகத்துக்கான எல்லா அடிப்படைக் கோரிக்கைகளுமே ஏகாதிபத்தியத்தின் கீழ் ஓரளவுக்குத்தான் “செயல்பூர்வமானவை”; அதுவும் ஒரு முழுமையற்ற திரிந்த முறையில், விதிவிலக்கு என்ற வகையில் (உதாரணம்: 1905ல் ஸ்வீடனிலிருந்து நர்வே பிரிந்தது) மட்டுமே அவை “செயல்பூர்வமானவை”. காலனிகள் உடனடியாக, விடுதலைபெற வேண்டும் என்று எல்லாப் புரட்சிகர சோஷல்-டெமாகிராட்டுகளும் கோருகிறார்களே அது கூட, தொடர்ச்சியான புரட்சிகள் இல்லாமல் முதலாளித்துவத்தின்கீழ் “செயல்பூர்வமற்றதுதான்”. ஆனால் இதைக் காரணமாகக் கொண்டு சோஷல்-டெமாகிராட்டுகள் தங்களது இக்கோரிக்கைகள் அனைத்துக்காகவும் உடனடியாக, மிகவும் உறுதியாகப் போராடுவதை விட்டுவிட வேண்டும் என்பதல்ல—அப்படி விட்டுவிடுவதானது பூர்ஷ்வாக்களின், பிற்போக்கின் நோக்கத்தை ஈடேற்றுவதாகும். ஆனால் அதற்கு மாறாக, இக்கோரிக்கைகளை முறையாக வகுத்து புரட்சிகரமான முறையில்—சீர்திருத்தவாத முறையில் அல்லாமல்—அவைகளை நிறைவேற்றுவது அவசியம் என்றாகின்றது. பூர்ஷ்வாக்களின் சட்டமுறை வரம்புக்குள் நாம் கட்டுண்டு விடக்கூடாது, அவற்றை உடைத்தெறிய வேண்டும்; பாராளுமன்றத்தில் வாய்ச்சொல் கண்டனத்தோடு, உரைகள் நிகழ்த்துவதோடு திருப்தி அடைந்துவிடக் கூடாது; பொது

மக்களைத் செயலூக்கம் உள்ள போராட்டங்களில் ஈடுபடும் படி ஈர்க்க வேண்டும்; ஒவ்வொரு அடிப்படை ஜனநாயகக் கோரிக்கையையும் ஊட்டிவளர்த்து, விரிவாக்கி வர வேண்டும்; பூர்ஷ்வாக்களின் மீது நேரடியான பாட்டாளி வர்க்கத் தாக்குதல்வரை, அதாவது பூர்ஷ்வாக்களின் உடமைகளைப் பறிமுதல் செய்யும் சோஷலிஸ்ட் புரட்சிவரை இது நடைபெற வேண்டும். ஒரு பெரிய வேலைநிறுத்தம், அல்லது தெரு ஆர்ப்பாட்டம், அல்லது பட்டினிக் கலகம், அல்லது ராணுவ எழுச்சி, அல்லது காலனிப் புரட்சி ஆகிய எந்த ஒரு காரணத்தாலும் சோஷலிஸ்ட் புரட்சி வெடித்தெழலாம் என்பதுமட்டுமல்ல; ட்ரெய்புஸ் வழக்கு⁷⁴, ஸாபெர்ன் சம்பவம்⁷⁵, ஒரு ஒடுக்கப்படும் தேசிய இனம் பிரிந்து போவது பற்றிய பொது வாக்கெடுப்பு போன்ற அரசியல் நெருக்கடிகளாலும் கூட அது வெடித்தெழலாம்.

ஏகாதிபத்தியத்தின்கீழ் தேசிய ஒடுக்கல்முறை அதிகமாக இருக்கிறது என்பதற்காக, தேசிய இனங்கள் பிரிந்து செல்லும் உரிமைக்கான போராட்டத்தை—இதைக் “கற்பனை ரீதியானது” என்கிறார்கள் பூர்ஷ்வாக்கள்—சோஷல்டெமாகிராட்டுகள் நிராகரித்துவிடக் கூடாது; அதற்கு மாறாக இத்துறையில் எழும் பூசல்களையும் கூடக் கொழுக்கொழும்பாகப் பற்றிக்கொண்டு, பூர்ஷ்வாக்களுக்கெதிரான பொது ஜன நடவடிக்கைகளுக்கும், புரட்சிகரத் தாக்குதல்களுக்கும் தயாராக வேண்டும்.

3. சுயநிர்ணய உரிமையின் முக்கியத்துவமும் கூட்டாட்சியுடன் அதன் உறவும்

தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமை என்பது பிரத்தியேகமாக அரசியல் ரீதியில் சுயேச்சை பெறும் உரிமையை, ஒடுக்கும் தேசிய இனத்திலிருந்து அரசியல் ரீதியில் சுதந்திரமாக எவ்வித நிபந்தனையும் தடையும் இல்லாமல் பிரிந்து போகும் உரிமையைக் குறிக்கிறது. ஸ்தூலமாக, அரசியல் ஜனநாயகம் என்ற இந்தக் கோரிக்கையின் உட்பொருள், பிரிந்து போவதற்காகக் கிளர்ச்சி செய்ய முழுச் சுதந்திரம் இருக்க வேண்டும் என்பதும், பிரிந்துபோகும் தேசிய இனத்

தின் பொதுவாக்கெடுப்பு மூலமாகப் பிரிந்து போவது பற்றிய முடிவைமேற் கொள்ள வேண்டும் என்பதும் தான். எனவே இந்தக் கோரிக்கையும், பிரிய வேண்டும், துண்டாக வேண்டும், சிறு அரசுகள் அமைய வேண்டும் என்ற கோரிக்கையும் ஒன்றல்ல; எல்லாத்தேசிய ஒடுக்கலுக்கும் எதிராக இடைவிடாத, ஒத்தியைந்த போராட்ட உணர்வை மட்டுமே அது உள்ளடக்கியுள்ளது. ஒரு ஜனநாயக அரசமைப்பு பரிபூர்ணமாகப் பிரிந்துபோகும் சுதந்திரத்தை எவ்வளவுக்கெவ்வளவு அதிகமாக அளித்திருக்கிறதோ, அவ்வளவுக்கெவ்வளவு குறைவாக, குறைந்த ஆர்வத்துடன் இவ்விருப்பம் எழுப்பப்படும்; ஏனென்றால் பொருளாதார முன்னேற்றம், பொது மக்களது நலன்கள் என்ற இரு நோக்கு நிலைகளினின்று பார்த்தாலும் பெரிய அரசுகளில் மறுக்க முடியாத அனுகூலங்கள் இருக்கின்றன; மேலும், முதலாளித்துவத்தின் வளர்ச்சியோடு இந்த அனுகூலங்களும் அதிகரிக்கின்றன. சுயநிர்ணய உரிமையை ஏற்றுக்கொள்வதும், ஒரு கோட்பாடு என்ற முறையில் கூட்டாட்சியை ஏற்றுக்கொள்வதும் ஒன்று ஆகாது. ஒருவர் அக்கோட்பாட்டைத் தீவிரமாக எதிர்ப்பவராகவும், ஜனநாயக மையப்பாட்டை ஆதரிப்பவராகவும் இருக்கலாம்; ஆயினும், பூரண ஜனநாயக மையப்பாட்டை அடையும் ஒரே வழி என்ற முறையில் தேசிய இனங்களின் ஏற்றத் தாழ்வுகளைவிடக் கூட்டாட்சியை நல்லதென்று விரும்பலாம். இதே கண்ணோட்டத்துடன் தான் மையப்பாட்டு வாதியான மார்க்ஸ், ஆங்கிலேயர்கள் அயர்லாந்தை வன்முறையில் அடிமைப்படுத்தி வைத்திருந்ததைவிட அயர்லாந்தும் இங்கிலாந்தும் சேர்ந்த ஒரு கூட்டாட்சிகூடத் தேவலை என்று கருதினார்.⁷⁶

மனித சமுதாயம் சின்னஞ்சிறு அரசுகளாகப் பிரிந்து, பலவகைத் தேசிய இனங்களாகத் தனித்து வாழ்வதை முடிவுக்குக் கொண்டுவருவதும், அவைகளிடையில் பரஸ்பர நல்லுறவை மீண்டும் ஏற்படுத்துவதும் மட்டும் சோஷலிஸத்தின் நோக்கமல்ல. அவைகளை ஒன்றோடொன்று இரண்டறக் கலக்கச் செய்வதும் அதன் நோக்கமாகும். இந்த நோக்கத்தை அடைவதற்காகத்தான் நாம் இரண்டு காரியங்களைச் செய்ய வேண்டும். ஒரு புறம், ‘‘கலாச்சார-தேசியச் சுயநிர்வாகம்’’⁷⁷ என்பதைப் பற்றி ரென்னெர், ஓட்டோ பெளவர் ஆகியவர்களது கருத்தின் பிற்போக்குத் தன்மையை மக்களுக்கு

விளக்குதல்; மறுபுறம், ஒடுக்கும் தேசிய இனங்களிலுள்ள சோஷலிஸ்டுகளில் வெளிவேஷத்தையும் கோழைத்தனத்தையும் விசேஷமாகக் கவனித்துக் கொண்டு பொதுவான தெளிவற்ற சொற்றொடர்களில்ல, அர்த்தமற்ற வாய்விச்சுகளில்ல, சோஷலிஸத்தை அடைந்த பின்னர் கவனிக்க வேண்டிய பிரச்சினை என்று அதை “ஒதுக்கி வைத்துவிடும்” முறையிலல்ல, தெளிவாகவும், கூர்மையாகவும் வரையப்பட்ட அரசியல் செயல்திட்டத்தில் ஒடுக்கப்பட்ட தேசிய இனங்களின் விடுதலையைக் கோரவேண்டும். எவ்வாறு ஒடுக்கப்படும் வர்க்கத்தின் சர்வாதிகாரம் என்ற இடைநிலைக் காலத்திற்குப் பிறகுதான் வர்க்கங்களை மனித சமுதாயம் ஒழிக்க முடியுமோ அதேபோல, ஒடுக்கப்படும் எல்லாத் தேசிய இனங்களுக்கும் முழு விடுதலை என்ற—அதாவது, பிரிந்து போவது என்றால் அதற்குத் தடையேதும் இல்லை, சுதந்திரம் உண்டு என்ற—இடைநிலைக் காலத்துக்குப் பிறகுதான் தேசிய இனங்கள் தவிர்க்க முடியாத வகையில் ஒன்றுபடுவது, இரண்டறக்கலத்தல் என்ற நிலையை அடையமுடியும்.

4. தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணயப் பிரச்சினையைப் பாட்டாளி வர்க்கப் புரட்சிக் கண்ணோட்டத்தில் எடுத்துரைத்தல்

தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணயக் கோரிக்கையை மட்டுமின்றி, நமது குறைந்தபட்ச ஜனநாயகச் செயல்திட்டத்தின் எல்லா அம்சங்களையும்கூடக் குட்டி பூர்ஷ்வாக்கள் நீண்ட காலத்திற்கு முன்பே, பதினேழுமாம், பதினெட்டாம் நூற்றாண்டுகளிலேயே எழுப்பியிருக்கிறார்கள். ஆனால் இன்றுவரை கற்பனை ரீதியான முறையில்தான் அவைகளை எல்லாம் எழுப்பி வந்தார்கள்; ஏனென்றால் வர்க்கப் போராட்டத்தையும், ஜனநாயகத்தின் கீழ் அது தீவிரமடைதலையும் அவர்கள் காணத் தவறுகிறார்கள்; “அமைதியான” முதலாளித்துவத்தில் அவர்கள் நம்பிக்கை வைத்திருக்கிறார்கள். ஏகாதிபத்தியத்தின் கீழ் சம அந்தஸ்துடைய தேசிய இனங்கள் அமைதியான

முறையில் ஐக்கியமுறுதல் என்ற கற்பனாவாதம் இதுதான். இந்தக் கற்பனாவாதம் மக்களை ஏமாற்றுகிறது; காவுத்ஸ்கியின் சீடர்களால் ஆதரிக்கப்படுகிறது. இந்தக் குட்டி பூர்ஷ்வா, சந்தர்ப்பவாதக் கற்பனாவாதத்துக்கு எதிராக, ஏகாதிபத்தியத்தின்கீழ் உலகானது ஒடுக்கும் தேசிய இனங்கள், ஒடுக்கப்படும் தேசிய இனங்கள் என்று பிரிக்கப்படுவது அடிப்படையானது, கவனிக்கத்தக்க முக்கியம் வாய்ந்தது, தவிர்க்க முடியாதது என்ற கூற்றை சோஷல்-டெமாகிரஸியின் செயல்திட்டம் எடுத்துரைக்க வேண்டும்.

பிறநாடுகளைக் கைப்பற்றி இணைத்துக் கொள்வதற்கெதிராகவும், பொதுப்படையாகத் தேசிய இனங்களின் சம அந்தஸ்துக்கு ஆதரவாகவும் சாத்துவீகவாதி பூர்ஷ்வாக்களால் வழக்கமாகத் திரும்பத் திரும்பச் சொல்லப்படும் பொதுவான அதே சொற்களை ஒடுக்கும் தேசிய இனங்களின் பாட்டாளி வர்க்கம் தானும் கூறுவதுடன் நின்றுவிடக்கூடாது. தேசிய ஒடுக்கலின் அடிப்படையில் ஏற்படுத்தப்பட்ட ஒரு அரசின் எல்லைகளைப் பற்றிய பிரச்சினையில்—ஏகாதிபத்திய பூர்ஷ்வாக்களுக்கு இப்பிரச்சினையானது மிகவும் “கசப்பானது”—பாட்டாளி வர்க்கம் மெளனமாயிருக்க முடியாது. ஒரு அரசின் எல்லைகட்குள் ஒடுக்கப்படும் தேசிய இனங்கள் பலவந்தமாகப் பிடித்து நீடித்து வைத்துக்கொண்டிருக்கப்படுவதற்கு எதிராகப் பாட்டாளி வர்க்கம் போராட வேண்டும்; அதாவது சுயநிர்ணய உரிமைக்காகப் போராட வேண்டும். “தங்களது” தேசிய இனத்தினால் ஒடுக்கப்படும் காலனிகளுக்கும் தேசிய இனங்களுக்கும் அரசியல்ரீதியில் பிரிந்துபோகும் சுதந்திரம் தரப்படவேண்டும் என்று பாட்டாளிகள் கோரவேண்டும். இல்லாவிட்டால் பாட்டாளி வர்க்கச் சர்வதேசியம் என்பது வெற்று வார்த்தை; ஒடுக்கப்படும் தேசிய இனத்தின் தொழிலாளர்கட்கும் ஒடுக்கும் தேசிய இனத்தின் தொழிலாளர்கட்கும் இடையில் பரஸ்பர நம்பிக்கையோ அல்லது வர்க்க ஒருமைப்பாடோ அப்பொழுது சாத்தியமில்லை; சீர்திருத்தவாதிகளும் காவுத்ஸ்கிவாதிகளும் சுயநிர்ணயத்தை ஆதரித்து, அதேசமயத்தில் “தமது சொந்த” தேசிய இனத்தினால் ஒடுக்கப்பட்டு, “தம்முடைய சொந்த” அரசுக்குள் பலவந்தமாகப் பிடித்து வைத்திருக்கப்படும் தேசிய இனங்களைப் பற்றி மெளனமாக இருக்கிறார்கள் அல்லவா? இந்த

மனிதர்களின் வெளிவேடமும் அப்பொழுது கலைக்கப்படாமல் இருந்துவிடும்.

மற்றொரு பக்கத்தில் ஒடுக்கப்படும் தேசிய இனத்தின் தொழிலாளர்களுக்கும் ஒடுக்கும் தேசிய இனத்தின் தொழிலாளர்களுக்கும் இடையிலான முழுமையான, நிபந்தனைகளற்ற ஐக்கியத்தை — ஸ்தாபன ரீதியிலான ஐக்கியம் உட்பட— ஆதரித்துக் காத்து, நடைமுறைச் செயல்படுத்துவது ஒடுக்கப்படும் தேசிய இனத்தைச் சேர்ந்த சோஷலிஸ்டுகள் குறிப்பாகச் செய்ய வேண்டியது. இதைச் செய்யாமல், பாட்டாளி வர்க்கத்தின் சுயேச்சையான கொள்கையை ஆதரித்துக் காப்பது சாத்தியமில்லை; பூர்ஷ்வாக்களின் எல்லாவிதமான சூழ்ச்சிகளையும், துரோகத்தையும், ஏமாற்றுவித்தைகளையும் எதிர்த்து மற்ற நாடுகளின் பாட்டாளி வர்க்கத்துடன் தங்களது வர்க்க ஒருமைப்பாட்டை ஆதரித்துக் காப்பதும் சாத்தியமில்லை. தொழிலாளர்களை ஏமாற்றுவதற்காகத் தேசியவிடுதலை என்ற கோஷத்தை ஒடுக்கப்படும் தேசிய இனங்களின் பூர்ஷ்வாக்கள் விடாப்பிடியாக உபயோகித்து வருகிறார்கள்; ஆதிக்கம் செலுத்தும் தேசிய இனத்தின் பூர்ஷ்வாக்களுடன் பிற்போக்குத் தனமான ஒப்பந்தங்களைச் செய்து கொள்வதற்காகத் தங்களது உள்விவகாரக் கொள்கையில் இக்கோஷங்களை அவர்கள் பயன்படுத்துகிறார்கள் (உதாரணமாக: யூதர்களையும் உக்ரேனியர்களையும் ஒடுக்குவதற்காக ஆஸ்திரியாவிலும் ருஷ்யாவிலும் உள்ள போலந்துக்காரர்கள் பிற்போக்குடன் ஒப்பந்தம் செய்து கொள்கிறார்கள்); தங்களது அயல்நாட்டுக் கொள்கையில், தங்களது கொள்கைத் திட்டங்களை நிறைவேற்றிக் கொள்வதற்காகப் போட்டி ஏகாதிபத்திய அரசுகளுள் ஒன்றுடன் ஒப்பந்தம் செய்துகொள்ள அவர்கள் முயல்கிறார்கள் (சிறு பால்கன் அரசுகளின் கொள்கைப் போக்கு, முதலியன).

ஒரு ஏகாதிபத்திய நாட்டுக்கெதிரானதொரு தேசியவிடுதலைப் போராட்டத்தை இன்னொரு ‘‘பெரிய’’ வல்லரசு தனது சொந்த ஏகாதிபத்திய நோக்கங்களுக்காகக் குறிப்பிட்ட சூழ்நிலைகளில் பயன்படுத்திக் கொள்ளக்கூடும். இதனால் சோஷல்டெமாகிராட்டுகள் தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமையை அங்கீகரிக்க மறுக்க மாட்டார்கள். இதேபோல அரசியல் ஏமாற்றுக்காகவும் நிதிக் கொள்ளைக்காகவும் பல சமயங்

களில் பூர்ஷ்வாக்கள் குடியரசுக் கோஷங்களைப் பயன்படுத்துகிறார்கள் (உதாரணம்: லத்தீன் நாடுகளில்). ஆனால் இதற்காக சோஷல்-டெமாகிராட்டுகள் தங்களது குடியரசுக் கொள்கையை விட்டுவிடப் போவதில்லை.*

5. தேசியப் பிரச்சினைபற்றி மார்க்ஸியமும் புருதோனிஸமும்

விதிவிலக்கின்றி ஒவ்வொரு ஜனநாயகக் கோரிக்கையும் சார்பற்ற தனித்த வெளியீடு அல்ல, நிலப்பிரபுத்துவத்துக் கெதிராக பூர்ஷ்வாக்களால் தலைமை தாங்கி நடத்தப்படும் பொதுமக்கள் போராட்டத்தின் வரலாற்று ரீதியான வெளியீடே என்று குட்டிபூர்ஷ்வா ஜனநாயகவாதிகளுக்கு மாறாக மார்க்ஸ் கருதினார். இக்கோரிக்கைகள் அனைத்துமே விதிவிலக்கின்றி, குறித்த சூழ்நிலைகளில், தொழிலாளர்களை ஏமாற்றுவதற்காக பூர்ஷ்வாக்களின் கருவிகளாகப் பயன்பட முடியும், பயன்பட்டிருக்கின்றன. இவ்விஷயத்தில்

*“தாய்நாட்டைப் பாதுகாப்பது” என்பது இதனின்றி விளையக்கூடும் என்ற காரணத்தைக் கொண்டு சுயநிர்ணய உரிமையை மறுப்பது நகைக்கத் தக்கது என்பது சொல்லாமலே விளங்கும். “தாய்நாட்டைப் பாதுகாப்பதைச்” சரியென்று சாதிப்பதற்கென, 1914-16ம் ஆண்டுகாலத்து சோஷல்-ஷோவினிஸ்டுகள் ஜனநாயகக் கோரிக்கைகளைப் பற்றியும் (உதாரணமாக, குடியரசுக் கொள்கைப் பற்றி) தேசிய ஒடுக்கலுக்கெதிரான எப்போராட்டத்தையும் வகுப்பது பற்றியும் பேசும் பொழுதெல்லாம் அதே உரிமையுடன், அதாவது அதேபோன்று விளையாட்டாகப் பேசுகின்றனர். தனிப்பட்ட ஒவ்வொரு போரின் ஸ்தூலமான வரலாற்றுச் சிறப்பியல்புகளைப் பகுத்தாய்ந்தே மார்க்ஸீயமானது ஐரோப்பாவில் நடைபெற்ற மாபெரும் பிரெஞ்சுப் புரட்சி அல்லது காரிபாட்டியின் போர்கள் போன்றவை தாயகத்தைப் பாதுகாப்பதை நோக்கமாகக் கொண்டவை என்றும், 1914-16ம் ஆண்டுகளின் ஏகாதிபத்திய யுத்தம் தாயகத்தின் பாதுகாப்பை நோக்கமாகக் கொள்ளவில்லை என்றும் முடிவு செய்கிறதே அன்றி எந்த ஒரு “பொதுக் கோட்பாட்டையோ” அல்லது ஒரு செயல்திட்டத்தின் எந்த ஒரு அம்சத்தையோ கொண்டு இவ்வாறு முடிவு செய்யவில்லை.

அரசியல் ஜனநாயகத்தின் கோரிக்கைகளில் ஒன்றை— குறிப்பாக, தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணயத்தை—தனிப்பட்டதாக எடுத்துக்கொண்டு, மற்றவைகளுக்கு எதிரானதாக அதை வைப்பது தத்துவ ரீதியிலே அடிப்படையான தவறாகும். நடைமுறையில், பாட்டாளி வர்க்கமானது ஜனநாயகக் கோரிக்கைகளுக்கான—குடியரசு ஒன்றை நிறுவவேண்டும் என்ற கோரிக்கையையும் விலக்காதபடியாக—தனது போராட்டத்தை, பூர்ஷ்வாக்களைக் கவிழ்ப்பதற்கான தனது புரட்சிப் போராட்டத்துக்குக் கீழ்ப்பட்டதாக வைத்துக் கொண்டால்தான் அது தனது சுயேச்சையைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள முடியும்.

“சமுதாயப் புரட்சி என்ற பெயரில்” தேசியப் பிரச்சினைகளை “மறுத்தார்கள்” புரூதோன்வாதிகள். ஆனால் அதற்கு மாறாக மறுபுறத்தில் மார்க்ஸ், முன்னேறிய நாடுகளில் பாட்டாளி வர்க்கப் போராட்டத்தின் நலன்களை முதலில் கருத்தில் கொண்டு, பிற தேசிய இனங்களை ஒடுக்குகின்ற எந்த ஒரு தேசிய இனமும் சுதந்திரமாயிருக்க முடியாது⁷⁸ என்ற அடிப்படையான சர்வதேசிய, சோஷலிஸ்டிக் கோட்பாட்டுக்கு முதலிடம் தந்தார். ஜெர்மனியில் வெற்றிவாகை குடிய ஜனநாயகம் ஜெர்மானியர்களால் ஒடுக்கப்படும் தேசிய இனங்களுக்கு விடுதலை அளிக்கும் பிரகடனம் செய்து அவ்விடுதலையை அளிக்கவேண்டும் என்று 1848ல் மார்க்ஸ் கோரினார்; ஜெர்மன் தொழிலாளர்களின் புரட்சி இயக்கத்தின் நலன்களைக் கருத்தில் கொண்டு அவர் இவ்வாறு கோரினார். அதே போல ஆங்கிலேயத் தொழிலாளர்களின் புரட்சிப் போராட்டத்தின் நலன்களைக் கருத்தில் கொண்டு, இங்கிலாந்திலிருந்து அயர்லாந்து பிரியவேண்டும் என்று 1869ல் மார்க்ஸ் கோரினார்; ஆனாலும் “பிரிவுக்குப் பிறகு ஒருவேளை கூட்டாட்சி ஏற்படலாம்”⁷⁹ என்று அத்துடன் கூறினார். இந்தக் கோரிக்கையை முன்வைத்துத்தான் மார்க்ஸ் ஆங்கிலேயத் தொழிலாளர்களுக்கு சர்வதேசிய உணர்வை உண்மையில் ஊட்டி வந்தார். இம்முறையில்தான் அவர் சந்தர்ப்பவாதிகளையும், பூர்ஷ்வா சீர்திருத்தவாதத்தையும் எதிர்த்து இந்த வரலாற்றுப் பணிக்குப் புரட்சித் தீர்வு ஒன்றைக் காட்ட முடிந்தது. அரைநூற்றாண்டு ஆகியும், இச்சந்தர்ப்பவாதிகளும் பூர்ஷ்வா சீர்திருத்தவாதமும் இன்றுங்கூட ஐரிஷ் “சீர்திருத்தத்தை”

நிறைவேற்றவில்லை. சிறு தேசிய இனங்களுக்குப் பிரிந்து செல்லும் உரிமை என்பது கற்பனை ரீதியானது, சாத்தியமற்றது என்றும், பொருளாதாரக் குவிவுமட்டுமின்றி அரசியல் குவிவும்கூட முற்போக்கானது என்றும் முதலாளித்துவத்தின் ஆதரவாளர்கள் கூச்சலிடுகிறார்கள்; இதற்கு மாறாக, இந்தக் குவிவு எப்பொழுது ஏகாதிபத்தியம் அல்லாத குவிவாக இருக்கிறதோ அப்பொழுது முற்போக்கானது என்றும், எல்லா நாடுகளையும் சேர்ந்த பாட்டாளி வர்க்கங்கள் தாங்களே விரும்பி ஒன்றிணைவதன் மூலம்தான் தேசிய இனங்கள் ஒன்றுபடுதலைக் கொண்டுவர வேண்டுமென்றி பலாத்காரத்தினால் அல்ல என்றும் இம்முறையில்தான் மார்க்ஸால் வாதிக்க முடிந்தது. தேசிய இனங்களின் சமத்துவம், சுயநிர்ணயம் ஆகியவற்றை ஏற்றுக்கொள்வது பற்றிக் கபடம் நிறைந்த வெறும் பேச்சோடு சிலர் நின்று விடுகிறார்கள்; இதற்கு மாறாக, தேசியப் பிரச்சினைகளையும்கூட புரட்சி நடவடிக்கையினால் பொதுமக்கள் தீர்த்து விடமுடியும் என்று இம்முறையில் மார்க்ஸ் எடுத்துக் காட்டினார். 1914-16ம் ஆண்டுகளின் ஏகாதிபத்தியப் போரின் விளைவாகவும் அதனால் சந்தர்ப்பவாதிகள், காவுத்ஸ்கிவாதிகளின் கபட வாதங்கள் அம்பலமாகியதன் விளைவாகவும் மார்க்ஸின் கொள்கை மிகவும் சரியானது என்பதும் இன்று பிற தேசிய இனங்களை ஒடுக்குபவைகளாகத் திகழும் எல்லா முன்னேறிய நாடுகளுக்கும் இக் கொள்கை முன்னுதாரணமாக விளங்க வேண்டும் என்பதும் தெள்ளத் தெளிவாக உறுதியாயின.*

*சில மக்களின் தேசிய இயக்கத்தை, உதாரணமாக 1848 செக் மக்களின் இயக்கத்தை, மார்க்ஸ் எதிர்த்தார். சமீபத்தில் ஜெர்மன் ஷோவினிஸ்டாகிய லென்ச் என்பவர் *Die Glocke*⁸⁰ பத்திரிகையின் இதழ்கள் 8, 9ல் இதைச் சுட்டிக்காட்டி, மார்க்ஸியத்தின் நோக்கு நிலையிலிருந்து தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணயத்தை அங்கீகரிக்க வேண்டியதன் அவசியத்தை மறுத்தார். ஆனால் இது சரியல்ல; ஏனென்றால், 1848ல் “பிற்போக்குத் தேசிய இனங்களையும்” புரட்சிகர ஜனநாயகத் தேசிய இனங்களையும் வித்தியாசப்படுத்துவதற்குத் தேவையான வரலாற்று, அரசியல் காரணங்கள் இருந்தன. மார்க்ஸ் முதலில் கூறப்பட்ட தேசிய இனங்களைக் கண்டனம் செய்து, பிந்தியவைகளை ஆதரித்தது சரியே.⁸¹ சுயநிர்ணய உரிமையானது ஜனநாயகக் கோரிக்கைகளுள்

6. தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணயம் சம்பந்தமாக மூன்றுவித நாடுகள்

இது சம்பந்தமாக, நாடுகளை மூன்று முக்கிய விதங்களாகப் பிரிக்க வேண்டும்.

முதலாவது, மேற்கு ஐரோப்பிய முன்னேறிய, முதலாளித்துவ நாடுகளும் அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகளும். இந்நாடுகளில் பூர்ஷ்வா-முற்போக்குத் தேசிய இயக்கங்கள் நெடுநாட்களுக்கு முன்பே முடிவுக்கு வந்துவிட்டன. இந்த “மாபெரும்” தேசிய இனங்கள் ஒவ்வொன்றும் காலனிகளிலும் தனது நாட்டிலும் உள்ள மற்ற தேசிய இனங்களை ஒடுக்குகிறது. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் அயர்லாந்து சம்பந்தமாக ஆங்கிலேயப் பாட்டாளி வர்க்கத்தின் கடமைகள் என்னவோ, அவையே இந்த ஆளும் தேசிய இனங்களின் பாட்டாளி வர்க்கத்தின் கடமைகளும் ஆகும்.*

ஒன்று; ஜனநாயகத்தின் பொதுவான நலன்களுக்கு அது கீழ்ப்பட்டதாக இருக்கும். 1848லும் அதற்கடுத்த ஆண்டுகளிலும் ஜாரிலத்தை எதிர்த்துப் போராடுவதில் தான் இந்தப் பொதுவான நலன்கள் அடங்கியிருந்தன.

* 1914-16ம் ஆண்டுகளின் யுத்தத்திலிருந்து ஒதுங்கி நின்ற சிறிய அரசுகள் சிலவற்றில்—உதாரணமாக, ஹாலாந்திலும் ஸ்விட்ஸர்லாந்திலும்—பூர்ஷ்வா வர்க்கமானது—“தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணயம்” என்ற கோஷத்தை அதிகம் உபயோகித்து ஏகாதிபத்திய யுத்தத்தில் பங்கு கொள்வது நியாயமானது என்று சாதிக்கப் பயன்படுத்துகிறது. அத்தகைய நாடுகளின் சோஷல்-டெமாகிராட்டுகள் சுயநிர்ணயத்தையே நிராகரிக்கும்படித் தூண்டிய நோக்கங்களில் இதுவும் ஒன்று. ஏகாதிபத்திய யுத்தத்தில் “தாய்நாட்டைப் பாதுகாப்பது” என்பதை நிராகரிக்கும் சரியான பாட்டாளி வர்க்கக் கொள்கை தவறான வாதங்களைக் கொண்டு ஆதரிக்கப்படுகிறது. இதன் விளைவு: சித்தாந்த ரீதியில் மார்க்ஸீயத்தில் ஒரு திரிபு ஏற்பட்டு விடுகிறது; நடைமுறையில் இது ஒரு தனிவகையான சிறு தேசிய இனக்குறுகிய மனப்பான்மைக்கு இட்டுச் செல்கிறது; “ஆதிக்கம் வகிக்கும்” தேசிய இனங்களால் அடிமைப்படுத்தப்பட்டிருக்கும் தேசிய இனங்களின் கோடிக்கணக்கான மக்களை மறக்கும்படி நேர்கிறது. தோழர் ஹோர்ட்டர் தனது “ஏகாதிபத்தியம், போர், சோஷல்-டெமாகிரஸி” என்ற மிகச் சிறந்த துண்டுப் பிரசுரத்தில்

இரண்டாவது, கிழக்கு ஐரோப்பா: ஆஸ்திரியா, பால்கன் நாடுகள், குறிப்பாக ருஷ்யா. இங்கு இருபதாம் நூற்றாண்டு தான் குறிப்பிடத் தக்க வகையில் பூர்ஷ்வா-ஜனநாயகத் தேசிய இயக்கங்களை வளர்த்து, தேசியப் போராட்டத்தைத் தீவிரப்படுத்தியது. இந்நாடுகளின் பாட்டாளி வர்க்கமானது தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமைக்கு ஆதரவாகப் போராடுவதன் வாயிலாக அன்றி அது தனது கடமைகளை—தனது நாட்டின் பூர்ஷ்வா-ஜனநாயகச் சீரமைப்பு நிறைவு எய்துவதற்கும், மற்ற நாடுகளின் சோஷலிஸப் புரட்சிக்கு உதவுவதற்கும் ஆன தனது கடமைகளை—நிறைவேற்ற முடியாது. இது சம்பந்தமாக மிகவும் கடினமான, மிகவும் முக்கியமான கடமையானது, ஒடுக்கும் தேசிய இனங்களின் தொழிலாளர்களது வர்க்கப் போராட்டத்தை ஒடுக்கப்படும் தேசிய இனங்களின் தொழிலாளர்களது போராட்டத்துடன் ஐக்கியப்படுத்துதல்தான்.

முன்றாவது, சீனா, பாரசீகம், துருக்கி போன்ற அரைக்காலனி நாடுகளும் இதர காலனி நாடுகளும். இவைகளின் மொத்த மக்கட்தொகை 100 கோடி. இந்நாடுகளில் பூர்ஷ்வா-ஜனநாயக இயக்கங்கள் இப்பொழுதுதான் தொடங்கியுள்ளன; அல்லது அவை முடிவு பெற இன்னும் நெடுநாட்கள் பிடிக்கும். இக்காலனி நாடுகள் நஷ்ட ஈடு ஒன்றுமின்றி உடனடியாக நிபந்தனைகளின்றி விடுதலை பெறவேண்டுமென்று சோஷலிஸ்டுகள் கோரவேண்டும்—அரசியல் ரீதியில் இக்கோரிக்கையானது சுயநிர்ணய உரிமையை ஏற்றுக் கொள்வது தானையொழிய, வேறில்லை. அது மட்டுமல்லாமல், இந்நாடுகளில் தேசிய விடுதலைக்கான பூர்ஷ்வா-ஜனநாயக இயக்கங்களின் அதிகப் புரட்சிகரச் சக்திகளுக்கு உறுதியான முறையில் ஆதரவு நல்கவேண்டும்; தங்களை ஒடுக்கும் ஏகாதிபத்திய

தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணயக் கோட்பாட்டைத் தவறாக நிராகரிக்கிறார். ஆனால், டச்சு இந்தியத் தீவுகளுக்கு “அரசியல், தேசிய சுதந்திரம்” உடனடியாகத் தரப்பட வேண்டும் என்று அவர் கோரி, இக்கோரிக்கையை முன்வைத்து அதற்காகப் போராட மறுக்கும் டச்சு சந்தர்ப்பவாதிகளை அம்பலப்படுத்துகையில் அதைச் செயல்முறையில் சரியாகக் கையாளுகிறார்.

அரசுகளுக்கு எதிரான அவைகளின் கிளர்ச்சிக்கு—அல்லது புரட்சிப் போர் ஒன்று இருந்தால் அப்போருக்கு—உதவ வேண்டும்.

7. சோஷல்-ஷோவினிஸமும் தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணயமும்

ஏகாதிபத்திய சகாப்தமும் 1914-16ம் ஆண்டுகளின் யுத்தமும் முன்னேறிய நாடுகளின் ஷோவினிஸத்துக்கும் தேசியவாதத்துக்கும் எதிராகப் போராட வேண்டும் என்று விசேஷமாக வலியுறுத்துகின்றன. தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணயப் பிரச்சினை பற்றி சோஷல்-ஷோவினிஸ்டுகள் மத்தியில்—“தாய்நாட்டின் பாதுகாப்பு” என்ற கோட்பாட்டைப் பயன்படுத்தி இந்த யுத்தத்தின் ஏகாதிபத்திய, பிற்போக்குத் தன்மையை மூடி மறைக்கும் சந்தர்ப்பவாதிகள், காவுத்ஸ்கிவாதிகள் ஆகியவர்களின் மத்தியில்—இரண்டு முக்கியமான போக்குகள் காணப்படுகின்றன.

ஒரு பக்கத்தில், பூர்ஷ்வாக்களின் பகிரங்க ஊழியர்களை நாம் காண்கிறோம்; ஏகாதிபத்தியமும் அரசியல் குவிவும் முற்போக்கானவை என்று சாக்குப் போக்குச் சொல்லி, பிறநாடுகளைக் கைப்பற்றி இணைத்துக்கொள்வதை இவர்கள் ஆதரித்துப் பேசுகிறார்கள்; சுயநிர்ணய உரிமை என்பது கற்பனை ரீதியானது, மாயக்காட்சி போன்றது, குட்டிபூர்ஷ்வாத் தன்மை கொண்டது என்றெல்லாம் கூறி, அதை அங்கீகரிக்க மறுக்கிறார்கள். ஜெர்மனியில் குரொவ், பர்ஷூஸ், தீவிர சந்தர்ப்பவாதிகள் ஆகியோரும், இங்கிலாந்தில் சில பேபியன்களும்⁸² தொழிற்சங்கத் தலைவர்களும், ருஷ்யாவில் லெஸ்கோவ்ஸ்க்கிய், லீப்மன், யுர்க்கேவிச் முதலிய சந்தர்ப்பவாதிகளும் இவ்வகையைச் சேர்ந்தவர்கள்தான்.

மறு பக்கத்தில், காவுத்ஸ்கிவாதிகளை நாம் காண்கிறோம். வன்டெர்வேல்டேயும், ரெனெடேலும், பிரிட்டனையும் பிரான்சையும் சேர்ந்த பல சமாதானப் பிரியர்களும், இன்னும் பலரும் இவ்வகையினர்தாம். முதல்வகை ஆட்களுடன் ஐக்கியத்தை இவர்கள் விரும்புகிறார்கள்; நடைமுறையில் அவர்களுடன் இவர்கள் ஒருமை கொண்டிருக்கிறார்கள்; சுயநிர்ணய

உரிமையை வெறும் வார்த்தைகளில் கபடத்துடன் இவர்கள் ஆதரிக்கிறார்கள்; அரசியல் ரீதியில் தனியே பிரிந்து போவதை “அமிதமானது” (“zu viel verlangt”: 1915, மே 21ந் தேதி *Die Neue Zeit*ல்* Kautsky) என்று இவர்கள் கருதுகிறார்கள்; குறிப்பாக ஒடுக்கும் தேசிய இனங்களின் சோஷலிஸ்டுகள் புரட்சிகரமான செயல்தந்திரங்களை மேற்கொள்வதன் அவசியத்தை இவர்கள் ஆதரிக்கவில்லை; அதற்கு மாறாக அவர்களது புரட்சிக் கடமைகளை மூடிமூப்பி, அவர்களது சந்தர்ப்பவாதத்துக்குச் சாக்குப் போக்கு சொல்லி, அவர்கள் மக்களை ஏய்ப்பதை எளிதாக்குகிறார்கள்; தங்கள் ஆட்சிக்குள் உரிமைகளற்ற தேசிய இனங்களைப் பலவந்தமாகப் பிடித்து வைத்திருக்கும் அரசுகளின் எல்லைக்கோடுகள் பற்றிய பிரச்சினையே விவாதிக்க மறுக்கிறார்கள்.

இரு வகையினருமே ஒரே அளவில் சந்தர்ப்பவாதிகள் தான்; அவர்கள் மார்க்ஸீயத்தைக் களங்கப்படுத்துகிறார்கள்; அயர்லாந்தை உதாரணமாகக் கூறி மார்க்ஸ் விளக்கிய செயல்தந்திரத்தின் சித்தாந்த முக்கியத்துவத்தையும் நடைமுறை அவசரத்தையும் புரிந்துகொள்ளும் திறனை, அவர்கள் அறவே இழந்துவிட்டார்கள்.

பிறநாடுகளைக் கைப்பற்றி இணைத்துக்கொள்ளும் பிரச்சினையானது இந்த யுத்தம் சம்பந்தமாக விசேஷ அவசரம் பெற்று விட்டது. ஆனால் பிறநாடுகளைக் கைப்பற்றி இணைத்துக்கொள்ளுதல் என்றால் என்ன? பிற நாடுகளைக் கைப்பற்றி இணைத்துக் கொள்வதை எதிர்த்து ஆட்சேபிப்பதானது தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணயத்தை ஏற்றுக்கொள்வதாகிறது அல்லது தற்பொழுதைய நிலைமையை ஆதரித்துப் பேசும் சாத்துவிகவாதிகளின் வாய்ச்சொல்லின் அடிப்படையில் அமைந்து, எவ்வித வன்முறையையும்—புரட்சிகரமான வன்முறையையும்கூட—எதிர்ப்பதாகிறது என்பதைக் காண்பது மிகவும் எளிது. அத்தகைய வாய்ச்சொல் தவறானது; மார்க்ஸீயத்துக்குப் பொருந்தாதது.

*“புதிய காலத்தில்” காவுத்ஸ்கி.—பதிப்பாசிரியர்கள்.

8. அடுத்துவரும் காலத்தில் பாட்டாளி வர்க்கத்தின் ஸ்தூலமான கடமைகள்

சோஷலிஸப் புரட்சியானது இன்னும் வெகு சீக்கிரத்தில் தொடங்கலாம். அப்பொழுது ஆட்சியினைக் கைப்பற்றுதல், பாங்குகளைப் பறிமுதல் செய்தல், முதலிய பல சர்வாதிகார நடவடிக்கைகள் ஆகிய உடனடிப் பணிகள் பாட்டாளி வர்க்கத்தை எதிர்நோக்கி நிற்கும். அச்சமயத்தில் பூர்ஷ்வாக் கள்—அதிலும் குறிப்பாக பேபியன், காவுத்ஸ்க்கிவாத வகையைச் சேர்ந்த அறிவுஜீவிகள்—ஒரு வரம்புக்குப்பட்ட ஜனநாயக நோக்கங்களை மட்டும் புரட்சியினுள் புகுத்தி அதைப் பிரிவுபடுத்தவும், தடை செய்யவும் முயல்வார்கள். பூர்ஷ்வாக்களின் அதிகாரத்தின் அடிப்படைகளைப் பாட்டாளி வர்க்கம் தகர்க்க ஆரம்பிக்கும்பொழுது நிலவும் நிலைமைகளில் எல்லாவிதப் பரிசுத்த ஜனநாயகக் கோரிக்கைகளும் ஓரளவுக்குப் புரட்சியைத் தடை செய்வதாக இயங்கக் கூடும். ஆயினும், எல்லா ஒடுக்கப்படும் மக்களுக்கும் விடுதலைப் பிரகடனம் செய்து, அளிக்க வேண்டியது (அதாவது, அவர்களுடைய சுயநிர்ணய உரிமை) சோஷலிஸப் புரட்சியில் மிகமிக உடனடித் தேவை ஆகும். ஜெர்மனியில் 1848ல் அல்லது ருஷ்யாவில் 1905ல் பூர்ஷ்வா-ஜனநாயகப் புரட்சி வெற்றி பெறுவதற்கு அது எவ்வாறு உடனடித் தேவை வாய்ந்ததாக விளங்கியதோ அதே போலத்தான் சோஷலிஸப் புரட்சியின் பொழுதும் விளங்கும்.

சோஷலிஸப் புரட்சி தொடங்குவதற்கு இன்னும் ஐந்து, பத்து அல்லது அதற்கும் அதிகமான வருடங்கள் பிடிக்கலாம். இக்காலத்தில், சோஷலிஸ்ட் ஷோவினிஸ்டுகளும் சந்தர்ப்பவாதிகளும் தொழிலாளர் கட்சியில் சேர்ந்திருப்பதே இயலாததாகவும், 1914-16ல் அவர்கள் வெற்றி பெற்றது போல் இனி வெற்றி பெற முடியாததாகவும் செய்யக்கூடிய வகையில் உணர்வூட்டும் விதத்தில் தமது பொதுமக்களிடம் புரட்சிகரமான போதனை செய்ய வேண்டிய காலம் இது. நாட்டுக் காலனிகளுக்கும் அயர்லாந்துக்கும் பிரிந்துபோகும் உரிமை வேண்டும் என்று கோராத பிரிட்டிஷ் சோஷலிஸ்டுகள்; காலனிகளுக்கும், அல்ஸேஸ், டென்மார்க், போலந்து மக்களுக்கும் பிரிந்துபோகும் உரிமை வேண்டும் என்று கோராத,

தேசிய ஒடுக்கல் முறைக்கெதிராகப் போராடுவதற்காகத் தமது புரட்சிப் பிரசாரத்தையும் புரட்சிகர வெகுஜன இயக்கத்தையும் நேரடியாகப் பயன்படுத்தாத ஜெர்மன் சோஷலிஸ்டுகள், ஸாபெர்ன் சம்பவம் போன்றவற்றைப் பயன்படுத்தி ஒடுக்கும் தேசிய இனத்தைச் சேர்ந்த பாட்டாளி மக்களிடையே இரகசியப் பிரசாரத்தைப் பரவலாக நடத்தவும், வீதி ஆர்ப்பாட்ட ஊர்வலங்களையும் புரட்சிகர வெகுஜன நடவடிக்கைகளையும் மேற்கொள்ளவும் தவறுகிற ஜெர்மன் சோஷலிஸ்டுகள்; பின்லாந்து, போலந்து, உக்ரேய்னா முதலியவைகளுக்குப் பிரியும் உரிமை தரப்பட வேண்டுமென்று கோராத ருஷ்ய சோஷலிஸ்டுகள் ஆகியோர் ஷோவினிஸ்டுகளாகவும் இரத்தக்கறை படிந்து அழுக்கடைந்த ஏகாதிபத்திய முடியாட்சிகள், ஏகாதிபத்தியப் பூர்ஷ்வாக்கள் ஆகியோரின் ஏவலர்களாகவும் நடந்துகொள்கிறார்கள் என்று சோஷலிஸ்டுகள் பொது மக்களுக்கு விளக்கிக் கூறவேண்டும்.

9. சுயநிர்ணயத்தின்பால் ருஷ்ய, போலிஷ் சோஷல்-டெமாகிராட்டுகளும், இரண்டாவது இண்டர்நேஷனலும் கடைப்பிடிக்கும் போக்கு

சுயநிர்ணயப் பிரச்சினைபற்றி ருஷ்யாவின் புரட்சிகர சோஷல்-டெமாகிராட்டுகளுக்கும் போலிஷ் சோஷல்-டெமாகிராட்டுகளுக்கும் இடையிலான வேற்றுமைகள் 1903 லேயே, ரு. சோ. டெ. தொ. கட்சியின் செயல்திட்டத்தை அங்கீகரித்த காங்கிரசிலேயே வெளிப்படையாகத் தோன்றி விட்டன—அக்காங்கிரசில் தான் போலிஷ் சோஷல்-டெமாகிராட்டுகளது பிரதிநிதிகள் ஆட்சேபித்தபோதிலும் தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமையைக் கூறும் 9வது பாரா செயல்திட்டத்தில் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டது. அப்பொழுதிருந்து இன்றுவரை ஒரு சந்தர்ப்பத்தில்கூட, செயல்திட்டத்திலிருந்து 9வது பாராவை நீக்கிவிட வேண்டும், அல்லது அதற்குப் பதிலாக வேறொரு வாசகத்தைப் புகுத்தவேண்டும் என்ற தங்கள் யோசனையை தமது கட்சியின்

பெயரால் போலிஷ் சோஷல்-டெமாகிராட்டுகள் திருப்பிக் கூறியது கிடையாது.

ருஷ்யாவில் ஒடுக்கப்படும் தேசிய இனங்களின் மக்கட் தொகை மொத்த மக்கட்தொகையில் 57 சதவிகிதம், அல்லது 10 கோடிக்கு மேல்; நாட்டின் எல்லைப் பிராந்தியங்களில் தான் பெரும்பாலும் அத்தேசிய இனங்கள் வசிக்கின்றன; அத்தேசிய இனங்களில் சில, பெரிய-ருஷ்யர்களைக் காட்டிலும் கூட கலாச்சாரத்தில் உயர்ந்தவை; ருஷ்யாவின் அரசியல் முறையில் அதன் அநாகரிக, மத்தியகாலக் குணம்சங்கள் விசேஷமாகக் காணப்படுகின்றன; அந்நாட்டில் பூர்ஷ்வா-ஜனநாயகப் புரட்சி இன்னும் நிறைவு பெறவில்லை—அத்தகைய ருஷ்யாவில் ஜாரிஸத்தினால் ஒடுக்கப்படும் தேசிய இனங்கள் தங்கு தடையின்றி சுதந்திரமாகப் பிரிந்துபோகும் உரிமையை ஏற்றுக்கொள்வது சோஷல்-டெமாகிராட்டுகளுக்கு நிபந்தனையின்றிக் கட்டாயமானது; அவர்களுடைய ஜனநாயக சோஷலிஸ நோக்கங்கள் நிறைவேறுவதற்கு அது தனிப்பட்ட கடமையாகிறது. 1912 ஜனவரியில் மீண்டும் நிறுவப்பட்ட நமது கட்சி, 1913ல் நிறைவேற்றிய ஒரு தீர்மானத்தின்⁸³ மூலம் சுயநிர்ணய உரிமையை மீண்டும் வலியுறுத்தி, மேலே கூறப்பட்ட அதே ஸ்தூலமான பொருளில் விளக்கியது. 1914-16ல் பூர்ஷ்வாக்கள் மத்தியிலும் சந்தர்ப்பவாத சோஷலிஸ்டுகளின் (ருபனோவிச், பிளெஹானவ், “நாஷே தேலோ”⁸⁴ வகையற) மத்தியிலும் தலைவிரித்தாடிய பெரிய -ருஷ்ய ஷோவினிஸமானது இக்கோரிக்கையை நாம் இன்னும் அதிகமாக வலியுறுத்துவதற்கும், அதை ஏற்க மறுப்பவர்கள் நடைமுறையில் பெரிய-ருஷ்ய ஷோவினிஸத்துக்கும் ஜாரிஸத்துக்கும் ஆதரவு தருகிறார்கள் என்ற உண்மையை உணர்ந்து கொள்வதற்கும் வேண்டிய சந்தர்ப்பத்தை நமக்கு அளித்திருக்கிறது. சுயநிர்ணய உரிமைக் கெதிரான அத்தகைய நடவடிக்கைகளுக்கு நம் கட்சி சிறிதும் பொறுப்பேற்க அழுத்தந்திருத்தமாக மறுக்கிறது என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறது.

தேசியப் பிரச்சினைபற்றி போலிஷ் சோஷல்-டெமாகிராட்டுகளின் நிலையை விளக்கக்கூடிய சமீபத்திய அறிக்கையில் (ஸிம்மெர்வால்ட் மகாநாட்டில்⁸⁵ போலிஷ் சோஷல்-டெமாகிராட்டுகளின் அறிவிப்பு) கீழ்வரும் கருத்துகள் அடங்கியிருக்கின்றன:

நஷ்ட ஈடுபற்றி வரப்போகிற சூதாட்டத்தில் பிணையங்கள் என்ற முறையில் “போலிஷ் பிராந்தியங்களை” ஜெர்மன் அரசாங்கமும் மற்ற அரசாங்கங்களும் கருதுவதை அந்த அறிவிப்பு கண்டனம் செய்கிறது; இவ்வரசாங்கங்கள் “போலிஷ் மக்கள் தங்களது விதியைத் தாங்களே தீர்மானித்துக் கொள்வதைப் பறிக்கின்றன” என்று அது கூறுகிறது. “ஒரு முழுநாடு திரும்ப வெட்டப்பட்டு, துண்டு துண்டாக விநியோகம் செய்யப்படுவதை எதிர்த்துப் போலிஷ் சோஷல்-டெமாகிரஸி தனது ஆட்சேபத்தைத் தீர்மானமாகவும் ஆழ்ந்த முறையிலும் தெரிவித்துக் கொள்கிறது”.... “ஒடுக்கப்பட்ட மக்களை விடுதலை செய்யும் பொறுப்பை” ஹோஹென்ட்லொல்லர்ன் வமிசத்திடம் ஒப்படைத்துவிட்ட சோஷலிஸ்டுகளை அது தாக்குகிறது. சர்வதேசப் புரட்சிகரப் பாட்டாளி வர்க்கம் நடத்தப்போகிற இந்தப் போராட்டத்தில், சோஷலிஸ்ட் போராட்டத்தில், பங்கு கொண்டால்தான் “தேசிய ஒடுக்கல் முறை என்ற தளைகள் அறுபடும், எல்லாவகையான அந்நிய ஆட்சி முறையும் ஒழியும், பல்வேறு மக்களின் ஐக்கியக்கூட்டில் சம அந்தஸ்துடைய ஒரு அங்கம் என்ற வகையில் போலிஷ் மக்கள் எல்லாத் துறைகளிலும் கட்டுப்பாடுகளின்றி முன்னேற வழி திறக்கும்” என்ற தனது திடநம்பிக்கையை அது வெளியிடுகிறது. “போலந்து மக்களுக்கு” யுத்தமானது “இரு வகையில் சகோதரக்கொலை” என்பதையும் அந்த அறிவிப்பு ஏற்கின்றது. (சர்வதேச சோஷலிஸ்ட் கமிஷனின் அறிக்கை, இதழ் 2, அக்டோபர் 27, 1915, பக்கம் 15; “இன்டர்நேஷனலும் யுத்தமும்” என்ற கட்டுரைத் திரட்டு, பக்கம் 97ல், ருஷ்யா மொழிபெயர்ப்பைக் காணலாம்.)

இந்த அடிப்படைக் கருத்துக்கள் தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமையை ஏற்றுக் கொள்வதிலிருந்து சராம் சத்தில் வேறுபடவில்லை; இரண்டாவது இன்டர்நேஷனலின் பெரும்பான்மையான செயல்திட்டங்கள், தீர்மானங்கள் ஆகியவைகளைக் காட்டிலும் இவை அதிகத் தெளிவில்லாமலும், அரசியல் கூற்றுக்களில் உறுதியில்லாமலும் இருக்கின்றன என்பது அவற்றின் குறை. திட்டவட்டமான அரசியல் கூற்றுகள் என்ற முறையில் இக்கருத்துகளை வெளியிடவும், முதலாளித்துவ அமைப்புக்கோ அல்லது சோஷலிஸ்ட் அமைப்புக்கு மட்டுமோ இக்கருத்துகளைப் பொருந்தவைப்

பது என்பதை வரையறை செய்யவும் முயன்றால், தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணயத்தை மறுப்பதில் போலிஷ் சோஷல்-டெமாகிராட்டுகள் செய்யும் தவறு இன்னும் தெளிவாக விளங்கும்.

தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணயத்தை ஏற்றுக்கொண்ட 1896ம் ஆண்டின் லண்டன் சர்வதேச சோஷலிஸ்டுக் காங்கிரசின் தீர்மானத்தில் மேற்கூறப்பட்ட ஆய்வுரைகளின் அடிப்படையில் கீழ்வருவனவற்றைச் சுட்டிக்காட்டும் அம்சங்களும் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட வேண்டும்: (1) ஏகாதிபத்தியத்தின் கீழ் இக்கோரிக்கையின் விசேஷ அவசரத்தன்மை; (2) அரசியல் ஜனநாயகத்தின் எல்லாக் கோரிக்கைகளின், விவாதிக்கப்படும் பிரச்சினை உள்ளிட்டு, அரசியல் சம்பிரதாயத் தன்மையும் வர்க்க உள்ளடக்கமும்; (3) ஒடுக்கும் தேசிய இனங்களின் சோஷல்-டெமாகிராட்டுகளின் ஸ்தூலமான கடமைகளையும் ஒடுக்கப்படும் தேசிய இனங்களின் சோஷல்-டெமாகிராட்டுகளின் ஸ்தூலமான கடமைகளையும் வெவ்வேறானவை என்று வேறுபடுத்தி அறிய வேண்டியதன் அவசியம்; (4) சந்தர்ப்பவாதிகளும் காவுத்ஸ்கிவாதிகளும் சுயநிர்ணயத்தை முன்னுக்குப் பின் முரணான முறையில், வெறும் வார்த்தைகளில் ஏற்றுக்கொள்வது, எனவே அரசியல் முக்கியத்துவத்தில் பார்ப்பின் அது வெறும் வேடம், கபடம்; (5) “தங்களது சொந்த” தேசிய இனங்களால் ஒடுக்கப்படும் காலனி நாடுகளுக்கும் தேசிய இனங்களுக்கும் பிரிந்து போகும் உரிமை வேண்டும் என்று கோராத சோஷல்-டெமாகிராட்டுகள், குறிப்பாக ஆதிக்கம் வகிக்கும் தேசிய இனங்களைச் சேர்ந்த (பெரிய-ருஷ்ய, ஆங்கிலோ-அமெரிக்க, ஜெர்மானிய, பிரெஞ்சு, இத்தாலிய, ஜப்பானிய முதலிய) சோஷல்-டெமாகிராட்டுகள் உண்மையில் ஷோவினிஸ்டுகளை ஒத்தவர்களே; (6) பூர்ஷ்வா அரசாங்கங்களைக் கவிழ்ப்பதற்கும் சோஷலிஸத்தை அடைவதற்குமான புரட்சிகர வெகுஜனப் போராட்டத்துக்கு இந்தக் கோரிக்கைக்கான போராட்டத்தையும் அரசியல் ஜனநாயகத்தின் எல்லா அடிப்படைக் கோரிக்கைகளுக்குமான போராட்டத்தையும் நேரடியாகக் கீழ்ப்பட்டவைகளாக்க வேண்டியதன் அவசியம்.

சிறு தேசிய இனங்களின் கண்ணோட்டத்தை, குறிப்பாக, தேசியவாதக் கோஷங்களால் மக்களை ஏமாற்றும் போலிஷ்

பூர்ஷ்வாக்களை எதிர்த்துப் போராடுகின்ற காரணத்தினால் சுயநிர்ணயத்தையே தவறான முறையில் மறுக்கும் போலிஷ் சோஷல்-டெமாகிராட்டுகளின் கண்ணோட்டத்தை இன்டர் நேஷனலில் புகுத்துவது சித்தாந்த ரீதியான தவறாகும்; இது மார்க்ஸீயத்தை விட்டுவிட்டு புரூதோனிஸத்தை ஏற்றுக் கொள்வதாகும்; நடைமுறையில், ஆதிக்கம் வகிக்கும் தேசிய இனங்களின் மிகவும் ஆபத்தான ஷோவினிஸத்தையும் சந்தர்ப்பவாதத்தையும் நம்மையும்றியாமல் ஆதரிப்பதாகும்.

ரு. சோ. டெ. தொ. கட்சியின் மத்தியப் பத்திரிகையான
“சோட்ஸியல்-டெமாகிராட்டின்” ஆசிரியர் குழு

பிற்சேர்க்கை. *Die Neue Zeit* பத்திரிகையின் இப்பொழுது வெளிவந்த 1916, மார்ச் 3ந் தேதி இதழில் காவுத்ஸ்கி படுமோசமான ஜெர்மன் ஷோவினிஸத்தின் பிரதிநிதியாகிய ஆயுஸ்டெர்லிட்ஸின் நட்பைக் கிறிஸ்துவச் சமரச உணர்வுடன் வெளிப்படையாகவே நாடுகிறார். அந்த இதழில் காவுத்ஸ்கி ஹாப்ஸ்பர்க் மன்னர்களின் ஆஸ்திரியாவிலுள்ள ஒடுக்கப்படும் தேசிய இனங்களுக்குப் பிரிந்து போகும் சுதந்திரத்தை மறுக்கிறார். ஆனால் ருஷ்யப் போலந்துக்குப் பிரியும் உரிமை வேண்டும் என்பதை ஏற்றுக்கொள்கிறார் — ஹிண்டன் பர்க்குக்கும் இரண்டாம் வில்ஹெல்முக்கும் குற்றேவல் செய்வதற்காக காவுத்ஸ்கிவாதத்தின் சுய உருவம் அம்பலப்படுவது இதை விடச் சிறப்பாக இருந்திருக்கலாம் என்று யாரும் நினைத்திருக்க முடியாது!

1916 ஜனவரி-பிப்ரவரியில் எழுதப்பட்டது

1916 ஏப்ரலில், *Vorbote*, இதழ் 2ல்
அச்சிடப்பட்டது

1916 அக்டோபரில்

“ஸ்போர்னிக் சோட்ஸியல்-டெமாகிராட்டா”,
இதழ் 1ல், ருஷ்ய மொழியில்
அச்சிடப்பட்டது

வி. இ. லெனின், நூல்திரட்டு,
5ம் பதிப்பு, தொகுதி 27,
பக்கங்கள் 252-266

சுயநிர்ணயம் பற்றிய விவாதத்தின் தொகுப்பு

ஸிம்மெர்வால்ட் இடதுசாரியினரின் மார்க்ஸீயப் பத்திரிகையாகிய “முன்லோடி” (*Vorboite*,⁸⁶ இதழ் 2, 1916 ஏப்ரல்), இதழ் 2ல் தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணயத்துக்கு ஆதரவாகவும் எதிராகவும் ஆய்வுரைகள் பிரசுரிக்கப்பட்டுள்ளன; நமது மத்தியச் செய்தித்தாளான “சோட்னியல்-டெமாகிராட்”⁸⁷ ஆசிரியர் குழுவும் போலிஷ் சோஷல்-டெமாகிரடிக் எதிர்க்கட்சியின் பத்திரிகையான “கஸேட்டா ரபோட்னிச்சாவின்”⁸⁸ ஆசிரியர் குழுவும் கையொப்பமிட்ட ஆய்வுரைகள் இவை. இந்நூலின் முன்பக்கங்களில் முன்னதன் மறு பதிப்பையும்*, பின்னதன் மொழிபெயர்ப்பையும் வாசகர்கள் படித்திருப்பார்கள். சர்வதேச அரங்கில் இவ்வளவு விரிவாக இந்தப் பிரச்சினை எடுத்துரைக்கப்படுவது அநேகமாக இதுதான் முதல்தடவை—1896 லண்டன் சர்வதேச சோஷலிஸ்ட் காங்கிரசுக்கு முன், இன்றைக்கு இருபது ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் 1895-96ல் ஜெர்மன் மார்க்ஸீயப் பத்திரிகையான *Die Neue Zeit* என்பதில் நடந்த விவாதத்தில் மூன்று வெவ்வேறு கருத்துகளைப் பிரதிபலித்த ரோஸா லுக்ஸம்பர்கும், கார்ல் காவுத்ஸ்கியும், போலிஷ் “சுயேச்சையினரும்” (போலந்தின் சுயேச்சைக்காகப் போராடுவோர், போலிஷ் சோஷலிஸ்ட் கட்சி) போலந்து சம்பந்தமாக மட்டுமே இப்பிரச்சினையை எழுப்பினர்.⁸⁹ நமக்குத் தெரிந்தவரை, அதற்குப் பிறகு சுயநிர்ணயப் பிரச்சினையானது டச்சுக்காரர்களாலும் போலந்துக்காரர்களாலும் மட்டுமே முறையாக விவாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இன்று மிகவும்

* பார்க்க: இந்நூலின் பக்கங்கள் 173-194.—பதிப்பாசிரியர்கள்.

அவசரம் வாய்ந்து விளங்கும் இப்பிரச்சினையைப் பற்றிய விவாதத்தை பிரிட்டிஷ்காரர்கள், அமெரிக்கர்கள், பிரெஞ்சுக்காரர்கள், ஜெர்மானியர்கள், இத்தாலியர்கள் ஆகியோரின் மத்தியில் பரப்பி விவாதத்தை வளர்ப்பதில் “முன்னோடி” வெற்றிபெறும் என்று நாம் நம்புவோமாக. “தங்களது சொந்த” அரசாங்கங்களை நேரடியாக ஆதரிக்கும் பிளெஹானவர்களும் டாவீடுகளும் மற்றையோரும், சந்தர்ப்பவாதத்தை மறைவாக ஆதரிக்கும் காவுத்ஸ்கிவாதிகளும் (அக்ஸெல்ரோத், மார்த்தவ், ச்ஹெயீத்ஸே முதலியோரும்)—அதிகாரபூர்வமான சோஷலிஸத்தின் பிரதிநிதிகளாக விளங்கும் இவ்விரு சாராரும்—இப்பிரச்சினை பற்றி எண்ணற்ற பொய்களைப் பேசியிருக்கிறார்கள்; இதனால், ஒரு பக்கம் இப்பிரச்சினையைப் பற்றி மௌனம் சாதித்து, அதைத் தட்டிக்கழிக்கும் முயற்சிகள் நீண்ட காலம் நடைபெறும்; மறு பக்கம், இந்தச் “சாபக்கேடான பிரச்சினைகளுக்கு” “நேரடியான பதில்கள்” வேண்டுமென்று தொழிலாளர்கள் கோருவார்கள். இது தவிர்க்க முடியாதது. வெளிநாடுகளின் சோஷலிஸ்டுகளுக்கிடையில் காணப்படும் வெவ்வேறு போக்குகளுக்கிடையிலான போராட்டத்தைப் பற்றி உரிய காலத்தில் நமது வாசகர்களுக்கு நாம் சொல்ல முயலுவோம்.

இந்தப் பிரச்சினை, ருஷ்ய சோஷல்-டெமாகிராட்டுகளாகிய நமக்கு விசேஷ முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது, 1903லும் 1913லும் நடந்த விவாதத்தின்⁹⁰ தொடர்ச்சி அது; இந்த யுத்தத்தின்பொழுது நமது கட்சி அங்கத்தினர்கள் சிலரின் கருத்து ஊசலாட்டங்களுக்கு இது காரணமாய் விளங்கியுள்ளது. க்வஸ்தியோவ் அல்லது ஷோவினிஸத் தொழிலாளர்களின் பெருந்தலைவர்களான மார்த்தவ், ச்ஹெயீத்ஸே போன்றவர்கள் இவ்விஷயத்தின் சாராம்சத்தைத் தட்டிக்கழிக்க முயன்றபொழுது செய்த ஏமாற்றுத் தந்திரங்களினால் இவ் ஊசலாட்டங்கள் மேலும் தீவிரப்பட்டுள்ளன. ஆகவே, சர்வதேச அரங்கில் தொடங்கியிருக்கும் இவ்விவாதத்தின் முதல் முடிவுகளை மட்டுமாவது தொகுத்துக் கூறுவது மிகவும் அவசியம்.

மார்க்ஸீயம், புருதோனிஸம் போன்ற சிலவற்றைப் பற்றிய நமது விவாதங்களுக்கு நமது போலந்துத் தோழர்

கள் நமக்கு நேரடிப் பதில் கொடுத்திருக்கிறார்கள் என்பதை மேற்கூறிய ஆய்வுக் கட்டுரைகளிலிருந்து தெரிந்துகொள்ளலாம். எனினும் அவர்கள் பெரும்பாலும் நேரடிபதில் தரவில்லை; நம்முடையவைகளுக்கு எதிராகத் தங்களது வலிந்து கூறுதல்களை எழுப்பி சுற்றுமுகமாகத்தான் பதிலளிக்கிறார்கள். அவர்களது நேர்முகமான பதில்களையும் சுற்றுமுகமான பதில்களையும் இப்பொழுது ஆராய்வோம்.

1. சோஷலிஸமும் தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணயமும்

சோஷலிஸத்தின் கீழ் தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணயத்தை அமுலாக்க மறுப்பது சோஷலிஸத்துக்குத் துரோகம் செய்வதாகும் என்பதை நாம் வலியுறுத்தியிருக்கிறோம். “சுயநிர்ணய உரிமை சோஷலிஸ சமூகத்துக்குப் பொருந்தாது” என்று இதற்குப் பதில் கூறுகிறார்கள். இந்த வேற்றுமை அடிப்படையானது. இது எதனால் எங்கிருந்து ஏற்படுகிறது?

“எல்லாவகையான தேசிய ஒடுக்கல்முறைக்கும் காரணமாயிருக்கும் வர்க்க நலன்களையே சோஷலிஸம் ஒழித்து விடுவதால் எல்லாவிதமான தேசிய ஒடுக்கல்முறைகளையும் அது ஒழித்துவிடுகிறது என்பது நமக்குத் தெரியும்” என்று தங்கள் ஆட்சேபத்தில் நமது எதிராளிகள் கூறுகிறார்கள். தேசிய ஒடுக்கல்முறையை ஒழிப்பதற்குரிய பொருளாதார முன்தேவைகள் பற்றி நீண்ட நாட்களாகவே தெரியும்; அவைபற்றி ஆட்சேபனை ஏதும் இல்லை. ஆனால் இதைப் பற்றிய விவாதத்துக்கும், அரசியல் ஒடுக்கல்முறையின் பலவடிவங்களில் ஒன்றுபற்றிய—ஒரு தேசிய இனத்தை மற்றொரு தேசிய இனத்தின் அரசமைப்பின் எல்லைக்குள் பலவந்தமாகப் பிடித்து வைத்திருப்பது பற்றிய—விவாதத்துக்கும் என்ன சம்பந்தம்? அரசியல் பிரச்சினைகளைத் தட்டிக் கழித்துத் தப்பித்துக் கொள்ளும் முயற்சிதான் இது! நமது தீர்ப்பு சரியானதுதான் என்பதைக் காட்டுகின்றன அடுத்து வரும் வாதங்கள்: “ஒரு சோஷலிஸ சமூகத்தில் தேசிய இனமானது பொருளாதார ரீதியிலும் அரசியல் ரீதியிலும் ஒரு

அங்கமாக நிலைத்துநிற்கும் என்று நம்புவதற்கு நமக்கு ஆதாரம் ஒன்றுமில்லை. கலாச்சார ரீதியான, மொழி ரீதியானதொரு அங்கமாக மட்டுமே அது இருக்குமென்பது சாத்தியம்; ஏனென்றால் ஒரு சோஷலிஸக் கலாச்சாரப் பிராந்தியத்தை நாம் பிரிக்கிறோம் என்று வைத்துக் கொண்டால், உற்பத்தித் தேவைகளுக்கு உகந்த முறையில் மட்டுமே பிரிக்க முடியும். மேலும் இத்தகைய பிரிவுபற்றிய பிரச்சினையானது, ஒவ்வொன்றும் முழு அரசரிமை படைத்த (“சுயநிர்ணய உரிமை” இதைத்தான் கோருகிறது) தனித்தனி தேசிய இனங்களால் தனித்தனியாகத் தீர்க்கப்படாது; அதில் அக்கறையுள்ள குடிமக்கள் எல்லோராலும் கூட்டாக நிர்ணயிக்கப்படும். இது தெரிந்த விஷயம்தான்....”

சுயநிர்ணயத்துக்குப் பதிலாகக் கூட்டு நிர்ணயம் பற்றிய இக்கடைசி வாதம் நமது போலிஷ் தோழர்களுக்குப்பெருமகிழ்ச்சியை ஊட்டுகிறது; எனவே தங்களது ஆய்வுரைகளில் அவர்கள் அதை மும்முறை திருப்பித் திருப்பிக் கூறுகிறார்கள்! திருப்பித்திருப்பிச் சொல்வதினால் இந்த அக்டோபர்வாத, பிற்போக்கு வாதமானது சோஷல்-டெமாகிரஸியின் வாதமாகி விடாது. எல்லாப் பிற்போக்குவாதிகளும் பூர்ஷ்வாக்களும் ஒரு குறிப்பிட்ட அரசின் எல்லைக்குள் வலுக்கட்டாயமாகக் கட்டுண்டு கிடக்கும் தேசிய இனங்களுக்கு, ஒரு பொதுப் பாராளுமன்றத்தில் அதன் விதியைக் “கூட்டாக நிர்ணயித்துக் கொள்ளும்” உரிமையைத் தருகிறார்கள். பொது ஜெர்மன் பாராளுமன்றத்தில் ஜெர்மானியச் சாம்ராஜ்யத்தின் விதியைக் “கூட்டாக நிர்ணயிக்கும்” உரிமையை பெல்ஜியர்களுக்கு இரண்டாம் வில்ஹெல்மும் கொடுத்திருக்கிறார்.

கருத்துவேற்றுமை ஏற்பட்டுள்ள பிரச்சினையைத்தான் — விவாதத்துக்கு எடுத்து வைக்கப்பட்டுள்ள அந்த ஒரே விஷயத்தை, பிரிந்துபோகும் உரிமையைத்தான் — தட்டிக் கழிக்க நமது எதிராளிகள் முயலுகிறார்கள். இவ்வளவு வருத்தத்தைத், தரும் விஷயமாயில்லாவிடின் இது வேடிக்கையான தாயிருக்கும்.

ஒடுக்கப்படும் தேசிய இனங்களை விடுதலை செய்வதற்கு அரசியல் துறையில் இரண்டு நடவடிக்கைகளை அமுல் செய்ய வேண்டும் என்று நமது முதல் ஆய்வுரையில் கூறினோம்:

(1) எல்லாத் தேசிய இனங்களுக்கும் சமத்துவம். இதை யாரும் மறுக்க முடியாது. இது அரசின் எல்லைக்குள் நடக்கும் சம்பவங்களை மட்டும்தான் பாதிக்கிறது; (2) அரசியல் ரீதியில் பிரிந்துபோகும் சுதந்திரம்.* இது அரசின் எல்லைக்கோடுகளை வரைவதைக் குறிக்கிறது. இது மட்டும்தான் ஆட்சேபத்துக்குரியது. இதைப்பற்றித்தான் நமது எதிராளிகள் மௌனம் சாதிக்கிறார்கள். அவர்கள் அரசின் எல்லைகளைப் பற்றியோ அல்லது அரசைப் பற்றியோ கூடச் சிந்தித்துப் பார்க்க விரும்பவில்லை. முதலாளித்துவம் வெற்றிபெற்று விட்டது, எனவே அரசியல் பிரச்சினைகளை எடுத்துக்கொள்வது நேரத்தை வீணாக்குவதாகும் என்று வாதித்த 1894-1902ன் பழைய “பொருளாதாரவாதத்தை”⁹¹ ஒத்த ஒருவகை “ஏகாதிபத்தியப் பொருளாதாரவாதம்” இது. ஏகாதிபத்தியம் வெற்றி பெற்று விட்டது; எனவே அரசியல் பிரச்சினைகளை எடுத்துக்கொள்வது நேரத்தை வீணாக்குவதாகும்! அரசியல் அற்ற இத்தகைய சித்தாந்தம் அடிப்படையிலே மார்க்ஸீயத்துக்குத் தீமை பயக்கும்.

தனது “கோதா செயல்திட்டத்தின் விமர்சனம்” என்ற நூலில் மார்க்ஸ் எழுதினார்: “முதலாளித்துவ சமூகத்துக்கும் கம்யூனிஸ சமூகத்துக்கும் இடையில் ஒன்று மற்றொன்றாகப் புரட்சிகரமான முறையில் மாற்றப்படும் காலகட்டம் இருக்கிறது. இதற்கு இணையான ஒரு அரசியல் இடைநிலைக் காலகட்டமும் இருக்கிறது, இக்காலகட்டத்தில் அரசு என்பது புரட்சிகரப் பாட்டாளி வர்க்கச் சர்வாதிகாரம் தவிர வேறாக இருக்க முடியாது”. இன்றுவரை இது மறுக்க முடியாத உண்மையாக இருந்து வந்துள்ளது சோஷலிஸ்டுகளுக்கு. வெற்றிகர சோஷலிஸமானது பூரண கம்யூனிஸமாக வளரும்வரை அரசு நிலைத்திருக்கும் என்ற உண்மையை ஏற்பதும் இதிலடங்கியிருக்கிறது. அரசு வாடி உதிர்ந்துபோதல் என்ற எங்கெல்லின் சொற்றொடர் நன்கு தெரிந்ததே. ஜனநாயகம் என்பது அரசின் ஒரு வடிவம் என்றும் அரசு வாடி உதிர்ந்து போன பிறகு அதுவும் வாடி உதிர்ந்து விடும் என்றும் வேண்டுமென்றேதான் நாம் முதல் ஆய்வுரையில் வலியுறுத்தினோம். நமது எதிராளிகள் மார்க்ஸீயத்துக்குப்

* பார்க்க: இந்நூல், பக்கம் 173-174.—பதிப்பாசிரியர்கள்.

பதிலாக “அரசு அல்லாத” ஒருவகைக் கண்ணோட்டத்தை மேற்கொண்டாலொழிய அவர்களது வாதங்கள் பெருந்தவறாகவே விளங்கும்.

அரசைப் பற்றிப் பேசுவதற்குப் பதிலாக (இதன் பொருள், அரசின் எல்லைகளை வரைவது பற்றிப் பேசுவது என்பதுதான்!) அவர்கள் “சோஷலிஸக் கலாச்சாரப் பிராந்தியங்களைப்” பற்றிப் பேசுகிறார்கள். இந்த விஷயம் சம்பந்தமாகத் தெளிவில்லாத ஒரு சொற்றொடரை அவர்கள் வேண்டுமென்றே கையாளுகிறார்கள்; இது அரசுபற்றிய எல்லாக்கேள்விகளையும் ஒழித்துவிட முடியும் என்பதற்காகப் பரிகசிக்கத்தக்க வகையில் அடுக்குத் தொடரில் கூறியதைக்கூறிக் கொண்டிருப்பதாகும். அரசே இல்லையென்றால் எல்லைகள் என்ற பிரச்சினையே இருக்க முடியாது. எனவே, ஜனநாயக-அரசியல் செயல்திட்டம் முழுவதுமே தேவையற்றது. அரசு “வாடி உதிர்ந்து போகும்” பொழுது குடியரசுகளும் இருக்க முடியாது.

5 வது ஆய்வுக் கட்டுரையில் (அடிக்குறிப்பில்)* நாம் குறிப்பிட்டுள்ள கட்டுரைகளில் ஜெர்மன் ஷோவினிஸ்டான லென்ச் “போ நதியும் ரைன் நதியும்” என்ற எங்கெல்ஸின் கட்டுரையிலிருந்து ஒரு ரசமான பகுதியை மேற்கோள் காட்டுகிறார். தமது வரலாற்று ரீதியான வளர்ச்சியில் பல சிறிய, தனித்து இயங்க முடியாத தேசிய இனங்களை விழுங்கிய “பெரிய, தனித்தியங்கும் சக்தி பெற்ற ஐரோப்பியத் தேசிய இனங்களின்” எல்லைக்கோடுகள் மக்களின் “மொழி, உணர்வுகள்” ஆகியவைகளால் மேலும் மேலும் உறுதியாக நிர்ணயிக்கப்படுகின்றன என்று எங்கெல்ஸ் அக் கட்டுரையில் எழுதினார். இவைகளை “இயற்கையான எல்லைகள்” என்று எங்கெல்ஸ் கூறினார். ஐரோப்பாவில் முற்போக்குத் தன்மை படைத்திருந்த முதலாளித்துவ கட்டத்தில், சுமார் 1848-71ல், நிலைமை இவ்வாறு இருந்தது. ஆனால் இன்று, இவ்வாறு ஜனநாயக முறையில் நிர்ணயிக்கப்பட்ட எல்லைக்கோடுகளைப் பிற்போக்குத்தனமான ஏகாதிபத்திய முதலாளித்துவமானது முன்னிலும் அடிக்கடி தகர்த்துக் கொண்டிருக்கிறது. தனது வாரிசான சோஷலிஸத்துக்கு ஏகாதிபத்

* பார்க்க: இந்நூலின், பக்கங்கள் 184-185—பதிப்பாசிரியர்கள்.

தியம் விட்டுச் செல்லப் போவது: இப்போதுள்ளதைவிடக் குறைவான ஜனநாயக எல்லைக்கோடுகள், ஐரோப்பாவிலும் உலகின் மற்றப் பகுதிகளிலும் தான் கைப்பற்றிய, கவர்ந்துக் கொண்ட பலநாடுகள். அப்பொழுது என்ன நடக்கும்? எங்கும் பூரண ஜனநாயகத்தை மீண்டும் நிலைநாட்டி அமுல் செய்யும் வெற்றிகர சோஷலிஸமானது ஜனநாயக முறையில் எல்லைகளை வரைய மறுக்குமா? மக்களின் “உணர்வுகளைக்” கவனிக்க அது விரும்பாதா? இக்கேள்விகளை எழுப்பின மாத்திரத்திலேயே நமது போலிஷ் நண்பர்கள் மார்க்ஸீயத்திலிருந்து நழுவி “ஏகாதிபத்தியப் பொருளாதாரவாதத்துக்குச்” செல்வதைத் தெளிவாக நாம் காணலாம்.

மார்க்ஸீயத்தைக் கேலிச்சித்திரமாக்கிய பழைய “பொருளாதாரவாதிகள்” மார்க்ஸீயவாதிகளுக்குப் “பொருளாதார அம்சம்” “மட்டுமே” முக்கியமானது என்று தொழிலாளர்கட்குப் போதித்தார்கள். வெற்றிகர சோஷலிஸத்தின் ஜனநாயக அரசானது எல்லைகளில்லாமல் (சடப்பொருளின்றிப் “புலனணர்வுகளின் தொகுப்பு” போல) இருக்கும் என்றோ, அல்லது உற்பத்தித் தேவைகளுக்கேற்ற வகையில் “மட்டுமே” எல்லைகள் வரையப்படுமென்றோ நவீனப் “பொருளாதாரவாதிகள்” எண்ணுகிறார்கள் போலிருக்கிறது. உண்மையில் பார்க்கப் போனால் ஜனநாயக முறைப்படி, அதாவது மக்களின் சித்தத்துக்கும் “உணர்வுக்கும்” ஏற்றபடி எல்லைகள் வரையப்படும். முதலாளித்துவம் இவ்வுணர்வுகளை ஒடுக்குகிறது; தேசிய இனங்களுக்கிடையில் பரஸ்பர நல்லுறவு ஏற்படுவதற்கு மேலும் அதிகத் தடைகளை நிறுத்தியிருக்கிறது. வர்க்க ஒடுக்கல் இல்லாமல் உற்பத்தி முறையை அமைத்து, அரசின் எல்லா அங்கத்தினர்களுக்கும் நல் வாழ்வுக்கு வழிசெய்து சோஷலிஸமானது மக்களின் “உணர்வுகளுக்கு” முழுச் சுதந்திரம் அளிக்கிறது; அதன்மூலம் தேசிய இனங்கள் ஒன்று கலப்பதற்கு உதவுகிறது, அதைப் பெரிதும் துரிதப்படுத்துகிறது.

இந்த அலுப்புத்தட்டும் அருவருப்பான “பொருளாதாரவாதத்திலிருந்து” வாசகர்களுக்கு ஓய்வு கொடுக்கும்பொருட்டு, நமது விவாதத்தில் சம்பந்தப்படாத ஒரு சோஷலிஸ எழுத்தாளரின் வாதத்தை மேற்கோள் காட்டுவோம். அந்த எழுத்தாளர் ஓட்டோ பெளவர். அவரிடமும் தமக்கே சொந்த

மான “சின்ன விஷயம்” ஒன்று இருக்கிறது—“கலாச்சார-தேசிய சுயநிர்வாகம்”. ஆயினும் பல முக்கியப் பிரச்சினைகளை அவர் சரியான முறையில் விவாதிக்கிறார். உதாரணமாக, “தேசியப் பிரச்சினையும் சோஷல்-டெமாகிரஸியும்” என்ற தனது நூலின் 29 வது பாராவில் ஏகாதிபத்தியக் கொள்கைகளை முடிமறைப்பதற்காகத் தேசிய சித்தாந்தம் உபயோகப்படுவதை அவர் குறிப்பிடுவது மிக மிகச் சரியானது. “சோஷலிஸமும் தேசிய இனக் கோட்பாடும்” என்ற 30 வது பாராவில் அவர் சொல்கிறார்:

“சோஷலிஸ சமுதாயமானது பலாத்காரத்தை உபயோகித்துத்தேசிய இனங்களை முழுமையாகத் தனது கட்டமைப்புக்குள் சேர்த்துக்கொள்ளுவது ஒரு பொழுதும் முடியாது. தேசியக் கலாச்சாரத்தின் நன்மைகள் அனைத்தையும் அனுபவித்துக் கொண்டு, சட்டமியற்றுதலிலும் அரசாங்க அலுவல்களிலும் முழுமையான சுறுசுறுப்பான பங்கு ஆற்றுகின்ற, ஆயுதம் தரித்த பொது மக்கள் கூட்டங்களை மனதில் நினைத்துப் பார்ப்போம்—அத்தகைய தேசிய இனங்களை அந்நிய சமூக அமைப்பு ஒன்றுக்குக் கீழ்ப்படுத்தி வைப்பது சாத்தியமாகுமா? எல்லாவித அரசு அதிகாரமும் படையின் வலிமையைச் சார்ந்து இருக்கிறது. இன்றைய மக்கட் படையானது ஒரு நுட்பமான அமைப்பின்மூலம் ஒரு குறிப்பிட்ட நபர் அல்லது குடும்பம் அல்லது வர்க்கத்தின் கைக்கருவியாக இன்னும் விளங்குகிறது. கடந்த காலத்திய நிலப்பிரபுத்துவ, கூலிப் படைகளை அப்படியே யொத்தது இது. ஒரு சோஷலிஸ சமூகத்தின் ஜனநாயக சமுதாயத்தின் படை என்பது ஆயுதந் தரித்த மக்களேதான், வேறில்லை; ஏனெனில் நிர்ப்பந்தம் ஏதுமின்றிப் பொதுவுடைமையாக்கப்பட்ட தொழிற்சாலைகளில் வேலைசெய்து அரசியல் வாழ்வின் எல்லாத் துறைகளிலும் முழுப் பங்கு ஆற்றும் உயர்ந்த கலாச்சாரத்தை அடைந்த மக்களைக் கொண்டது அது. அத்தகைய நிலைமைகளில் அந்நிய ஆட்சிக்கான சாத்தியப்பாடே மறைந்து போகிறது.”

இது உண்மை. முதலாளித்துவத்தின் கீழ் தேசிய (அல்லது எந்த ஒரு அரசியல்) ஒடுக்குமுறையை அகற்றுவது சாத்தியமில்லை. இதைச் செய்ய வேண்டுமென்றால் வர்க்கங்கள் அகற்றப்பட வேண்டும், அதாவது, சோஷலிஸம் புகுத்தப்பட வேண்டும். ஆனால் சோஷலிஸம் பொருளாதாரத்தின் அடிப்படையில் அமைந்திருக்கிறது என்றாலும்கூட அது

பொருளாதார இயலாக மட்டுமே இருக்க முடியாது. தேசிய ஒடுக்கல்முறையை அகற்றுவதற்கு ஒரு அடிப்படை — சோஷலிஸ முறைப் பொருளுற்பத்தி—அவசியம்; மேலும் இந்த அடிப்படையின் மீது ஜனநாயக முறைப்படி அமைக்கப்பட்ட ஒரு அரசு, ஜனநாயகப் படை முதலியனவும்கூட, அவசியம். முதலாளித்துவத்தைச் சோஷலிஸமாக மாற்றுவதன்மூலம் தேசிய ஒடுக்கல் முறையைப் பூரணமாக ஒழிக்கும் சாத்தியப் பாட்டைப் பாட்டாளி வர்க்கம் உருவாக்குகிறது; எல்லாத்துறைகளிலும் ஜனநாயகம் நிறுவப்பட்ட “பின்னர்தான்” —“அதற்கு முன்னர் அல்ல”!—உதாரணமாக மக்களின் “உணர்வுகளுக்கு” ஏற்றவகையில் அரசின் எல்லைகள் வரைப்பட்ட பின்னர், பிரிந்து போகும் உரிமை பூரணமாகத் தரப்பட்ட பின்னர், இந்தச் சாத்தியப்பாடு உண்மைப்பாடு ஆகிறது. அடுத்தபடியாக, இந்த அடிப்படையின் மேல் தேசியச் சச்சரவுகளும், தேசிய அவநம்பிக்கைகளும் மிகச் சிறிய அளவிலாக இருப்பினும் அவை நடைமுறைச் செயல்பாட்டில் அழிக்கப்படுவது என்ற போக்கு வளர்கிறது, அத்துடன் அரசு வாடி உதிர்ந்து போகுங்காலம் முடிவடையும் ஒரு போக்கு, வேகமாகத் தேசிய இனங்கள் பரஸ்பர நல்லுறவு கொண்டு முழுமையாகக் கலத்தல் என்பது நடைபெறுகின்றது. இது தான் மார்க்ஸீயச் சித்தாந்தம்; இதிலிருந்துதான் நமது போலிஷ் நண்பர்கள் தவறாக விலகிச் சென்று விட்டார்கள்.

2. ஏகாதிபத்தியத்தின்கீழ் ஜனநாயகம் “செயல்முறையானதா?”

தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணயத்துக்கு எதிராகப் போலிஷ் சோஷல்-டெமாகிராட்டுகள் முன்பு நடத்திய வாதப் போரானது முதலாளித்துவத்தின் கீழ் அது “செயல்முறையானதல்ல” என்ற வாதத்தின் அடிப்படையில் அமைந்திருந்தது. 1903ம் ஆண்டிலேயே ரு. சோ. டெ. தொ. கட்சியின் இரண்டாவது காங்கிரசின் செயல்திட்டக் கமிஷனில் இந்த வாதத்தைத் கேட்டு “இஸ்க்ராவின்” ஆதரவாளர்களாகிய நாம் நகைத்தோம்; (வருந்தற்குரிய) “பொருளாதாரவாதிகள்” மார்க்ஸீயம் என்று ஒரு கேலிச்சித்திரத்தைப் போ

தித்துப் பரப்பினார்களே அதையே மீண்டும் கூறுவதாகும் இது என்று அப்பொழுது நாம் கூறினோம். நமது ஆய்வுரைகளில் இத்தவற்றைப் பற்றி நாம் மிகவும் விவரமாக கவனம் செலுத்தியுள்ளோம்; வாதம் முழுவதுக்கும் சித்தாந்தக் கேந்திரத்தை உள்ளடக்கியிருக்கும் இந்த விஷயம் குறித்து நமது வாதங்கள் எதற்கும் பதிலளிக்கப் போலிஷ் தோழர்கள் விரும்பவில்லை (அல்லது முடியவில்லையோ?) .

இயந்திரங்களைத் தடைசெய்வது அல்லது தொழிலாளர் பணத்தைப் புகுத்துவது முதலியவை செயல்முறையானவை அல்ல என்று நிரூபிக்க நாம் பொருளாதார ஆராய்ச்சியைப் பயன்படுத்தினோமல்லவா? அதேபோன்ற ஒரு பொருளாதாரப் பாகுபாட்டு ஆராய்ச்சி சுயநிர்ணயமானது பொருளாதார ரீதியில் சாத்தியமே அல்ல என்று நிரூபிக்கப்படுவதற்குத் தேவைப்படும். அத்தகைய ஆராய்ச்சியை நடத்த யாரும் முயலவில்லை. மிக வெறிபிடித்த இந்த ஏகாதிபத்தியக் காலகட்டத்தில் விதிவிலக்காக ஒரு சிறிய நாடு போரோ புரட்சியோ இன்றிச் சுயநிர்ணயத்தை அமுல் நடத்துவது சாத்தியமாகிவிட்டது போல (நார்வே, 1905), முதலாளித்துவத்தின் கீழ் “விதிவிலக்கு” என்ற முறையில் “தொழிலாளர் பணத்தைப்” புகுத்துவது ஒரு சிறு நாட்டிலாவது சாத்தியமாயிற்று என்று யாரும் கூற முயல மாட்டார்கள்.

பொதுவாக, முதலாளித்துவத்தின்மேல் எழுப்பப்படும் மேலமைப்புகளில் ஒரு வடிவமே அரசியல் ஜனநாயகம் என்பது (“தூய்மையான” முதலாளித்துவத்துக்குச் சித்தாந்த ரீதியில் அதுதான் மாமூலானது என்றாலும்). எல்லா அரசியல் வடிவங்களின் கட்டமைப்புக்குள்ளும் முதலாளித்துவமும் ஏகாதிபத்தியமும் வளர்ச்சியுறுகின்றன, அவைகளை எல்லாம் தமக்குக் கீழ்ப்பட்டனவாகச் செய்கின்றன என்பதை சம்பவங்கள் நிரூபிக்கின்றன. எனவே, ஜனநாயகத்தின் ஒரு வடிவமும் ஒரு கோரிக்கையும் “செயல் முறையானவையல்ல” என்று பேசுவது தத்துவ நோக்கு நிலையிலிருந்து பார்த்தால் மிகமிகத் தவறானது.

இந்த வாதங்களுக்கு நமது போலிஷ் கூட்டாளிகளிடமிருந்து பதில் ஒன்றையும் காணோம், என்பதனால் இவ்விஷயம்பற்றிய விவாதம் முடிந்துவிட்டது என்றே நாம் கருத வேண்டும். இந்தப் போரின் போர்த்தந்திர அம்சங்களையும்

மற்றவைகளையும் பொறுத்துப் போலந்தானது இன்று மீண்டும் அமைக்கப்படுவது “செயல்முறையானதே” என்பதை மறுப்பது “மடத்தனமாகும்” என்று ஒரு வகையில் தெற்றெனப் புலப்படும் பொருட்டு நாம் மிகவும் வலியுறுத்திக் கூறினோம். பதில் ஒன்றையும் காணோம்!

“அந்நியப் பிரதேசங்களைக் கவர்ந்து இணைத்துக் கொள்ளும் பிரச்சினையில் அரசியல் ஜனநாயகத்தின் வடிவங்கள் ஒதுக்கித் தள்ளப்படுகின்றன; மிருகபலம்தான் முடிவானது.... தங்களது அரசின் எல்லைகளைத் தாங்களே தீர்மானித்துக் கொள்ளும்படி மக்களை மூலதனம் அனுமதியாது...” என்று உண்மையற்ற ஒரு வலிந்து கூறலை, போலிஷ் தோழர்கள் மீண்டும் கூறுகிறார்கள் (§II, 1). தங்களது அரசாங்க அதிகாரிகளை, அதாவது ஏகாதிபத்தியத்தின் ஊழியர்களைத் தாங்களே தேர்ந்தெடுத்துக்கொள்ளும்படி “மூலதனம் மக்களை அனுமதிக்குமா?” அல்லது, முடியாட்சிக்குப் பதிலாக ஒரு குடியரசை நிறுவுதல் அல்லது நிரந்தரச் சேனைக்குப் பதிலாக ஒரு மக்கள் படையை நிறுவுதல் போன்ற மிகமுக்கிய ஜனநாயகப் பிரச்சினைகளுக்கு முடிவு காண்பதை “வெறும் பலாத்காரம்” இல்லாமல் பொதுவாக நினைத்துப் பார்க்கக் கூட முடியுமா? அகநிலை ரீதியில், மார்க்ஸீயத்தை “மேலும் ஆழ்ந்த தத்துவமாக்க” போலிஷ் தோழர்கள் விரும்புகிறார்கள்; ஆனால் அதை முற்றிலும் தரங்கெட்ட வகையில் செய்கிறார்கள். புறநிலைரீதியில், செயல்முறையல்லாதது என்பது பற்றிய அவர்களது சொற்றொடர்கள் சந்தர்ப்பவாதமானவை. ஏன்? மொத்தத்தில் ஜனநாயகம், அதன் கோரிக்கைகள் அனைத்தும், ஏகாதிபத்தியத்தின் கீழ் எவ்வாறு செயல்முறையல்லாதவையோ அதேபோல நீண்டதொடர்ந்த புரட்சிகளின்றி இதுவும் “செயல்முறையல்லாததுதான்” —என்று அவர்கள் மறைபொருளாக எடுத்துக்கொண்டுவாதிக்கின்றனர்.

அல்ஸேஸ் பற்றிய விவாதத்தில் §II, 1ன் கடைசியில் ஒரே ஒரு முறை நமது போலிஷ் கூட்டாளிகள், “ஏகாதிபத்தியப் பொருளாதாரவாதத்தை” விட்டுவிட்டு, “பொருளாதார அம்சத்தைப்” பற்றிப் பொதுப்படையாகப் பேசாமல் ஜனநாயகத்தின் வடிவங்களில் ஒன்றைப் பற்றி ஒரு திட்டவட்டமான பதிலைத் தருகிறார்கள். இந்த முறைதான் தவறா

னது! அல்லேஸின் ஒரு பகுதி ஜெர்மானிய மூலமுடையது என்பதையும் அல்லேஸை பிரான்சுடன் இணைப்பதால் யுத்த அபாயம் ஏற்படும் என்பதையும் கருதாமல், அல்லேஸ்காரர்கள் சிலர் பிரெஞ்சு மக்களைக் கேட்காமலே பிரான்சுடன் அல்லேஸின் இணைப்பைத் “திணிக்க” முற்படுவார்களானால் அது “தனிநலமானது, ஜனநாயகத்துக்குப் புறம்பானது” என்று அவர்கள் எழுதினார்கள்!!! இந்தக் குழப்பம் வேடிக்கையானது: ஒடுக்கும் அரசிலிருந்து பிரியும் உரிமையை உள்ளிட்டது தான் சுயநிர்ணயம் (இது மிகவும் தெளிவானது; நமது ஆய்வுக் கட்டுரையில் நாம் இதை விசேஷமாக வலியுறுத்தியிருக்கிறோம்); ஆனால் ஒரு அரசுடன் ஐக்கியத்துக்கு அந்த அரசின் சம்மதம் வேண்டும் என்று எண்ணிக் கொள்வது அரசியலில் “வழக்கமில்லாத” ஒன்று; முதலாளி லாபம் பெறச் “சம்மதிக்க வேண்டும்” என்றோ அல்லது தொழிலாளி ஊதியம் பெறச் “சம்மதிக்க வேண்டும்” என்றோ பேசுவது பொருளாதாரத்தில் எப்படி வழக்கமில்லாததோ அதைப் போன்றதுதான் இதுவும். இத்தகைய பேச்சைப் பேசுவது கூட நகைக்கத்தக்கது.

ஒருவர் மார்க்ஸீய அரசியல்வாதியாக இருக்க வேண்டும் என்றால் அவர் அல்லேஸைப்பற்றிப் பேசும்பொழுது, அல்லேஸுக்குப் பிரிந்துபோகும் சுதந்திரம் வேண்டுமென்று போராடாமலிருப்பதற்காக ஜெர்மன் சோஷலிஸ்டுக் கயவர்களைத் தாக்க வேண்டும்; அல்லேஸ் முழுவதையும் ஆயுத பலத்தினால் கைப்பற்றி பிரான்சுடன் இணைத்துக்கொள்ள விரும்பும் பிரெஞ்சுப் பூர்ஷ்வா வர்க்கத்துடன் சமரசம் செய்து கொள்வதற்காக பிரெஞ்சு சோஷலிஸ்டுக் கயவர்களைத் தாக்க வேண்டும்; “தங்களது சொந்த” நாட்டின் ஏகாதிபத்தியத்துக்கு அவர்கள் சேவகம் புரிவதற்காகவும், ஒரு தனிப்பட்ட அரசு ஏற்படுவதை—அது சின்னஞ்சிறிய தாலாலும் ஏற்படுவதை—எண்ணி அஞ்சுவதற்காகவும் அவர்கள் இருவரையுமே தாக்க வேண்டும். சுயநிர்ணயத்தை அங்கீகரிக்கும் சோஷலிஸ்டுகள் அல்லேஸ்காரர்களின் விருப்பத்துக்கு எதிராகச் செல்லாமல் எவ்வாறு இப்பிரச்சினையைச் சில வாரங்களில் தீர்ப்பார்கள் என்பதைக் காட்ட வேண்டும். அதைவிட்டு விட்டு, பிரெஞ்சு அல்லேஸ்காரர்கள் பிரான் சின்மீது தம்மைத் “திணித்துக்கொள்ளுகிறார்கள்” என்று பேசுவது ஒரு நல்ல தமாஷ்தான்!

3. கட்டாயப் பிரதேச இணைப்பு என்றால் என்ன?

இக்கேள்வியை மிகவும் திட்டவாட்டமான முறையில் நாம் நமது ஆய்வுரைகளில் (7ம் பாராவில்)* எழுப்பினோம். போலிஷ் தோழர்கள் அதற்குப் பதிலளிக்கவில்லை; (1) தாங்கள் கட்டாயப் பிரதேச இணைப்பை எதிர்ப்பதாகவும் (2) தாங்கள் ஏன் அதை எதிர்க்கிறார்கள் என்றும் அழுத்தந்திருத்த மாக ஆத்திரத்துடன் கூறி அவர்கள் அதை மழுப்பித் தவிர்த்து விட்டார்கள். நீங்கள் என்ன சொன்னாலும் இவைகள் மிகவும் முக்கியமான கேள்விகள். ஆயினும் இவை வேறுவகையான கேள்விகள். நமது கோட்பாடுகளின் தத்துவ அடிப்படை பலமாக இருப்பதிலும், அவைகள் தெளிவாகவும் துல்லியமாகவும் வரையப்படுவதிலும் நமக்குச் சிறிதாவது அக்கறையிருக்குமேயானால், கட்டாயப் பிரதேச இணைப்பு என்றால் என்ன என்ற கேள்வியை மழுப்பித்தவிர்த்துவிட முடியாது; ஏனெனில் இந்த விஷயமானது நமது அரசியல் பிரசாரத்திலும் கிளர்ச்சியிலும் அதிகம் பேசப்படுகிறது. சகாக்களுக்கிடையிலான ஒரு விவாதத்தில் இக்கேள்வியைத் தட்டிக் கழிப்பது, ஒருவன் தனது கொள்கை நிலையைக் கைவிட்டுவிடுவதற்குச் சமமாகும்.

இக்கேள்வியை நாம் ஏன் எழுப்பியிருக்கிறோம்? நாம் இதை எழுப்பியபொழுதே அதை விளக்கினோம். ஏனென்றால், “கட்டாயப் பிரதேச இணைப்பை எதிர்ப்பதானது சுயநிர்ணய உரிமையை ஏற்றுக்கொள்வதாகும்”. கட்டாயப் பிரதேச இணைப்பு எனும் கருதுகோள் கீழ்வருவனவற்றைச் சாதாரணமாக உள்ளிட்டது; (1) பலாத்காரக் கருதுகோள் (பலாத்காரத்தின் மூலம் ஐக்கியம்); (2) இன்னொரு தேசிய இனத்தினால் ஒடுக்கப்படுதல் என்ற கருதுகோள் (“அந்நியப்” பிரதேசங்களை ஒன்றாகச் சேர்த்துக்கொள்ளுதல் முதலியவை); சில சமயங்களில் (3) *status quo* ஐ** மீறுவது என்ற கருதுகோள்.

*பார்க்க: இந்நூலின் பக்கங்கள் 187-188.—பதிப்பாசிரியர்கள்.

** நடப்பு நிலை. — பதிப்பாசிரியர்கள்.

னது! அல்லேஸின் ஒரு பகுதி ஜெர்மானிய மூலமுடையது என்பதையும் அல்லேஸை பிரான்சுடன் இணைப்பதால் யுத்த அபாயம் ஏற்படும் என்பதையும் கருதாமல், அல்லேஸ்காரர்கள் சிலர் பிரெஞ்சு மக்களைக் கேட்காமலே பிரான்சுடன் அல்லேஸின் இணைப்பைத் “திணிக்க” முற்படுவார்களானால் அது “தனிநலமானது, ஜனநாயகத்துக்குப் புறம்பானது” என்று அவர்கள் எழுதினார்கள்!!! இந்தக் குழப்பம் வேடிக்கையானது: ஒடுக்கும் அரசிலிருந்து பிரியும் உரிமையை உள்ளிட்டது தான் சுயநிர்ணயம் (இது மிகவும் தெளிவானது; நமது ஆய்வுக் கட்டுரையில் நாம் இதை விசேஷமாக வலியுறுத்தியிருக்கிறோம்); ஆனால் ஒரு அரசுடன் ஐக்கியத்துக்கு அந்த அரசின் சம்மதம் வேண்டும் என்று எண்ணிக் கொள்வது அரசியலில் “வழக்கமில்லாத” ஒன்று; முதலாளி லாபம் பெறச் “சம்மதிக்க வேண்டும்” என்றோ அல்லது தொழிலாளி ஊதியம் பெறச் “சம்மதிக்க வேண்டும்” என்றோ பேசுவது பொருளாதாரத்தில் எப்படி வழக்கமில்லாததோ அதைப் போன்றதுதான் இதுவும். இத்தகைய பேச்சைப் பேசுவது கூட நகைக்கத்தக்கது.

ஒருவர் மார்க்ஸீய அரசியல்வாதியாக இருக்க வேண்டும் என்றால் அவர் அல்லேஸைப்பற்றிப் பேசும்பொழுது, அல்லேஸுக்குப் பிரிந்துபோகும் சுதந்திரம் வேண்டுமென்று போராடாமலிருப்பதற்காக ஜெர்மன் சோஷலிஸ்டுக் கயவர்களைத் தாக்க வேண்டும்; அல்லேஸ் முழுவதையும் ஆயுத பலத்தினால் கைப்பற்றி பிரான்சுடன் இணைத்துக்கொள்ள விரும்பும் பிரெஞ்சுப் பூர்ஷ்வா வர்க்கத்துடன் சமரசம் செய்து கொள்வதற்காக பிரெஞ்சு சோஷலிஸ்டுக் கயவர்களைத் தாக்க வேண்டும்; “தங்களது சொந்த” நாட்டின் ஏகாதிபத்தியத்துக்கு அவர்கள் சேவகம் புரிவதற்காகவும், ஒரு தனிப்பட்ட அரசு ஏற்படுவதை—அது சின்னஞ்சிறிய தானாலும் ஏற்படுவதை—எண்ணி அஞ்சுவதற்காகவும் அவர்கள் இருவரையுமே தாக்க வேண்டும். சுயநிர்ணயத்தை அங்கீகரிக்கும் சோஷலிஸ்டுகள் அல்லேஸ்காரர்களின் விருப்பத்துக்கு எதிராகச் செல்லாமல் எவ்வாறு இப்பிரச்சினையைச் சில வாரங்களில் தீர்ப்பார்கள் என்பதைக் காட்ட வேண்டும். அதைவிட்டு விட்டு, பிரெஞ்சு அல்லேஸ்காரர்கள் பிரான்சின்மீது தம்மைத் “திணித்துக்கொள்ளுகிறார்கள்” என்று பேசுவது ஒரு நல்ல தமாஷ்தான்!

3. கட்டாயப் பிரதேச இணைப்பு என்றால் என்ன?

இக்கேள்வியை மிகவும் திட்டவாட்டமான முறையில் நாம் நமது ஆய்வுரைகளில் (7ம் பாராவில்)* எழுப்பினோம். போலிஷ் தோழர்கள். அதற்குப் பதிலளிக்கவில்லை; (1) தாங்கள் கட்டாயப் பிரதேச இணைப்பை எதிர்ப்பதாகவும் (2) தாங்கள் ஏன் அதை எதிர்க்கிறார்கள் என்றும் அழுத்தந்திருத்த மாக ஆத்திரத்துடன் கூறி அவர்கள் அதை மழுப்பித் தவிர்த்து விட்டார்கள். நீங்கள் என்ன சொன்னாலும் இவைகள் மிகவும் முக்கியமான கேள்விகள். ஆயினும் இவை வேறுவகையான கேள்விகள். நமது கோட்பாடுகளின் தத்துவ அடிப்படை பலமாக இருப்பதிலும், அவைகள் தெளிவாகவும் துல்லியமாகவும் வரையப்படுவதிலும் நமக்குச் சிறிதாவது அக்கறையிருக்குமேயானால், கட்டாயப் பிரதேச இணைப்பு என்றால் என்ன என்ற கேள்வியை மழுப்பித்தவிர்த்துவிட முடியாது; ஏனெனில் இந்த விஷயமானது நமது அரசியல் பிரசாரத்திலும் கிளர்ச்சியிலும் அதிகம் பேசப்படுகிறது. சகாக்களுக்கிடையிலான ஒரு விவாதத்தில் இக்கேள்வியைத் தட்டிக் கழிப்பது, ஒருவன் தனது கொள்கை நிலையைக் கைவிட்டுவிடுவதற்குச் சமமாகும்.

இக்கேள்வியை நாம் ஏன் எழுப்பியிருக்கிறோம்? நாம் இதை எழுப்பியபொழுதே அதை விளக்கினோம். ஏனென்றால், “கட்டாயப் பிரதேச இணைப்பை எதிர்ப்பதானது சுயநிர்ணய உரிமையை ஏற்றுக்கொள்வதாகும்”. கட்டாயப் பிரதேச இணைப்பு எனும் கருதுகோள் கீழ்வருவனவற்றைச் சாதாரணமாக உள்ளிட்டது; (1) பலாத்காரக் கருதுகோள் (பலாத்காரத்தின் மூலம் ஐக்கியம்); (2) இன்னொரு தேசிய இனத்தினால் ஒடுக்கப்படுதல் என்ற கருதுகோள் (“அந்நியப்” பிரதேசங்களை ஒன்றாகச் சேர்த்துக்கொள்ளுதல் முதலியவை); சில சமயங்களில் (3) *status quo* ஐ** மீறுவது என்ற கருதுகோள்.

*பார்க்க: இந்நூலின் பக்கங்கள் 187-188.—பதிப்பாசிரியர்கள்.

** நடப்பு நிலை. — பதிப்பாசிரியர்கள்.

இதை நாம் ஆய்வுக் கட்டுரையில் குறிப்பிட்டோம்; அதையாரும் குறை கூறவில்லை.

சோஷல்-டெமாகிராட்டுகள் வன்முறையைப் பொதுவாக எதிர்க்கலாமா என்று கேட்கலாம். கூடாது என்பது வெளிப்படை. அப்படியானால் பிறநாடுகளை ஆக்கிரமித்துச் சேர்த்துக்கொள்வதை நாம் எதிர்ப்பது அதில் வன்முறை அடங்கியுள்ளது என்பதால் அல்ல, வேறு காரணத்தால். *Status quo*-ஐப் பாதுகாக்க வேண்டும் என்றும் சோஷல்-டெமாகிராட்டுகள் கூற முடியாது. நீங்கள் என்ன கூறினாலும் எப்படி நெளிந்து வளைந்தாலும் கட்டாயப் பிரதேச இணைப்பு என்பது ஒரு தேசிய இனத்தின் சுயநிர்ணயத்தை மீறுவதாகும்; மக்களின் விருப்பத்துக்கு மாறான முறையில் அரசின் எல்லைகளை வரைவதாகும்.

கட்டாயப் பிரதேச இணைப்புக்களை எதிர்த்து நிற்பது சுயநிர்ணய உரிமையை ஆதரிப்பது என்று பொருட்படும். “குறிப்பிட்ட ஒரு அரசின் எல்லைக்குள் எந்த ஒரு தேசிய இனத்தையும் பலவந்தமாகப் பிடித்து வைத்திருப்பதை எதிர்ப்பது” (அதே கருத்தின் சிறிது மாறுபட்ட இந்த வார்த்தைகளையும் நாம் வேண்டுமென்றே நமது ஆய்வுரைகளின் 4ம் பாராவில்* பயன்படுத்தினோம்; இதற்கு மிகவும் தெளிவாக நமது போலிஷ் தோழர்கள் தங்களது §I, 4ன் தொடக்கத்தில் பதிலளித்தார்கள்: “கட்டாயப் பிரதேச இணைப்பு செய்யும் ஒரு அரசின் எல்லைக்குள் ஒடுக்கப்படும் தேசிய இனங்கள் பலவந்தமாகப் பிடித்து வைக்கப்படுவதை நாங்கள் எதிர்க்கிறோம்” என அவர்கள் கூறினார்கள்)—தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணயத்தை ஆதரிப்பதேதான் அது.

வார்த்தைகளைப் பற்றி வாதமிட நாம் விரும்பவில்லை. கட்டாயப் பிரதேச இணைப்புக்களைத் தான் எதிர்ப்பதாகவும்**, தனது அரசின் எல்லைக்குள் ஒடுக்கப்படும் தேசிய இனங்கள் பலவந்தமாகப் பிடித்து வைக்கப்படுவதை எதிர்ப்பதாகவும் ஒரு கட்சி தனது செயல்திட்டத்தில் (அல்லது, எல்லோ

* பார்க்க: இந்நூலின், பக்கங்கள் 179-182. — பதிப்பாளிகள்.

** கார்ல் ராதெக், *Berner Tagwacht*⁹² என்ற பத்திரிகையில் தமது கட்டுரை ஒன்றில் “பழைய, புதிய கட்டாயப் பிரதேச இணைப்புக்களுக்கெதிராக” என்று இதை எழுதினார்.

ருக்கும் கட்டாயமான ஒரு தீர்மானத்தில்—இதில் வடிவம் முக்கியமல்ல) கூறுமேயானால் கோட்பாட்டு ரீதியில் நாம் அக்கட்சியுடன் பூர்ணமான, முழுமையான உடன்பாடாக இருப்பதை அறிவித்துக் கொள்கிறோம். “சுயநிர்ணயம்” என்ற சொல் கூறப்பட வேண்டும் என்று வற்புறுத்துவது மடமை. இத்தகைய உணர்வில் சொற்களை மாற்ற வேண்டுமென்றும், நமது கட்சிச் செயல்திட்டத்தின் 9வது பாராவை மாற்றி எழுத வேண்டுமென்றும் கூறுபவர்கள் நம் கட்சியில் இருந்தால், அத்தகைய தோழர்களுடனான நமது கருத்துவேற்றுமைகள் கோட்பாடுகட்கு அப்பாற்பட்டவை என்றே நாம் கருதுதல் வேண்டும்.

அரசியல் தெளிவும், நமது கோஷங்களின் சித்தாந்த அடிப்படையின் உறுதியும்தான் இந்தப் பிரச்சினை.

இப்பிரச்சினையைப் பற்றி—இதன் முக்கியத்துவத்தை, அதுவும் யுத்தம் நடக்கிற இச்சமயத்தில், யாரும் மறுக்க முடியாது — நாம் நடத்திய பேச்சுவாதத்தில் கீழ்வரும் வாதம் நமக்கெதிராக எழுப்பப்பட்டது (பத்திரிகைகளில் இதை நாம் பார்த்ததில்லை): குறிப்பிட்ட ஒரு தீமையைக் கண்டனம் செய்வது என்பது அத்தீமையை அடியோடு விலக்கும் ஒரு ஆக்கபூர்வமான கருத்தை ஏற்றுக்கொள்வதாகும் என்று கூறமுடியாது. இது ஆதாரமற்ற வாதம் என்பது தெளிவு; ஒருவேளை அதனால்தான் இது பத்திரிகைகளில் வெளிவரவில்லையோ, என்னவோ. “ஆக்கிரமித்துச் சேர்த்துக் கொண்ட ஒரு அரசின் எல்லைகட்குள் ஒரு ஒடுக்கப்படும் தேசிய இனம் பலவந்தமாகப் பிடித்து வைக்கப்பட்டிருப்பதை எதிர்ப்பதாக” ஒரு சோஷலிஸ்ட் கட்சி அறிவித்தால், தான் அதிகாரத்துக்கு வரும்பொழுது பலவந்தமாகப் பிடித்து வைத்திருப்பதைக் கைவிடுவதாக அதன்மூலம் அது உறுதி கூறுகிறது.

ஹிண்டன்பர்க் நாளைக்கு ருஷ்யாவை அரைகுறையாக வென்று, இந்த அரைகுறை வெற்றியானது ஒரு போலிஷ் அரசு தோன்றுவதிலும் வெளியாகின்றது என்று வைத்துக் கொள்வோம் (ஜாரிஸத்தை ஓரளவுக்குப் பலவீனப்படுத்த வேண்டும் என்று பிரிட்டனும் பிரான்சும் விரும்புகின்றன அல்லவா?). முதலாளித்துவம், ஏகாதிபத்தியம் ஆகியவற்றின் பொருளாதார விதிகளின்படி இது “செயல்முறையானதே”.

மேலும் அதை அடுத்து சோஷலிஸப் புரட்சியானது பெத்ரோ கிராதினும் பெர்லினிலும் வார்ஸாவிலும் வெற்றிபெறுகிறது என்று வைத்துக்கொள்வோம். அப்பொழுது ருஷ்ய, ஜெர்மன் சோஷலிஸ அரசாங்கங்களைப் போன்றே போலிஷ் சோஷலிஸ அரசாங்கமும் உக்ரேனியர்கள் போன்றவர்கள் “பல வந்தமாகப் போலிஷ் அரசின் எல்லைகட்குள் பிடித்து வைக்கப்பட்டிருப்பதைக்” கைவிட்டுவிடும். இதில் நமக்குச் சிறிதும் சந்தேகமில்லை. அந்த அரசாங்கத்தில் “கலேட்டார்போட்னிச்சாவின”³³ ஆசிரியர் குழுவினருந்து சிலர் சேர்ந்திருப்பார்களேயானால் அவர்கள் தங்களது “ஆய்வுரைகளைச்” சந்தேகமில்லாமல் கைவிட்டுவிட்டு, அதன்மூலம் “சயநிர்ணய உரிமை சோஷலிஸ சமூகத்துக்குப் பொருந்தாது” என்ற “சித்தாந்தம்” தவறானது என்பதை நிரூபிப்பார்கள். நாம் வேறு விதமாக எண்ணினால் போலிஷ் சோஷல்-டெமாகிராட்டுகளுடன் தோழமை உணர்வுடன் கூடிய விவாதத்தை நாம் மேற்கொள்ளக் கூடாது; அதற்கு மாறாக, அவர்கள் ஷோவினிஸ்டுகள் என்பதைக் கருத்தில் கொண்டு அவர்களுக்கெதிராக இரக்கமற்ற முறையில் போராட்டம் நடத்த வேண்டும்.

ஒரு மனிதனை அடிமையாக விலைகொடுத்து வாங்குவதற்கு நான் அனுமதிக்கப்படவில்லை என்பதற்கு எதிராக ஒரு பகிரங்கக் “கண்டனத்தை” நான் ஒரு ஐரோப்பிய நகரின் தெருக்களில் செய்து, பிறகு அதைப் பத்திரிகைகளில் பிரசுரிக்கிறேன் என்று வைத்துக்கொள்வோம். நான் அடிமைகளின் சொந்தக்காரன் என்றும், அடிமைத்தனம் என்ற கோட்பாட்டை அல்லது முறையை நான் ஆதரிப்பவன் என்றும் கருதுவதற்கு மக்களுக்கு நிச்சயம் உரிமை உண்டு. அடிமைத்தனத்தை நான் விரும்புகிறேன் என்ற விஷயம், கண்டனம் என்ற எதிர்மறைச் செய்கைமூலம் வெளிப்பட்டது, ஆனால் திட்டவாட்டமான வடிவில் (“நான் அடிமைமுறையை ஆதரிக்கிறேன்”) அல்ல என்பது யாரையும் ஏமாற்றிவிடப் போவதில்லை. அரசியல் ரீதியான “கண்டனம்” என்பது அரசியல் ரீதியான செயல்திட்டத்துக்கு முற்றிலும் சரிசமம்; எல்லோருக்கும் நன்றாகத் தெரிந்த இதை விளக்க நேர்ந்தது பற்றிக் கூச்சமாயிருக்கிறது. அரசியல் ரீதியான கண்டனத்தை அரசியல் ரீதியான செயல்திட்டத்திலிருந்து வேறுபடுத்து

கின்ற, ஒன்றை மற்றொன்றுக்கு எதிரிடையாக வைத்துப் பேசுகின்ற நபர்களுக்கு மூன்றாவது இன்டர்நேஷனலில் இடம் இருக்காது என்று நாம் சொன்னால் ஸிம்மெர்வால்ட் இடது சாரியினர்கள் “ஆட்சேபம்” செய்யமாட்டார்கள் என்பது நமக்கு நிச்சயம் தெரியும். ஸிம்மெர்வால்ட் குழுவைப்பற்றி நாம் மொத்தமாகப் பேசவில்லை; ஏனென்றால் அதில் மார்த்த வும் இதர காவுத்ஸ்கிவாதிகளும் இருக்கிறார்கள்.

சொற்களைப் பற்றிய விவாதத்தில் ஈடுபட நாம் விரும்ப வில்லை. எனவே போலிஷ் சோஷல்-டெமாகிராட்டுகள் நமது கட்சிச் செயல்திட்டத்திலிருந்து (இது அவர்களுடையதும் கூட) 9 வது பாராவை நீக்கிவிட வேண்டும் என்றும், இன்டர் நேஷனலின் செயல்திட்டத்திலிருந்தும் (1896 லண்டன் காங்கிரசின் தீர்மானம்) அதுபோல அதை நீக்கிவிட வேண்டும் என்றும் அதிகாரபூர்வமாக சீக்கிரம் பிரேரணை கொண்டுவரு வார்கள் என்றும், சம்பந்தப்பட்ட அரசியல் கருதுகோள்க ளாகிய “பழைய, புதிய கட்டாயப் பிரதேச இணைப்புக்கள்” பற்றியும் “கட்டாயப் பிரதேச இணைப்பு செய்யும் ஒரு அரசின் எல்லைகட்குள் ஒரு ஒடுக்கப்படும் தேசிய இனம் பல வந்தமாகப் பிடித்து வைக்கப்படுதலைப்” பற்றியும் தங்களது இலக்கண வரையறையைக் கூடிய சீக்கிரம் வரைவார்களென் றும் நாம் மனப்பூர்வமாக நம்புகிறோம் என்று கூறுவதற்கு நம்மை அனுமதித்துக் கொள்வோம்.

இப்பொழுது அடுத்த கேள்விக்குப் போவோம்.

4. கட்டாயப் பிரதேச இணைப்பை ஆதரிப்பதா அல்லது எதிர்ப்பதா?

போலிஷ் தோழர்கள் தங்களது ஆய்வுரைகளின் முதல் பிரிவு, 3 வது பாராவில் தாங்கள் எல்லாவிதமான கட்டாயப் பிரதேச இணைப்பையும் எதிர்ப்பதாகத் திட்டவட்டமாகக் கூறுகிறார்கள். ஆனால் துரதிருஷ்டவசமாக அதே பிரிவின் 4வது பாராவில் கட்டாயப் பிரதேச இணைப்பை ஆதரிப்ப தைப் போன்ற வலிந்துகூறல் ஒன்று காணப்படுகிறது. அந்தப் பாராவானது கீழ்வரும்... இன்னும் நாசூக்காக அதை

எப்படிச் சொல்வது?... கீழ்வரும் விநோதமான சொற் றொடருடன் தொடங்குகிறது:

‘கட்டாயப் பிரதேச இணைப்புக்களுக்கு எதிராகவும், கட்டாயப் பிரதேச இணைப்பு செய்யும் ஒரு அரசின் எல்லை கட்டுள் ஒடுக்கப்படும் தேசிய இனங்கள் பலவந்தமாகப் பிடித்து வைக்கப்படுவதற்கு எதிராகவும் சோஷல்-டெமா கிராட்டுகளின் போராட்டத்தின் முதல்படி, தாய்நாட்டை எவ்வகையில் காப்பதையும் கைவிட்டு விடுவதுதான் (அடிக் கோடு ஆசிரியரது). ஏனெனில் தாய்நாட்டைக் காப்பது என்பது ஏகாதிபத்திய சகாப்தத்தில், அந்நிய மக்களை ஒடுக்கிச் சுரண்டுவதற்குத் தனது நாட்டைச் சேர்ந்த பூர்ஷ்வாக்களின் உரிமைகளை ஆதரிப்பதற்கு ஒப்பாகும்....’

இது என்ன? இது எப்படிக் கூறப்படுகிறது?

‘கட்டாயப் பிரதேச இணைப்புக்கு எதிரான போராட் டத்தின் முதல்படி தாய்நாட்டை எவ்வகையில் காப்பதையும் கைவிட்டு விடுதல்தான்....’ ஆனால் எந்த ஒரு தேசியப் போரையும் எந்த ஒரு தேசிய எழுச்சியையும் ‘‘தாய்நாட் டைக் காக்கும் முயற்சி’’ என்று கூறமுடியும்; இன்றுவரை போதுவாக அவ்வாறுதான் அது கருதப்பட்டு வந்துள்ளது! நாம் கட்டாயப் பிரதேச இணைப்பை எதிர்க்கிறோம்; ஆனால்... கட்டாயப் பிரதேச இணைப்புக்கு உள்ளானவர்கள் தங்களை அப்படி இணைத்துக் கொண்டவர்களுக்கு எதிராகத் தங்கள் விடுதலையின் பொருட்டுப் போராடுவதை நாம் —எதிர்க்கிறோம், கட்டாயமாக இணைக்கப்பட்டவர்கள் தங்களை அவ்வாறு இணைத்துக் கொண்டவர்களிடமிருந்து விடுதலை பெறுவதற்காகக் கிளர்ச்சி செய்து எழுவதை நாம் எதிர்க்கிறோம்! இது ஆக்கிரமித்து இணைப்பதை ஆதரிக்கும் ஒரு பிரகடனம் அல்லவா?

‘‘ஏகாதிபத்திய சகாப்தத்தில்’’ தாய்நாட்டைக் காப்பது தனது நாட்டின் பூர்ஷ்வாக்கள் அந்நியமக்களை ஒடுக்குவதற்கான உரிமைகளை ஆதரிப்பதற்குச் சமம் என்று ஆய்வுரைகளின் ஆசிரியர்கள் தங்களது... விநோதமான வலிந்துரைகளுக்குக் காரணம் கற்பிக்கின்றனர். ஆனால், ஒரு ஏகாதிபத்திய யுத்தத்தின் விஷயத்தில் மட்டும்தான் இது சரி. அதாவது சண்டையிடும் இருசாராரும் ‘‘அந்நிய மக்களை’’ ஒடுக்குகின்றனர் என்பது மட்டுமின்றி அவர்களை ஒடுக்குவதில் யாருக்கு

அதிகப் பங்கு இருக்க வேண்டும் என்பதற்காக ஏகாதிபத்திய அரசுகளுக்கு இடையில் அல்லது அரசுகள் குழுக்களினிடையில் நடக்கும் போர் விஷயத்தில் மட்டும்தான் இது உண்மை!

“தாய்நாட்டைக் காப்பது” என்ற பிரச்சினையை நமது கட்சி எடுத்துக் குறிப்பிடுகிற முறைக்கு மிக வேறுபட்ட முறையிலே இவ்வாசிரியர்கள் எடுத்துரைக்கின்றனர் எனத் தோன்றுகிறது. நாம் ஒரு ஏகாதிபத்திய யுத்தத்தில் “தாய்நாட்டைக் காப்பதை” மறுக்கிறோம். நமது கட்சியின் மத்தியக் கமிட்டி அறிக்கையிலும் பெர்ன் தீர்மானங்களிலும்—இவை “சோஷலிஸமும் போரும்” என்ற ஜெர்மன், பிரெஞ்சு மொழி வெளியீடுகளில் மறுபதிப்பு செய்யப்பட்டுள்ளன— மிகமிகத் தெளிவாக இது கூறப்பட்டிருக்கிறது. இதை நாம் இருமுறை நமது ஆய்வுக் கட்டுரைகளில் வலியுறுத்தினோம் (4ம் 6ம் பாராக்களின் அடிக்குறிப்புகள்).* தாய்நாட்டின் காப்பைப் பொதுவாகவே, அதாவது ஒரு தேசியப் போரில் கூட, போலிஷ் ஆய்வுக் கட்டுரைகளின் ஆசிரியர்கள் கைவிடுகிறார்கள்; “ஏகாதிபத்திய சகாப்தத்தில்” தேசியப் போர்கள் சாத்தியமில்லை என்று அவர்கள் நினைக்கிறார்களோ என்னவோ. இக்கருத்தை அவர்கள் தங்களது கட்டுரைகளில் வெளியிடவில்லை; எனவேதான் “என்னவோ” என்று கூறுகிறோம்.

ஜெர்மன் “இன்டர்நேஷனல்” குழுவின¹⁴ ஆய்வுக் கட்டுரைகளிலும் ஜூனியஸின் சிற்றேட்டிலும் இத்தகைய கருத்து தெளிவாக வெளியிடப்பட்டுள்ளது—ஜூனியஸின் சிற்றேட்டைப்பற்றி ஒரு விசேஷக் கட்டுரையே நாம் வரைந்து கொண்டிருக்கிறோம்.** அங்கு கூறப்பட்டிருப்பதோடு நாம் மற்றொன்றையும் குறிப்பிட வேண்டும்: கட்டாயமாக இணைத்துக்கொண்ட ஒரு நாட்டுக்கெதிராக இணைத்துக் கொள்ளப்பட்ட பிரதேசம் அல்லது நாடு நடத்தும் தேசிய எழுச்சியானது துல்லியமாகக் குறிப்பிடுகையில் ஒரு எழுச்சிதானே யொழிய, போரல்ல என்று கூறலாம் (இந்த ஆட்சேபத்தை

* பார்க்க: இந்நூலின் பக்கங்கள் 182, 185-186.—பதிப்பாசிரியர்கள்.

** பார்க்க: வி. இ. லெனின், “ஜூனியஸின் சிற்றேடு பற்றி”.—பதிப்பாசிரியர்கள்.

நாம் கேள்வியுற்றிருக்கிறோம்; எனவேதான் அதை இங்கே குறிப்பிடுகிறோம். இந்தச் சொல் பிரயோகம்பற்றிய சச்சரவு முக்கியமானது என்று நாம் கருதவில்லை என்றாலும்.) கட்டாயமாக இணைத்துக்கொள்ளப்பட்ட பெல்ஜியம், செர்பியா, காலீஷியா, ஆர்மீனியா முதலியவை தங்களை இணைத்துக் கொண்டவர்களுக்கெதிரான “எழுச்சியைத்” “தாய்நாடு காப்பது” என்று கூறும் என்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது; அப்படி அவை கூறுவது மிகவும் நியாயமானது. கட்டாயமாக இணைத்துக்கொள்ளப்பட்ட இந்நாடுகளில்கூட ஒரு பூர்ஷ்வா வர்க்கம் இருக்கிறது; அதுகூட அந்நிய மக்களை ஒடுக்குகிறது, அல்லது, துல்லியமாகக் கூறின், ஒடுக்க முடியும்—ஏனென்றால் “ஒடுக்கும் உரிமை” தானே பிரச்சினை என்ற காரணத்தினால் இத்தகைய எழுச்சிக்கு எதிராக இருக்கிறார்கள் போலிருக்கிறது நமது போலிஷ் தோழர்கள். இவ்வாறாக, ஒரு குறிப்பிட்ட போரை அல்லது குறிப்பிட்ட எழுச்சியை எந்த அளவு கோலைக் கொண்டு மதிப்பிடுவது? அதன் உண்மையான சமுதாய உள்ளடக்கம் (ஒடுக்கப்படும் ஒரு தேசிய இனம் ஒடுக்கும் தேசிய இனத்துக்கெதிராக விடுதலைப் போர் செய்தல்) என்ற அளவுகோலைக் கொண்டல்ல; ஆனால், இச்சமயத்தில் தானே ஒடுக்கப்பட்டு நிற்கும் ஒரு பூர்ஷ்வா வர்க்கமானது தனது “ஒடுக்கும் உரிமையைப்” பின்னால் செலுத்தக் கூடும் என்ற அளவுகோலைக் கொண்டுதான். 1917ல் பெல்ஜியமானது ஜெர்மனியால் கட்டாயமாக இணைத்துக் கொள்ளப்படுகிறது என்று வைத்துக்கொள்வோம். 1918ல் பெல்ஜியம் தனது விடுதலைக்காகப் போராடினால், “அந்நிய மக்களை ஒடுக்கும் உரிமையை” பெல்ஜிய பூர்ஷ்வாக்கள் பெற்றிருக்கிறார்கள் என்ற காரணத்திற்காக அந்த எழுச்சியைப் போலிஷ் தோழர்கள் எதிர்ப்பார்கள்!

இந்த வாதத்தில் மார்க்ஸீயத்தைச் சேர்ந்தது அல்லது புரட்சிகரமானது ஒரு அணுவிற்கூட இல்லை. சோஷலிஸத்துக்குத் துரோகம் செய்யாமல் நமது பிரதான விரோதியான பெரிய அரசுகளின் பூர்ஷ்வாக்களுக்கெதிரான ஒவ்வொரு எழுச்சியையும் நாம் ஆதரிக்க வேண்டும்; அது ஒரு பிற்போக்கு வர்க்கத்தின் எழுச்சியாக இல்லாதிருந்தால். கட்டாயமாக இணைத்துக்கொள்ளப்பட்ட பிரதேசங்களின் எழுச்சியை ஆதரிக்க மறுப்பதன்மூலம், நாம் புறநிலைநீதியில் கட்டாயப்

பிரதேச இணைப்பை ஆதரிப்பவர்களாகி விடுகிறோம். குறிப்பாக “ஏகாதிபத்திய சகாப்தத்தில்”, சமுதாயப் புரட்சி உதித்து வளரும் அருணோதய நிலையிலிருக்கும் இச்சகாப்தத்தில் ஆக்கிரமித்துச் சேர்த்துக்கொள்ளப்பட்ட பிரதேசங்களின் எழுச்சிக்குப் பாட்டாளி வர்க்கம் இன்று விசேஷ ஆதரவளிக்கும்; நானைக்கோ, அல்லது ஒரே சமயத்திலோ அவ்வெழுச்சியினால் பலவீனமுற்றிருக்கும் “வல்லரசின்”-பூர்ஷ்வா வர்க்கத்தைத் தாக்கலாம் என்பதற்காக அது அவ்வாறு ஆதரவளிக்கும்.

ஆனால், தங்களது கட்டாயப் பிரதேச இணைப்புக் கொள்கையில் போலிஷ் தோழர்கள் இன்னும் வெகுதூரம் செல்கிறார்கள். கட்டாயமாக இணைத்துக் கொள்ளப்பட்ட பிரதேசங்களின் எழுச்சியை மட்டும் அவர்கள் எதிர்க்கவில்லை; அவர்களுடைய சுதந்திரம் எப்படியாவது மீண்டும் கொடுக்கப்படுவதை — அமைதியான முறையில் கொடுக்கப்படுவதைக் கூட—அவர்கள் எதிர்க்கிறார்கள்! இதைக் கேளுங்கள்:

“ஏகாதிபத்தியத்தினால் பின்பற்றப்படும் ஒடுக்கல் கொள்கை விளைவுகளுக்கான பொறுப்பை ஏற்க மறுத்து சோஷல்-டெமாகிரஸியானது அவற்றிற்கெதிராகத் தீவிரமான போராட்டத்தை நடத்துகையில், ஐரோப்பாவில் புதிய எல்லை நிலைகளை நிறுவுவதையும் ஏகாதிபத்தியத்தினால் தகர்த்தெறியப்பட்ட எல்லை நிலைகள் மீண்டும் நிறுவப்படுவதையும் அது எவ்விதத்திலும் ஆதரிக்கவில்லை” (அடிக்கோடுகள் ஆசிரியருடையவை.)

ஜெர்மனிக்கும் பெல்ஜியத்துக்கும், ருஷ்யாவுக்கும் காலீஷியாவுக்கும் இடையிலான “எல்லைநிலைகளை” இன்று “ஏகாதிபத்தியம் தகர்த்தெறிந்து விட்டது”. எவ்விதத்திலும் அவை மீண்டும் நிறுவப்படுவதைச் சர்வதேச சோஷல்-டெமாகிரஸி எதிர்க்க வேண்டும் என்று கூறப்படுகிறது. 1905ல், “ஏகாதிபத்திய சகாப்தத்தில்”, சுயாட்சி உரிமை பெற்றிருந்த நார்வேயின் சட்ட சபையான “டயெட்” ஸ்வீடனிலிருந்து தனது நாடு பிரிந்துவிட்டதை அறிவித்தது; நார்வே மீது போர் தொடுக்க வேண்டுமென்று ஸ்வீடிஷ் பிற்போக்குவாதிகள் கோரினார்கள்; ஆனால் அது நடைபெறவில்லை. அதற்குக் காரணம் ஸ்வீடிஷ் தொழிலாளர்களின் எதிர்ப்பும் சர்வதேச ஏகாதிபத்திய நிலைமையும் தான்—சோஷல்-டெமாகிரஸி

நார்வேயின் பிரிவை எதிர்த்திருக்கவேண்டும், ஏனெனில் அதன் பொருள் “ஐரோப்பாவில் புதிய எல்லைநிலைகளை நிறுவியது” என்பதாகும்!!

இது நேரடியான, ஒளிவுமறைவற்ற கட்டாயப் பிரதேச இணைப்பு வாதம். அது தன்னைத்தானே மறுத்துக் கொள்ளும் போது நாம் ஏன் அதை மறுக்கவேண்டும்? ஒரு சோஷலிஸ்டுக் கட்சியும் கூட இத்தகையதொரு நிலையைக் கடைப்பிடிக்கும் ஆபத்தை மேற்கொள்ளாது: “நாங்கள் கட்டாயப் பிரதேச இணைப்புக்களைப் பொதுவாக எதிர்க்கிறோம்; ஆனால் ஐரோப்பாவில் கட்டாயப் பிரதேச இணைப்புக்களை ஆதரிக்கிறோம்; அல்லது அவைகள் ஏற்கெனவே ஏற்பட்டு விட்டிருந்தால் அவைகளைப் பொறுத்துக் கொள்வோம்....”

இத்தகைய அப்பட்டமான... “சாத்தியப்பாடற்ற நிலைக்கு” நமது போலிஷ் தோழர்களை இட்டுச் சென்றுள்ள தவறுகளின் சித்தாந்த மூலங்களை மட்டும் நாம் கவனித்தால் போதுமானது. “ஐரோப்பாவுக்காக” விதிவிலக்குகள் செய்வது எவ்வளவு பொருளற்றது என்பதைப் பிறகு கவனிப்போம். அத்தவறுகளின் மற்ற மூலங்களை, ஆய்வுக்கட்டுரைகளிலிருந்து எடுத்தாளப்பட்ட கீழ்வரும் இருசொற்றொடர்கள் விளக்கும்:

“...எங்கெல்லாம் ஏகாதிபத்தியத்தின் சக்கரம் உருண்டு சென்று ஏற்கெனவே உருவாகியிருந்த முதலாளித்துவ அரசை நசுக்கிறோ அங்கெல்லாம் முதலாளித்துவ அரசியல், பொருளாதாரக் குவிவானது ஏகாதிபத்திய ஒடுக்கல் என்கிற மிருகத்தனமான வடிவில் நிகழ்கின்றது; அவ்வாறு அது சோஷலிஸத்துக்கு வழிதிறக்கும்....”

கட்டாயப் பிரதேச இணைப்புக்களை இவ்வாறு நியாயப் படுத்துவது மார்க்ஸீயமல்ல; ஸ்தூருவேவாதம். 1890-1900ல் ருஷ்யாவிலிருந்த நிலையை நினைவில் வைத்திருக்கும் ருஷ்ய சோஷல்-டெமாகிராட்டுகளுக்கு இந்த மாதிரி மார்க்ஸீயத்தைத் திரித்துக் கூறுவதுபற்றி நன்கு தெரியும்; ஸ்தூருவே, குடெவ், லேகின் ஆகியோருக்குப் பொதுவானது இவ்வாறு திரித்துக் கூறுவது. போலிஷ் தோழர்களின் இன்றொரு ஆய்வுரையில் (II, 3) கீழ்வருவதை நாம் காண்கிறோம்; இது “சோஷல்-ஏகாதிபத்தியவாதிகள்” என்று கூறப்படுகிற ஜெர்மன் ஸ்தூருவேவாதிகளைப் பற்றியது:

...“அந்த கோஷத்தின் [சுயநிர்ணயம் என்ற கோஷம்] மாயைத்தன்மையை எடுத்துக்காட்டி, தேசிய ஒடுக்கலை எதிர் த்து நடத்தும்நம்முடைய போராட்டத்தை வரலாற்று ரீதியில் முறைகெட்ட ஒரு உள்ளமிளகு உணர்ச்சி என்று சோஷல்-ஏகாதிபத்தியவாதிகள் கூறுவதற்கு ஒரு சந்தர்ப்பமளித்து, அவ்வாறாக சோஷல்-டெமாகிரடிக் செயல்திட்டத்தின் விஞ்ஞானபூர்வமான அடிப்படையில் பாட்டாளி மக்களுக்குள்ள நம்பிக்கையைக் குலைக்கிறது.”

இதன் பொருள், ஜெர்மன் ஸ்துருவேவாதிகளின் நிலை “விஞ்ஞானபூர்வமானது” என்று இந்த மேற்கோளின் ஆசிரியர்கள் கருதுகிறார்கள் என்பதாகும். நமது போராட்டு தல்கள்!

நம்முடன் ஒப்பிடும்பொழுது லென்சுகள், குடுவ் கள், பர்லூஸ்கள் ஆகியோரின் நிலை சரியானது என்று காட்டி விடும் ஆபத்துள்ள இந்த வியக்கத்தக்க வாதத்தை ஒரு “அற்ப விஷயம்” கெடுத்து விடுகிறது: லென்சுகள் தங்களுக்குச் சொந்தமான ஒரு முறையில் முன்னுக்குப் பின் முரணில் லாதவர்கள்,—ஷோவினிஸ ஜெர்மன் பத்திரிகையான “க்ளோக்கேயின்” இதழ் 8-9ல்—நமது ஆய்வுக் கட்டுரை களில் வேண்டுமென்றேதான் இவ்விதழ்களையே நாம் மேற் கோள் காட்டினோம்—ஒரே சமயத்தில் சுயநிர்ணயம் என்கிற கோஷம் “விஞ்ஞான அடிப்படை அற்றது” என்பதையும் (லென்சின் இந்த வாதம் மறுக்கமுடியாதது என்று போலிஷ் சோஷல்-டெமாகிராட்டுகள் நம்புகிறார்கள் போலிருக் கிறது; மேற்கோள் காட்டப்பட்ட ஆய்வுக் கட்டுரைகளின் வாதங்களில் இதைக் காணலாம்); கட்டாயப் பிரதேச இணைப் புக்களுக்கு எதிரான கோஷமும் “விஞ்ஞான அடிப்படை அற்றது” என்றும் எடுத்துக் காட்டுகிறார்.

ஏனெனில் நாம் நமது போலிஷ் சகாக்களுக்கு எடுத்துக் காட்டிய — அவர்கள் பதிலளிக்க விரும்பாத — இந்த எளிய உண்மையை லென்சு நன்கு புரிந்திருந்தார்: சுயநிர் ணய உரிமையை “ஏற்றுக்கொள்வதற்கும்”, கட்டாயப் பிரதேச இணைப்புக்களைக் “கண்டனம் செய்வதற்கும்” “அரசியல் வேற்றுமையோ அல்லது பொருளாதார வேற்றுமையோ” அல்லது தர்க்கரீதியான வேற்று மையோ இல்லை. சுயநிர்ணயத்துக்கெதிரான லென்சின்

வாதங்கள் மறுக்க முடியாதவை என்று போலிஷ் தோழர்கள் கருதினாலும், ஒரு உண்மையை ஒத்துக்கொள்ள வேண்டும். கட்டாயப் பிரதேச இணைப்புக்களுக்கு எதிரான போராட்டத்தை எதிர்ப்பதற்கு இவ்வாதங்கள் அனைத்தையும் லென்சுகளும் பயன்படுத்துகிறார்கள்.

நமது போலிஷ் கூட்டாளிகளின் வாதங்கள் அனைத்திலும் உள்ள சித்தாந்தத் தவறுகளின் விளைவு என்னவென்றால் அவர்கள் முரண்பாடுகள் மிகுந்த கட்டாயப் பிரதேச இணைப்பு வாதிகள் ஆகும் நிலைக்குப் போய்விடுகின்றனர்.

5. சோஷல்-டெமாகிராட்டுகள் கட்டாயப் பிரதேச இணைப்பை ஏன் எதிர்க்கிறார்கள்?

நமது நோக்கு நிலையிலிருந்து பார்த்தால் இதற்கு விடை தெளிவானது: அது தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணயத்தைக் கெடுக்கின்றது; அல்லது, வேறுவகையில் சொன்னால் தேசிய ஒடுக்கல் முறையின் ஒரு வடிவம் அது.

போலிஷ் சோஷல்-டெமாகிராட்டுகளின் நோக்கு நிலையிலிருந்து பார்த்தால் நாம் ஏன் கட்டாயப் பிரதேச இணைப்புக்களை எதிர்க்கிறோம் என்பதற்கு விசேஷ விளக்கங்கள் தேவைப்படுகின்றன; இந்த விளக்கங்கள்தாம் (ஆய்வுரை I, 3ல்) அதன் ஆசிரியர்களைத் தொடர்ச்சியான முரண்பாடுகளில் தவிர்க்க முடியாதபடி சிக்கவைத்தது.

நாம் கட்டாயப் பிரதேச இணைப்புக்களை எதிர்ப்பதின் “நியாயத்தைக் காட்டுவதற்கு” அவர்கள் இரண்டு காரணங்களை எடுத்துவைக்கிறார்கள். (லென்சுகளின் “விஞ்ஞான அடிப்படையில்” அமைந்த வாதங்கள் இருந்த போதிலும், அவற்றையும் மீறியவகையில்). முதலாவதாக:

“ஐரோப்பாவில் கட்டாயப் பிரதேச இணைப்புக்கள் வெற்றிபெற்ற ஒரு ஏகாதிபத்திய அரசின் ராணுவப் பாதுகாப்புக்கு அவசியமானது என்று கூறப்படுவதற்கு எதிராக, கட்டாயப் பிரதேச இணைப்புக்கள் விரோதங்களைத் தீவிரப்படுத்துவதற்கும், அதன்மூலம் போர் அபாயத்தை அதிகரிக்கவும் தான் பயன்படுகின்றன என்ற உண்மையை சோஷல்-டெமாகிராட்டுகள் எடுத்துக் கூறுகிறார்கள்....”

லென்சுகளுக்கு இது சரியான பதிலல்ல; ஏனென்றால் அவர்களுடைய பிரதான வாதம் கட்டாயப் பிரதேச இணைப்புக்கள் இராணுவத் தேவை என்பதல்ல; அவை பொருளாதார ரீதியில் முற்போக்கானவை—ஏகாதிபத்தியத்தின் கீழ் இதன் பொருள் “குவிவு” எனப் பொருள்படும்—என்பது தான். ஏகாதிபத்தியத்தினால் தகர்த்தெறியப்பட்ட ஐரோப்பாவில் எல்லை நிலைகள் மீண்டும் நிறுவப்படுவதைக் கைவிட்டு விடுவதன் மூலமாகப் போலிஷ் சோஷல்-டெமாகிராட்டுகள் அத்தகையதொரு குவிவின் முற்போக்குத் தன்மையை ஏற்றுக் கொள்ளுகிறார்கள்; அதே சமயத்தில் கட்டாயப் பிரதேச இணைப்புக்களை எதிர்த்துக் கண்டனம் செய்கிறார்கள்; இதில் தர்க்க நியாயம் எங்கே இருக்கிறது?

மேலும், கட்டாயப் பிரதேச இணைப்புக்களால் எத்தகைய போர் அபாயம் அதிகரிக்கிறது? ஏகாதிபத்தியப் போர் அபாயம் அல்ல, ஏனென்றால் அப்போர்களுக்குக் காரணங்கள் வேறு; இப்பொழுதைய ஏகாதிபத்திய யுத்தத்தில் முக்கியமான பகைகள் பிரிட்டனுக்கும் ஜெர்மனிக்கும் இடையிலும், ஜெர்மனிக்கும் ருஷ்யாவுக்கும் இடையிலும் தான். இவை கட்டாயப் பிரதேச இணைப்புக்களுடன் ஒருபொழுதும் சம்பந்தப்பட்டதில்லை. தேசியப் போர்கள், தேசிய எழுச்சிகள் ஆகியவைகள் வெடிக்கும் அபாயம்தான் அதிகரித்திருக்கிறது. “ஏகாதிபத்திய சகாப்தத்தில்” தேசியப் போர்கள் சாத்தியமல்ல என்று ஒருபக்கம் அறிவித்துவிட்டு, தேசியப் போர் “அபாயத்தைப்” பற்றி மறுபக்கம் எப்படி ஒருவர் பேச முடியும்? இது முறையான வாதமல்ல.

இரண்டாவது வாதம்:

கட்டாயப் பிரதேச இணைப்புக்கள் “ஆளும் தேசிய இனத்தின் பாட்டாளி வர்க்கத்துக்கும் ஒடுக்கப்படும் தேசிய இனத்தின் பாட்டாளி வர்க்கத்துக்கும் இடையில் ஒரு பெரும் அகாதத்தைத் தோற்றுவிக்கின்றன... ஒடுக்கப்படும் தேசிய இனத்தின் பாட்டாளி வர்க்கம் தனது பூர்ஷ்வாக்களுடன் சேர்ந்து கொண்டு ஆளும் தேசிய இனத்தின் பாட்டாளி வர்க்கத்தைத் தனது பகைவனாகக் கருதும். சர்வதேசப் பூர்ஷ்வா வர்க்கத்துக்கு எதிராகப் பாட்டாளிகளின் சர்வதேச வர்க்கப் போராட்டம் என்பதற்குப் பதிலாக, பாட்டாளி வர்க்கம் பிளவுண்டுவிடும்; அது கொள்கைவாதத் துறையில் சீர்கேடடைந்துவிடும்....”

இவ்வாதங்களை முழுமையாக நாம் ஏற்றுக் கொள்கிறோம். ஆனால் ஒரே பிரச்சினைபற்றி ஒரே சமயத்தில் ஒன்றையொன்று விலக்கும் இரு வாதங்களை எழுப்புவது முறையானதா? ஆய்வு ரைகளின் முதல்பகுதியில் 3ல், கட்டாயப் பிரதேச இணைப்புக்களால் பாட்டாளி வர்க்கம் பிளவுண்ணீடும் என்கிற மேலே குறிப்பிட்ட வாதத்தை நாம் காண்கிறோம்; அதற்கடுத்த 4ல், ஐரோப்பாவில் ஏற்கெனவே நடைபெற்றுவிட்ட கட்டாயப் பிரதேச இணைப்புக்களை ரத்து செய்வதை நாம் எதிர்க்க வேண்டுமென்றும், “போராட்டத்தில் ஒற்றுமை என்கிற உணர்வை ஒடுக்கப்படும் தேசிய இனங்களையும் ஒடுக்கும் தேசிய இனங்களையும் சேர்ந்த தொழிலாளர்களுக்கு போதிக்க வேண்டியதை” நாம் ஆதரிக்க வேண்டும் என்றும் கூறப்படுகிறது. கட்டாயப் பிரதேச இணைப்புக்களை ரத்து செய்ய வேண்டுமென்று கோருவது பிற்போக்குத்தனமான “உள்ளங் குழையும் உணர்ச்சி” என்றால், “பாட்டாளி வர்க்கத்தின்” பகுதிகளுக்கிடையில் கட்டாயப் பிரதேச இணைப்புக்கள் ஒரு “அகாதத்தைத்” தோற்றுவிக்கின்றன என்றும் “பிளவை” உண்டுபண்ணுகின்றன என்றும் வாதிக்கக்கூடாது. அதற்கு மாறாக, பல்வேறு தேசிய இனங்களையும் சேர்ந்த பாட்டாளி மக்களுக்கிடையில் பரஸ்பர நல்லுறவை ஏற்படுத்துவதற்கு அவை தேவையானவை என்று கருத வேண்டும்.

நாம் சொல்கிறோம்: சோஷலிஸப் புரட்சியை நிறைவேற்றுவதற்கான, பூர்ஷ்வாக்களை அதிகாரத்திலிருந்து வீழ்த்துவதற்கான வலிமையை நாம் பெறுவதற்குத் தொழிலாளர்கள் இன்னும் அதிக நெருக்கமாக ஒன்று படவேண்டும். இந்த நெருங்கிய ஐக்கியமானது சுயநிர்ணயத்துக்கான போராட்டத்தினால், அதாவது கட்டாயப் பிரதேச இணைப்புக்கு எதிரான போராட்டத்தினால் வளர்க்கப்படுகிறது. நாம் முரண்பாடுகளின்றி இருப்போம். ஐரோப்பாவின் கட்டாயப் பிரதேச இணைப்புக்கள் “ரத்து செய்யப்பட முடியாதவை” என்றும், தேசியப் போர்கள் “சாத்தியமில்லை” என்றும் கூறுகிற போலிஷ் தோழர்கள், தேசியப் போர்களைப்பற்றிய வாதங்களை உபயோகித்துக் கட்டாயப் பிரதேச இணைப்புக்களை “எதிர்த்துச்” சர்ச்சை செய்ய இறங்குகையில், அவர்கள் தம்மைத் தாமே தாக்கிக் கொள்கின்றனர். கட்டாயப் பிரதேச

இணைப்புக்கள் பல்வேறு தேசிய இனங்களையும் சேர்ந்த தொழிலாளர்கள் நல்லுறவு கொள்வதையும் இரண்டறக் கலப்பதையும் மேலும் கடினமாக்குகின்றன — இவ்வகையானவைதான் அவர்கள் வாதங்கள்!

வேறுவிதமாகச் சொல்லப்போனால், கட்டாயப் பிரதேச இணைப்புக்களை ஆட்சேபிப்பதற்காகப் போலிஷ் சோஷல்டெமாகிராட்டுகள் கோட்பாட்டு ரீதியில் அவர்கள் தாமாகவே நிராகரித்துவிட்ட அதே சித்தாந்த மூட்டையிலிருந்தே வாதங்களை எடுத்தாள வேண்டியிருக்கிறது.

காலனிநாடுகளின் பிரச்சினையை எடுத்துக்கொண்டால் இது இன்னும் தெளிவாகத் தெரிகிறது.

6. தற்போதையப் பிரச்சினையில் காலனிநாடுகளையும் “ஐரோப்பாவையும்” வேறுபடுத்திக் காட்ட முடியுமா?

முதலாளித்துவத்தின் கீழ் தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணயம், சிவில் அதிகாரிகளை மக்கள் தேர்ந்தெடுத்தல், ஜனநாயகக் குடியரசு முதலியவை எவ்வாறு “நடைமுறையானவையல்லவோ” அதேபோல, காலனி நாடுகளுக்கு உடனடியாக விடுதலை தரவேண்டும் என்ற கோரிக்கையும் “நடைமுறையானதல்ல” (அதாவது பல புரட்சிகளின்றி அதை அடையமுடியாது; சோஷலிஸமின்றி அது நிலைக்காது) என்று நமது ஆய்வுக் கட்டுரை கூறுகிறது. மேலும் காலனி நாடுகளுக்கு விடுதலை தரப்படவேண்டும் என்று கோருவது “தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமையை ஏற்றுக்கொள்வது” தான் என்று அது கூறுகிறது.

இந்த வாதங்களில் ஒன்றுக்குக்கூடப் போலிஷ் தோழர்கள் பதிலுரைக்கவில்லை. அவர்கள் “ஐரோப்பாவையும்” காலனி நாடுகளையும் வேறுபடுத்திக் காட்ட முயன்றார்கள். ஐரோப்பாவைப் பொறுத்தவரை ஏற்கெனவே ஏற்பட்டு விட்ட கட்டாயப் பிரதேச இணைப்புக்களை ரத்து செய்வதை எதிர்ப்பதன்மூலம் அவர்கள் ஆக்கிரமிப்புச் சேர்க்கையை முரண்பாடுகளோடு ஆதரிப்பவர்களாகி விட்டார்கள். காலனிநாடுகளைப் பொறுத்தவரை “காலனி நாடுகளை

விட்டுவெளியேறுங்கள்!” என்று கட்டாயமாக நிபந்தனை ஏதுமின்றிக் கோருகிறார்கள்.

“துருக்கிஸ்தான், சீவா, புகாரா முதலிய இடங்களிலிருந்து வெளியேறு!” என்ற கோரிக்கையை ருஷ்ய சோஷலிஸ்டுகள் எழுப்பவேண்டும்; ஆனால் அதேபோல, போலந்து, பின்லாந்து, உக்ரேய்னா முதலிய தேசங்களுக்குப் பிரியும் சுதந்திரம் வேண்டுமென்று அவர்கள் கோரினால் அது “கற்பனைவாதம்”, “விஞ்ஞானத்துக்குப் புறம்பான” “உள்ளக்குழைவு உணர்ச்சி” ஆகியவற்றிற்கு இறங்கிவிடுவதாகும் என்றெல்லாம் கூறப்படுகிறது. “ஆப்பிரிக்கா, இந்தியா, ஆஸ்திரேலியா விலிருந்து வெளியேறு” என்று பிரிட்டிஷ் சோஷலிஸ்டுகள் கோரவேண்டும்; ஆனால் அயர்லாந்தினின்று மட்டும் அல்ல. இத்தகைய பொய்யான வேறுபாட்டை எந்தச் சித்தாந்த அடிப்படையைக் கொண்டு விளக்குவது? இக்கேள்வியைத் தட்டிக்கழிக்க முடியாது.

சுயநிர்ணயத்தை எதிர்ப்பவர்களின் பிரதான “ஆதாரம்” அது “நடைமுறையல்லாதது” என்பதுதான். இதே கருத்துத்தான் (சில நுண்ணிய மாறுதல்களுடன்) வேறு “பொருளாதார, அரசியல் குவிவு” விஷயத்தைப் பற்றிக் குறிப்பிடும்போதும் பேசப்படுகிறது.

காலனிகளைக் கைப்பற்றி ஆக்கிரமித்துச் சேர்த்துக் கொள்வதால் கூடக் குவிவு ஏற்படுகிறது. முன்பெல்லாம் காலனிகளுக்கும் ஐரோப்பிய மக்களுக்கும் இடையில் ஒரு பொருளாதார வேறுபாடு, பின்னர் குறிப்பிட்ட ஐரோப்பிய மக்களில் பெரும்பாலானவர்களுக்கு இடையிலாவது பொருளாதார வேறுபாடு இருந்தது; காலனி நாடுகள் பண்டப் பரிவர்த்தனைக்குள்—ஆனால் முதலாளித்துவ உற்பத்திக்குள் அல்ல—ஈர்க்கப்பட்டிருந்தன. ஏகாதிபத்தியம் இதை மாற்றிவிட்டது. ஏகாதிபத்தியம் என்றால் மற்ற அம்சங்களுடன் மூலதன ஏற்றுமதியுங்கூடத்தான். பெருகிவரும் அளவில் முதலாளித்துவ உற்பத்தி முறையானது காலனிகளிலும் புகுத்தப்படுகிறது. ஐரோப்பிய நிதி மூலதனத்தின் மீது காலனிகள் சார்ந்து நிற்கின்றன, அவைகளை மீட்க முடியாது. எனவே ராணுவக் கண்ணோட்டத்திலிருந்து பார்த்தாலும், விஸ்தரிப்பு என்ற கண்ணோட்டத்திலிருந்து பார்த்தாலும் காலனிகள் தனியே பிரிவது என்பது சோஷலிஸத்தின் கீழ் மட்டும் தான் பொதுவாகச்

சாத்தியமாகும்; முதலாளித்துவத்தின் கீழோ விதிவிலக்கு என்ற முறையில் அல்லது காலனி நாடுகளிலும் அவைகளை ஆளும் தலைமை நாடுகளிலும் ஏற்படும் தொடர் புரட்சிகளினாலும் எழுச்சிகளினாலும் மட்டுமே அது சாத்தியமாகும்.

ஐரோப்பாவிலுள்ள சார்பு தேசிய இனங்களில் பெரும்பாலானவை காலனிகளைவிடவும் அதிக முதலாளித்துவ வளர்ச்சி பெற்றுள்ளன (எல்லா இனங்களும் இல்லாவிட்டாலும்கூட அல்பேனியர்கள், ருஷ்யாவில் வாழும் ருஷ்யரல்லாத பல மக்கள்). ஆனால் இதனால்தான் தேசிய ஒடுக்கல்முறைக்கும், கட்டாயப் பிரதேச இணைப்புக்களுக்கும் எதிர்ப்பு அதிகரிக்கிறது! இதனால்தான் காலனிகளைக் காட்டிலும் ஐரோப்பாவில் எல்லா அரசியல் நிலைமைகளிலும், பிரிந்து போகும் நிலை உட்பட எல்லா நிலைகளிலும், முதலாளித்துவ வளர்ச்சி மேலும் பாதுகாப்புள்ளதாக இருக்கிறது.... போலிஷ் தோழர்கள் காலனிகளைப் பற்றிப் பேசும் பொழுது (I, 4) “அங்கே, உற்பத்திச் சக்திகளைச் சுதந்திரமாக அபிவிருத்தி செய்யும் பணி முதலாளித்துவத்தை எதிர்நோக்கி நிற்கின்றது....” என்று கூறுகிறார்கள். ஐரோப்பாவிலோ இதை இன்னும் அதிக அளவில் காணலாம்: இந்தியா, துருக்கிஸ்தான், எகிப்து, இன்னும் முழு நிறையான காலனிகளைக் காட்டிலும் போலந்து, பின்லாந்து, உக்ரேய்னா, அல்ஸேஸ் ஆகிய இடங்களில் முதலாளித்துவமானது உற்பத்திச் சக்திகளை அதிகச் சுறுசுறுப்பாகவும், துரிதமாகவும், சுதந்திரமாகவும் விருத்தி செய்து வருகிறது என்பதில் சந்தேகமில்லை. சரக்கு உற்பத்தி செய்யும் ஒரு சமூகத்தில் மூலதனமில்லாமல் ஒரு சுயேச்சையான முன்னேற்றமோ அல்லது எந்த விதமான முன்னேற்றமோ சாத்தியமில்லை. ஐரோப்பாவிலுள்ள சார்பு தேசிய இனங்கள் தாங்களே சொந்த மூலதனத்தை வைத்திருக்கின்றன; அத்துடன் பலதரப்பட்ட நிபந்தனைகளுடன் மூலதனத்தைப் பெறுவதற்கான சுலபமான வழிகளையும் பெற்றிருக்கின்றன. காலனி நாடுகளிடமோ சொந்த மூலதனம் என்பது இல்லை, அல்லது அனேகமாக இல்லை. நிதிமூலதனம் தலைதூக்கி நிற்கிற சூழ்நிலையில் அரசியல் அடிமைத்தனத்தை ஏற்றுக்கொள்ளாமல் அவைகளால் மூலதனம் எதையும் பெறமுடியாது. இதையெல்லாம் பார்க்கும்போது காலனிகளை உடனடியாக,

நிபந்தனையின்றி விடுதலை செய்ய வேண்டும் என்ற கோரிக்கையின் பொருள் என்ன? மட்டமான பொருளில் “மார்க்ஸீயத்தைக்” கேலிச்சித்திரமாக்குகிற, கீழ்த்தரமான பொருளில் இது “அதிகக் கற்பனை ரீதியானது”, ஸ்தூரூ வேக்கள், லென்சுகள், குளோவ்கள், துரதிருஷ்டவசமாக அவர்களைப் பின்பற்றும் போலிஷ் தோழர்கள் ஆகியவர்களால் பயன்படுத்தப்படும் பொருளில் அது “கற்பனை ரீதியானது” என்பது தெளிவாகவில்லையா? சாதாரணமான, வழக்கமான வற்றிலிருந்து விலகுவது எதுவானாலும், புரட்சிகரமானவை எல்லாம் இங்கே “கற்பனை வாதம்” என்று பெயர் சூட்டப்படுகின்றன. ஆனால் எல்லா வகையான புரட்சி இயக்கங்களும்—தேசிய இயக்கங்களுட்பட—காலனி நாடுகளைக் காட்டிலும் ஐரோப்பாவில் அதிகச் சாத்தியமானவை, அதிகச் செயல்முறையானவை, அதிக உறுதியானவை, அதிக உணர்வுமிக்கவை; அவைகளைத் தோற்கடிப்பதும் அதிகக் கடினம்.

சோஷலிஸமானது “காலனி நாடுகளின் வளர்ச்சி குறைந்த மக்களின்மீது ஆட்சிபுரியாமல் அவர்களுக்குத் தன்னலமற்ற கலாச்சார உதவிபுரிய முடியும்” என்று போலிஷ் தோழர்கள் கூறுகிறார்கள் (I,3). முற்றிலும் உண்மை: ஆனால் சோஷலிஸத்தை அடையும் ஒரு பெரிய தேசிய இனம், ஒரு பெரிய அரசு, “தன்னலமற்ற கலாச்சார உதவி” மூலம் ஒரு சிறிய, ஒடுக்கப்படும் ஐரோப்பியத் தேசிய இனத்தைக் கவர முடியாது என்று கருத என்ன ஆதாரம் இருக்கிறது? போலிஷ் சோஷல்-டெமாகிராட்டுகளால் பிரிந்து போகும் சுதந்திரம் காலனி நாடுகளுக்கு “அளிக்கப்படுகிறதே”, அதுதான் ஐரோப்பாவிலுள்ள சிறிய, ஆனால் கலாச்சார மிகுந்த, அரசியல் துறையில் கண்டிப்பாகக் கோரும், ஒடுக்கப்படும் தேசிய இனங்களைக் கவர்ந்து பெரிய சோஷலிஸ அரசுகளுடன் ஐக்கியத்தை ஏற்படுத்திக்கொள்ளத் தூண்டும்; ஏனென்றால் சோஷலிஸத்தின் கீழ் ஒரு பெரிய அரசில் நாளொன்றுக்குக் குறைந்த மணிநேர வேலையும், அதிக ஊதியமும் கிடைக்கும். பூர்ஷ்வாத் தனையிலிருந்து விடுதலைபெறும் தொழிலாளர்கள் “அக்கலாச்சார உதவிக்காகப்” பெரும், முன்னேறிய சோஷலிஸ அரசுகளுடன் ஐக்கியத்தை ஏற்படுத்திக் கொள்ளவும், அவைகளோடு இரண்டறக் கலக்கவும் முழுவலிமையுடன் ஈர்க்கப்பட்டு வருவார்கள்; அதாவது,

நீண்ட நாட்களாக ஒடுக்கப்பட்டு வந்த தேசிய இனங்களின் மிக வளர்ச்சிபெற்ற, சுயகௌரவ ஜனநாயக உணர்வை நேற்றுவரை ஒடுக்கிவந்த தேசிய இனங்கள் மதித்து நடந்து, எல்லா விஷயங்களிலும், உதாரணமாக அரசின் அமைப்பிலும், ‘‘தங்களது சொந்த’’ அரசை அமைக்கும் அனுபவத்திலும், அவர்களுக்குச் சமஉரிமை அளிக்கப்பட்டால். முதலாளித்துவத்தின் கீழ் இந்த ‘‘அனுபவம்’’ என்பது போர், தனிமை, தனித்துவம், சிறப்பான நிலையிலிருக்கும் சிறிய தேசிய இனங்களின் (ஹாலந்து, ஸ்வீட்ஸர்லாந்து) குறுகிய தன்முனைப்பு ஆகிய அனைத்தையும் குறிக்கும். ஆனால் சோஷலிஸத்தின் கீழ் மேற்சொல்லப்பட்ட இந்தப் பொருளாதார நோக்கங்களை மட்டும் கொண்டு தனித்து நிற்கத் தொழிலாளர்களே ஒருபொழுதும் சம்மதிக்க மாட்டார்கள்; அதற்கு மாறாக அங்கு பலவகை அரசியல் வடிவங்களும் பிரிந்துபோகும் உரிமையும், அரசை அமைக்கும் அனுபவமும் இருக்கும்—அரசின் எல்லா வடிவங்களும் வாடி உதிர்ந்து போகும்வரை இவையனைத்தும் இருக்கும்—செழிப்பான கலாச்சாரமுற்றிய வாழ்வின் ஆதாரம் இவைதாம்; தேசிய இனங்கள் மனமுவந்து தாமாகவே நட்பு பூண்டு, இரண்டறக்கலக்கும் போக்கை துரிதப்படுத்துவதற்கு இவை உத்திரவாதமாகும்.

காலனிகளை விசேஷத் தன்மை கொண்டவைகளாக எடுத்துக்காட்டி அவைகளை ஐரோப்பாவுக்கு முற்றிலும் மாறுபட்டவைகளாக நமது போலிஷ் தோழர்கள் காட்டுவதனால் முரண்பாடு எதிர்ப்படுகிறது; அதனால் அவர்களது தவறான வாதம் முழுவதுமே உடனடியாகத் தோற்றுவிடுகிறது.

7. மார்க்ஸியமா அல்லது புருதோனிஸமா?

அயர்லாந்தின் பிரிவு பற்றி மார்க்ஸின் கருத்தை நாம் குறிப்பிட்டதைப்பற்றி நமது போலிஷ் தோழர்கள், விதிவிலக்கான முறையில், சுற்றுமுகமாக இன்றி நேரிடையாகவே எதிர்வாதம் செய்ய முயல்கிறார்கள். அவர்களது ஆட்சேபம் என்ன? 1848 விருந்து 1871 வரையில் மார்க்ஸ் கொண்டிருந்த கருத்து நிலை பற்றிக் குறிப்பிடுவது ‘‘சுற்றும் பயனற்றது’’ என்று அவர்கள் கூறுகிறார்கள். வழக்கத்துக்கு

மாறான சீற்றத்துடன் கூடிய, திட்டவட்டமான தங்களது இந்தக் கூற்றுக்கு ஆதரவாக, “அதேசமயத்தில்” மார்க்ஸ் “செக் மக்கள், தென் ஸ்லாவியர்கள் முதலியோரின்”⁹⁵ சுயேச்சைக்கான வலிய முயற்சிகளை எதிர்த்தார் என்று அவர்கள் கூறுகிறார்கள்.

இந்த வாதத்தில் இவ்வளவு சீற்றத்துக்குக் காரணம், அந்த வாதம் அவ்வளவு பலவீனமானது என்பதுதான். போலிஷ் மார்க்ஸியவாதிகளின் கருத்தில் மார்க்ஸ் “ஒரே சமயத்தில்” முரணான விஷயங்களைச் சொல்லுகின்ற ஒரு குழப்பமடைந்த நபர்! இது உண்மையே அல்ல; இது நிச்சயம் மார்க்ஸியம் அல்ல. “ஸ்தூல” முறையில் ஆராயவேண்டுமென்று நமது போலிஷ் தோழர்கள் வற்புறுத்துகிறார்கள்—ஆனால் தாங்களே அதைக் கடைப்பிடிப்பதில்லை—நாம் அம்முறையில் ஆராய்ந்து, வெவ்வேறு ஸ்தூல “தேசிய” இயக்கங்களை வெவ்வேறு முறையில் மார்க்ஸ் பார்த்தது ஒரே ஒரு சோஷலிஸக் கண்ணோட்டத்திலிருந்தா இல்லையா என்பதைக் காண்பது அவசியமாகிறது.

ஜாரிஸத்தின் வலிமையையும் செல்வாக்கையும் எதிர்த்து—அல்லது அதன் சர்வவல்லமையையும், மேலோங்கி நின்ற பிற்போக்குத்தனமான செல்வாக்கையும் எதிர்த்து—ஐரோப்பிய ஜனநாயகம் நடத்திய போராட்டத்தில் அதன் நலன்களைக் கருத்தில் கொண்டு மார்க்ஸ் போலிஷ் சுயேச்சைக்குச் சாதகமாக நின்றார் என்பது பொதுவாக நன்கறியப்பட்டது. 1849ல் ஹங்கேரியில் தேசிய விடுதலைக்காக நடந்த புரட்சிகர-ஜனநாயக எழுச்சியை ஜாரிஸத்தின் பண்ணை அடிமைப் படை நசுக்கியபொழுது இந்தக் கொள்கை சரியென்பது தெள்ளத்தெளிவாகவும் செயல்முறையிலும் நிரூபிக்கப்பட்டது. அப்பொழுதிருந்து மார்க்ஸின் மரணம் வரை, அதற்கு மேலும் 1890 வரையிலுங்கூட, ஜாரிஸமானது பிரான்சுடன் கூடிக்கொண்டு ஏகாதிபத்தியத் தன்மையற்ற, சுயேச்சையான தேசிய ஜெர்மனிக்கெதிராக ஒரு பிற்போக்கு யுத்தத்தை நடத்தும் அபாயம் இருந்தபொழுது, ஜாரிஸத்துக்கெதிராகப் போராட வேண்டியது முதல்பணி என்று கருதினார் எங்கெல்ஸ். இந்த காரணத்துக்காகத்தான், இக்காரணத்துக்காக மட்டுமேதான் செக் மக்கள், தென் ஸ்லாவியர்கள் ஆகியோரின் தேசிய இயக்கங்களை மார்க்ஸும்

எங்கெல்லும் எதிர்த்தார்கள். மார்க்ஸீயத்தைக் கழித்து ஒதுக்கிவிடுவதற்காக இன்றி உண்மையில் உளமார மார்க்ஸீயத்தில் அக்கறை காட்டும் எவரும் மார்க்ஸும் எங்கெல்லும் 1848லும் 1849லும் எழுதியதை ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பாரேயாலால், ஐரோப்பாவில் “ருஷ்யாவின் புறக்காவல் நிலைகளாகப்” பணியாற்றிய “பிற்போக்கான முழு தேசிய இனங்களையும்”, ஜெர்மானியர்கள், போலந்துக்காரர்கள், மக்யார்கள் போன்ற “புரட்சிகரமான தேசிய இனங்களையும்” தெள்ளத் தெளிவாக, திட்ட வட்டமாக அவர்கள் வேறுபடுத்தினார்கள் என்பது நன்கு தெரியும். இது மெய்விவரம். மறுக்க முடியாத உண்மையாக இது அப்பொழுது சுட்டிக்காட்டப்பட்டது: 1848ல் புரட்சிகரமான தேசிய இனங்கள் சுதந்திரத்துக்காகப் போராடின; அச்சுதந்திரத்தின் பிரதான எதிரி ஜாரிஸம். ஆனால் செக் மக்கள் முதலியவர்களோ உண்மையிலேயே பிற்போக்குத் தேசிய இனங்கள் அல்லது ஜாரிஸத்தின் புறக்காவல் நிலைகளாயிருந்தனர்.

மார்க்ஸீயத்துக்கு உண்மையாக இருக்க வேண்டுமென்றால் மேற்கூறிய ஸ்தூல உதாரணத்தை நாம் ஸ்தூலமான முறையில் ஆராய வேண்டும். நாம் அப்பொழுது பெறும் படிப்பினை என்ன? இதுதான்: (1) ஐரோப்பாவில் பெரிய, மிகப்பெரிய தேசிய இனங்கள் பலவற்றின் விடுதலையின் நலன்கள் சிறிய தேசிய இனங்களின் விடுதலைக்கான இயக்கத்தின் நலன்களைவிட மேலானவை; (2) ஒரு ஜனநாயகக் கோரிக்கையைத் தனியாக எடுத்துப் பரிசீலனை செய்யக்கூடாது; ஐரோப்பியக் கண்ணோட்டத்தில்—இன்று உலகக் கண்ணோட்டத்தில் — நாம் பார்க்க வேண்டும்; கூற வேண்டும்.

இது தவிர வேறொன்றுமில்லை. பிற தேசிய இனங்களை ஒடுக்கும் ஒரு தேசிய இனம் சுதந்திரமாயிருக்க முடியாது⁹⁶ என்ற ஆதார சோஷலிஸக் கோட்பாடு மறுக்கப்படுகிறது என்பதற்கான அறிகுறி எதுவும் இங்கு காணப்படவில்லை. போலந்துக்காரர்கள் இக்கோட்பாட்டை மறந்து விடுகிறார்கள். ஆனால் மார்க்ஸ் இதை எப்பொழுதும் மறவாமல் போற்றி வந்தார். சர்வதேச அரசியலில் ஜாரிஸத்தின் செல்வாக்கு ஒங்கியிருந்த அக்காலத்தில் மார்க்ஸ் கண்ட ஸ்தூல நிலைமை மீண்டும் தோன்றுமேயானால்—உதாரணமாக, பல தேசிய

இனங்கள் சோஷலிஸப் புரட்சிகளைத் தொடங்கி (1848ல் ஐரோப்பாவில் பூர்ஷ்வா-ஜனநாயகப் புரட்சி தொடங்கியதைப்போல), பூர்ஷ்வாக்களின் பிற்போக்குவாதத்தின் பிரதான அரண்களாக மற்ற தேசிய இனங்கள் விளங்குமேயானால்—அப்பொழுது பிந்திய தேசிய இனங்களுக்கு எதிராகப் புரட்சிப் போர் செய்வதை நாமும் ஆதரிப்போம், அவைகளில் எத்தகைய சிறு-தேசிய இயக்கங்கள் தோன்றியிருந்தாலும் சரியே, அத்தேசிய இனங்களை “நசுக்கி”, அவைகளது புறக்காவல் நிலைகளையெல்லாம் அழிப்பதை ஆதரிப்போம். இவ்வாறாக, மார்க்ஸின் செயல்தந்திரங்கள் பற்றிய உதாரணங்களை நிராகரிப்பதற்குப் பதிலாக—வாயினால் மார்க்ஸீயம் பேசிக்கொண்டு அதைச் செயலில் புறக்கணிப்பதற்கு ஒப்பாகும் இது—அவைகளை நாம் ஸ்தூல ரீதியில் பகுத்து ஆராயவேண்டும்; ஆராய்ந்து எதிர்காலத்துக்குத் தேவையான மதிப்புமிக்க படிப்பினைகளை அதினின்று பெறவேண்டும். சுயநிர்ணயம் உட்பட பல்வேறு ஜனநாயகக் கோரிக்கைகள் சார்பற்ற முழுமையல்ல, உலக பொது-ஜனநாயக (இப்பொழுது: பொது-சோஷலிஸ) இயக்கத்தின் ஒரு சிறு பகுதியே. ஒரு தனிப்பட்ட யதார்த்த சம்பவத்தில் பகுதி முழுமைக்கு முரணானதாக இருக்கலாம்; அப்போது அதை நிராகரித்துவிட வேண்டும். ஒரு நாட்டின் குடியரசு இயக்கமானது மற்ற நாடுகளின் மத குருமார்களது அல்லது நிதி மூலதன-முடியாட்சிக் குழுக்களது சதிகளின் கைக்கருவிகளாக இருக்கக்கூடும்; அவ்வாறானால் இந்தக் குறிப்பிட்ட ஸ்தூல இயக்கத்தை நாம் ஆதரிக்கக் கூடாது. ஆனால் இதைக் காரணமாகக் கொண்டு சர்வதேச சோஷல்-டெமாகிரஸியின் செயல்திட்டத்திலிருந்து குடியரசுக் கோரிக்கையை அகற்றிவிடுவது என்பது நகைக்கத்தக்கது.

1848 -71க்கும் 1898-1916க்கும் இடையில் யதார்த்த நிலைமை எந்தவிதத்தில் மாறியிருக்கிறது (ஏகாதிபத்தியத்தின் மிக முக்கியமான நிகழ்ச்சிகளை நான் ஒருகாலகட்டமாக எடுத்துக்கொள்கிறேன்: ஸ்பானிஷ்-அமெரிக்க ஏகாதிபத்திய யுத்தத்திலிருந்து ஐரோப்பிய ஏகாதிபத்திய யுத்தம் வரை)? ஜாரிஸமானது பிற்போக்கின் பிரதான அரணாக இருந்த நிலைமை சந்தேகமில்லாமல் மாறிப்போய்விட்டது. காரணம், முதலாவதாக, அது சர்வதேச நிதிமூலதனத்தினால்,

குறிப்பாகப் பிரெஞ்சு நிதிமூலதனத்தினால் ஆதரிக்கப்படுகிறது; இரண்டாவதாக, 1905ம் ஆண்டு காரணமாக. ஐரோப்பிய ஜனநாயகங்களான பெரிய தேசிய அரசுகளின் அமைப்பானது, ஜாரிஸம் இருந்தபோதிலும் அக்காலத்தில் உலகெங்கிலும் ஜனநாயகத்தையும் சோஷலிஸத்தையும் தோற்றுவித்துக் கொண்டிருந்தது.* ஏகாதிபத்தியக் காலகட்டத்தைக் காண்பதற்கு மார்க்ஸும் எங்கெல்ஸும் உயிருடனில்லை. தற்சமயத்தில் கையளவிலான சில (ஐந்து அல்லது ஆறு) ஏகாதிபத்திய “மாபெரும்” வல்லரசுகளின் அமைப்பு தோன்றியிருக்கின்றது; அவை ஒவ்வொன்றும் பல தேசிய இனங்களை ஒடுக்குகின்றன. முதலாளித்துவத்தின் வீழ்ச்சி செயற்கையான முறையில் தடைபட்டுத் தாமதப்படுவதற்கு இந்த ஒடுக்கல் முறையும் ஒரு மூலகாரணம்; இன்று உலகில் தலையோங்கி நிற்கும் ஏகாதிபத்திய தேசிய இனங்களின் சந்தர்ப்பவாதத்துக்கும் சோஷல்-ஷோவினிஸத்துக்கும் இந்த ஒடுக்கல் முறை ஒரு செயற்கைத் துணை. அக்காலத்தில், பெரிய தேசிய இனங்களை விடுதலை செய்துகொண்டிருந்த மேற்கு ஐரோப்பிய

*க்ரூன்பெர்கின் “சோஷலிஸ வரலாற்றின் தஸ்தாவேஜுகளில்” (1916, I), 1866ல் எங்கெல்ஸ் எழுதிய போலிஷ் பிரச்சினைபற்றிய ஒரு சுவாரஸ்யமான கட்டுரையை ரியாலானவ் வெளியிட்டிருந்தார். ஐரோப்பாவிலுள்ள பெரிய, முக்கியத் தேசிய இனங்களின் அரசியல் சுயேச்சையையும் “சுயநிர்ணயத்தையும்” (right to dispose of itself) (தங்கள் இஷ்டப்படி தாம் நடக்கும் உரிமையை.—பதிப்பாசிரியர்கள்.) பாட்டாளி வர்க்கம் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டியதன் அவசியத்தை எங்கெல்ஸ் வலியுறுத்தினார்; “சிறு தேசிய இனக் கோட்பாட்டின்” (குறிப்பாக போனப்பார்ட்டிஸ்ட் முறைப்படி அதை உபயோகிக்கையில்) அபத்தத்தை, அதாவது சிறிய தேசிய இனங்களையும் பெரிய தேசிய இனங்களையும் சமமாக வைத்துப் பேசுவதன் அபத்தத்தை அவர் குறிப்பிட்டார். “ருஷ்யாவானது திருட்டுச் சொத்துக்களை [அதாவது, ஒடுக்கப்படும் தேசிய இனங்களை] ஏராளமான அளவில் வைத்திருக்கிறது. கணக்குத்தீர்க்கும் நாளன்று அவைகளை அது திருப்பித்தர வேண்டியிருக்கும்”⁹⁷ என்று எங்கெல்ஸ் கூறுகிறார். போனபார்ட்டிஸ்ட்மும் ஜாரிஸமும் ஆக இரண்டுமே சிறிய-தேசிய இயக்கங்களைத் தங்களது சொந்த நன்மைக்காகவும் ஐரோப்பிய ஜனநாயகத்துக்கு எதிராகவும் பயன்படுத்துகின்றன.

ஜனநாயகம் சில சிறு தேசிய இயக்கங்களைப் பிற்போக்கு நோக்கங்களுக்காகப் பயன்படுத்தி வந்த ஜாரிஸத்துக்கு எதிராக இருந்தது. ஆனால் இன்று சோஷலிஸ்டுப் பாட்டாளி வர்க்கமானது ஒரு பக்கத்தில் ஷோவினிஸ்டுகளாகவும், “சோஷல்-ஏகாதிபத்தியவாதிகளாகவும்”, மறுபக்கத்தில் புரட்சிவாதிகளாகவும் பிளவுண்டிருக்கிறது; பல தேசிய இனங்களைப் பொதுவாக ஒடுக்கிவரும் ஆதாரத்தின் மேல் ஜாரிஸ ஏகாதிபத்தியமும் முன்னேறிய முதலாளித்துவ ஐரோப்பிய ஏகாதிபத்தியமும் சேர்ந்த ஒரு கூட்டு, இந்த சோஷலிஸ்டுப் பாட்டாளி வர்க்கத்துக்கு எதிராக நிற்கின்றது.

இவைதான் நிலைமையில் ஏற்பட்ட ஸ்தூல மாறுதல்கள். தாங்கள் யதார்த்த முறையில் பிரச்சினைகளை அணுகப் போவதாகப் போலிஷ் சோஷல்-டெமாகிராட்டுகள் வாக்களிக்கிறார்கள்; என்றாலும் இவற்றைத்தான் கவனிக்க மறுக்கிறார்கள். இதன் விளைவுதான், அதே சோஷலிஸ்ட் கோட்பாடுகளை நடைமுறையில் செயல்படுத்துவதில் ஏற்படும் ஸ்தூல மாறுதல்: “ஜாரிஸத்துக்கெதிரான” போராட்டமும் (ஜனநாயகத்துக்குப் புறம்பான நோக்கங்களுக்காக இதனால் பயன்படுத்தப்பட்ட சில சிறிய-தேசிய இயக்கங்களுக்கெதிரான போராட்டமும்), மேற்கு நாடுகளின் பெரிய தேசிய இனங்களைச் சேர்ந்த புரட்சிகரமான மக்களுக்காதரவான போராட்டமும் அப்போது பிரதானமானவை. இப்போதோ, ஐக்கியமுற்று அணிவகுத்து நிற்கும் ஏகாதிபத்திய அரசுகள், ஏகாதிபத்திய பூர்ஷ்வா வர்க்கம், சோஷல்-ஏகாதிபத்தியவாதிகள் ஆகியவர்களை நாம் முக்கியமாக எதிர்க்கிறோம்; சோஷலிஸ்ட் புரட்சிக்காக, ஏகாதிபத்தியத்துக்கெதிராக எல்லாத் தேசிய இயக்கங்களையும் பயன்படுத்துவதை நாம் ஆதரிக்கிறோம். பொது ஏகாதிபத்திய அணிக்கெதிரான போராட்டமானது எவ்வளவுக்கெவ்வளவு அதிக அளவில் பரிசுத்தமான பாட்டாளி வர்க்கத் தன்மையுடையதாக ஆகிறதோ, அவ்வளவுக்கவ்வளவு “மற்ற தேசிய இனங்களை ஒடுக்கும் ஒரு தேசிய இனம் சுதந்திரமாயிருக்க முடியாது” என்ற சர்வதேசியக் கோட்பாடு அதிக உயிர்நிலையானதாகிறது என்பது தெளிவு.

சமுதாயப் புரட்சி என்ற வறட்டுக் கோட்பாட்டளவிலான கருதுகோளின் பெயரைச் சொல்லி புருதோன்வாதி

கள் போலந்தின் சர்வதேச முக்கியத்துவம் வாய்ந்த பாத்திரத்தைப் பார்க்க மறுத்தார்கள்; தேசிய இயக்கங்களை அலட்சியப்படுத்தினார்கள். அதேபோல வறட்டுக் கோட்பாட்டு முறையானதுதான் போலிஷ் சோஷல்-டெமாகிராட்டுகளின் நோக்கு நிலையும். ஏனென்றால் சோஷல்-ஏகாதிபத்திய வாதிகளுக்கெதிரான போராட்டத்தில் சர்வதேச முனையை அவர்கள் முறிக்கிறார்கள்; கட்டாயப் பிரதேச இணைப்புக்கள் பற்றிய தங்களது ஊசலாட்டங்களினால் சோஷல்-ஏகாதிபத்தியவாதிகளுக்கு (புறநிலைரீதியில்) உதவுகிறார்கள். ஏனென்றால், சிறிய-தேசிய இனங்களின் ஸ்தூல நிலைமைகளைப் பொறுத்த விஷயத்தில் பாட்டாளி வர்க்கப் போராட்டத்தின் சர்வதேச முனைதான் மாறி இருக்கிறது. அப்பொழுது (1848-71) “மேற்கத்திய ஜனநாயகம்”, புரட்சிகரமான தேசிய இனங்கள் ஆகியவற்றின் வருங்காலக் கூட்டாளிகள் என்ற முறையிலோ அல்லது ஜாரிஸத்தின் கூட்டாளிகள் என்ற முறையிலோ சிறிய தேசிய இனங்கள் முக்கியமாய் விளங்கின; இப்பொழுதோ (1898-1914) சிறிய தேசிய இனங்கள் இந்த முக்கியத்துவத்தை இழந்து விட்டன. இன்று “தலைமை மேலாதிக்க தேசிய இனங்களின்” ஒட்டுண்ணி வாழ்க்கைக்கு ஊட்டமளிக்கும் ஊட்டப் பொருளில் ஒன்றாக, அதனால் சோஷல்-ஏகாதிபத்தியத்தின் ஊட்டமளிக்கும் பொருளில் ஒன்றாக, அவை முக்கியமாகின்றன. சோஷலிஸப் புரட்சிக்கு முன் சிறிய தேசிய இனங்களில் ஐம்பதில் ஒன்று, நூற்றில் ஒன்று விடுதலை பெறுகின்றன என்பதல்ல முக்கியமான விஷயம். ஆனால், ஏகாதிபத்திய சகாப்தத்தில் புறநிலைக் காரணங்களினால் பாட்டாளி வர்க்கமானது இரு சர்வதேச முகாம் களாகப் பிளவுண்டுவிட்டது; ஆதிக்கம் வகிக்கும் தேசிய இனங்களின் பூர்ஷ்வாக்களின் உணவு மேசையிலிருந்து சிதறிய பொருக்குகள் காரணமாகச் சீர்கெட்டு விட்டது ஒரு முகாம்—இவையோ சிறு தேசிய இனங்களை இருவகை அல்லது மூவகைச் சுரண்டல் செய்வதால் பெறப்பட்டவை; மற்றொரு முகாமோ, சிறு தேசிய இனங்களை விடுதலை செய்யாமல், ஷோவினிஸத்துக்கெதிரான, அதாவது, கட்டாயப் பிரதேச இணைப்புக் கெதிரான, அதாவது, “சுயநிர்ணயத்துக்கு ஆதரவான” உணர்வை மக்களுக்கு ஊட்டாமல் தனது விடுதலையைப் பெறமுடியாது.

பிரச்சினையின் இந்த மிகமுக்கியமான அம்சத்தை நமது போலிஷ் தோழர்கள் கவனிக்காமல், புறக்கணிக்கிறார்கள். ஏகாதிபத்திய சகாப்தத்தில் கேந்திர முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவையான நிலையிலிருந்து அவர்கள் விஷயங்களைப் பார்க்கவில்லை. சர்வதேசப் பாட்டாளி வர்க்கம் இரு முகாம்களாகப் பிளவுண்டு இருக்கின்றது என்ற நோக்கு நிலையிலிருந்து பார்க்கவில்லை.

அவர்களது புருதோன்வாதத்துக்கு இதோ மற்றும் பிற துலக்கமான உதாரணங்கள்: (1) 1916ம் ஆண்டின் ஐரிஷ் கிளர்ச்சி பற்றி அவர்களது போக்கு—இதைப்பற்றி நாம் பின்னர் பார்ப்போம்; (2) சோஷலிஸப் புரட்சி என்ற கோஷம் வேறு எதனாலும் பின்னுக்குத் தள்ளப்படக் கூடாது” என்ற அறிவிப்பு அவர்களது ஆய்வுக் கட்டுரைகளில் காணப்படுவது (II, 3, §3ன் இறுதியில்). தேசியப் பிரச்சினையுள்ளிட்ட எல்லாப் பிரச்சினைகளிலும் மாறாத, பிறழாத புரட்சிகரமான நிலையுடன் சோஷலிஸப் புரட்சி என்ற கோஷத்தை இணைப்பதானது அக்கோஷத்தைப் “பின்னுக்குத் தள்ளி விடுவதாகும்” என்று கருதுவது சந்தேகத்துக்கு இடமின்றி மார்க்ஸியத்துக்கே முற்றிலும் விரோதமானது.

நமது செயல்திட்டம் “தேசியவாத சீர்திருத்தத் தன்மையானது” என்று போலிஷ் சோஷல்-டெமாகிராட்டுகள் கருதுகிறார்கள். (1) சுயநிர்வாகம் பற்றியும் (போலிஷ் ஆய்வுரைகள், III, 4), (2) பிரிந்துபோகும் சுதந்திரம் பற்றியுமான இரண்டு செயல்முறையான பிரேரணைகளையும் ஒப்பிட்டுப் பாருங்கள். இதில்தான், இதில் மட்டும் தான் நமது செயல்திட்டங்கள் வேறுபடுகின்றன! சீர்திருத்தவாதத் தன்மையுள்ளது இரண்டாவது செயல்திட்டம் அல்ல, முதலாவதுதான் என்பது தெளிவாகவில்லையா? ஆளும் வர்க்கத்தின் அதிகார அடிப்படையைச் சிதைக்காமல் எது விட்டு வைக்கிறதோ அது சீர்திருத்த மாறுதல்; அந்த அதிகாரத்தைச் சிறிதும் குறைக்காமல் வைத்திருக்கும் வெறும் விட்டுக் கொடுத்தல் அது. புரட்சிகர மாறுதல் என்பது அதிகாரத்தின் அடிப்படையையே பறித்து விடுகிறது. சீர்திருத்தவாதத் தேசிய திட்டம் ஆளும் தேசிய இனத்தின் விசேஷ உரிமைகள் அனைத்தையும் அகற்றுவதில்லை; அது பூரண சமத்துவத்தை ஏற்படுத்துவதில்லை; தேசிய ஒடுக்கல் முறையை

அதன் எல்லா வடிவங்களிலும் அது ஒழிப்பதில்லை. “சுய நிர்வாகம்” பெற்ற ஒரு தேசிய இனம் “ஆளும்” தேசிய இனத்துக்குச் சமமான உரிமைகளைப் பெற்றிருக்காது; நமது போலிஷ் தோழர்கள் (நமது பழைய “பொருளாதாரவாதிகளைப்” போல்) அரசியல் கருத்துகளையும் வகைப்பிரிவுகளையும் ஆராய்வதைப் பிடிவாதமாகத் தவிர்க்காமலிருந்திருந்தால் இதைக் கவனிக்காமலிருந்திருக்க முடியாது. 1905 வரை ஸ்வீடனின் பகுதி என்ற முறையில் நார்வே மிக விரிவான சுயநிர்வாக அதிகாரம் பெற்றிருந்தது; ஆயினும் உரிமைகளைப் பொறுத்தவரையில் அது ஸ்வீடனுக்குச் சமமல்ல. அது சுதந்திரமாகப் பிரிந்ததனால்தான் அதன் சமத்துவம் செயலில் காட்டப்பட்டது, ஊர்ஜிதம் செய்யப்பட்டது (சம உரிமைகள் என்ற அடிப்படையில் மேலும் நெருக்கமான, மேலும் ஜனநாயகமான நட்புறவு வளர்வதற்கு இந்தச் சுதந்திரமான பிரிவுதான் ஆதாரமாக விளங்கியது என்பதையும் நாம் இங்கு குறிப்பிடவேண்டும்). நார்வே ஒரு சாதாரண சுயநிர்வாகப் பகுதியாக இருந்து வந்தவரையில் ஸ்வீடிஷ் உயர்குடி மக்களுக்கு ஒரு விசேஷ உரிமை அதிகமாக இருந்தது; பிரிவினால் இந்த விசேஷ உரிமை “தணிக்கப்படவில்லை” (ஒரு தீமையைத் தணிப்பதில்தான் சீர்திருத்தவாதத்தின் சாராம்சம் இருக்கிறது, அதை அழிப்பதில் அல்ல); ஆனால் அடியோடு அழிக்கப்பட்டு விட்டது (இதுதான் ஒரு செயல்திட்டத்தின் புரட்சிகரத் தன்மைக்குப் பிரதான அளவுகோல்).

இன்னொன்றையும் நாம் இங்கு கவனிக்க வேண்டும்: ஒரு சீர்திருத்தம் என்ற முறையில் சுயநிர்வாகமானது, புரட்சிகரமானதொரு நடவடிக்கை என்ற முறையில் பிரிந்து போவதிலிருந்து மாறுபட்டது; இது சொல்லாமலே விளங்கும். ஆயினும் சீர்திருத்தம் என்பது நடைமுறையில் புரட்சியை நோக்கி வைக்கும் ஒரு அடியே என்பது எல்லோருக்கும் தெரியும். ஒரு குறிப்பிட்ட அரசின் எல்லைகளுக்குள் அடைத்து வைக்கப்பட்டிருக்கும் ஒரு தேசிய இனத்துக்குச் சுயநிர்வாகம் அளிப்பதானது அதைத் திட்டவாட்டமாக ஒரு தேசிய இனமாக நிறுவுவதற்கு வழி செய்கிறது; அதன் சக்திகளை ஒன்றுதிரட்டி, மதிப்பிட்டு, ஒழுங்குபடுத்தி அமைப்பதற்கு வழி செய்கிறது; “நார்வே” எவ்வாறு பிரகடனம் செய்துகொண்ட

தோ... அவ்வாறு அந்த உணர்ச்சியுடன் ஒரு பிரகடனம் வெளியிட உரிய தருணத்தைத் தேர்ந்தெடுத்துக்கொள்ள வழி செய்கிறது; இந்தத் தேசிய இனத்தின், இந்தப் பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த சுயநிர்வாகச் சபையாகிய நாங்கள், அகில ருஷ்யாவின் பேரரசர் போலந்துக்கும் பிறவற்றுக்கும் மன்னராக இன்றிலிருந்து இருக்க மாட்டார் என்று அறிவித்துக் கொள்கிறோம். இதற்கு வழக்கமான “ஆட்சேபம்” என்னவென்றால் இத்தகைய பிரச்சினைகள் போர்களினால் தீர்மானிக்கப்படுகின்றனவேயன்றிப் பிரகடன அறிவிப்புகளினால் அல்ல என்பதுதான். உண்மை: மிகப் பெரும்பாலான நிகழ்ச்சிகளில் போர்களினால்தான் அவை தீர்மானிக்கப்படுகின்றன (பெரிய அரசுகளின் அரசாங்க அமைப்புப் பற்றிய பிரச்சினை யும்கூட மிகப் பெரும்பாலான நாடுகளில் போர்களாலும் புரட்சிகளாலும்தான் தீர்மானிக்கப்படுகின்றது; அது போன்றது தான் இதுவும்). ஆயினும் ஒரு புரட்சிகரமான கட்சியின் அரசியல் செயல்திட்டத்துக்கு அத்தகைய “ஆட்சேபம்” எழுப்புவது தர்க்கப் பொருத்தமானதா என்பதைச் சிந்தித்துப் பார்ப்பதில் தீங்கொன்றுமில்லை. பாட்டாளி வர்க்கத்துக்கு எது நீதியோ, பயனுள்ளதோ அதற்காகவும் ஜனநாயகத்துக்காகவும் சோஷலிஸத்துக்காகவும் போர்களும் புரட்சிகளும் செய்வதை நாம் எதிர்க்கிறோமா?

“ஆனால் ஒன்று அல்லது இரண்டு கோடி மக்களைக் கொண்டதொரு சிறிய தேசிய இனத்தின் விடுதலைக்காகப் பெரிய தேசிய இனங்களுக்கிடையில் போர் நடப்பதை, அதில் இரண்டு கோடி மக்கள் கொண்டு குவிக்கப்படுவதை நாம் ஆதரிக்க முடியாது!” ஆம், நிச்சயம் நாம் ஆதரிக்க முடியாது! காரணம்: பரிபூரண தேசிய சமத்துவத்தை நாம் நமது செயல்திட்டத்திலிருந்து தூக்கி எறிகிறோம் என்பதனால் அல்ல; ஒரு நாட்டின் ஜனநாயக நலன்கள் பல நாடுகளின், அனைத்து நாடுகளின் ஜனநாயக நலன்களுக்குக் கீழ்ப்பட்டவையாக இருக்கவேண்டும் என்பதனால். இரண்டு பெரிய முடியாட்சிகள் இருக்கின்றன. அவைகளுக்கிடையில் ஒரு சின்ன முடியாட்சி இருக்கிறது; இந்த குட்டி மன்னர் அண்டையிலுள்ள இரு பெரிய மன்னர்களோடும் இரத்த உறவும் மற்ற உறவுகளும் கொண்டுள்ளார் என்று வைத்துக்கொள்வோம். அந்தச் சின்னஞ்சிறு நாட்டில் ஒரு குடியரசு நிறுவப்பட்டு,

அதன் மன்னர் விரட்டப்பட்டால் அச்சின்னஞ்சிறு நாட்டில் அதே முடிமன்னரையோ அல்லது வேறு ஒரு மன்னரையோ நிறுவுவதற்காக இரண்டு பெரிய அண்டை நாடுகளுக்கிடையிலும் போர் ஏற்படும் என்றும் வைத்துக்கொள்வோம். சர்வதேச சோஷல்-டெமாகிரஸி முழுதும், அச்சின்னஞ்சிறு நாட்டின் சோஷல்-டெமாகிரஸியின் உண்மையான சர்வதேசியவாதப் பகுதியினரும் இந்த விஷயத்தில் முடியாட்சிக்குப் பதிலாக ஒரு குடியரசு நிறுவப்படுவதை எதிர்ப்பார்கள். முடியாட்சிக்குப் பதிலாகக் குடியாட்சி வேண்டுமென்பது ஒரு சார்பற்ற தனிமையான கோரிக்கையல்ல; அது ஜனநாயகக் கோரிக்கைகளில் ஒன்று, மொத்தமாக ஜனநாயகத்தின் நலன்களுக்கு (அதையும்விட அதிகமாக, சோஷலிஸப் பாட்டாளி வர்க்கத்தின் நலன்களுக்கு) கீழ்ப்பட்டது. இத்தகைய தொரு நிலை எந்த நாட்டிலும் சோஷல்-டெமாகிராட்டுகளுக்குள் கருத்துவேற்றுமையைச் சிறு அளவில்கூட அநேகமாக ஏற்படுத்தாது என்று கருதுகிறோம். ஆனால் இந்தக் காரணங்களைக் கொண்டு சர்வதேச சோஷல்-டெமாகிரஸியின் செயல்திட்டத்திலிருந்து குடியரசுக் கோரிக்கையை அகற்றிவிட வேண்டும் என்று ஒருவர் கூறினால் அவருக்குப் பைத்தியம் பிடித்துவிட்டது என்றுதான் கருதப்படும். தனிக்கும் பொதுவுக்கும் இடையிலான ஆரம்ப, தர்க்கரீதியான வேறுபாட்டை ஒருபொழுதும் மறந்துவிடக் கூடாது என்று அவருக்குச் சொல்லப்படும்.

இந்த உதாரணமானது சற்று மாறுபட்ட ஒரு கோணத்திலிருந்து தொழிலாளி வர்க்கத்துக்குச் சர்வதேசிய உணர்வைப் போதிப்பது பற்றிய பிரச்சினைக்கு நம்மை இட்டுச் செல்கிறது. அத்தகைய போதனையானது— இதன் அவசியத்தையும் முக்கியத்துவத்தையும் பற்றி ஸிம்மெர்வால்ட் இடது சாரியினரிடையில் கருத்துவேற்றுமைகள் எண்ணிக்கூடப் பார்க்க முடியாதவை—பெரிய, ஒடுக்கும் தேசிய இனங்களிலும் சிறிய, ஒடுக்கப்படும் தேசிய இனங்களிலும், கட்டாயமாக இணைத்துக்கொள்ளும் தேசிய இனங்களிலும் கட்டாயமாக இணைத்துக் கொள்ளப்படும் தேசிய இனங்களிலும் ஸ்தூல ரீதியில் முற்றிலும் ஒரே மாதிரியாயிருக்க முடியுமா?

நிச்சயம் இருக்க முடியாது. பொது லட்சியத்தை— எல்லாத் தேசிய இனங்களுக்கும் இடையில் சமத்துவம், நெ

ருங்கிய நல்லுறவு, அதன்பின்னர் அனைத்து தேசிய இனங்களும் இரண்டறக் கலத்தல்—அடையும் வழி ஒவ்வொரு ஸ்தூல வழக்கிலும் ஒவ்வொரு விதம்; ஒரு நூலின் ஒரு பக்கத்தின் மையத்திலுள்ள ஒரு இடத்துக்கான பாதை ஒரு ஓரத்திலிருந்து இடமாகவும் எதிர் ஓரத்திலிருந்து வலமாகவும் எப்படி இருக்கிறதோ அதேபோல்தான். ஒரு பெரிய, ஒடுக்குகின்ற, கட்டாயப் பிரதேச இணைப்பு செய்து கொள்கின்ற தேசிய இனத்தைச் சேர்ந்த சோஷல்-டெமாகிராட்டு தேசிய இனங்கள் பொதுவாக இணைவதை ஆதரித்துப் பேசும்பொழுது, “தமது” இரண்டாவது நிக்கொலாய், “தமது” வில்ஹெல்மும் ஜார்ஜும் புஅன்காரேயும் கூட சிறு தேசிய இனங்களுடன் (கட்டாயப் பிரதேச இணைப்பின் மூலம்) இணைவதை ஆதரித்தார்கள்—காலீஷியாவுடன் “இணைவதை” இரண்டாம் நிக்கொலாயும், பெல்ஜியத்துடன் “இணைவதை” இரண்டாம் வில்ஹெல்மும்—என்பதை மறந்து விடுவாரேயானால், அவர் பரிகசிக்கத்தக்க ஒரு வெற்றுக் கோட்பாட்டுவாதி; செயல்முறையில் ஏகாதிபத்தியத்தை அனுமதித்துக் கொண்டிருப்பவர், ஆதரிப்பவர்.

ஒடுக்கும் நாடுகளைச் சேர்ந்த தொழிலாளர்களைச் சர்வ தேசிய உணர்வில் பயிற்றும் பொழுது ஒடுக்கப்படும் தேசிய இனங்களுக்குப் பிரிந்துபோகும் சுதந்திரமளிக்க வேண்டும் என்பதை அவர்கள் ஆதரித்து, அதற்காகப் போராட வேண்டும் என்பதை வலியுறுத்த வேண்டும். இது இல்லாமல் சர்வதேசியம் என்பது இருக்க முடியாது. ஒடுக்கும் தேசிய இனத்தைச் சேர்ந்த சோஷல்-டெமாகிராட் அத்தகைய பிரசாரத்தைச் செய்யத் தவறினால் அவ்வாறு தவறியவர் ஒவ்வொருவரையும் ஏகாதிபத்தியவாதி என்றும் கயவர் என்றும் கருதுவது நமது உரிமையும் கடமையுமாகும். சோஷலிஸத்தை அடையுமுன்னர் பிரிந்து போகும் வாய்ப்பு ஆயிரத்தில் ஒன்று தான் என்றாலும்கூட இது ஒரு தனிமுழுமையான கோரிக்கை.

தேசியத் தனிப்பண்புகளைப் பற்றிப் “பராமுகமாக” இருக்க வேண்டுமென்று தொழிலாளிகட்குப் போதிப்பது நமது கடமை. இதைப்பற்றிச் சந்தேகமேயில்லை. ஆனால் அது கட்டாயப் பிரதேச இணைப்பை ஆதரிப்பவர்களின் பராமுகத்தைப்போல் இருக்கக் கூடாது. தங்களது விருப்பத்தின்படி தங்கள் அபி

லாஷை எங்கு எப்படி இருக்கிறதோ அதன்படி சிறு தேசிய இனங்கள் தமது அரசைச் சேர்ந்தவையா அல்லது அண்டை அரசைச் சேர்ந்தவையா அல்லது தம்மைத்தாமே சேர்ந்தவையா என்பதைப் பற்றி ஒடுக்கும் தேசிய இனத்தைச் சேர்ந்த ஒருவர் “பராமுகமாக” இருக்க வேண்டும்; இவ்விதமாகப் “பராமுகமாக” அவர் இல்லாதிருப்பின் அவர் சோஷல்-டெமாகிராட்டு அல்ல. ஒரு சர்வதேசிய சோஷல்-டெமாகிராட்டாக இருப்பதற்கு ஒருவன் தனது தேசிய இனத்தைப் பற்றி மட்டும் சிந்திக்கக் கூடாது; எல்லாத் தேசிய இனங்களின் நலன்களையும், அவற்றின் சுதந்திரம், சமத்துவம் ஆகியவைகளையும் தமது தேசிய இனத்தினுடையவற்றிற்கு மேலாக வைத்து நடக்க வேண்டும். “சித்தாந்தஅளவில்” இதை எல்லோரும் ஒத்துக்கொள்கிறார்கள்; ஆனால் நடைமுறையில் ஒரு கட்டாயப் பிரதேச இணைப்புப் போக்குவாதியின் “பராமுகமாகத்” தான் காட்டுகிறார்கள். தீமையின் வேர் இங்கேதான் இருக்கிறது.

மறுபுறத்தில், சிறிய தேசிய இனத்தைச் சேர்ந்த ஒரு சோஷல்-டெமாகிராட்டு தமது கிளர்ச்சி முறையில் நமது பொதுச் சூத்திரத்தின் இரண்டாவது சொல்லை—தேசிய இனங்களின் “மனப்பூர்வமான ஐக்கியம்” என்பதை—வலியுறுத்த வேண்டும். அவர் தம்முடைய நாட்டின் அரசியல் சுயேச்சையையும், அது தனது அண்டை நாடான X, Y, Z போன்ற ஏதாவது ஒன்றுடன் இணைவதையும் ஆக இரண்டையும் ஆதரிக்கலாம். சர்வதேசியவாதி என்ற முறையில் தமது கடமைகள் தவறாதபடி அவ்வாறு செய்யலாம். ஆனால் அவர் எல்லாச் சமயங்களிலும் சிறு தேசியக் குறுகிய மனப்பான்மை, தனித்திருத்தல், ஒதுங்கிவாழ்தல் ஆகியவற்றுக்கு எதிராகப் போராட வேண்டும்; முழுமையையும் பொதுவையும் ஏற்றுக்கொள்வதற்காகப் போராட வேண்டும்; பொதுவின் நலன்களுக்குத் தனியின் நலன்கள் கீழ்ப்பட்டவை என்பதற்காகப் போராட வேண்டும்.

ஒடுக்கும் தேசிய இனத்தைச் சேர்ந்த சோஷல்-டெமாகிராட்டுகள் “பிரிந்துபோகும் உரிமையை” வலியுறுத்துவதும், அதே சமயம் ஒடுக்கப்படும் தேசிய இனத்தைச் சேர்ந்த சோஷல்-டெமாகிராட்டுகள் “ஐக்கியமுறும் உரிமையை” வலியுறுத்துவதும் “முரணானவை” என்று பிரச்சினை நன்கு கவனிக்காதவர்கள் நினைக்கிறார்கள். எனினும்

சற்று சிந்தித்துப் பார்த்தால் இப்போதுள்ள இந்த நிலையி லிருந்து சர்வதேசியத்துக்கும், தேசிய இனங்களின் ஐக்கிய கலப் புக்கும் இட்டுச் செல்லும் பாதை இதைத் தவிர வேறு எதுவு மில்லை, வேறு எதுவும் இருக்க முடியாது என்பது விளங்கும்.

நாம் இப்பொழுது டச்சு சோஷல்-டெமாகிரஸி, போ லிஷ் சோஷல்-டெமாகிரஸி ஆகியவற்றின் தனி விசேஷ நிலை மைகளைப் பார்ப்போம்.

8. டச்சு, போலிஷ் சோஷல்-டெமாகிராட்டுச் சர்வதேசியவாதிகளின் நிலையில் தனியும் பொதுவும்

சுயநிர்ணயத்தை எதிர்த்து நிற்கும் டச்சு மார்க்ஸீயவா திகளும் போலிஷ் மார்க்ஸீயவாதிகளும் சர்வதேச சோஷல்- டெமாகிரஸியில் தலைசிறந்த புரட்சிக்காரர்கள், சர்வதேசிய வாதிகள் ஆகியோரைச் சேர்ந்தவர்கள் என்பதில் சிறிதும் சந்தேகமில்லை. அப்படியானால், நாம் முன்னர் பார்த்துள்ள படி இவர்களது சித்தாந்த வாதங்கள் தவறுகளின் தொ குப்பாக எவ்வாறு இருக்க முடியும்? சரியான பொதுவாதம் ஒன்றுகூட இல்லை; எல்லாமே “ஏகாதிபத்தியப் பொருளாதார வாதம்”!

டச்சு, போலிஷ் தோழர்களின் கெட்ட அகநிலை ரீதியான விசேஷமான தன்மைகளினால் இது நேரவில்லை; அவர்களது நாடுகளில் நிலவிய புறநிலை ரீதியான சிறப்பான தனி நிலை மைகளினால் இது நேர்ந்தது. இரு நாடுகளுமே: (1) இன்றைய வல்லரசு “அமைப்பில்” சிறியவையாகவும் வகையற்றும் இருக்கின்றன; (2) பூகோள அமைப்பில் ஏகாதிபத்தியக் கொள்ளைக்காரர்களில் இரு கடும் தீவிரப் போட்டி நாடு களுக்கிடையில், ராட்சச பலம் வாய்ந்த நாடுகளுக்கிடையில் (பிரிட்டனும் ஜெர்மனியும்; ஜெர்மனியும் ருஷ்யாவும்) இவை யிரண்டுமே சிக்கியுள்ளன; (3) முன்பு தாங்களே “பேரரசு களாக” விளங்கிய நாட்களைப்பற்றிய நினைவுகளும் மரபு களும் இவ்விரு நாடுகளிலும் ஆழப் பதிந்திருக்கின்றன; அதனால் மிக வலுவாயுள்ளன: ஒரு காலத்தில் இங்கிலாந் தைக் காட்டிலும் பெரியதொரு காலனி ஆதிக்க நாடாக ஹாலந்து விளங்கியது; ருஷ்யாவையும் பிரஷ்யாவையும்

காட்டிலும் கலாச்சாரம் முற்றிய, பலம் வாய்ந்த பெரு அரசாகப் போலந்து விளங்கியது; (4) மற்ற தேசிய இனங்களை ஒடுக்கும் விசேஷ உரிமைகளை இவ்விரு நாடுகளும் இன்றுவரை நீடித்து வைத்துக் கொண்டிருக்கின்றன: டச்சுப் பூர்ஷ்வாக்கள் கையில் வளமிக்க டச்சுக் கிழக்கிந்தியத் தீவுகள் இருக்கின்றன; போலிஷ் நிலப்பிரபுக்கள் உக்ரேனிய, பைலோருஷ்யக் குடியானவர்களையும், போலிஷ் பூர்ஷ்வாக்கள் யூதர்கள் முதலியோரையும் ஒடுக்குகிறார்கள்.

இந்த நான்கு அம்சங்களும் கூடிய விசேஷத் தன்மையை அயர்லாந்து, போர்ச்சுகல் (ஒருசமயம் இது ஸ்பெயினுடன் கட்டாயமாகச் சேர்த்துக்கொள்ளப்பட்டது), அல்சேஸ், நார்வே, பின்லாந்து, உக்ரேய்னா, லெட்டிஷ், பைலோருஷ்யப் பிரதேசங்கள் முதலிய இடங்களில் காண முடியாது. இந்த விசேஷத் தன்மையில்தான் விஷயத்தின் உண்மையான சாராம்சம் அடங்கியிருக்கிறது! பொதுப்படையான வாதக்கூற்று களை — அதாவது, பொதுவாக ஏகாதிபத்தியத்தை, பொதுவாக சோஷலிஸத்தை, பொதுவாக ஜனநாயகத்தை, பொதுவாகத் தேசிய ஒடுக்கலைப் பற்றிய வாதங்களை—பயன்படுத்தி, சுயநிர்ணயத்துக்கு எதிராக டச்சு, போலிஷ் சோஷல்-டெமாகிராட்டுகள் வாதம் செய்யும் பொழுது அவர்கள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாகத் தவறுகளைச் செய்துகொண்டே போகிறார்கள் என்று நாம் கூறலாம். ஆனால் பொதுப்படையான வாதங்கள் என்ற தவறான மேல் ஓட்டை அகற்றிவிட்டு, ஹாலந்திலும் போலந்திலும் நிலவும் சிறப்பான தனி நிலைமைகளைக் கருத்தில் கொண்டு பிரச்சினையின் சாராம்சத்தை ஆராய்ந்தால், மேற்கொள்ளப்பட்ட விசேஷ நிலையானது புரிந்து கொள்ளக் கூடியதும் நியாயமானதும் ஆகிவிடும். டச்சு, போலிஷ் மார்க்ஸீயவாதிகள் நுரை கக்கிக்கொண்டு சுயநிர்ணயத்தை எதிர்க்கும்பொழுது அவர்கள் என்ன பொருளை எண்ணுகின்றனரோ அதைச் சொல்லவுமில்லை; அல்லது வேறு விதமாகச் சொன்னால், அவர்கள் என்ன சொல்கின்றனரோ அச்சொல்லின் பொருளை நினைக்கவில்லை.*

* தங்களது ஸிம்மெர்வால்ட் அறிவிப்பில் எல்லா போலிஷ் சோஷல்-டெமாகிராட்டுகளும் சுயநிர்ணயத்தைப் பொதுவாக ஏற்றுக்கொண்டார்கள் என்பதை நினைவுபடுத்திக் கொள்வோம். ஆனால் அவர்களின் வாசகம் சற்று வேறுபட்டது.

நமது ஆய்வுக் கட்டுரையில் நாம் ஏற்கெனவே ஒரு உதாரணத்தைக் காட்டினோம்.* ஹார்டர் தம்முடைய சொந்த நாட்டுக்குச் சுயநிர்ணய உரிமையை எதிர்க்கிறார்; ஆனால் “தம்முடைய” தேசிய இனத்தால் ஒடுக்கப்படும் டச்சுக் கிழக்கிந்தியத் தீவுகளுக்குச் சுயநிர்ணய உரிமையை ஆதரிக்கிறார்! ஜெர்மனியில் காவுத்ஸ்கியைப் போலவும், ருஷ்யாவில் த்ரோத்ஸ்கியையும் மார்த்தவையும் போலவும் வெறும் வார்த்தைகளில், கபடத்துடன் அப்படியே சுயநிர்ணயத்தை ஏற்றுக்கொள்கிறவர்களைக் காட்டிலும் ஹார்டர் ஒரு உண்மையான சர்வதேசியவாதி; சிந்தனையில் நமக்கு அதிக நெருக்கமானவர் என்று நாம் கருதுவதில் என்ன ஆச்சரியமிருக்கிறது? “தன்னுடைய சொந்த” தேசிய இனத்தினால் ஒடுக்கப்படும் தேசிய இனங்களுக்குப் பிரிந்துபோகும் சுதந்திரம் வேண்டுமென்று போராட வேண்டிய கடமையை மார்க்ஸியத்தின் பொதுவான அடிப்படைக் கோட்பாடுகள் வலியுறுத்துகின்றன; ஆனால் சிறப்பாக ஹாலந்து நாட்டின் சுதந்திரத்தை— உலக முழுவதும் எரிந்து சாம்பலாகட்டும், நாம் எல்லாவற்றிலிருந்தும் ஒதுங்கி நிற்கிறோம்; பழைய கொள்கையும் அதன் மதிப்பு நிறைந்த “மிச்ச சொச்சமாகிய” கிழக்கு இந்தியத் தீவுகளும் “நமக்குப்” போதும்; வேறு எதைப் பற்றியும் “நமக்குக்” கவலையில்லை என்னும் குறுகிய, கரடுதட்டிப்போன, சுயநலமிக்க, உணர்வுமந்திக்கச் செய்யும் ஒதுக்க நிலை காரணமாக அதிகமாகத் துன்பத்துக்குள்ளாகும் ஹாலந்தின் சுதந்திரத்தை— பிரதான முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாகக் வேண்டும் என்று அவை நிச்சயம் கூறவில்லை.

இன்னொரு உதாரணம். கார்ல் ராதெக் ஒரு போலிஷ் சோஷல்-டெமாகிராட்டு. யுத்தம் ஆரம்பித்தபிறகு ஜெர்மன் சோஷல்-டெமாகிரஸியில் சர்வதேசியவாதத்துக்காகத் தீவிரமாகப் போராடிக் குறிப்பிடத்தக்கதொரு பெரிய சேவையை ஆற்றியிருக்கிறார் அவர். “தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமை” என்ற தமது கட்டுரையில் (*Lichtstrahlen* 98) என்ற தீவிரவாத இடதுசாரி மாத இதழில், ஆசிரியர் யூ. பெர்ஹார்ட், 1915, டிசம்பர் 5, ஆண்டு III, எண் 3; இது பிரஷ்யப் பத்திரிகைத் தணிக்கையாளரால் தடை செய்யப்

* பார்க்க: இந்நூலின் பக்கங்கள் 185-186.—பதிப்பாசிரியர்கள்.

பட்டது) அவர் சுயநிர்ணயத்தை மூர்க்கமாகத் தாக்கினார். டச்சு, போலிஷ் ஆதாரங்களை மட்டுமே தமக்கு ஆதரவாக மேற்கோள்காட்டி, “சுயேச்சைக்கான எந்தப் போராட்டத் தையும் ஆதரிப்பது சோஷல்-டெமாகிரஸியின் கடமை போ லும்” என்ற கருத்தைச் சுயநிர்ணயம் போற்றி வளர்க்கிறது என்ற வாதத்தை மற்றவாதங்களுடன் எடுத்துக் கூறுகிறார்.

பொதுவான சித்தாந்தம் என்ற நோக்கு நிலையிலிருந்து பார்த்தால் இந்த வாதமானது வெறுக்கத்தக்கது; ஏனென் றால் இது தர்க்கப் பொருத்தமில்லாதது. முதலாவதாக, தனி யானது பொதுவுக்குக் கீழ்ப்பட்டதாயிருந்தாலொழிய துர் விநியோகத்துக்கு இடங்கொடுக்காத எந்தத் தனியான ஒரு ஜனநாயகக் கோரிக்கையும் எங்கும் கிடையாது, இருக்கவும் முடியாது; “எந்தச்” சுயேச்சைக்கான போராட்டத்தையும் அல்லது “எந்தக்” குடியரசு அல்லது மதகுருமாருக்கு எதி ரான இயக்கத்தையும் ஆதரிக்க வேண்டுமென்ற கட்டாயம் நமக்கு இல்லை. இரண்டாவதாக, மேற்கூறிய “குறைபாட் டைக்” கொண்டிராத, தேசிய ஒடுக்கல் முறைக்கெதிரான டுதாரு போராட்டத்துக்கான எந்த ஒரு சூத்திர விதியும் கிடையாது, இருக்கவும் முடியாது. ராதெக் அவர்களே *Berner Tagwacht* பத்திரிகையில் (1915, எண் 253), “பழைய, புதிய கட்டாயப் பிரதேச இணைப்புக்கெதிராக” என்ற சூத் திர விதியைப் பயன்படுத்தினார். போலிஷ் தேசியவாதி யாரும் “போலந்து ஒரு கட்டாய இணைப்புப் பிரதேசம்; நான் கட்டாயப் பிரதேச இணைப்பை எதிர்க்கிறேன்; அதாவது நான் போலந்தின் சுதந்திரத்தை ஆதரிக்கிறேன்” என்ற முடி வை இந்த விதியிலிருந்து முறைப்படி “பெறுவான்”. அல்லது, 1908ல் ஒரு கட்டுரையில்⁹⁹ “தேசிய ஒடுக்கலுக்கெதிராக” என்ற விதியே பொதுமானது என்று ரோஸா லுக்ஸம்பர்க் எழுதியது என் நினைவுக்கு வருகிறது. ஆனால் கட்டாயமாக இணைத்துக்கொள்வது என்பது தேசிய ஒடுக்கல் முறையின் வடிவங்களில் ஒன்று என்றும் எனவே முதலியன என்றும் எந்த ஒரு போலிஷ் தேசியவாதியும் முழு உரிமையுடன் கூறுவார்.

இந்தப் பொதுப்படையான வாதங்களை விட்டுவிட்டுப் போலந்தின் தனி விசேஷமான நிலைமை பற்றி நாம் கவனிப் போம்: போர்களோ, புரட்சிகளோ இன்றி அதன் சுதந்திரம் இன்று “செயல்முறையானதல்ல”. போலந்து சுதந்திரமாக

மீண்டும் நிலைநிறுத்தப்படுவதற்காக மட்டும் ஒரு அகில ஐரோப்பியப் போரை ஆதரிப்பது படுமோசமான தேசிய வாதம்; போரினால் பாதிக்கப்படும் கோடிக்கணக்கான மக்களை மறந்து, சிறு தொகையினரான போலிஷ்காரர்கள் நலன்களைக் கவனிப்பதாகும் அது. இவ்வகையைச் சேர்ந்தவர்கள் தான் ‘‘பிராசி’’ (போ. சோ. கட்சியின் வலதுசாரிகள்). இவர்கள் வார்த்தையில்தான் சோஷலிஸ்டுகள்; இவர்களை போலிஷ் சோஷல்-டெமாகிராட்டுகள் எதிர்ப்பது மிகமிகச் சரி. அண்டையிலுள்ள ஏகாதிபத்திய அரசுகளின் இன்றைய இப்போது நிலவும் உறவுகள் இருக்கிற நிலையில், போலந்தின் சுயேச்சை என்ற பிரச்சினையை இன்று எழுப்புவது, கானல் நீரை நோக்கி ஓடுவதாகும்; ஒரு குறுகிய நோக்குடைய தேசியவாதத்தில் இறங்குவதாகும்; அதற்கு முன்னிலையாக அகில ஐரோப்பிய அல்லது ருஷ்ய, ஜெர்மன் புரட்சிகள் வேண்டும் என்ற அவசியத்தை மறந்து விடுவதாகும். 1908-14ல் ருஷ்யாவில் தனியானதொரு கோஷம் என்ற முறையில் கூட்டு சேருவதற்குச் சுதந்திரம் வேண்டும் என்று முன் வைத்திருந்தால் அதுவும் கானல்நீரை நோக்கி ஓடுவதற்கு ஒப்பானதுதான்; அது ஸ்தொலீப்பினது தொழிலாளர் கட்சிக்கும்¹⁰⁰ (இப்பொழுது பத்ரேஸவ்-க்வஸ்தியோவ் கட்சி; இரண்டும் ஒன்றுதான்) புறநிலை ரீதியில் உதவியாக இருந்திருக்கும். ஆனால் சோஷல்-டெமாகிரஸியின் செயல் திட்டத்திலிருந்து கூட்டு சேருவதற்குச் சுதந்திரம் என்பதைப் பொதுவாக அகற்றுவது பைத்தியக்காரத்தனமாகும்!

மூன்றாவது, ஒருவேளை மிகவும் முக்கியமானதொரு, உதாரணம். ஒரு சுதந்திர போலிஷ் இடைப்படு இராச்சியம் அமைக்கும் கருத்தானது, அது ‘‘சூறிய, சக்தியற்ற குழுக்களின் வெற்றுக்களவு. இக்கருத்தானது செயல்படுத்தப் பட்டால் ஒரு குட்டி போலிஷ் துண்டு அரசு ஏற்படும்; அது ஏதாவதொரு வல்லரசு முகாமின் ராணுவக் காலனியாகி, அதன் ராணுவ அல்லது பொருளாதார நலன்களுக்கு ஏற்ற பொம்மையாக, அந்நிய மூலதனத்துக்கு ஒரு சுரண்டல் களமாக, எதிர்கால யுத்தங்களுக்குப் போர்க்களமாக விளங்கும்’’ என்ற காரணங்களுக்காக எதிர்க்கப்படுவதை போலிஷ் ஆய்வுக் கட்டுரைகளில் (III, §2 இறுதியில்) நாம் படிக்கிறோம். போலந்தின் சுதந்திரம் என்ற கோஷத்துக்கெதிராக இன்று இந்த

வாதம் நிறுத்தப்பட்டால் இது மிகவும் சரியாக இருக்கும்; ஏனெனில், போலந்தில் மட்டும் ஒரு புரட்சி நடந்தாலும் ஒன்றும் மாறிவிடாது; போலந்து மக்களின் கவனத்தைப் பிரதான விஷயத்திலிருந்து—தங்களது போராட்டத்துக்கும் ருஷ்ய, ஜெர்மன் பாட்டாளிகளின் போராட்டத்துக்கும் உள்ள தொடர்பிலிருந்து — திருப்புவதற்குத்தான் அது உதவும். தங்களது அண்டை நாடுகளின் பாட்டாளி மக்களோடு ஒன்று சேர்ந்து போராடுவதால் மட்டுமே, குறுகிய நோக்குடைய போலிஷ் தேசியவாதிகளை எதிர்த்துப் போராடுவதால் மட்டுமே போலிஷ் பாட்டாளி வர்க்கமானது அது இருக்கும் நிலையில் சோஷலிஸத்துக்கும் சுதந்திரத்துக்கும்—போலந்தின் சுதந்திரம் உட்பட—உதவ முடியும். இது முரணான கூற்று இல்லை, உண்மை. போலிஷ் தேசியவாதிகளுக்கெதிரான போராட்டத்தில் போலிஷ் சோஷல்-டெமாகிராட்டுகள் ஆற்றியிருக்கும் வரலாற்று பூர்வமான பணியையாரும் மறுக்க முடியாது.

இன்றைய சகாப்தத்தில் போலந்தில் நிலவும் தனி விசேஷ நிலைமைகளுக்கு இந்த வாதங்கள் சரி. ஆனால் அவைகட்குத் தரப்படும் பொதுவான வடிவத்தில் அவை சரியல்ல என்பது கண்கூடு. போர்கள் இருக்கும்வரை ஜெர்மனிக்கும் ருஷ்யாவுக்குமிடையிலான போர்களில் போலந்து எப்பொழுதுமே போர்க்களமாக இருக்கும்; ஆனால் போர்களுக்கு இடைப்பட்ட காலங்களில் அதற்கு இன்னும் அதிக அரசியல் விடுதலை (அதற்கு மேலாக, அரசியல் சுதந்திரம்) வேண்டும் என்பதற்கு எதிர்வாதமாக இது இருக்க முடியாது. அந்நிய மூல தனத்தினால் சுரண்டப்படுதல், அந்நியர்களின் நலன்களுக்கு ஏற்ற பொம்மையாகப் போலந்து பணியாற்றுதல் பற்றிய வாதங்களுக்கும் இது பொருந்தும். போலந்தின் சுயேச்சை பற்றிய கோஷத்தைப் போலிஷ் சோஷல்-டெமாகிராட்டுகள் தற்போது எழுப்ப முடியாது; ஏனென்றால் ஏகாதிபத்திய முடியாட்சி ஒன்றுக்குப் “பிராசியைப்” போல்குற்றேவல் செய்யாமல் பாட்டாளி சர்வதேசியவாதிகள் என்ற முறையில் போலிஷ்காரர்கள் சுதந்திரம் பெறுவதைப்பற்றி ஒன்றும் செய்ய முடியாது. போலந்தைக் கட்டாயமாக இணைத்துக்கொள்வதில் தாங்கள் பங்கெடுத்துக் கொள்வார்களா (அப்படிக்கட்டாயப் பிரதேச இணைப்பில் பங்குகொள்

வது ருஷ்ய, ஜெர்மன் தொழிலாளிகளையும் விவசாயிகளையும் மிகவும் வெறுக்கத்தக்க, இழி செயலில் பயிற்றுவதாகும்; அந்நிய தேசமக்களைத் தூக்கிலிடும் பணியைச் செய்ய இணங்குவதாகும்) அல்லது போலந்து சுயேச்சையாக இருக்குமா என்பது ருஷ்ய, ஜெர்மன் தொழிலாளர்களுக்கு அலட்சியமாயிருக்கக் கூடிய விஷயம் அல்ல.

நிலைமை குழப்பத்தைத் தருவதாகத்தான் இருக்கிறது. ஆயினும் பங்குபெறுபவர் அனைவரும் சர்வதேசியவாதிகளாக நீடித்து இருக்கக்கூடிய வழி, மீள்வழி ஒன்று இருக்கிறது: போலந்துக்கும் நிபந்தனைகளற்ற “பிரிந்துபோகும் சுதந்திரம்” வேண்டுமென்று ருஷ்ய, ஜெர்மன் சோஷல்-டெமாகிராட்டுகள் கோரவேண்டும்; போலிஷ் சோஷல்-டெமாகிராட்டுகள் குறிப்பிட்ட சகாப்தத்திற்கு, காலகட்டத்திற்கு, போலந்தின் சுயேச்சை கோஷத்தை எழுப்பாமல், தம் சிறிய நாட்டிகளிலும் பெரிய நாடுகளிலும் உள்ள பாட்டாளி மக்களிடையில் ஒற்றுமை ஏற்படப் போராட வேண்டும்.

9. காவுத்ஸ்கிக்கு எங்கெல்லின் கடிதம்

“சோஷலிஸமும் காலனி அரசியலும்” என்ற தனது சிறு நூலில் காவுத்ஸ்கி (பெர்லின், 1907)—அப்பொழுது அவர் ஒரு மார்க்ஸியவாதியாக இருந்தார்—1882, செப்டம்பர் 12ந் தேதி தனக்கு எங்கெல்ஸ் எழுதிய ஒரு கடிதத்தை வெளியிட்டார். இப்பொழுது விவாதத்திலிருக்கும் பிரச்சினை விஷயத்தில் இக்கடிதம் மிகவும் சுவாரஸ்யமானது. அக்கடிதத்தின் முக்கியமான பகுதி இதோ:

“... எனது அபிப்பிராயத்தில் காலனிகள் என்ற பெயருக்குப் பொருத்தமானவை, அதாவது ஐரோப்பிய மக்கள் குடியேறி வசிக்கும் நாடுகள்—கானடா, நன்னம்பிக்கை முனைப்பகுதி, ஆஸ்திரேலியா—எல்லாம் சுதந்திரம் அடைந்து விடும்; சுதேச மக்கள் வசிக்கின்ற, வெறும் அடிமைப்படுத்தப்பட்ட நாடுகளை—இந்தியா, அல்ஜீரியா, டச்சு, போர்ச்சுகீசிய, ஸ்பானிஷ் காலனிகள் ஆகியவற்றை—பாட்டாளி வர்க்கம் தாற்காலிகமாக ஏற்றுக்கொண்டு, அவற்றை சுதந்திரத்தை நோக்கி எவ்வளவு விரைவில் இட்டுச்செல்ல முடி

யுமோ அவ்வளவு விரைவில் இட்டுச்செல்ல வேண்டும். இந்தச் செயல்போக்கு எந்த முறையில் எப்படி வளரும் என்பதைச் சொல்வது கடினம். இந்தியா, ஒரு வேளை, புரட்சி செய்யக் கூடும், இது மிகவும் சாத்தியமே; தன்னைத் தானே விடுவித்துக் கொண்டிருக்கும் பாட்டாளி வர்க்கம் காலனிப் போர்களை நடத்த முடியாது; எனவே அதன் போக்கிலேயே அது செல்லும்படி விட்டுவிட வேண்டும்; பற்பல விதமான அழிவுகள், நாசங்கள் நடக்காமல் இது ஏற்படாது; ஆனால் அம்மா திரி நடப்பது எல்லாப் புரட்சிகளினின்றும் பிரித்து விட முடியாதவை. அதேபோல் மற்ற இடங்களில்—அல்ஜீரியாவிலும் எகிப்திலும்—நடக்கலாம்; அவ்வாறு நடந்தால் நமக்கு அதைவிடச் சிறந்தது வேறொன்றுமில்லை. நாம் நமது தாய்நாடுகளில் நிறையச் செய்ய வேண்டியதிருக்கும். ஐரோப்பாவும் வட அமெரிக்காவும் திருத்தியமைக்கப் பட்டுவிட்டால் மாபெரும் சக்தி கிட்டும்; ஒரு சிறந்த முன்னுதாரணமாக விளங்கும். அரைநாகரிகமுற்ற நாடுகள் தாமாகவே அவைகளைப் பின்பற்றும்; பொருளாதாரத் தேவைகள் அதைக் கவனித்துக்கொள்ளும். தாங்களும் சோஷலிஸ அமைப்பைப் பெறுமுன் எத்தகைய சமுதாய, அரசியல் கட்டங்களை இந்நாடுகள் கடக்கவேண்டும் என்பது பற்றி நாம் இன்று சில வெற்று ஊகங்களைத்தான் சொல்ல முடியும் என்று நினைக்கிறேன். ஒன்று மட்டும் தான் நிச்சயம்: வெற்றிபெற்ற பாட்டாளி வர்க்கம் எந்த அந்நிய தேசிய இனத்தினமீதும் எந்த விதமான நல்லவற்றையும் திணித்து விட முடியாது; அவ்வாறு அது செய்தால் அதன் வெற்றியின் ஆணிவேரே பறிக்கப்பட்டுவிடும். ஆனால் பல்வேறு வகையான தற்காப்புப் போர்களுக்கும் இது பொருந்தாது என்பதைக் கூறத்தேவையில்லை....”

எல்லா இடர்ப்பாடுகளையும் “பொருளாதார” அம்சம் மட்டுமே நேரடியாக விலக்கிவிடும் என்று எங்கெல்லக் கருதவேயில்லை. பொருளாதாரப் புரட்சியானது சோஷலிஸத்தை அடைய முயலுமாறு எல்லா நாடுகளின் மக்களையும் தூண்டும் ஒரு சக்தியாக இருக்கும்; ஆனால் அதே சமயத்தில் சோஷலிஸ்ட் அரசுக்கெதிராகப் புரட்சிகளும் போர்களும் சாத்தியமே. அரசியலானது நிச்சயம் பொருளாதாரத்துக்கு ஏற்றவகையில் தன்னை மாற்றிக்கொள்ளும்; ஆனால் அது

உடனேயோ, சுமுகமாகவோ, சுலபமாகவோ, நேரடியாகவோ நடந்துவிடாது. எங்கெல்ஸ் “நிச்சயம்” என்று கூறுவது ஒரே ஒரு, தனி முழுமையான சர்வதேசியக் கோட்பாட்டைத் தான்; இதை அவர் எல்லா “அந்நிய தேசிய இனங்களுக்கும்”, அதாவது காலனி நாடுகளின் தேசிய இனங்களுக்கு மட்டுமல்ல, பொதுவாக்குகிறார்: நல்லவற்றை அவர்கள்மீது திணிப்பது தனது வெற்றியின் ஆணிவேரையே பறித்துவிடும்.

ஒரு சமுதாயப் புரட்சியை நடத்திவிட்டது என்ற ஒரே காரணத்தினால் பாட்டாளி வர்க்கம் புனிதத் தன்மை பெற்று விடாது; தவறுகளிலிருந்தும் பலவீனங்களிலிருந்தும் விடுதலை பெற்றுவிடாது. ஆனால் நடக்கக்கூடிய சில தவறுகள் (மற்றவர் மீதேறிச் சவாரி செய்யும் விருப்பத்தைத் தூண்டும் சுயநலமும் கூடத்தான்) இந்த உண்மையை இறுதியில் புரிந்து கொள்ளும்படி செய்யும்.

காவுத்ஸ்கி 1914ல் மார்க்ஸியத்தைக் கைவிட்டு, ஷோவினிஸத்துக்கு ஆதரவாக அணி மாறுவதற்கு முன்பு, சோஷலிஸப் புரட்சி கூடிய சீக்கிரத்தில் — “எந்த நாளிலும்” நிச்சயம் சாத்தியம் என்று அவர் ஒரு சமயம் சொன்னார்; அதே நம்பிக்கையை ஸிம்மெர்வால்ட் இடதுசாரியினராகிய நாம் எல்லோரும் கொண்டிருக்கிறோம். தேசிய வெறுப்புகள் அவ்வளவு சீக்கிரம் மறையமாட்டா. ஒடுக்கப்படும் தேசிய இனம் ஒடுக்கும் தேசிய இனத்தின்மீது கொண்ட வெறுப்பு—நியாயமான வெறுப்பு—சிறிது காலம் நீடிக்கும்; சோஷலிஸம் வென்ற பிறகுதான், தேசிய இனங்களுக்கிடையில் பூரண ஜனநாயக உறவுகள் இறுதியாக ஏற்படுத்தப்பட்ட பிறகுதான் அது மறையும். சோஷலிஸத்துக்கு விசுவாசமாக நாம் நடந்துகொள்ள விரும்பினால் சர்வதேசியவாத உணர்வைப் பொதுமக்களிடம் நாம் இப்பொழுதிருந்தே பரப்பி வர வேண்டும். ஒடுக்கப்படும் தேசிய இனங்களுக்குப்பிரிந்து போகும் உரிமை அளிக்கப்பட வேண்டும் என்று கோராமல் ஒடுக்கும் தேசிய இனங்களில் இப்பணி சாத்தியமில்லை.

10. 1916ல் நடந்த ஐரிஷ் எழுச்சி

இவ்வெழுச்சி நிகழ்வதற்கு முன் நமது ஆய்வுக் கட்டுரைகள் எழுதப்பட்டன. நமது சித்தாந்தக் கருத்துகளைச் சோதித்துப் பார்க்க இவ்வெழுச்சி தக்கதாகப் பயன்படும்.

சுயநிர்ணயத்தை எதிர்ப்பவர்களின் கருத்துகள் ஏகாதிபத்தியத்தினால் ஒடுக்கப்படும் சிறு தேசிய இனங்களின் உயிராற்றல் ஏற்கெனவே உறிஞ்சப்பட்டு விட்டதென்றும், ஏகாதிபத்தியத்துக்கெதிராக அவை எந்தப் பாத்திரத்தையும் வகிக்க முடியாதென்றும், அவைகளுடைய வெறும் தேசிய அபிலாஷைகளை ஆதரிப்பதால் ஒரு பயனுமில்லை என்றும் மற்றும் அது போன்ற முடிவுகளுக்கு இட்டுச் செல்கின்றன. இம்முடிவுகள் தவறானவை என்று நிரூபிப்பதற்கு வேண்டிய உண்மைகளை 1914-16 காலத்து ஏகாதிபத்திய யுத்தம் நமக்கு அளித்திருக்கிறது.

அந்த யுத்தம் மேற்கு ஐரோப்பிய தேசிய இனங்களுக்கும், மொத்தமாக ஏகாதிபத்தியத்துக்கும் ஒரு நெருக்கடியான சகாப்தமாக விளங்கியது. ஒவ்வொரு நெருக்கடியும் மரபு ஒழுங்கு முறைகளைக் களைந்தெறிகிறது; வெளிப் போர்வைகளைப் பிய்த்தெறிகிறது; வழக்கொழிந்தனவற்றைத் துடைத்து எறிகிறது; உள்ளூற்றுக்களையும் அடித்தளத்திலியங்கும் சக்திகளையும் கண்ணுக்குப் புலப்படுத்துகிறது. ஒடுக்கப்படும் தேசிய இனங்களின் இயக்கத்தைப் பொறுத்தவரை அது எதைப் புலப்படுத்துகிறது? காலனி நாடுகளில் எழுச்சி முயற்சிகள் தொடர்ச்சியாக நடைபெற்று வந்துள்ளன; அவைகளை மறைப்பதற்கு ராணுவ ரீதியான பத்திரிகைத் தணிக்கை மூலம் தன்னை இயன்றதனைத்தையும் ஒடுக்கும் தேசிய இனங்கள் செய்தன. ஆயினும் தமது இந்தியத் துருப்புக்கள் சிங்கப்பூரில் செய்த கலகத்தைப் பிரிட்டிஷ்காரர்கள் மிருகத்தனமாக அடக்கினார்கள்; பிரெஞ்சு அன்னாமிலும் (பார்க்க: “நாஷே ஸ்லோவோ”) ¹⁰¹ ஜெர்மன் காடெருனிலும் (பார்க்க: ஜூனியஸின் சிற்றேடு) எழுச்சி முயற்சிகள் நடந்தன; ஐரோப்பாவில், ஒரு பக்கத்தில் அயர்லாந்தில் ஒரு எழுச்சி நடந்தது; “சுதந்திரத்தை நேசிக்கும்” இங்கிலீஷ்காரர்கள், கட்டாய ராணுவச் சேவையை அயர்லாந்திலும் புகுத்தத் துணியாத இங்கிலீஷ்காரர்கள், ஐரிஷ் மக்களைத் தூக்கிலிட்டு அந்த எழுச்சியை அடக்கினார்கள். மற்றொரு பக்கம், செக் மக்களின் மத்தியசபை அங்கத்தினர்களுக்கு “தேசத்துரோகக் குற்றத்துக்காக” ஆஸ்திரிய அரசாங்கம் மரண தண்டனை விதித்து, அதே “குற்றத்துக்காக” முழு செக் ரெஜிமென்ட்களையே சுட்டுத்தள்ளியது, என்பதெல்லாம் நமக்குத் தெரிந்தவைதான்.

இந்தப் பட்டியல் முழுமையானதல்ல. ஆயினும் ஏகாதிபத்திய நெருக்கடி காரணமாக காலனி நாடுகள், ஐரோப்பா இரண்டிலும் தேசிய எழுச்சி வெடித்தது என்பதையும், கடுமையான அச்சுறுத்தல், அடக்குமுறை, எல்லாவற்றையும் மீறி தேசிய விருப்பு வெறுப்புகள் தலைதூக்கியிருக்கின்றன என்பதையும் இது காட்டுகிறது. ஆயினும் ஏகாதிபத்திய நெருக்கடி தனது வளர்ச்சியின் உச்சகட்டத்தை அப்பொழுது எட்டியிருக்கவில்லை: ஏகாதிபத்திய பூர்ஷ்வாக்களின் சக்தியைப் பொறுத்தமட்டில் அதன் அடித்தளம் இன்னும் அரிக் கப்படாமல் இருந்தது (“அலக்கழித்து சோர்வடையச் செய்யும்” ஒரு யுத்தம் இதை ஏற்படுத்தலாம்; ஆனால் அது இன்னும் நடக்கவில்லை); ஏகாதிபத்திய நாடுகளில் பாட்டாளி வர்க்க இயக்கங்கள் இன்னும் வலிமை குறைந்தே காணப் பட்டன. யுத்தத்தினால் பூரணச் சோர்வு ஏற்பட்டபின் அல்லது 1905ல் ஜாரிஸத்தின் சக்தி ஆட்டங்கண்டதே அதுபோல் பாட்டாளி வர்க்கத்தின் அடி தாங்காமல் குறைந்தது ஒரு நாட்டிலாவது பூர்ஷ்வாக்களின் அதிகாரம் கலகலத்தபின், என்ன நடக்கும்?

ஸிம்மெர்வால்ட்காரர்களின் — சில இடதுசாரியினர் உட்பட்டவர்களின் — பத்திரிகையான *Berner Tagwacht*ல் ஐரிஷ் எழுச்சிபற்றி 1916, மே 9ந் தேதி “அவர்களது பாட்டு ஓய்ந்தது” என்ற ஒரு கட்டுரை கா. ரா. என்பவரால் எழுதப்பட்டிருந்தது. ஐரிஷ் எழுச்சியை “ஆட்சிக் கவிழ்ப்பு” என அக்கட்டுரை குறிப்பிடுகிறது; ஏனென்றால் “ஐரிஷ் பிரச்சினையானது ஒரு விவசாயப் பிரச்சினை” என்றும், சீர்திருத்தங்கள் மூலம் விவசாயிகள் சாந்தப்படுத்தப்பட்டுவிட்டார்கள்; தேசியவாத இயக்கமானது “வெறும் நகர்ப்புற, குட்டி பூர்ஷ்வா இயக்கம்தான்; இது என்ன பரபரப்பை உண்டாக்கினாலும் சமுதாய ரீதியில் இது மிக்க மதிப்புள்ளதல்ல” என்றும் அந்த ஆசிரியர் வாதிக்கிறார்.

இது ஒரு விகிர்தமான கோட்பாட்டுவாதம்; புத்தகப் பண்டிதனின் மதிப்பீடு. ஒரு ருஷ்ய தேசிய-மிதவாத காடெட், திரு. ஏ. குலிஷேர் (“ரேச்”, இதழ் 102, ஏப்ரல் 15, 1916) என்பவருடைய கருத்துடன் — “டப்ளின் ஆட்சிக் கவிழ்ப்பு” என்று இந்த எழுச்சிக்குப் பெயர் கொடுத்தார் அவர் — இது முற்றிலும் பொருந்தி இருப்பதில் ஆச்சரியமில்லை.

“எந்தத் தீமையிலும் ஏதேனும் நன்மை இருக்கும்” என்

பது பழமொழி. “சுயநிர்ணயத்தை” மறுப்பதன் மூலமும், சிறிய தேசிய இனங்களின் தேசிய இயக்கங்களை அலட்சியப் படுத்துவதன் மூலமும் தாங்கள் எத்தகைய புதை சேற்றில் சிக்கிக் கொள்கிறார்கள் என்பதை உணராத பல தோழர்கள் இருக்கிறார்கள்; ஏகாதிபத்திய பூர்ஷ்வாக்களின் ஒரு பிரதி நிதிக்கும் ஒரு சோஷல்-டெமாகிராட்டுக்கும் இடையிலான இந்தத் “தற்செயலான” கருத்து ஒற்றுமை அவர்களுடைய கண்களைத் திறக்கும் என்று நம்புகிறோம்!!

எங்கு எழுச்சிக்கான முயற்சி, சில சதிகாரர்களையோ அல்லது மடத்தனமான வெறியர்களையோ மட்டும் கொண்டதாக இருக்கிறது, மக்களது ஆதரவைப் பெறவில்லை என்று வெளியாகின்றதோ அங்கு மட்டும் தான் “ஆட்சிக் கவிழ்ப்பு” என்ற சொல்லை விஞ்ஞான ரீதியாகப் பயன்படுத்த வேண்டும். பல நூற்றாண்டுகளாக இருந்துவரும் ஐரிஷ் தேசிய இயக்கமானது பல்வேறு கட்டங்களையும் வர்க்க நலன்களின் கூட்டுகளையும் கடந்து, இன்று அமெரிக்காவில் பொது மக்கள் ஐரிஷ் தேசியக் காங்கிரஸிலும் வெளியாகியுள்ளது (Vorwärts¹⁰² மார்ச்சு 20, 1916); இக்காங்கிரஸ் அயர்லாந்துக்குச் சுதந்திரம் கோருகிறது. நீண்ட காலப் பொது ஜன ஆர்ப்பாட்டங்கள், ஊர்வலங்கள், பத்திரிகை அடக்கு முறைகள் முதலியவைகளுக்குப் பிறகு நகர்ப்புறக் குட்டி பூர்ஷ்வாக்களின் ஒரு பகுதியினரும் தொழிலாளர்களின் ஒரு பகுதியினரும் தெருச்சண்டை செய்வதிலும் அது வெளியாகியுள்ளது. அத்தகையதொரு கிளர்ச்சிக் கலகத்தை “ஆட்சிக் கவிழ்ப்பு” என்று யார் சொன்னாலும் அவர் ஒரு கடைந் தெடுத்த பிற்போக்குவாதியாக இருக்க வேண்டும்; அல்லது ஒரு உயிருள்ள இயக்கமாகச் சமுதாயப் புரட்சியைக் காணச் சக்தியற்ற ஒரு வெற்றுக் கோட்பாட்டுவாதியாக இருக்க வேண்டும்.

காலனிகளிலும் ஐரோப்பாவிலும் உள்ள சிறிய தேசிய இனங்கள் கிளர்ச்சிக் கலகங்கள் செய்யாமல், குட்டிபூர்ஷ்வாக்களின் மூடநம்பிக்கைகள் அனைத்தும் இருப்பினும் அவர்களில் ஒரு பகுதியினரிடையே புரட்சி வெடிப்புக்கள் நிகழாமல், நிலப்பிரபுக்கள், திருச்சபை, முடியரசு ஆகியவைகளின் ஒடுக்கலுக்கும், தேசிய ஒடுக்கு முறைக்கும் இதர ஒடுக்கு முறைக்கும் எதிராக அரசியல் உணர்வில்லாத பாட்டாளி,

அரைப்பாட்டாளிப் பொதுமக்களும் இயக்கம் நடத்தாமல் சமுதாயப் புரட்சிக் காட்சி ஒன்றை மனதில் காணலாம் என்று நினைப்பது சமுதாயப் புரட்சியையே கைவிடுவதாகும். அப்படியானால் ஒரு பக்கத்தில் ஒரு படை அணிவகுத்து நின்று “நாங்கள் சோஷலிஸத்தை ஆதரிக்கிறோம்” என்றும், மறுபக்கம் இன்னொரு இடத்தில் ஒரு படை “நாங்கள் ஏகாதிபத்தியத்தை ஆதரிக்கிறோம்” என்றும் கூறினால் சமுதாயப் புரட்சியாகிவிடும் போலும்! இத்தகைய நகைக்கத்தக்க, வெற்றுக் கோட்பாட்டுவாதப் புத்தகப் பண்டிதக் கருத்தை உடையவர்கள் மட்டும் தாம் ஐரிஷ் கிளர்ச்சியை “ஆட்சிக் கவிழ்ப்பு” என்று கூறி இழிவு படுத்த முடியும்.

“தூய” சமுதாயப் புரட்சி ஒன்றை யார் எதிர்பார்த்தாலும் அதை ஒருபோதும் அவர் காணமாட்டார். அத்தகைய தொரு ஆசாமி புரட்சி என்பது என்ன என்பதைப் புரிந்து கொள்ளாமல் அதற்கு வாயளவில் மட்டும் தொண்டு புரிபவராவார்.

1905ம் ஆண்டு ருஷ்யப் புரட்சி ஒரு பூர்ஷ்வா-ஜனநாயகப் புரட்சியாக இருந்தது. அது தொடர்ச்சியான சண்டைகளைக் கொண்டது. அதிருப்தியுற்றிருந்த எல்லா வர்க்கங்களும் வகுப்புக்களும் மக்கட் பிரிவினரும் அதில் பங்கு கொண்டார்கள். அவர்களில் சிலர் மிகப் பண்படாத தப்பெண்ணங்களை உடையவர்கள்; போராட்டத்தின் நோக்கங்களைப் பற்றித் தெளிவில்லாத, மிக விசித்திரமான நோக்கங்களை அவர்கள் கொண்டிருந்தார்கள். ஜப்பானியர்களின் பணத்தைப் பெற்றுக் கொண்ட சிலரும் அவர்களில் இருந்தார்கள்; ஊகவாணிகர்களும் துர்ச்சாகசக்காரர்களும் இன்னும் பலரும் அதில் இருந்தார்கள். ஆனால் புறநிலீரீதியில், அந்தப் பொதுஜன இயக்கமானது ஜாரிஸத்தின் முதுகெலும்பை முறித்து, ஜனநாயகத்துக்கு வழிசெய்து கொண்டிருந்தது. இந்தக் காரணத்தினால் வர்க்க உணர்வு பெற்ற தொழிலாளர்கள் அதற்குத் தலைமை தாங்கினார்கள்.

ஐரோப்பாவில் சோஷலிஸப் புரட்சி என்பது ஒடுக்கப் பட்டு, அதிருப்தியுற்றிருக்கும் எல்லாவகையான மக்களும் கொண்ட பொதுஜனப் போராட்டமாகவேயன்றி வேறு எதுவாகவும் இருக்க முடியாது. சில குட்டிபூர்ஷ்வாக்களும், பின்தங்கிய தொழிலாளர்களும் அதில் தவிர்க்கமுடியாதபடி பங்கு

கொள்வார்கள்—அது இல்லாமற்போனால் பொதுஜனப் போராட்டம் என்பது சாத்தியமில்லை; எந்தப் புரட்சியும் சாத்தியமில்லை—இந்த இயக்கத்துக்குள் தங்களது தப்பெண்ணங்களையும் பிற்போக்குக் கனவுகளையும் தங்களது பலவீனத்தையும் தவறுகளையும் அவர்கள் தவிர்க்கமுடியாதபடிக்கொண்டுவருவார்கள். ஆனால் புறநிலைரீதியில், அவர்கள் மூலதனத்தைத் தாக்குவார்கள்; இந்தப் பல வகையான, பல் குரல் கொண்ட, பல நிறங்கள் உள்ள, துண்டு துண்டானது போல் தோன்றும் பொதுஜனப் போராட்டத்தின் மேற்சொன்ன புறநிலை ரீதியான உண்மையை முன்னேறிய பாட்டாளி வர்க்கம், வர்க்க உணர்வு மிக்க புரட்சிப் படையின் முன்னணி, நன்கு வெளிப்படுத்திக் கொண்டு, அப்போராட்டத்தை ஐக்கியப்படுத்தித் தலைமைதாங்கிச் செலுத்த முடியும். அது அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றும், பாங்குகளைக் கைப்பற்றும், எல்லோராலும் (பலரால் பல காரணங்களுக்காக!) வெறுக்கப்படும் டிரஸ்ட்களைப் பறிமுதல் செய்யும், மேலும் மற்றும் பல சர்வாதிகார நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளும். அவை அனைத்துமாக மொத்தத்தில் பூர்ஷ்வாக்களை வீழ்த்தி, சோஷலிஸம் வெற்றி பெறுவதாகும். எனினும் இந்த வெற்றி குட்டிபூர்ஷ்வா அழுக்கை உடனடியாகக் ‘‘கழுவிவிடாது’’.

சோஷல்-டெமாகிரஸியானது ‘‘ஐரோப்பிய ஏகாதிபத்தியத்துக்கு எதிராகக் காலனி நாடுகளின் இளம் பூர்ஷ்வாக்கள் நடத்தும் போராட்டத்தை, ஐரோப்பாவில் புரட்சி நெருக்கடியைத் தீவிரப் படுத்துவதற்காகப் பயன்படுத்த வேண்டும்’’ என்று போலிஷ் ஆய்வுரைகளில் (1,4) நாம் படிக்கிறோம். (அடிக்கோடு ஆசிரியரது).

இந்த விஷயத்தில் ஐரோப்பாவையும் காலனி நாடுகளையும் எதிரெதிராக வெவ்வேறாகப் பிரித்து வைத்துப் பேசுவது சற்றும் பொருந்தாது என்பது தெளிவாகிறதல்லவா? ஐரோப்பாவில் உள்ள ஒடுக்கப்படும் தேசிய இனங்களின் போராட்டம், கிளர்ச்சியாகவும் தெருச்சண்டையாகவும் பரிணமித்து ராணுவத்தின் இரும்புக்கட்டுப்பாட்டையும் ராணுவச் சட்டத்தின் வலிமையையும் முறிக்கும் தன்மை வாய்ந்த அப்போராட்டம், ‘‘ஐரோப்பாவில் புரட்சி நெருக்கடியை’’ ஒரு தூரத்துக் காலனி நாட்டில் நடைபெறும் நன்கு வளர்ந்த எழுச்சியைக் காட்டிலும் கூடப் பெரிய அளவில்

“தீவிரப்படுத்தும்”. அயர்லாந்துக் கிளர்ச்சிக் கலகத்தினால் ஆங்கிலேய ஏகாதிபத்திய பூர்ஷ்வாக்களுக்கு விழும் அடி, ஆசியாவிலோ அல்லது ஆப்பிரிக்காவிலோ விழும் அதே வலிமையுள்ள அடியைவிட நூறு மடங்கு அதிக அரசியல் முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாக இருக்கும்.

“சுதந்திர பெல்ஜியம்” என்ற சட்டவிரோதமான பத்திரிகையின் 80ம் இதழ் பெல்ஜியத்தில் வெளியாகி விட்டது என்ற செய்தி சமீபத்தில் பிரெஞ்சு ஷோவினிஸ்டுப் பத்திரிகைகளில் வெளியிடப்பட்டுள்ளது. பிரான்சின் ஷோவினிஸ்டுப் பத்திரிகைகள் சர்வசாதாரணமாகப் புளுகுகின்றன என்பது உண்மை; ஆயினும் இச்செய்தி உண்மை என்று தோன்றுகிறது. யுத்தம் நடந்து வரும் இந்த இரண்டு ஆண்டுகளில் தனக்கென்று ஒரு சுதந்திரமான பத்திரிகையை ஏற்படுத்திக்கொள்ளத் தவறிவிட்டது ஷோவினிஸ்டு, காவுத்ஸ்கிவாத ஜெர்மன் சோஷல்-டெமாகிரஸி; ராணுவப் பத்திரிகைத் தணிக்கையை அது பணிவுடன் சகித்துக்கொண்டிருந்து விட்டது (இடதுசாரித் தீவிரவாதிகள் மட்டும் தான் தணிக்கையை மீறித் துண்டுப் பிரசுரங்களையும் அறிக்கைகளையும் வெளியிட்டுள்ளார்கள். அவர்களை நாம் பாராட்ட வேண்டும்)—ஆனால் அதே சமயத்தில் ஒடுக்கப்படுகின்ற நாகரிக முற்றதொரு தேசிய இனம் புரட்சிகரக் கண்டனப் பத்திரிகை ஒன்றை நிறுவி, மிருகத்தனத்தில் ஈடு இணையற்ற ராணுவ ஒடுக்கல் முறையை எதிர்த்துப் போராடுகிறது! தனியான சக்தி என்ற வகையில் சிறிய தேசிய இனங்களுக்கு ஏகாதிபத்தியத்தை எதிர்த்துப் போராட வலியில்லை; ஆனால் சோஷலிஸ்டுப் பாட்டாளி வர்க்கம் என்ற அந்த உண்மையான ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்புச் சக்தி தோன்றுவதற்கு வேண்டிய நொதிவிப்பிகளில் ஒன்றாக நுண்கிருமிகளில் ஒன்றாக அச்சிறிய தேசிய இனங்கள் முக்கியமானதொரு பாத்திரத்தை வகிக்கின்றன என்பதை வரலாற்றின் இயக்க இயல் நமக்குக் காண்பிக்கிறது.

எதிரியின் முகாமில் நடைபெறும் எல்லா வகையான தேசிய, புரட்சி இயக்கங்களையும் பயன்படுத்திக் கொள்வதற்குத் தங்களால் இயன்றதனைத்தையும் ராணுவத் தலைமை அலுவலகங்கள் இன்றைய யுத்தத்தில் செய்து வருகின்றன. உதாரணமாக, ஜெர்மானியர் ஐரிஷ் எழுச்சியையும்

பிரெஞ்சுக்காரர்கள் செக் மக்களின் இயக்கத்தையும்... பயன்படுத்திக் கொள்கிறார்கள். தத்தம் நோக்கு நிலையிலிருந்து அவர்கள் மிகவும் சரியாகவே நடந்து கொள்கின்றனர். எதிரியின் சின்னஞ்சிறு பலவீனத்தையங்கூடப் பயன்படுத்திக் கொள்ளாமல், கிடைக்கும் ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பத்தையும் சட்டெனப் பிடித்துப் பயன்படுத்திக் கொள்ளாமல், காரிய நோக்குள்ள போரின்பால் காரியநோக்கைக் கடைப்பிடிக்க குடியாது. ஏனென்றால், எங்கு, எப்பொழுது, எவ்வளவு பலமாக வெடிமருந்துக் கிடங்குகள் “வெடிக்கும்” என்பதை முன்கூட்டியே தெரிந்துகொள்ள முடியாதல்லவா? ஏகாதிபத்தியத்தால் விளைக்கப்படும் ஒவ்வொரு தனித்தனி இன்னலுக்கும் எதிராக நடக்கும் எல்லாவிதப் பொதுஜன இயக்கத்தையும் நெருக்கடியைத் தீவிரமாக்கிப் பரப்பும் பொருட்டு மாபெரும் பாட்டாளி வர்க்க சோஷலிஸப் போராட்டத்தில் பயன்படுத்த நமக்குத் தெரியாமல் போனால் நாம் மிக மோசமான புரட்சிவாதிகள் ஆவோம். ஒரு புறம் தேசிய ஒடுக்கல் முறை அனைத்தையும் நாம் “எதிர்க்கிறோம்” என்று ஆயிரம் குரலில் முழங்கிவிட்டு, மறு புறம் ஒடுக்கும் தேசிய இனத்துக்கெதிராக ஒடுக்கப்படும் தேசிய இனத்தைச் சேர்ந்த சில வர்க்கங்களின் இயக்கமிக்க, கல்வியறிவுள்ள ஒரு பகுதி நடத்தும் வீர எழுச்சியை “ஆட்சிக் கவிழ்ப்பு” என்று வருணிப்போமானால், காவுத்ஸ்கிவாதிகளைப் போலவே நாமும் அறிவீனர்களின் மட்டத்துக்கு இறங்கி விடுவோம்.

ஐரோப்பியப் பாட்டாளி வர்க்கத்தின் எழுச்சி முதிர்ச்சி பெறுவதற்கு முன்பே எழுச்சி செய்தது ஐரிஷ்காரர்களின் துர்பாக்கியம். எழுச்சியின் பல்வேறு மூல ஊற்றுகளும் தடுமாற்றமோ தோல்வியோ இன்றி தாங்களாகவே, உடனே ஒன்று சேரக்கூடிய அளவில் முதலாளித்துவமானது அவ்வளவு இணக்கமாகப் பொருத்தமாக அமைந்திருக்கவில்லை. அதற்கு மாறாக, பல்வேறு காலங்களில், பற்பல விதங்களில், பல்வேறு இடங்களில் எழுச்சிகள் தோன்றுவதே, பொது இயக்கத்துக்கு விரிவான தன்மையையும் ஆழத்தையும் அளிக்கிறது; உரிய தருணத்துக்கு முந்திய, தனித்தனியான, அங்குமிங்குமான, எனவே வெற்றியற்ற, புரட்சி இயக்கங்களில்தான் பொதுமக்கள் அனுபவம் பெறுகின்றனர், கற்றுத் தேர்கின்றனர், வலிவு அடைகிறார்கள்; தங்களது உண்மையான தலை

வர்களை—சோஷலிஸப் பாட்டாளிகளை—தெரிந்து கொள்கிறார்கள்; எவ்வாறு சில வேலைநிறுத்தங்களும், நகர, தேசிய ஆர்ப்பாட்டங்களும், ராணுவக் கலகங்களும், விவசாய எழுச்சிகள் முதலியனவும் 1905ன் பொதுத் தாக்குதலுக்கு வழிவகுத்தனவோ அதே போன்றதொரு பொதுத் தாக்குதலுக்கு மேற்சொன்ன முறைகளில் அவர்கள் தயாராகிறார்கள்.

11. முடிவுரை

போலிஷ் சோஷல்-டெமாகிராட்டுகளின் தவறான வலிவுரைகளுக்கு மாறாக, தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணயக் கோரிக்கையின் பங்கு நமது கட்சிப் பிரசாரத்தில் ஒரு முக்கிய பங்கு வகிக்கிறது. மக்களுக்குப் போர் ஆயுதங்கள் அளித்தல், அரசிலிருந்து திருச்சபையைப் பிரிவுபடுத்துதல், சிவில் அதிகாரிகள் மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்படுதல், ‘‘கற்பனை ரீதியானவை’’ என்று பிலிஸ்டைன்களால் கூறப்படும் மற்றும் சில விஷயங்கள் ஆகியவற்றின் பங்கைவிட இது சிறிதும் குறைந்ததல்ல. அதற்கு மாறாக, 1905க்குப் பிறகு தேசிய இயக்கங்கள் பலமுற்றதானது நமது கட்சி மேலும் தீவிரமான பிரசாரத்தைச் செய்யத் தூண்டியது. 1912-13ல் வெளியான பல கட்டுரைகளும், பிரச்சினையின் உள்ளடக்கத்துக்கு ‘‘காவுத்ஸ்கிவாதத்துக்கு எதிரான’’ துல்லியமான வரையறை ஒன்றை (அதாவது, வெறும் சொற்களால் மட்டும் ‘‘ஏற்றுக்கொள்வதை’’ அங்கீகரிக்காத வரையறை ஒன்றை) வகுத்த 1913ம் ஆண்டின் நமது கட்சித் தீர்மானமும்* உட்பட்டது இந்தத் தீவிரப் பிரசாரம்.

அப்பொழுதே கூட ஒரு உண்மை வெளியாயிற்று, அதைக் கவனிக்காமல் இருக்க முடியவில்லை; உக்ரேனியன் யுர்க்கேவிச், பூந்த்காரர் லீப்மன், பத்ரேஸவ் குமுவின ருஷ்யக் குற்றேவலன் லெம்கோவ்ஸ்கிய் ஆகிய, பல்வேறு சிறு தேசிய இனங்களைச் சேர்ந்த சந்தர்ப்பவாதிகள் எல்லோரும் சுயநிர்ணயத்துக்கு எதிரான ரோஸா லுக்ஸம்பர்கின் வாதங்களுக்கு

* பார்க்க: வி. இ. லெனின், ‘‘1913ம் ஆண்டுக் கோடையில் கட்சி ஊழியர்களுடன் ருஷ்ய சோஷல்-டெமாகிரடிக் தொழிலாளர் கட்சி மத்தியக் கமிட்டியின் ஆலோசனைக் கூட்டத் தீர்மானங்கள்’’, ‘‘தேசியப் பிரச்சினை பற்றிய தீர்மானம்’’ என்ற பகுதி.—பதிப்பாசிரியர்கள்.

ஆதரவாகப் பேசினார்கள்! போலிஷ் சோஷல்-டெமாகிராட் டாகிய ரோஸா லுக்ஸம்பர்க் பற்றியமட்டில் எது போலந்தின் இயக்கத்தின் விசேஷ நிலைமைகள் குறித்த தவறான சித்தாந்தப் பொதுமைப்பாடாக இருந்ததோ, அது இன்னும் பரவலான நிலைமைகளுக்கு, ஒரு சிறிய அரசை விட்டுவிட்டு ஒரு பெரிய அரசில் நிலவிய நிலைமைகட்கு, குறுகிய போலிஷ் அளவில் அல்லாமல் சர்வதேசரீதியில் பயன்படுத்தப்பட்டபொழுது, புறநிலைரீதியில் பெரிய-ருஷ்ய ஏகாதிபத்தியத்துக்குச் சந்தர்ப்பவாத ஆதரவாயிற்று. அரசியல் சிந்தனைப் போக்குகளின் வரலாறு (தனிநபர்களின் கருத்துகட்கு வேறான வகையில்) நமது செயல்திட்டம் சரியானது என்பதை நிரூபித்துவிட்டது.

இப்பொழுது லென்ச் போன்ற வெளிப்படையான சமுதாய-ஏகாதிபத்தியவாதிகள், சுயநிர்ணயத்துக்கெதிராகவும் கட்டாயப் பிரதேச இணைப்பைக் கைவிடுவதற்கெதிராகவும் நேரடியாகக் கிளர்ந்தெழுந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். காவுத்ஸ்கிவாதிகளோ சுயநிர்ணயத்தைக் கபடமாக ஏற்றுக் கொள்கிறார்கள்; இங்கு ருஷ்யாவில் த்ரோத்ஸ்கியும் மார்த்தவும் அதே பாதையைத்தான் பின்பற்றுகிறார்கள். இவர்கள் இருவருமே, காவுத்ஸ்கியைப் போலவே, சுயநிர்ணயத்தைச் சொல்லளவில் ஆதரிக்கிறார்கள். ஆனால் செயலில்? “நாஷே ஸ்லோவோவில்” “தேசீய இனமும் பொருளாதாரமும்” என்ற த்ரோத்ஸ்கியின் கட்டுரைகளை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். அதில் அவரது வழக்கமான கலப்படவாதத்தைக் காண்கிறோம்: ஒரு பக்கத்தில் பொருளாதாரம் தேசீய இனங்களை ஐக்கியப்படுத்துகிறது; மறுபக்கத்தில் தேசீய ஒடுக்கல்முறை அவைகளைப் பிளவுபடுத்துகிறது. முடிவு என்ன? இன்று நிலவும் கபடம் இன்னும் அம்பலப்படுத்தப்படாமல் இருக்கிறது; பிரசாரத்தில் உயிரில்லை; எது மிக முக்கியமானதோ, அடிப்படையானதோ, நடைமுறையுடன் நெருக்கமாகச் சம்பந்தப்பட்டதோ அதை—“தன்னுடைய சொந்த” தேசீய இனத்தினால் ஒடுக்கப்படும் இன்னொரு தேசீய இனத்தைப்பற்றிய ஒருவனது கொள்கையை—பிரசாரம் தொடுவதே இல்லை. மார்த்தவும், வெளிநாடுகளில் உள்ள மற்றக் காரியதரிசிகளும் தங்களது சகாவான லெம்கோவ்ஸ்கியின் சுயநிர்ணயத்துக்கெதிரான போராட்டத்தை மறக்க

விரும்பினார்கள்—நல்ல பிரயோசனமான ஞாபக மறதிதான்! க்வஸ்தியோவ்வாதிகளின் சட்டத்துக்குட்பட்ட பத்திரிகையில் (“நாஷ் கோலஸ்”)¹⁰³ மார்த்தவ் சுயநிர்ணயத்தை ஆதரித்து எழுதினார்; எனினும் ஏகாதிபத்திய யுத்தகாலத்தில் அதில் பங்கெடுத்துக் கொள்வதை அது இன்னும் குறிக்காது என்பது போன்ற மறுக்கமுடியாத உண்மைகளைச் சுட்டிக்காட்டினார். ஆனால், ருஷ்யாவானது சமாதான காலத்தில் கூட தனது மிக அநாகரிகமான, மத்திய காலத்தைச் சேர்ந்த, பொருளாதார ரீதியில் பின்தங்கிய, ராணுவ அதிகார வர்க்க ஏகாதிபத்தியத்தைக் கொண்டு தேசிய இனங்களை ஒடுக்குவதில் உலக ரிக்கார்டை விஞ்சிவிட்டது என்ற முக்கியமான விஷயத்தைப் பேசாமல் தட்டிக்கழிக்கிறார்—சட்ட விரோதமான, சுதந்திரமாக எழுதக்கூடிய பத்திரிகைகளில் கூட அதைப்பற்றிப் பேசுவதில்லை! பிளெஹானவ், பத்ரேஸவ் முதலியவர்களைப் போல் — அதாவது, ஜாரிஸத்தினால் ஒடுக்கப்படும் தேசிய இனங்களின் பிரிந்துபோகும் உரிமைக்காகப் போராடுவதுபற்றி கவனிக்காமல்—சுயநிர்ணயத்தை “ஏற்றுக்கொள்கிற” ஒரு ருஷ்ய சோஷல்-டெமாகிராட்டு உண்மையில் ஒரு ஏகாதிபத்தியவாதி, ஜாரிஸத்தின் கையாள்.

த்ரோத்ஸ்கிய், மார்த்தவ் ஆகியோரின் அகநிலை “நல்” லெண்ணங்கள் என்னவாக இருப்பினும், தங்களது தட்டிக்கழிக்கும் போக்கினால் அவர்கள் ருஷ்ய சமுதாய-ஏகாதிபத்தியத்தைப் புறநிலை ரீதியில் ஆதரிக்கிறார்கள். ஏகாதிபத்திய சகாப்தமானது எல்லா “பெரும்” வல்லரசுகளையும் பல தேசிய இனங்களை ஒடுக்குபவைகளாக மாற்றிவிட்டது. ஏகாதிபத்தியத்தின் வளர்ச்சியானது, சர்வதேச சோஷல்-டெமாகிரஸியிலும் இப்பிரச்சினையின் போக்கில் மேலும் திட்டவட்டமான முறையில் பாகுபாடுகளைக் கட்டாயம் உண்டுபண்ணும்.

1916 ஜூலையில் எழுதப்பட்டது

1916 அக்டோபரில்,

“ஸ்போர்னிக் சோட்ஸியல்-டெமாகிராட்டா”,

இதழ் 1ல் அச்சிடப்பட்டது

கையொப்பம்: நி. லெனின்

வி. இ. லெனின், நூல்திரட்டு,
5ம் பதிப்பு, தொகுதி 30,
பக்கங்கள் 17-58

சிறு தேசீய இனங்களின் பிரச்சினை அல்லது “சுயநிர்வாகமயமாக்கல்”¹⁰⁴

சுயநிர்வாகமயமாக்குதல் என்கிற அபகீர்த்திவாய்ந்த பிரச்சினையில் — இது அதிகாரபூர்வமாக, சோவியத் சோஷலிஸக் குடியரசுகளின் யூனியனுடைய பிரச்சினை என்று அழைக்கப்படுவதாகத் தெரிகிறது—போதிய அளவு தீவிரமாகவும் போதிய அளவு கரூராகவும் நான் தலையிடாமல் இருந்ததால், ருஷ்யாவின் தொழிலாளர்கட்குப் பெருத்த குற்றம் செய்து விட்டேன் என்று நினைக்கிறேன்.

சென்ற கோடையில் இப்பிரச்சினை எழுப்பப்பட்டபொழுது நான் நோயுற்றிருந்தேன்; பிறகு இலையுதிர்காலத்தில் பூரண குணம் பெற்றுவிட முடியும் என்று நம்பி, அக்டோபர், டிசம்பர் முழுக் கூட்டங்களில்¹⁰⁵ இப்பிரச்சினையில் தலையிடும் சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும் என எண்ணியிருந்தேன். ஆயினும் அக்டோபர் முழுக் கூட்டத்திலோ (இப்பிரச்சினை எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டபோது) டிசம்பர் கூட்டத்திலோ நான் கலந்துக்கொள்ள முடியவில்லை; எனவே இப்பிரச்சினை நான் பங்கு கொள்ளாமலே அநேகமாகக் கடந்து விட்டது.

தோழர் த்ஸெர்ழீன்ஸ்கியுடன் ஒரு தடவை கலந்து ஆலோசிப்பதற்கு மட்டுமே எனக்கு நேரம் இருந்தது. அவர் காக்கஸஸிலிருந்து வந்து, ஜார்ஜியாவில் நிலைமை எவ்வாறு இருந்தது என்பதை எனக்குச் சொன்னார். தோழர் ஸினோவியேவ் அவர்களுடனும் சில வார்த்தைகள் பேச முடிந்தது; அவரிடத்தில் இவ்விஷயத்தைப்பற்றிய எனது பெரிய அச்சங்களைக் கூற முடிந்தது. ஜார்ஜிய சம்பவத்தை “விசாரிப்பதற்காக” மத்தியக் கமிட்டி அனுப்பிய கமிஷனின் தலைவர் தோழர் த்ஸெர்ழீன்ஸ்கிய் என்னிடம் கூறியவை எனக்கு

மிகமிக அச்சத்தை ஊட்டின. அவர் எனக்குச் சொன்னதைப்போல ஓர்த்ஜொனிகீத்ஸே வன்முறையில் இறங்கும் அளவுக்கு விஷயம் முற்றிப்போயிருந்தால், எத்தகைய புதைசேற்றில் நாம் சிக்கிக் கொண்டுவிட்டோம் என்பதை நாம் தெரிந்துகொள்ள முடியும். இந்த “சுயநிர்வாகமயமாக்கும்” விவகாரமே முழுக்க முழுக்கப் பெரும் தவறானது; தவறான நேரத்தில் மேற்கொள்ளப்பட்டது; இது தெளிவு.

ஒரு ஐக்கியப்பட்ட அமைப்பு தேவை, என்று சொல்லப்படுகிறது. ஆனால் எங்கிருந்து அந்த உறுதிமொழி வந்தது? ஜாரிஸத்திடமிருந்து ஒரு அமைப்பை நாம் அப்படியே எடுத்துக்கொண்டு அதன்மேல் கொஞ்சம் சோவியத் வர்ணம் பூசியதைப்பற்றி எனது நாட்குறிப்பேட்டின் முன்பகுதி ஒன்றில் குறிப்பிட்டுள்ளேனே? அதே ருஷ்ய அமைப்பினின்று இந்த உறுதி மொழி வரவில்லையா?

அந்த அமைப்பு நம்முடையதுதான் என்று நாம் உறுதியாகக் கூற முடியும் வரையில் நாம் அந்த நடவடிக்கையை ஓரளவு தாமதித்து இருக்கவேண்டும் என்பதில் சந்தேகமில்லை. ஆனால் இப்போது நாம் — உண்மையைக் கூறுமிடத்து — அதற்கு நேர்மாறானதே சரி என்பதை ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும்; நமது அமைப்பு என்று நம்மால் கூறப்படுவது உண்மையில் இன்னும் கூட நமக்கு அந்நியமானது; அது ஒரு பூர்ஷ்வா, ஜாரிஸக் கதம்பம்; மற்ற நாடுகளின் உதவியின்றி, கடந்த ஐந்து ஆண்டுகளில் அதை ஒழித்துக் கட்டுவதற்கு எந்த விதமான சாத்தியப்பாடும் இருக்கவில்லை; ஏனென்றால், ராணுவக் கைகலப்புகளிலும், பஞ்சத்துக்கெதிரான போராட்டத்திலும் இக்காலத்தில் பெரும்பகுதியை நாம் செலவழிக்க வேண்டியிருந்தது.

நம்மை நேர்மைப்பட்டவர்களென்று காட்டும் “யூனியனிலிருந்து விலகும் சுதந்திரம்” என்ற கோஷமானது இத்தகைய சூழ்நிலையில் வெறும் எழுத்தளவில் நிற்பதாகத்தான் இருக்க முடியும் என்பது இயற்கை. உண்மையிலேயே பெரிய-ருஷ்ய மனிதனின், பெரிய-ருஷ்ய ஷோவினிஸ்டின்—இவன் அடிப்படையில் ஒரு கயவன், வன்முறையின் காதலன்; ருஷ்ய அதிகாரியைப் போன்றவன்—தாக்குதலிலிருந்து ருஷ்யரல்லாதவர்களைக் காப்பது அதனால் இயலாது. அந்த ஷோவினிஸப் பெரிய-ருஷ்யக் கும்பலாகிய கடலில் சோவியத் தொழிலா

ளர்களும், சோவியத் மயமாக்கப்பட்ட தொழிலாளர்களும் பாலில் விழுந்த ஈயைப் போல் மூழ்கடிக்கப்படுவார்கள் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

தேசிய உளப்பண்பையும் தேசியக் கல்வியையும் நேரடியாகக் கவனிக்கும் மக்கள் கமிஸாரகங்கள் தனித்தனியாக அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்று இந்த நடவடிக்கைக்கு ஆதரவாகக் கூறப்படுகிறது. ஆனால் இங்கு ஒரு கேள்வி எழுகிறது: இந்த மக்கள் கமிஸாரகங்களைச் சுயேச்சையானவைகளாகச் செய்ய முடியுமா? இரண்டாவதாக, இந்த நடவடிக்கைகளை நாம் எடுக்கும் பொழுது, உண்மையான ருஷ்ய தெர்ஜிமோர்தாக்களுக்கு¹⁰⁶ எதிராக வேற்றினத்தாருக்கு ஏதாவதொரு உண்மையான பாதுகாப்பை ஏற்படுத்த நாம் முயற்சி செய்தோமா? இந்த நடவடிக்கை நாம் செய்திருக்க முடியும், செய்திருக்க வேண்டும்; ஆனால் செய்யவில்லை என்று நான் கருதுகிறேன்.

ஸ்தாலினுடைய அவசரம், வெறும் நிர்வாகத்தில் அவருக்கிருக்கும் அபாரமான மோகம், கெட்ட பெயருள்ள “சோஷல்-தேசியவாதம்” மீது அவருக்குள்ள வன்மம், இவையனைத்தும் இவ்விஷயத்தில் நாசகரமான பங்கு ஆற்றின என்று நான் எண்ணுகிறேன். அரசியலில் வன்மத்தின் பங்கு பொதுவாகவே மிகவும் கீழ்த்தரமானது.

இந்த “சோஷல்-தேசியவாதிகளின்” “குற்றத்தை” விசாரணை செய்ய காக்கஸஸுக்குச் சென்ற தோழர் த்லெர்ழின்ஸ்கியும் தமது உண்மையான அசல் ருஷ்ய மனப்பான்மையை அங்கு சிறப்பாகப் நன்கு புலப்படுத்தினார் என்றும் தோன்றுகிறது (ருஷ்யமயமாக்கப்பட்ட பிற சிறு தேசிய இனமக்கள் ருஷ்ய மனப்பான்மையை அதிகப்படியாகப் புலப்படுத்துகிறார்கள் என்பது யாவரும் அறிந்தது). அந்தக் கமிஷனின் நடுநிலையானது ஓர்த்ஜொனிக்த்லேயின் “அடிதடியினால்” நன்கு வெளியாயிற்று. என்னதான் ஆத்திரமூட்டும் செய்கை நடந்திருந்தாலும், என்னதான் அவமதிப்புக்கள் செய்யப்பட்டாலும் ருஷ்ய ரீதியான அடிதடியை நியாயப்படுத்த முடியாது. இதைப் பற்றி அலட்சியப் போக்கைக் கடைப்பிடித்தமையால் தோழர் த்லெர்ழின்ஸ்கிய் மன்னிக்க முடியாத குற்றவாளி என்று நான் நினைக்கிறேன்.

காக்கலஸில் எல்லா மக்களுக்கும் அதிகாரம் படைத்தவர் ஓர்த்ஜொனிகீத்ஸேதான். தாமும் த்ஸெர்ழீன்ஸ்கியும் குறிப்பிட்டிருக்கும் அத்தகைய முன்கோபத்தை வெளிக்காட்ட ஓர்த்ஜொனிகீத்ஸேக்கு உரிமை இல்லை. அதற்கு மாறாக அவர் மிகவும் தன்னடக்கத்துடன் நடந்து கொண்டிருக்க வேண்டும். சாதாரணக் குடிமகன் ஒருவனிடம் எதிர்பார்க்க முடியாத ஒரு தன்னடக்கத்துடன் அதுவும் “அரசியல்” குற்றம் சாட்டப்பட்ட ஒரு மனிதனிடம் எதிர்பார்க்க முடியாத தன்னடக்கத்துடன் நடந்து கொண்டிருக்க வேண்டும். உண்மையைச் சொல்ல வேண்டுமென்றால், அந்த சோஷல்-தேசியவாதிகள் மீது அரசியல் குற்றம் சுமத்தப்பட்டிருந்தது; குற்றச்சாட்டின் விவரங்கள் வேறுவிதமாக அதை வருணிக்க முடியாது.

இங்கு ஒரு முக்கியமான, கோட்பாடுபற்றிய கேள்விக்கு நாம் வருகிறோம்; சர்வதேசியவாதத்தை எப்பொருளில் நாம் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்?*

லெனின்

1922, டிசம்பர் 30

எம். வி. யால் எழுதிக்கொள்ளப்பட்டது

* இதன் பிறகு சுருக்கெழுத்து மூலத்தில் பின்வரும் வாக் கியம் அடிக்கப்பட்டிருந்தது: “அடிப்படை முக்கியத்துவம் வாய்ந்த இப்பிரச்சினையை நமது தோழர்கள் போதிய அளவு ஆராய்ந்து புரிந்து கொள்ளவில்லை என்று நான் நினைக்கிறேன்.”—பதிப்பாசிரியர்கள்.

குறிப்புக்களின் தொடர்ச்சி.
1922, டிசம்பர் 31

சிறு தேசிய இனங்களின் பிரச்சினை அல்லது “சுயநிர்வாகமயமாக்கல்”

(தொடர்ச்சி)

தேசியப் பிரச்சினையை அருவ ரீதியாக எடுத்துரைப்பதில் பயனென்றுமில்லை என்று நான் ஏற்கெனவே அப்பிரச்சினையைப் பற்றிய கட்டுரைகளில் கூறியிருக்கிறேன். ஒடுக்கும் தேசிய இனத்தின் தேசியவாதத்துக்கும் ஒடுக்கப்படும் தேசிய இனத்தின் தேசியவாதத்துக்கும் இடையில், ஒரு பெரிய தேசிய இனத்தின் தேசியவாதத்துக்கும் ஒரு சிறிய தேசிய இனத்தின் தேசியவாதத்துக்கும் இடையில் உள்ள வேற்றுமையை நன்கு தெரிந்துகொள்ள வேண்டும்.

இரண்டாவது வகைத் தேசியவாதத்தைப் பொறுத்த விஷயத்தில் ஒரு பெரிய தேசிய இனத்தைச் சேர்ந்தவர்களாகிய நாம் வரலாற்று நடைமுறையில் எண்ணற்ற வன்முறைக்குக் காரணமாயிருந்து எப்பொழுதுமே குற்றமிழைத்துள்ளோம்; மேலும் நாம் எண்ணற்ற தடவைகள், நமக்கே கூடத் தெரியாமல் வன்முறையில் ஈடுபடுகிறோம், அவமதிப்பு செய்கிறோம். ருஷ்யரல்லாதார் எவ்வாறு நடத்தப்படுகிறார்கள் என்பது பற்றிய எனது வோல்கா நினைவுகளை மீண்டும் நினைவுபடுத்திப் பார்ப்பது போதுமானது. எப்படி போலந்துக்காரர்கள் “போல்யாசிஷ்கா” என்ற பெயரால் மட்டுமே அழைக்கப்படுகிறார்கள் என்பதையும், எப்படி தாதாரியர் ஒருவரைக் கேலிசெய்ய வேண்டுமென்றால் அவரை “இளவரசே” என்றழைத்தால் போதும் என்பதையும், எப்படி உக்ரேனியர்கள் எப்பொழுதும் “கோகோல்கள்” என்

றும், ஜார்ஜியர்களும் மற்ற காகேசியத் தேசிய மக்களும் “கப்காசியன்கள்” என்றும் அழைக்கப்படுகிறார்கள் என்பதையும் நினைவுபடுத்திப் பார்ப்பது போதுமானது.

ஒடுக்குவோர் அல்லது “வல்லரசு” எனப்படும் தேசிய இனத்தை (அது தனது வன்முறையில்தான் வல்லது தெர்ஜிமோர்தாக்கள் போலவே பெரியது) பொறுத்தவரையில் சர்வதேசிய வாதம் என்பது தேசிய இனங்களுக்கிடையில் பெயரளவில் சமத்துவத்தைக் கடைப்பிடிப்பது என்பது மட்டுமல்ல, ஒடுக்கும் தேசிய இனமானது, பெரிய வல்லரசு தேசிய இனமானது, நடை முறையில் நிலவும் ஏற்றத்தாழ்வுக்கு ஈடுசெய்யும் வகையில் தானே சம உரிமைக்குக் குறைந்த உரிமைகளை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும். இதை யார் புரிந்துகொள்ளவில்லையோ, அவர் தேசியப் பிரச்சினைபற்றிப் பாட்டாளி வர்க்கத்தின் உண்மையான அணுகுமுறையை, கொள்கையைப் புரிந்துகொள்ள வில்லை; அவர் சாராம்சத்தில் இன்னும் குட்டிபூர்ஷ்வாக் கண்ணோட்டத்தையே கொண்டுள்ளார்; எனவே பூர்ஷ்வாக் கண்ணோட்டத்தைக் கடைசியில் அவர் பெற்றுவிடுவார் என்பது உறுதி.

பாட்டாளி வர்க்கத்தினருக்கு முக்கியமானது என்ன? ருஷ்யரல்லாதார் பாட்டாளி வர்க்கப் போராட்டத்தில் மிகவும் கூடுதலான நம்பிக்கை பெறும்படிச் செய்ய வேண்டும்; இது முக்கியமானது மட்டுமல்ல, இன்றியமையாததும் ஆகும். இதை உறுதிப்படுத்த என்ன செய்ய வேண்டும்? கோட்பாட்டுரீதியான பெயரளவிலான சமத்துவம் மட்டும் போதாது. “ஆளம்” தேசிய இனம் ருஷ்யரல்லாத மக்களிடம் இதுவரை நம்பிக்கையின்மையும், சந்தேகங்களையும், அவமதிப்புகளையும் காண்பித்து வந்ததற்கு ஈடுசெய்யும் வகையில் ஏதாவதொரு வழியில், தமது அணுகுமுறை மூலமோ அல்லது சலுகைகள் மூலமோ ஈடுசெய்தல் வேண்டும்.

இதை இன்னும் விவரமாகப் போல்ஷெவிக்குகளுக்கு, கம்யூனிஸ்டுகளுக்கு விளக்குவது தேவையற்றது என்று நான்கருதுகிறேன். இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் ஜார்ஜிய தேசிய இனம் ஒரு உதாரணமாக, ஒரு படிப்பினையாக விளங்குகிறதென்பது என் கருத்து. ஒரு உண்மையான பாட்டாளி வர்க்க அணுகுமுறைக் கொள்கையானது இவ்விஷயத்தில் அதிஜாக்கிரதையாகவும், முன்யோசனையுடனும், விட்டுக்கொடுக்கும் மனப்

பான்மையுடனும் இருக்க வேண்டியது மிகமிக அவசியம் என்பதை நமக்கு அது காட்டுகிறது. பிரச்சினையின் இந்த அம்சத்தை அலட்சியம் செய்யும் ஒரு ஜார்ஜியர், அல்லது சோஷல்-தேசியவாதம் என்ற குற்றச் சாட்டை அலட்சியத்துடன் பிரயோகிக்கும் ஒரு ஜார்ஜியர் (அதிலும், தாமே எதார்த்தத்தில் உண்மையான சோஷல்-தேசியவாதியாக, அதற்கு மேல் கீழ்த்தரமான பெரிய-ருஷ்ய தெர்ஜிமோர்தாவாக, இருக்கிறபொழுது) பாட்டாளி வர்க்க ஒருமைப்பாட்டுக்கு ஊறுசெய்கிறார்; ஏனெனில், பாட்டாளி வர்க்க ஒருமைப்பாட்டின் வளர்ச்சியையும் ஊட்டத்தையும் அதிகமாகத் தடை செய்யக்கூடியது தேசிய அநீதிகள்தாம்: “புண்படுத்தப்பட்ட” தேசிய இனத்தவருக்குச் சமத்துவ உணர்வு அதிகம்; ஞாபகமறதியாகவோ அல்லது வினையாட்டாகவோ இந்தச் சமத்துவம் மீறப்படுவது, அதுவும் தங்களது பாட்டாளி வர்க்கத் தோழர்களால் மீறப்படுவது வேறு எதையும்விடச் சட்டென உறைக்கிறது. எனவேதான் இந்த விஷயத்தில் தேசியச் சிறுபான்மையினருக்கு விட்டுக் கொடுப்பதிலும் பரிவு காட்டுவதிலும் அளவுக்கு மேல் போவது அளவுக்குக்குறைவாக இருப்பதைவிட மேலானது. எனவேதான் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் தேசியப் பிரச்சினையில் நாம் சடங்குமுறையான ஒரு அணுகு முறையைப் பின்பற்றாமல், ஒடுக்கப்படும் (சிறிய) தேசிய இனத்தைச் சேர்ந்த பாட்டாளி ஒடுக்கும் (பெரிய) தேசிய இனத்தைப் பற்றி என்ன போக்கைக் கொண்டிருக்கிறான் என்பதை விசேஷமாகக் கவனித்துச் செயல்பட வேண்டும்; இது பாட்டாளி வர்க்க ஒருமைப்பாட்டின் அடிப்படையான நலன்களுக்கும், அதன் விளைவாகப் பாட்டாளி வர்க்கப் போராட்டத்தின் நலன்களுக்கும் முக்கியமானது.

லெனின்

1922, டிசம்பர் 31

எம். வி. யால் எழுதிக்கொள்ளப்பட்டது

குறிப்புக்களின் தொடர்ச்சி.
1922, டிசம்பர் 31

இன்றைய நிலைமையில் என்ன செயல்முறை நடவடிக்கைகளை எடுக்க வேண்டும்?

முதலாவது, சோஷலிஸ்க் குடியரசுகளின் யூனியனை நாம் நீடித்துக் காப்பாற்றி பலப்படுத்த வேண்டும். இதைப்பற்றி யாதொரு சந்தேகமும் இருக்க முடியாது. இந்த நடவடிக்கை நமக்கு அவசியமானது; உலக பூர்ஷ்வாக்களுக்கெதிரான தனது போராட்டத்திலும், பூர்ஷ்வாச் சதிகளுக்கெதிராகத் தன்னைக் காத்துக்கொள்வதற்கும் உலகக் கம்யூனிஸப் பாட்டாளி வர்க்கத்துக்கு இது மிகவும் தேவையானது.

இரண்டாவது, சோஷலிஸ்க் குடியரசுகளின் யூனியனை அதனது ராஜதந்திர அமைப்புக்காக நாம் தக்கவைத்துக் கொள்ளவேண்டும். நமது அரசின் அமைப்பில் இந்த அமைப்பு மிகமிக அரியதொரு பாகம். பழைய ஜாரிஸ அமைப்பிலிருந்த செல்வாக்குடைய ஒரு நபரைக்கூட இதில் நாம் நுழைய விடவில்லை. அதில் அதிகாரப் பொறுப்புடைய அமைப்பு முழுவதும் கம்யூனிஸ்டுகளைக் கொண்டதுதான். அதனால் தான் ஒரு நம்பத்தகுந்த கம்யூனிஸ அமைப்பு என்ற பெயரை அது ஏற்கெனவே பெற்றுவிட்டது (இதை நாம் தைரியமாகச் சொல்லலாம்); பழைய ஜாரிஸ, பூர்ஷ்வா, குட்டிபூர்ஷ்வா அம்சங்கள் அனைத்தும் பெரும் அளவில் அதிலிருந்து வெளிப்படுத்தப்பட்டு விட்டன; மற்ற மக்கள் கமிஸாரகங்களைவிட இதில் மிக அதிகமான அளவுக்கு இவை நீக்கப்பட்டுள்ளன.

மூன்றாவது, தோழர் ஓர்த்ஜொனிகீத்ஸேவுக்குப் பிறர்க்குதாரணமாக நிற்கும் ஒரு தண்டனை கொடுக்கப்பட வேண்டும் (நான் இதை மிகமிக வருத்தத்துடன் சொல்கிறேன்; ஏனென்றால் நான் அவரது நெருங்கிய நண்பர்களில் ஒருவன்; வெளிநாடுகளில் அவருடன் பணிபுரிந்துள்ளேன்). த்ஸெர்மீன்ஸ்கிய் கமிஷன் சேகரித்த விவரங்கள் அனைத்தையும் ஆராயும் வேலை பூர்த்தியாக வேண்டும், அல்லது மீண்டும் துவங்கிச் செய்யப்பட வேண்டும்; அதில் காணப்படும் பெரும் மலைபோன்ற தவறுகளையும், ஒருநிலைச் சார்பான தீர்ப்புக்

களையும் சரிசெய்வதற்காக இது செய்யப்பட வேண்டும். இந்த உண்மையிலேயே பெரிய-ருஷ்யத் தேசியவாத இயக்க முழுவதுக்குமான அரசியல் பொறுப்பை ஸ்தாலின்மீதும் த்ஸெர்ழீன்ஸ்கிய் மீதும் தான் சுமத்த வேண்டும்.

நான்காவது, நமது யூனியனின் ருஷ்யரல்லாத தேசிய இனங்கள் வாழும் குடியரசுகளில் தேசிய மொழியின் உபயோகம் பற்றி மிகக் கண்டிப்பான விதிகள் ஏற்படுத்தப்பட வேண்டும். இந்த விதிகளை விசேஷக் கவனத்துடன் சோதனை செய்து சரிபார்க்க வேண்டும். இன்று நமது அமைப்பு இருக்கும் நிலையில், ரயில்வே சர்வீசில் ஐக்கியம், நிதிவிவகாரத்தில் ஐக்கியம் என்கிற சாக்குப் போக்குகள் காரணமாக எண்ணிறந்த ருஷ்ய அத்துமீறல்கள் இருப்பது நிச்சயம். இவைகளை எதிர்த்துப் போராடுவதற்கு விசேஷ சாமர்த்தியம் வேண்டும்; அப்போராட்டத்தை மேற்கொள்பவர் விசேஷ அக்கறையும் நேர்மையும் உடையவராகவும் இருக்க வேண்டும். அதற்கு ஒரு விதித் தொகுப்பு தேவைப்படும். அந்தந்தக் குடியரசில் வாழும் தேசிய இனத்தைச் சேர்ந்த மக்கள்தாம் அதை வெற்றிகரமாக வரையமுடியும். அந்த வேலையின் காரணமாக, நமது அடுத்த சோவியத்துக்களின் காங்கிரசில் நாம் பின்னோக்கி ஓர் அடி எடுத்து வைக்க மாட்டோமா என்பதுபற்றி—அதாவது, சோவியத் சோஷலிஸக் குடியரசுகளின் யூனியனை ராணுவ, ராஜதந்திர விவகாரங்களுக்காக மட்டும் வைத்துக்கொண்டு, மற்ற விஷயங்களில் அந்தந்தத் தனி மக்கள் கமிஸாரகத்துக்கு முழுச் சுதந்திரத்தை அளித்து விடுதல்—முன்கூட்டியே நாம் எதுவும் சொல்ல முடியாது.

மக்கள் கமிஸாரகங்களின் அதிகாரத்தைப் பன்முகப் படுத்துதலும் மாஸ்கோவையும் இதர கேந்திரங்களையும் பொறுத்தவரையில் கமிஸாரகங்களின் வேலையில் இணைப்பின் மையும் கட்சியின் அதிகாரச் செல்வாக்கினால் போதுமான அளவு சரிக்கட்டப்பட்டுவிடும் என்பதைக் கவனத்தில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும்; ஆனால் அந்த அதிகாரமானது விவேகத்துடனும் கவனமாகவும் நடுநிலையுடனும் பயன்படுத்தப்பட வேண்டும். தேசிய நிருவாக அமைப்புகளுக்கும் ருஷ்ய அமைப்புகளுக்குமிடையில் ஒருமைப்பாடு இல்லாவிட்டால் நமது அரசுக்கு விளையும் தீமையைவிட, நமக்கும், இன்டர்நே

ஷனலுக்கும், கூடிய சீக்கிரத்தில் நம்மைப் பின்பற்றி வர
 லாற்று அரங்கில் ஏறப்போகிற ஆசியாவின் கோடிக்கணக்
 கான மக்களுக்கும் வினையக்கூடிய தீமை, அதிகமானது.
 கீழ்த்திசை மக்கள் அரங்கில் இறங்கும் இக்காலத்தில் நாம்
 நமது ருஷ்யரல்லாத சிறு தேசிய இனங்களுக்கு மிக அற்பமுரட்
 டுத்தனமும் அநீதிகளும் இழைத்து கீழ்த் திசை மக்களிடம்
 நமது செல்வாக்கைக் குலைத்துக்கொண்டால் அது மன்னிக்க
 முடியாத சந்தர்ப்பவாதமாகும். முதலாளித்துவ உலகைக்
 காத்துநிற்கும் மேற்கத்திய ஏகாதிபத்தியவாதிகளுக்கெதிரா
 கத் திரளுவது ஒரு விஷயம்; இதைப் பற்றிச் சந்தேகமேயில்லை;
 இதை நான் மனமார ஆமோதிக்கிறேன் என்று கூறத் தேவை
 யில்லை. ஆனால், ஒடுக்கப்படும் சிறு தேசிய இனங்கள் பால்—
 சின்னஞ்சிறு விஷயத்திலும் கூட—ஏகாதிபத்திய மனப்போக்
 கை நாமே காட்டுவது வேறு விஷயம்; இதனால் நமது கோட்
 பாட்டு ரீதியான நேர்மையும், ஏகாதிபத்தியத்துக்கெதிரான
 போராட்டத்தைக் கோட்பாட்டு ரீதியில் நாம் ஆதரிப்பதும்
 பலவீனப்படுகிறது. ஆனால் உலக வரலாற்றில் வரப்போகும்
 மறுநாள், ஏகாதிபத்தியத்தினால் ஒடுக்கப்படும் மக்கள் இறுதி
 யாகக் கண்விழித்தெழும் நாள்; அவர்களது விடுதலைக்கான
 தீர்வான, நீண்ட, கடினமான போராட்டம் அன்று துவங்கும்.

லெனின்

1922, டிசம்பர் 31

எம். வி. யால் எழுதிக்கொள்ளப்பட்டது

வி. இ. லெனின், நூல்திரட்டு,
 5ம் பதிப்பு, தொகுதி 45,
 பக்கங்கள் 356-362

குறிப்புகள்

- 1 “அறிவிப்பு” (இஸ்வெஷ்சேனியே) “1913ம் ஆண்டுக் கோடையில் கட்சி ஊழியர்களுடன் ருஷ்ய சோஷல்-டெமாகிரடிக் தொழிலாளர் கட்சி மத்தியக் கமிட்டியின் ஆலோசனைக் கூட்ட அறிவிப்பும் தீர்மானங்களும்” என்ற துண்டுப் பிரசுரத்தின் சுருக்கமான தலைப்பு. 1913ல் மத்தியக் கமிட்டியால் பிரசுரிக்கப்பட்டது.

பக்கம் 7

- 2 இங்கு குறிப்பிடப்படும் கட்டுரை இ. வி. ஸ்தாலின் எழுதிய “மார்க்ஸீயமும் தேசீயப் பிரச்சினையும்” என்பது 1912ன் இறுதியிலும் 1913ன் ஆரம்பத்திலும் வியென்னுவில் எழுதப்பட்டது. “ப்ரோஸ்வெஷ்சேனியே” (அறிவொளி), 1913க்கான இதழ்கள் 3, 4, 5ல் “தேசீயப் பிரச்சினையும் சோஷல்-டெமாகிரஸியும்” என்ற தலைப்பில் வெளியிடப்பட்டது.

பக்கம் 7

- 3 பொருளாதாரவாதம் — பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலும் இருபதாம் நூற்றாண்டின் துவக்கத்திலும் ருஷ்யசோஷல்-டெமாகிரஸியில் காணப்பட்ட ஒரு சந்தர்ப்பவாதப் போக்கு; ஜாரிஸத்துக்கு எதிராக அரசியல் போராட்டத்தை முதன்மையாக மிதவாத பூர்ஷ்வாக்களே நடத்த வேண்டும் என்றும், தொழிலாளர்களோ, வேலை நிலைமைகளில் மேம்பாடு, சம்பள உயர்வு முதலியவற்றுக் காகப் பொருளாதாரப் போராட்டம் நடத்துவதுடன் நிறுத்திக்கொள்ள வேண்டும் என்றும் “பொருளாதாரவாதிகள்” கருதினார்கள். தொழிலாளர் இயக்கத்தில் கட்சியின் தலைமைப் பாத்திரத்தையும் புரட்சிகரச் சித்தாந்தத்தின் முக்கியத்துவத்தையும் “பொருளாதாரவாதிகள்” மறுத்தார்கள். தொழிலாளர் இயக்கம் ஒழுங்கமைப்பற்ற இயற்கை வழியில் மட்டுமே வளர்ச்சி அடைய

வேண்டும் என்று அவர்கள் வலிந்துரைத்தார்கள். “பொருளாதாரவாதிகளின் கண்ணோட்டங்களது முழு ஆதாரமின்மையையும் தீங்கையும் 1902ம் ஆண்டு வெளியான “என்ன செய்வது?” என்னும் தமது நூலில் வி. இ. லெனின் நிரூபித்தார்.

பக்கம் 8

- 4 “சட்டபூர்வமான மார்க்ஸீயவாதிகள்” என்பவர்கள் பூர்ஷ்வா அறிவாளிகள். இவர்கள் தங்களது கருத்துக்களைச் சட்டபூர்வமான பத்திரிகைகளில் — அதாவது, ஜாரிஸ அரசாங்கத்தால் அனுமதிக்கப்பட்ட செய்தித்தாள்களிலும் சஞ்சிகைகளிலும் — மார்க்ஸீயம் என்ற முத்திரையின்கீழ் வெளியிட்டனர். மார்க்ஸீயத்தையும் தொழிலாளர் வர்க்க இயக்கத்தையும் பூர்ஷ்வாக்களின் தேவைகளுக்கு உகந்தவைகளாக்க இவர்கள் முயன்றார்கள்.

பக்கம் 8

- 5 மென்ஷெவிக்குகள் — ருஷ்ய சோஷல்-டெமாகிரஸியில் ஒரு குட்டி பூர்ஷ்வாச் சந்தர்ப்பவாதப் போக்கை ஆதரித்தவர்கள், தொழிலாளர் வர்க்கத்தில் பூர்ஷ்வாக் கருத்துக்களைப் புகுத்தியவர்கள். ஆகஸ்ட் 1903ல் நடந்த ரு. சோ. டெ. தொ. கட்சியின் இரண்டாவது காங்கிரஸில் தான் மென்ஷெவிக்குகளுக்கு இந்தப் பெயர் கிடைத்தது; கட்சியின் தலைமை உறுப்புக்களுக்கு நடந்த தேர்தலில் அவர்கள் சிறுபான்மையிலிருந்தனர் (மென்ஷின் ஸ்த்வோ); லெனின் தலைமை தாங்கிய புரட்சிகர சோஷல்-டெமாகிராட்டுகள் பெரும்பான்மையினராயிருந்தனர் (போல்ஷின் ஸ்த்வோ). மென்ஷெவிக்குகள், போல்ஷெவிக்குகள் என்ற பெயர்கள் இவ்வாறுதான் ஏற்பட்டன. பாட்டாளி வர்க்கத்துக்கும் பூர்ஷ்வா வர்க்கத்துக்குமிடையில் ஒரு உடன்பாட்டை ஏற்படுத்த மென்ஷெவிக்குகள் முயன்றார்கள்; தொழிலாளர் வர்க்க இயக்கத்தில் ஒரு சந்தர்ப்பவாதப் போக்கைக் கொண்டு வந்தனர். 1917 பிப்ரவரி பூர்ஷ்வா-ஜனநாயகப் புரட்சிக்குப் பிறகு மென்ஷெவிக்குகளும் சோஷலிஸ்ட் புரட்சிவாதிகளும் தற்காலிக அரசாங்கத்தில் பங்கெடுத்துக் கொண்டு, அதன் ஏகாதிபத்தியக்கொள்கைகளை ஆதரித்து, வளர்ந்து வரும் பாட்டாளி வர்க்கப் புரட்சியை எதிர்த்துப் போராடினர். சோவியத்துக்களில் கூட மென்ஷெவிக்குகள் இதே கொள்கையைத்தான்—தற்காலிக அரசாங்கத்தை ஆதரித்து, மக்களின் கவனத்தைப் புரட்சி இயக்கத் திலிருந்து திருப்பிவிடுதல்—பின்பற்றினர்.

அக்டோபர் சோஷலிஸ்ட் புரட்சிக்குப் பிறகு மென் ஷெவிக்குகள் வெளிப்படையாகவே எதிர்ப்புரட்சிக் கட்சி ஆயினர்; சோவியத் ஆட்சியைக் கவிழ்ப்பதற்கான சதிகளையும் கிளர்ச்சிகளையும் ஏற்படுத்தி அவற்றில் பங்கு கொண்டனர்.

பக்கம் 8

6 கலைப்புவாதிகள் — ருஷ்யாவில் 1905-07 புரட்சி தோற்ற பிறகு, ரு. சோ. டெ. தொ. கட்சியின் சந்தர்ப்பவாதப் பகுதியினரான மென்ஷெவிக்குகளிடையே பரவிய போக் கின் பிரதிநிதிகள்.

சட்டத்துக்குப் புறம்பான புரட்சிகரத் தொழி லாளர் கட்சியைக் கலைத்துவிட வேண்டுமென்று கலைப்புவா திகள் கோரினர். ஜாரிஸத்துக்கெதிரான தங்களது புரட்சி கரப் போராட்டத்தை நிறுத்திவிடும்படி அவர்கள் தொழி லாளர்களைக் கேட்டுக் கொண்டனர். கட்சிச் சார்பற்ற ஒரு “தொழிலாளர்கள் காங்கிரஸைக்” கூட்ட விரும்பினர்; புரட்சிகரக் கோஷங்களைக் கைவிட்டு, ஜாரிஸ அரசாங்கத் தினால் அனுமதிக்கப்படும் சட்டபூர்வமான நடவடிக்கை களில் மட்டுமே ஈடுபடும் சந்தர்ப்பவாத “விரிந்த அடிப் படையிலான தொழிலாளர் கட்சி” ஒன்று அக்காங்கிர ஸில் நிறுவத் திட்டமிட்டார்கள். இக்கலைப்புவாதிகள் புரட்சியின் துரோகிகள் என்று லெனினும் போல்ஷெவிக்கு களும் விடாமல் அம்பலப்படுத்தினார்கள். தொழிலாளர் மக்களிடம் கலைப்புவாதிகட்கு வெற்றிகிட்டவில்லை. ஜன வரி 1912ல் பிராகில் நடத்தப்பட்ட ரு. சோ. டெ. தொ. கட்சியின் மகாநாட்டில் கலைப்புவாதிகள் கட்சியிலிருந்து வெளியேற்றப்பட்டார்கள்.

பக்கம் 8

7 “இஸ்க்ரா” (தீப்பொறி) — சட்டவிரோதமான முதல் அகில ருஷ்ய மார்க்ஸீயச் செய்தித்தாள். 1900ல் லெனி னால் நிறுவப்பட்டது. ருஷ்யாவின் தொழிலாளர் வர்க்கத் தின் புரட்சிகர மார்க்ஸீயக் கட்சியை நிறுவுவதில் நிர் ணையகரமான பங்கு ஆற்றியது. லெனினின் “இஸ்க்ரா வின்” முதல் இதழ் லைபெர்கிலிருந்தும், அடுத்த இதழ் கள் ம்யூனிச்சிலிருந்தும் வெளியாயின; பிறகு 1902 ஜூலைலிருந்து அச்செய்தித்தாள் லண்டனிலிருந்தும், 1903 இளவேனிலிலிருந்து ஜெனீவாவிலிருந்தும் வெளி யாயிற்று. “பொருளாதாரவாதிகட்கு” எதிராகவும், சர்வதேசத் தொழிலாளி வர்க்க இயக்கத்தில் காணப் பட்ட சந்தர்ப்பவாதப் போக்குகளுக்கெதிராகவும், ருஷ்ய, மேற்கு ஐரோப்பிய சோஷல்-டெமாகிரஸியில்

இருந்த சீர்திருத்தவாதிகளுக்கெதிராகவும் புரட்சிகர மார்க்ஸீயத்துக்காகவும் போராட்டத்தை நடத்துவதில் லெனினும் அவரது ஆதர்வாளர்களும் இஸ்க்ராவைப் பயன்படுத்தினார்கள். லெனினுடைய முன்முயற்சியினாலும் அவரது நேரடிப் பணிமூலமும் “இஸ்க்ராவின்” ஆசிரியர் குழுவானது கட்சிக்காக ஒரு செயல்திட்ட மசோதாவை வரைந்து, 1903 ஜூலை, ஆகஸ்டில் நடைபெற்ற ரு. சோ. டெ. தொ. கட்சியின் இரண்டாவது காங்கிரஸுக்கு ஏற்பாடு செய்தது.

காங்கிரஸ் கூடுவதற்குள் ருஷ்யாவின் பெரும்பாலான ஸ்தல சோஷல்-டெமாக்ரடிக் ஸ்தாபனங்கள் “இஸ்க்ராவுடன்” சேர்ந்து கொண்டன, அதன் செயல்தந்திரம், செயல்திட்டம், ஸ்தாபன அமைப்புத்திட்டம் ஆகியவற்றை அங்கீகரித்து, அதைத் தங்கள் தலைமை உறுப்பாக ஏற்றுக்கொண்டன.

கட்சிக்கான போராட்டத்தில் “இஸ்க்ரா” ஆற்றிய சிறந்த பணியைக் குறிப்பிட்டு ரு. சோ. டெ. தொ. கட்சியின் இரண்டாவது காங்கிரஸ் ஒரு தனித் தீர்மானத்தை நிறைவேற்றியது. அதுதான் ரு. சோ. டெ. தொ. கட்சியின் மத்தியப் பத்திரிகை என்று அக்காங்கிரஸ் அறிவித்தது. இரண்டாவது காங்கிரஸுக்குப் பிறகு, மென்ஷெவிக் குகள் பிளெஹானவின் உதவியுடன் “இஸ்க்ராவைப்” பிடித்துக்கொண்டனர்; 52ம் இதழ் தொடங்கி அதைத் தங்களது குழுவின் பத்திரிகையாக அவர்கள் மாற்றினர். அது முதல், பழைய, லெனினீய, போல்ஷிவிக் “இஸ்க்ராவிலிருந்து” வேறுபடுத்திக் காட்டுவதற்காக, மென்ஷெவிக் சந்தர்ப்பவாதப் பத்திரிகையான புது “இஸ்க்ராவைப்” பற்றிப் பேசுவது வழக்கமாகிவிட்டது.

பக்கம் 9

8 “பூந்த” — (“லித்துவேனியா, போலந்து, ருஷ்யா ஆகியவிடங்களில் அகில யூதத் தொழிலாளர் லீக்”)— 1897ல் நிறுவப்பட்டது. ருஷ்யாவின் மேற்குப் பிராந்தியங்களில் வாழும் யூதக் கைத்தொழிலாளர்களைப் பிரதானமாகக் கொண்டதொரு சங்கம் இது. 1898ல் நடந்த ரு. சோ. டெ. தொ. கட்சியின் முதல் காங்கிரஸில் “சிறப்பாக யூதப் பாட்டாளிகள் சம்பந்தப்பட்ட பிரச்சினைகளில் மட்டுமே சுதந்திரம் பெற்ற சுயநிர்வாக ஸ்தாபனம் என்ற வகையில்” “பூந்த” ரு. சோ. டெ. தொ. கட்சியின் பகுதி ஆயிற்று. (“காங்கிரஸ்கள், மகாநாடுகள், மத்தியக் கமிட்டி முழுக்கூட்டங்கள் ஆகியவற்றின் தீர்மானங்களிலும் முடிவுகளிலும் சோ. யூ. க. கட்சி”, பாகம் 1, 1954, பக்கம் 14).

ருஷ்யாவின் தொழிலாளர் இயக்கத்தில் தேசியவாதத்தையும் பிரிவுவாதத்தையும் கொண்டுவந்தது “பூந்த”.

1903ல் நடந்த ரு. சோ. டெ. தொ. கட்சியின் இரண்டாவது காங்கிரஸில், யூதப் பாட்டாளி வர்க்கத்தின் ஒரே பிரதிநிதித்துவ நிறுவனமாக “பூந்தை” அங்கீகரிக்க வேண்டும் என்ற கோரிக்கையைக் காங்கிரஸ் நிராகரித்த பிறகு “பூந்த” கட்சியை விட்டு விலகியது. 1906ல் நடந்த நான்காவது (ஒற்றுமை) காங்கிரஸுக்குப் பிறகு மீண்டும் “பூந்த” ரு. சோ. டெ. தொ. கட்சியுடன் இணைந்தது. ரு. சோ. டெ. தொ. கட்சிக்குள் பூந்த் காரர்கள் கட்சியின் சந்தர்ப்பவாதப் பகுதியினரையே (“பொருளாதாரவாதிகள்”, மென்ஷெவிக்குகள், கலைப்புவாதிகள் ஆகியோரையே) எப்போதும் ஆதரித்துவந்தனர். தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமை என்கிற போல்ஷெவிக் செயல்திட்டக் கோரிக்கைக்கெதிராக கலாச்சார-தேசியச் சுயநிர்வாகம் என்ற கோரிக்கையை எழுப்பியது “பூந்த”. ஸ்தொலீப்பின் பிற்போக்கு நடவடிக்கை ஆண்டுகளிலும் (1907-1910) புதிய புரட்சி எழுச்சியின் போதும் “பூந்த” கலைப்புவாதப் போக்கை மேற்கொண்டது. 1914-1918 முதல் உலகப் போரில் சோஷல்-ஷோவினிஸ நிலையை மேற்கொண்டனர் பூந்த் காரர்கள்; 1917ல் பூர்ஷ்வா தற்காலிக அரசாங்கத்தை “பூந்த” ஆதரித்து, அக்டோபர் சோஷலிஸ்ட்ப் புரட்சியின் விரோதிகள் பக்கத்தில் நின்று போராடியது. மார்ச் 1921ல் “பூந்த” தானாகவே கலைந்துவிட்டது.

பக்கம் 9

9 “கலாச்சார-தேசியச் சுயநிர்வாகம்”—தேசியப் பிரச்சினையில் சந்தர்ப்பவாதச் செயல்திட்டம். சென்ற நூற்றாண்டின் 90க்களில் ஆஸ்திரிய சோஷல்-டெமாகிராட்டுக்களான ஓ. பெளவர், கா. ரென்னர் இருவராலும் முன்வைக்கப்பட்டது. தனிப் பிரிவுவாத வரை சுயநிர்ணய உரிமை தேசிய இனங்களுக்கு உண்டு என்பதை இந்தச் செயல்திட்டம் நிராகரித்தது. இதன் சாராம்சம் வருமாறு: ஒரு நாட்டில் உள்ள ஒரே தேசிய இனத்தைச் சேர்ந்தவர்கள், நாட்டின் எந்தப் பகுதியில் அவர்கள் வாழ்ந்தாலும் சரியே, சுயநிர்வாக உரிமை கொண்ட தேசிய யூனியனாக அமைவார்கள். பள்ளிக்கூட விவகாரத்தையும் (வெவ்வேறு தேசிய இனத்தினரின் குழந்தைகளுக்குத் தனித்தனிப் பள்ளிகள்) பிற கல்வி, கலாச்சாரத் துறைகளையும் அரசு அதன் நிர்வாகத்தில் முழுமையாக ஒப்படைக்கும். இந்தச் செயல்திட்டம் அமுலாக்கப்பட்டிருந்தால், ஒவ்வொரு தேசிய இனக் குழுவுக்கு உள்ளும்

மதகுருமார், பிற்போக்குத் தேசியக் கொள்கைவாதம், இவற்றின் செல்வாக்கு வலுப்பட அது வகை செய்திருக்கும்; தேசிய இன அடையாளப்படி தொழிலாளிகளின் பிரிவுபாட்டைத் தீவிரப்படுத்தி, தொழிலாளி வர்க்கத்தின் ஒழுங்கமைப்பைக் கடினம் ஆக்கியிருக்கும். ருஷ்யாவில் கலைப்புவாதிகளும் பூந்த்காரர்களும் ஜார்ஜிய மென்ஷெவிக்குகளுமே கலாச்சார-தேசியச் சுயநிர்வாகம் என்ற கோஷத்தை ஆதரித்தனர். கலாச்சார-தேசியச் சுயநிர்வாகம் என்னும் கோஷத்தை லெனின் பல கட்டுரைகளில் கடுமையான விமர்சனத்துக்கு உள்ளாக்கினார். “உள்ளும் புறமும் பூர்ஷ்வாத்தன்மை கொண்ட, உள்ளும் புறமும் பொய்யான” கருத்தே அதன் அடிப்படையாக விளங்குகிறது என்றும் “தனிப்பட்ட அரசாங்க நிறுவனத்தின் வாயிலாக எல்லா தேசிய இனங்களையும் வலுவாகவும் நிலையாகவும் ஒன்றிலிருந்து ஒன்று வேறு பிரித்துவிடுவதே அந்தக் கருத்து” என்று லெனின் சுட்டிக்காட்டினார்.

பக்கம் 9

10

காடெட்டுகள் — கான்ஸ்டிடியூஷனல்-டெமாகிரடிக் கட்சியின் உறுப்பினர்கள்; அக்டோபர் 1905ல் நிறுவப்பட்ட அது ருஷ்ய மிதவாத-முடியாட்சிவாத பூர்ஷ்வாக்களின் பிரதான கட்சியாக இருந்தது. பூர்ஷ்வாக்கள், நிலச்சொந்தக்காரர்கள் ஆகியோரின் பிரதிநிதிகளும் பூர்ஷ்வா அறிவாளிகளும் அதில் சேர்ந்திருந்தனர். உழைக்கும் மக்களை ஏமாற்றுவதற்காக “மக்கள் சுதந்திரக் கட்சி” என்று தங்களுக்குப் பகட்டுப் பெயரிட்டுக் கொண்ட அவர்கள் சட்டரீதியான முடியாட்சியைக் கோருவதற்கு மேல் செல்லவில்லை. புரட்சி இயக்கத்துடன் போராடுவதே தங்கள் முதன்மை லட்சியம் எனக் காடெட்டுகள் கருதினார்கள். ஜாருடனும் பண்ணையடிமைக்கார-நிலச்சொந்தக்காரர்களுடனும் அரசு அதிகாரத்தைப் பங்கு போட்டுக் கொள்ள அவர்கள் முயன்றார்கள். முதல் உலகப் போர் நிகழ்ந்த ஆண்டுகளில் ஜார் அரசாங்கத்தின் கட்டாய நாடுபிடிப்பு கொண்ட வெளிநாட்டுக் கொள்கையைக் காடெட்டுகள் தீவிரமாக ஆதரித்தார்கள். 1917ம் ஆண்டு பிப்ரவரியில் நடந்த பூர்ஷ்வா-ஜனநாயகப் புரட்சிக் காலத்தில் அவர்கள் முடியரசைக் காக்க முயற்சி செய்தார்கள். பூர்ஷ்வாத் தாற்காலிக அரசாங்கத்தில் தலைமை நிலை வகித்துகொண்டு மக்கள் விரோத புரட்சி எதிர்ப்புக் கொள்கையை நடத்தினர். அக்டோபர் சோஷலிஸப் புரட்சியின் வெற்றிக்குப் பிறகு காடெட்டுகள் சோவியத் ஆட்சியின்

சமரசப்பட முடியாத பகைவர்களாகச் செயல் புரிந்தார்கள். எல்லா ஆயுதந்தாங்கிய புரட்சி எதிர்ப்பு நடவடிக்கைகளிலும் தலையீட்டாளர்களின் படையெடுப்புக்களிலும் அவர்கள் பங்கெடுத்துக் கொண்டார்கள்.

பக்கம் 10

11 பேர்ன்ஷ்டைனிஸம் — ஜெர்மன் சர்வதேச சோஷல்-டெமாகிரஸியில் ஒரு சந்தர்ப்பவாதப் போக்கு, மார்க்ஸியத்துக்கு விரோதமானது. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் ஜெர்மனியில் தோன்றியது. ஜெர்மன் சோஷல்-டெமாகிரடிக் கட்சியில் வலது சந்தர்ப்பவாத நோக்குகளின் வெளிப்படையான பிரதிநிதியாகிய எடுவார்ட் பேர்ன்ஷ்டைன் என்பவரின் பெயரால் அழைக்கப்படுகிறது.

1896-1898ல் பேர்ன்ஷ்டைன் ஜெர்மன் சோஷல்-டெமாகிரஸியின் சித்தாந்த வெளியீடான *Die Neue Zeit* (புதிய காலம்) என்ற சஞ்சிகையில் “சோஷலிஸத்தின் பிரச்சினைகள்” என்ற தலைப்பில் ஒரு கட்டுரைத் தொடர் எழுதினார். புரட்சிகர மார்க்ஸியத்தின் தத்துவ, பொருளாதார, அரசியல் அடிப்படைகளை மறுபரிசீலனைக்கு (ரிவிஷன்—இதிலிருந்துதான் ரிவிஷனிஸம்—திரிபுவாதம் என்ற சொல் பிறந்தது) உள்ளாக்கவும் வர்க்க முரண்பாடுகளின் சமரசம், வர்க்கங்களுக்கிடையே ஒத்துழைப்பு என்ற பூர்ஷ்வாச் சித்தாந்தங்களை அவற்றின் இடத்தில் செயல்படுத்தவும் அவர் “விமர்சனச் சுதந்திரம்” என்ற பெயரில் முயன்றார். தொழிலாளிவர்க்கம் வறுமைப்படுத்தல், வர்க்க முரண்பாடுகள் மேலும் மேலும் வளர்தல், நெருக்கடிகள், முதலாளித்துவத்தின் தவிர்க்கமுடியாத வீழ்ச்சி, சோஷலிஸப் புரட்சி, பாட்டாளி வர்க்க சர்வாதிகாரம் ஆகியவை பற்றிய மார்க்ஸின் போதனைகளை அவர் தாக்கினார். சோஷல்-சீர்திருத்தவாதச் செயல்திட்டத்தை அவர் முன்வைத்தார். “இயக்கமே சர்வ முக்கியமானது, முடிவான குறிக்கோள் முக்கியமற்றது” என்ற சூத்திரத்தில் இந்தச் செயல்திட்டம் வெளியீடு பெற்றது. பேர்ன்ஷ்டைனின் கட்டுரைகள், “சோஷலிஸத்தின் முதலிலைகளும் சோஷல்-டெமாகிரஸியின் கடமைகளும்” என்ற தலைப்பில் 1899ல் தனி நூலாகப் பதிப்பிக்கப் பெற்றன. ஜெர்மன் சோஷல்-டெமாகிரஸியின் வலதுசாரியினரும், ருஷ்யாவின் சந்தர்ப்பவாதிகள் உட்பட இரண்டாவது இன்டர்நேஷனலின் மற்றக் கட்சிகளிலிருந்த சந்தர்ப்பவாதிகளும் இந்த நூலை ஆதரித்தார்கள். ருஷ்யாவில் பேர்ன்ஷ்டைனின் ஆதரவாளர்களாக விளங்கியவர்கள் “சட்டபூர்வமான மார்க்ஸியவாதிகள்,”

“பொருளாதாரவாதிகள்”, பூந்தகாரர்கள், மென்ஷெவிக்குகள் ஆகியோர் ஆவர்.

வி. இ. லெனின் தலைமையில் போல்ஷெவிக் கட்சி பேர்ன்ஷ்டைன் கொள்கையையும் ருஷ்யாவில் அதன் ஆதரவாளர்களையும் எதிர்த்து இடையறாத உறுதியான போராட்டம் நிகழ்த்தியது.

பக்கம் 10

- 12 கறுப்பு நூற்றுவர்—கறுப்பு நூற்றுவர்கள் என்பவர்கள் முடியாட்சியை ஆதரிக்கும் சும்பல்கள்; புரட்சி இயக்கத்துக்கு எதிராகப் போராடுவதற்காக ஜாரிஸப் போலீசினால் இவைகள் அமைக்கப்பட்டன. இவர்கள் புரட்சிக் காரர்களைக் கொன்றனர், முற்போக்கு அறிவாளிகளைத் தாக்கினர், யூதக் கொலைகாரக் கலகங்களை நடத்தினர்.

பக்கம் 15

- 13 “ஸர்யா” (உதயம்) — ஒரு மார்க்ஸீய விஞ்ஞான, அரசியல் பத்திரிகை; “இஸ்க்ரா” ஆசிரியர் குழுவினால் 1901, 1902ல் ஷ்டூட்கார்ட்டில் வெளியிடப்பட்டது. மூன்று வெளியீடுகளில் மொத்தம் நான்கு இதழ்கள் வெளிவந்தன. “ஸர்யா” சர்வதேச, ருஷ்யத் திரிபுவாதத்தைத் தாக்கி விமர்சித்தது, மார்க்ஸீயத்தின் சித்தாந்த அடிப்படைகளை ஆதரித்துக் காத்தது.

பக்கம் 15

- 14 முற்போக்குக்காரர்கள் — ருஷ்ய மிதவாத முடியரசுவாத பூர்ஷ்வாக்களின் அரசியல் குழு. அரசாங்க தூமாவுக்கான தேர்தல்களிலும் அரசாங்க தூமாவிலும் இந்தக் குழு “கட்சிச்சார்பு இன்மை” என்ற கொடியின் கீழ் பல்வேறு பூர்ஷ்வா-நிலச்சொந்தக்காரர்கள் கட்சிகளையும் குழுக்களையும் சேர்ந்த பகுதியினரை ஒன்றிணைக்க முயன்றது.

1912 நவம்பரில் முற்போக்குக்காரர்கள் சுதந்திரமான அரசியல் கட்சியாக அமைந்தார்கள். தங்கள் கட்சி உறுப்பினர்களின்படியும் கொள்கைவாதப்படியும் முற்போக்குக்காரர்கள் “அக்டோபர்காரர்களும் காடெட்டுக்களும் சேர்ந்த கலவை” என்று வி. இ. லெனின் சுட்டிக் காட்டினார்.

முதல் உலகப் போர் ஆண்டுகளில் முற்போக்குக் காரர்கள் தங்கள் நடவடிக்கைகளைத் தீவிரப்படுத்தினார்கள். இராணுவத் தலைமை மாற்றப்பட வேண்டும் என்றும், தொழிற்சாலைகள் போர்முனையின் தேவைகளை நிறைவேற்றுவதற்காக ஈடுபடுத்தப்படவேண்டும் என்றும் “பொறுப்புள்ள மந்திரிசபை” அமைக்கப்பட வேண்

டும் என்றும் ருஷ்ய பூர்ஷ்வாக்களின் பிரதிநிதிகள் அதில் பங்காற்ற வேண்டும் என்றும் அவர்கள் கோரினார்கள். பிப்ரவரி மாத பூர்ஷ்வா-ஜனநாயகப் புரட்சிக்குப் பின் இந்தக் கட்சியின் சில தலைவர்கள் தாற்காலிக பூர்ஷ்வா அரசாங்கத்தில் பங்கு கொண்டார்கள். மாபெரும் அக்டோபர் சோஷலிஸப் புரட்சிக்குப் பிறகு முற்போக்குக்காரர்களின் கட்சி சோவியத் ஆட்சியை எதிர்த்துத் தீவிரப் போராட்டம் நடத்தியது.

பக்கம் 16

- 15 “தேசியப் பிரச்சினை பற்றிய விமர்சனக் குறிப்புகள்” என்ற கட்டுரை 1913 அக்டோபர்-டிசம்பரில் லெனினால் எழுதப்பட்டது; அதே ஆண்டில் போல்ஷெவிக்குகளின் சட்டபூர்வமான பத்திரிகையான “ப்ரோஸ்வெஷ்சேனியே”, இதழ்கள் 10, 11, 12ல் அச்சிடப்பட்டது.

1913 கோடையில் இந்தக் கட்டுரைக்கு முன்பு லெனின், ஜூரிச், ஜெனீவா, லொஸான், பெர்ன் போன்ற பல ஸ்வீஸ் நகரங்களில் தேசியப் பிரச்சினைபற்றிய பல சொற்பொழிவுகளை ஆற்றினார்.

1913 இலையுதிர்காலத்தில், ரூ. சோ. டெ. தொ. கட்சி மத்தியக் கமிட்டியும், கட்சி ஊழியர்களும் கூடிய “ஆகஸ்ட்” (“கோடை”) ஆலோசனைக்கூட்டட்டில் தேசியப் பிரச்சினைபற்றி லெனின் ஒரு அறிக்கை சமர்ப்பித்தார். லெனினுடைய பேச்சுக்குப் பிறகு அவரால் வரையப் பட்ட தீர்மானம் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது. மகாநாட்டுக்குப் பிறகு லெனின் “தேசியப் பிரச்சினை பற்றிய விமர்சனக் குறிப்புகள்” என்ற கட்டுரையை எழுத ஆரம்பித்தார்.

பக்கம் 18

- 16 “ஸேவெர்னியா பிராவ்தா” (வடக்கத்திய பிராவ்தா)—போல்ஷெவிக்குகளின் சட்டபூர்வமான தினசரிச் செய்தித்தாளான “பிராவ்தாவின்” பெயர்களில் ஒன்று; இந்தப் பெயரில் அது 1913 ஆகஸ்ட் 1 முதல் செப்டம்பர் 7 வரை வெளியிடப்பட்டது (குறிப்பு 46 ஐப் பார்க்க).

பக்கம் 18

- 17 “ஸைட்” (காலம்)—“பூந்தின்” வெளியீடான வாரப் பத்திரிகை; 20 டிசம்பர் 1912 (2 ஜனவரி 1913) முதல் 5 (18) மே 1914 வரை ஹிப்ரூ மொழியில் செயின்ட் பீட்டர்ஸ்பர்க்கில் பதிப்பிக்கப்பட்டது.

பக்கம் 18

- 18 “த்ஸ்வின்”(மணி) — ஒரு சட்டபூர்வமான, தேசியவாத மாதப் பத்திரிகை; மென்ஷெவிஸப் போக்குடையது. இது உக்ரேனிய மொழியில் சீயெவ் நகரில் ஜனவரி 1913 முதல் 1914ன் நடுப்பகுதிவரை வெளியிடப்பட்டது.
பக்கம் 19
- 19 “ரூஸ்கோயே ஸ்லோவோ” (ருஷ்யச் சொல்)—தினசரிச் செய்தித்தாள். 1895 முதல் 1918 வரை மாஸ்கோவில் வெளிவந்தது. பெயரளவில் கட்சிச் சார்பு அற்றது எனினும் இந்தச் செய்தித்தாள் சமரசப்போக்குள்ள மிதவாத நிலைகளை மேற்கொண்டு ருஷ்ய பூர்ஷ்வா வர்க்கத்தின் நலன்களைப் பேணி ஆதரித்தது.
பக்கம் 19
- 20 “ஸேம்ஸ்த்வோ”—ஜாராட்சி ருஷ்யாவின் மத்தியப் பிராந்தியங்களில் பிரபுவம்சத்தினர் தலைமையில் 1864ல் அமுலாக்கப்பட்ட ஸ்தல சுயநிர்வாகம் எனப்படுவது. ஸேம்ஸ்த்வோக்களின் அதிகார எல்லை தூய ஸ்தலப் பொருளாதாரப் பிரச்சினைகளுக்குள் (மருத்துவமனைகள் கட்டுதல், சாலைகள் அமைத்தல், புள்ளிவிவரங்கள் தொகுத்தல், இன்ஷூரென்ஸ் முதலியன) வரையறுக்கப்பட்டிருந்தது. அவற்றின் செயல்கள் கவர்னர்களதும் உள்துறை அமைச்சரகத்தினதும் கண்காணிப்பில் நடந்தன. அரசாங்கத்துக்குப் பிடிக்காத தீர்மானங்களை கவர்னர்களும் உள்துறை அமைச்சரகமும் தடைசெய்ய முடிந்தது.
பக்கம் 23
- 21 குடியிருப்பு எல்லை—ஜாரிஸ ருஷ்யாவில் சில பிரதேசங்கள்; யூதர்கள் இவற்றில் மட்டுமே நிரந்தரமாக வசிக்க அனுமதிக்கப் பட்டார்கள்.
பக்கம் 34
- 22 சதவிகித ஒதுக்குமுறை — ஜாரிஸ ருஷ்யாவில் யூதர்களில் ஒரு குறிப்பிட்ட சதவிகிதத்தினர்தாம் அரசாங்க ஊழியத்திலும், அரசாங்கம் நடத்திய நடுத்தர, உயர்தரப் பள்ளிகளிலும் சேர்த்துக்கொள்ளப்பட்டனர்.
பக்கம் 34
- 23 புரூன் காங்கிரஸ் — 1899ம் ஆண்டு செப்டெம்பர் 24 முதல் 29 வரை ஆஸ்திரியாவின் புரூன் நகரில் நடைபெற்ற ஆஸ்திரிய சோஷல்-டெமாக்ரடிக் கட்சிக் காங்கிரஸ் இவ்வாறு குறிக்கப்படுகிறது. காங்கிரஸின் நிகழ்ச்சி

நிரலில் மையப் பிரச்சினையாக விளங்கியது தேசிய இனங்கள் பற்றிய பிரச்சினை. வெவ்வேறு நோக்கு நிலைகளை வெளியிட்ட இரண்டு தீர்மானங்கள் காங்கிரஸில் பிரேரிக்கப்பட்டன: 1) கட்சியின் மத்தியக் கமிட்டியின் தீர்மானம் மொத்தத்தில் தேசிய இனங்களின் பிரதேசச் சுய நிர்வாகத்தை ஆதரித்தது; 2) சோஷல்-டெமாக்ரடிக் கட்சியின் தெற்கு ஸ்லாவியக் கமிட்டியின் தீர்மானம் பிரதேச வரம்புகடந்த கலாச்சார-தேசிய சுயநிர்வாகத்தை ஆதரித்தது.

கலாச்சார-தேசிய சுயநிர்வாகச் செயல்திட்டத்தைக் காங்கிரஸ் ஒருமனதாக நிராகரித்துவிட்டது. ஆஸ்திரிய அரசின் எல்லைகளுக்குள் தேசிய நிர்வாகத்தையே அங்கீகரிக்கும் சமரசத் தீர்மானத்தை அது ஏற்று கொண்டது.

பக்கம் 45

24 யூத சோஷலிஸ்ட் தொழிற்கட்சி — 1906ல் நிறுவப்பட்ட ஒரு குட்டி யூர்ஷ்வா தேசியவாத ஸ்தாபனம். இக்கட்சியின் செயல்திட்டத்தில் அடிப்படையான கோரிக்கை: யூதர்களுக்குத் தேசியச் சுயநிர்வாகம்—பிரதேசவரம்புகடந்த யூதப் பாராளுமன்றங்களை (டயெட்களை) அமைப்பது; ருஷ்யாவில் வாழும் யூதர்களின் அரசியல் அமைப்பு பற்றிய பிரச்சினைகளைத் தீர்க்கும் உரிமை இப்பாராளுமன்றங்கட்கு இருக்க வேண்டும். இக்கட்சியானது அரசியலில் சோஷலிஸ்டு-புரட்சிவாதிகளுக்கு மிகவும் நெருக்கமானது; அவர்களுடன் சேர்ந்து இக்கட்சி ரு. சோ. டெ. தொ. கட்சிக் கெதிராகப் போராட்டம் நடத்தியது.

பக்கம் 46

25 பேய்லிஸ் வழக்கு — ஆத்திரலாட்டுவதற்கென்று 1913ல் கீயெவ் நகரில் ஜாரிஸ அரசாங்கத்தினால் ஜோடனை செய்து நடத்தப்பட்ட ஒரு நீதிமன்ற வழக்கு. மதச்சடங்கு காரணமாக யுஷ்சின்ஸ்கி என்ற ஒரு கிருஸ்தவப் பையனை பேய்லிஸ் என்ற ஒரு யூதர் கொன்றுவிட்டதாகப் பொய்க்குற்றம் சாட்டப்பட்டது (அந்தப் பையனை உண்மையிலேயே கொன்றவர்கள் கறுப்பு நூற்றுவர்கள்). நாட்டில் அப்பொழுது வளர்ந்து கொண்டிருந்த புரட்சி இயக்கத்திலிருந்து பொது மக்களின் கவனத்தைத் திருப்பி, யூத வெறுப்புணர்ச்சியைக் கிளறிவிட்டு, யூதப் படுகொலை சம்பவங்களை நடத்துவதுதான் ஜாரிஸ அரசாங்கம் இந்த வழக்கை அரங்கேற்றியதன் நோக்கம். இந்த விசாரணை மக்களிடையில் பெருஞ்சீற்றத்தைக் கிளப்பியது; பல பட்டணங்களில் இதை ஆட்சேபித்துத் தொழிலாளர்

கள் ஆர்ப்பாட்டங்கள் நடத்தினர்; பேய்லிஸ் குற்றவாளி யல்ல என்று நீதிமன்றத்தால் விடுதலை செய்யப்பட்டார்.
பக்கம் 48

26 சோஷலிஸ்ட்-புரட்சிவாதிகள் — ஒரு குட்டி பூர்ஷ்வாக் கட்சி; 1901 ஆண்டின் இறுதியிலும் 1902 ஆண்டின் தொடக்கத்திலும் இக்கட்சி உருவாகியது. நிலச் சொந்தக்காரர்களின் நிலச் சொத்துரிமை ஒழிக்கப்பட வேண்டும் என்று சோஷலிஸ்ட்-புரட்சிவாதிகள் கோரினார்கள். “உழைப்பைச் சார்ந்த சமமான நிலப்பயன்பாடு” என்ற கோஷத்தை அவர்கள் கிளப்பினார்கள். எதேச்சாதிகாரத்துக்கு எதிரான போராட்டத்தில் சோஷலிஸ்ட்-புரட்சிவாதிகள் தனிநபர் பயங்கரச் செயல்களைக் கையாண்டார்கள். 1905-1907ம் ஆண்டுகளில் புரட்சியின் தோல்விக்குப் பிறகு சோஷலிஸ்ட்-புரட்சிவாதிகளின் கணிசமான பகுதியினரும் கட்சித் தலைவர்களும் பூர்ஷ்வா-மிதவாத நிலைகளை மேற்கொள்ளலானார்கள். 1917ம் ஆண்டு பிப்ரவரியில் பூர்ஷ்வா-ஜனநாயகப் புரட்சி நிகழ்ந்ததும் சோஷலிஸ்ட்-புரட்சிவாதித் தலைவர்கள் பூர்ஷ்வாத் தாற்காலிக அரசாங்கத்தில் அங்கம் வகித்தார்கள், விவசாயிகள் இயக்கத்தை நசுக்கும் கொள்கையைக் கடைப்பிடித்தார்கள். சோஷலிஸ்ட் புரட்சிக்கு ஆயத்தம் செய்து கொண்டிருந்த தொழிலாளி வர்க்கத்துக்கு எதிரான போராட்டத்தில் பூர்ஷ்வா வர்க்கத்தையும் நிலச்சொந்தக்காரர்களையும் அவர்கள் முழுமையாக ஆதரித்தார்கள். அக்டோபர் சோஷலிஸ்ட் புரட்சியின் வெற்றிக்குப் பின்னர், சோவியத் மக்களுக்கு எதிராக பூர்ஷ்வாக்களும் நிலச் சொந்தக்காரர்களும் நடத்திய புரட்சி எதிர்ப்பு ஆயுதப் போராட்டத்தில் சோஷலிஸ்ட்-புரட்சிவாதிகள் கலந்துகொண்டார்கள்.

பக்கம் 49

27 போலிஷ் சோஷலிஸ்ட் கட்சி (போ. சோ. க.) — (Polska Partia Socjalistyczna)—ஒரு சீர்திருத்தவாத தேசியவாதக் கட்சி; 1892ல் நிறுவப்பட்டது.

1906ல் போ. சோ. க., இடதுசாரி போ. சோ. க. என்றும், ஷோவினிஷ் வலதுசாரி போ. சோ. க. என்றும் இரண்டாயிற்று.

முதல் உலகப் போரின் பொழுது (1914-1918) இடதுசாரி போ. சோ. கட்சியின் ஒரு பகுதி சர்வதேசிய அணுகுநிலையை மேற்கொண்டு, டிசம்பர் 1918ல் போலிஷ் இராஜ்யத்தின், லித்துவேனிய சோஷல்-டெமொகிரடிக் கட்சியுடன் இணைந்தது. இவ்வாறு இணைந்த

இரு கட்சிகளும் போலந்தின் கம்யூனிஸத் தொழிலாளர் கட்சி என்று பெயர் பெற்றன (இந்தப் பெயரை 1925 வரை போலந்தின் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி பெற்றிருந்தது).

வலதுசாரி போ. சோ. க. முதல் உலகப் போரின் பொழுது தனது தேசியவாத-ஷோவினிஸக் கொள்கையைத் தொடர்ந்து கடைப்பிடித்தது. ஆஸ்திரிய-ஜெர்மன் ஏகாதிபத்தியத்தோடு தோளோடு தோள்நின்று போராடிய போலிஷ் சேனையையும் அது காலீஷிய நிலப்பரப்பில் தயாரித்தது.

பக்கம் 49

- 28 “லூக்” (ஒளிக்கதிர்)—மென்ஷெவிக்-கலைப்புவாதிகளால் நடத்தப்பட்ட, சட்டபூர்வமானதொரு தினசரி; செப்டம்பர் 1912 முதல் ஜூலை 1913 வரை செயின்ட் பீட்டர்ஸ்பர்க்கிலிருந்து வெளிவந்தது; “பூர்ஷ்வாப் பணக்கார நண்பர்களின் பணத்தைக் கொண்டு” (லெனின்) அது நடைபெற்றது.

பக்கம் 50

- 29 “ப்ரோஸ்வெஷ்சேனியே” (அறிவொளி) — ஒரு சட்டபூர்வமான போல்ஷெவிக் சித்தாந்த மாதப் பத்திரிகை; டிசம்பர் 1911 முதல் ஜூன் 1914 வரை செயின்ட் பீட்டர்ஸ்பர்க்கில் வெளிவந்தது.

மாஸ்கோவிலிருந்து வெளியான “மீஸில்” என்னும் போல்ஷெவிக் பத்திரிகையை ஜார் அரசாங்கம் நிறுத்தி விடவே, அதன் இடத்தில் வி. இ. லெனினது முன்முயற்சியால் இந்தப் பத்திரிகை தொடங்கப்பட்டது.

கலைப்புவாதிகள், ஒத்தொவீஸ்டுகள், த்ரோதஸ்கிவாதிகள் போன்ற சந்தர்ப்பவாதிகளையும் பூர்ஷ்வா தேசியவாதிகளையும் இந்தப் பத்திரிகை அம்பலப்படுத்தியது. புதிய புரட்சிகர எழுச்சி நிலைமைகளில் தொழிலாளர் வர்க்கத்தின் போராட்டத்திற்கு ஒளிகாட்டியது. நான்காவது அரசாங்க தூமாத் தேர்தல் இயக்கத்தின் போது போல்ஷெவிக் கோஷங்களைப் பிரசாரம் செய்தது. இரண்டாவது இன்டர்நேஷனலைச் சேர்ந்த கட்சிகளில் நிலவிய திரிபுவாதத்தையும் நடுநிலைவாதத்தையும் எதிர்த்து அது போராடியது. ருஷ்யாவின் முன்னணித் தொழிலாளர்களுக்கு மார்க்ஸிய சர்வதேசியவாதப் பயிற்சி அளிப்பதில் இந்தப் பத்திரிகை பெரும் பங்கு ஆற்றியது.

முதல் உலகப் போருக்குச் சிறிது முன்பு “ப்ரோஸ்வெஷ்சேனியே” பத்திரிகை அரசாங்கத்தின் உத்தரவின் படி மூடப்பட்டது. 1917 இலையுதிர்காலத்தில் அது மீண்டும் வெளிவரத் தொடங்கியது. ஆனால் இரண்டு இதழ்

களடங்கிய ஒரே ஒரு வெளியீடுதான் வெளியாயிற்று. “போல்ஷெவிக் குகள் நீடித்து அரசாள முடியுமா?” “கட்சிச் செயல்திட்டத்தின் மறுபரிசீலனை பற்றி” என்ற லெனினது நூல்கள் இதில் பதிப்பிக்கப்பட்டன.

பக்கம் 50

30 பேர்ஷ்டைனிஸம் குறிப்பு 11ஐப் பார்க்க.

31 லெனின் இங்கே குறிப்பிடுவது ஸ்தாலின் எழுதிய “மார்க்ஸீயமும் தேசீயப் பிரச்சினையும்” என்னும் கட்டுரை. சட்டபூர்வமான போல்ஷெவிக் பத்திரிகை “ப்ரோஸ் வெஷ்சேனியே” 1913க்கான இதழ்கள் 3, 4, 5ல் “தேசீயப் பிரச்சினையும் சோஷல்-டெமாக்கரலியும்” என்ற தலைப்புடன் வெளியாயிற்று இது. ஆஸ்திரிய சோஷல்-டெமாக்கரடிக் கட்சியின் புரூன் காங்கிரஸில் அங்கீகரிக்கப்பட்ட தேசீயச் செயல்திட்டத்தின் உரைமூலம் இதன் நான்காவது அத்தியாயத்தில் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

பக்கம் 51

32 “நோவயா ரபோச்சாயா கஸேட்டா” (புதிய தொழிலாளர் செய்தித்தாள்) — 8 (21) ஆகஸ்ட் 1913 லிருந்து 23 ஜனவரி (5 பிப்ரவரி) 1914 வரை “ஜிவாயா ஷிஸன்” செய்தித்தாளுக்குப் பதிலாக மென்ஷெவிக்-கலைப்புவாதிகளால் செயின்ட் பீட்டர்ஸ்பர்கில் பதிப்பிக்கப்பட்ட தினசரி செய்தித்தாள். “புதிய கலைப்புவாதிகளின் கஸேட்டா” என்று லெனின் இதை அடிக்கடி குறிப்பிடுவார்.

பக்கம் 52

33 லெனின் தரும் தகவல்கள் கீழ்வரும் புள்ளிவிவரச் சுருக்கத்திலிருந்து எடுக்கப்பட்டவை: “பேரரசிலுள்ள ஆரம்பப் பள்ளிகளின் ஒரு நாள் கணக்கெடுப்பு, ஜனவரி 18, 1911ல் எடுக்கப்பட்டது. வெளியீடு 1, பகுதி 2: செயின்ட் பீட்டர்ஸ்பர்க் கல்வி வட்டம். குபேர்னியாக்கள்: அர்காங்கெல்ஸ்க், வோலக்தா, நோவ்கரத், ஒலொநேத்ஸ், ப்ஸ்க்கோவ், செயின்ட் பீட்டர்ஸ்பர்க்”. செயின்ட் பீட்டர்ஸ்பர்க், 1912, பக்கம் 72.

பக்கம் 59

34 *Przegląd Socjaldemokratyczny* (“சோஷல்-டெமாகிரடிக் ரெவியூ”) — போலிஷ் சோஷல்-டெமாகிராட்டுகளால் ரோலா லுக்ஸம்பர்கின் நெருங்கிய ஒத்துழைப்புடன் கிராக்கோவிலிருந்து 1902 மூதல் 1904 வரை

யும், 1908 முதல் 1910 வரையும் பதிப்பிக்கப்பட்ட ஒரு பத்திரிகை. பக்கம் 63

- 35 “வேஸ்த்னிக் யெவ்ரோப்பி” (ஐரோப்பிய தூதன்) — பூர்ஷ்வா-மிதவாதப் போக்குள்ள வரலாற்று, அரசியல் இலக்கிய மாதப்பத்திரிகை. 1866 முதல் 1918 வரை செயின்ட் பீட்டர்ஸ்பர்க்கிலிருந்து வெளிவந்தது. மார்க்ஸீயவாதிகளுக்கு எதிரான கட்டுரைகள் இதில் பிரசுரிக் கப்பட்டன. பக்கம் 67
- 36 1903ம் ஆண்டின் ருஷ்யச் செயல்திட்டம் — 1903ல் ருஷ்ய சோஷல்-டெமாகிரடிக் தொழிலாளர் கட்சியின் இரண்டாவது காங்கிரஸில் நிறைவேற்றப்பட்ட செயல்திட்டம். பக்கம் 72
- 37 Die Neue Zeit (புதிய காலம்) — 1883 முதல் 1923 வரை ஸ்டூட்கார்ட்டிலிருந்து வெளியான ஜெர்மன் சோஷல்-டெமாகிரட்டுச் சித்தாந்தச் சஞ்சிகை. கார்ல் மார்க்ஸ், பிரீட்ரிஹ் எங்கெல்ஸ் இருவரதும் பல படைப்புக்கள் இதில் முதல்முதலில் வெளியாயின. அதன் ஆசிரியர்களுக்கு எங்கெல்ஸ் அடிக்கடி ஆலோசனைகள் கூறி, மார்க்ஸீயத்திலிருந்து அவர்கள் வழுவிய பொழுது கடுமையாகக் கண்டித்தார். 1890-1900ன் இறுதிப்பகுதியில், எங்கெல்ஸின் மறைவுக்குப் பிறகு, திரிபுவாதக் கட்டுரைகளை இப்பத்திரிகை முறையாக வெளியிடத் தொடங்கியது. உலக ஏகாதிபத்தியப் போரின் (1914-18) பொழுது இப்பத்திரிகை ஒரு மத்தியநிலைப் போக்கை மேற்கொண்டு, சோஷல்-ஷோவினிஸ்டுகளை ஆதரித்தது. பக்கம் 74
- 38 “நுஹ்ஸ்யா மீஸில்” (விஞ்ஞானச் சிந்தனை)—மென்ஷெவிக் போக்குள்ள பத்திரிகை; 1908ம் ஆண்டு ரீகா நகரில் வெளியிடப்பட்டது. பக்கம் 74
- 39 பார்க்க: K. Marx, Capital, Vol. I, Moscow 1965, p. 765. பக்கம் 77
- 40 “ருஸ்காயா மீஸில்” (ருஷ்யச் சிந்தனை)—1880 முதல் 1918 வரை மாஸ்கோவிலிருந்து வெளியான ஒரு இலக்கிய-அரசியல் மாதப் பத்திரிகை. 1905க்கு முன்பு மிதவாத-நரோதிஸப் போக்கு கொண்டிருந்தது. 1905 புரட்சிக்குப் பிறகு இது காடெட் கட்சியின் வலதுசாரிப் பிரிவின் பத்திரிகையாயிற்று. 1918ன் மத்தியில் அது மூடப்பட்டது. பக்கம் 87

41 ஜூன் மூன்றாம் நாள் — ஜூன் 3 (16), 1907ல் அரசாங்கத்தால் நிகழ்த்தப்பட்ட பிற்போக்கான திடீர் மாற்றம்; இதன்மூலம் இரண்டாவது தூமாவை அரசாங்கம் கலைத்து, தூமாவுக்கான தேர்தல் சட்டத்தைத் திருத்தியது. அப்புதிய தேர்தல் சட்டத்தின்படி நிலச்சுவான் தார்கள், வியாபாரிகளும் தொழிலதிபர்களுமான பூர்ஷ்வாக்கள் ஆகியோரின் பிரதிநிதித்துவம் பெரிதும் அதிகரித்தது; ஏற்கெனவே சிறியதாயிருந்த விவசாயிகள், தொழிலாளிகளின் பிரதிநிதித்துவம் மேலும் குறைக்கப்பட்டது. ருஷ்யாவின் ஆசியப் பகுதி மக்களில் பெரும் பகுதியினரின் வாக்குரிமை பறிக்கப்பட்டது; போலந்து, காக்கஸஸ் பிரதிநிதிகளின் எண்ணிக்கை பாதிக்கப்பட்டது. இச்சட்டத்தின்படி தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட மூன்றாவது தூமா நவம்பர் 1907ல் முதல் தடவை கூடியது; அதில் கறுப்பு நூற்றுவர்களும் காடெட்டுகளும் நிறைந்திருந்தனர்.

ஜூன் மூன்றாம் நாள் திடீர் மாற்றமானது ஸ்தொலீப்பின் பிற்போக்குக் காலம் என்றும், “ஜூன் மூன்றாம் நாள் ஆட்சி” என்றும் அழைக்கப்படும் காலகட்டத்தைத் தொடங்கியது. பக்கம் 103

42 அக்டோபர்காரர்கள் “அக்டோபர் 17ம் நாள் ஐக்கியம்” என்ற கட்சியின் உறுப்பினர்கள். 1905, அக்டோபர் 17ந்தேதி ஜார் மன்னரின் அறிக்கை வெளியான பிறகு அது ருஷ்யாவில் உருவாகியது. பெரிய பூர்ஷ்வாக்கள், முதலாளித்துவ முறையில் தங்களது பண்ணைகளை நடத்திய பெரும் நிலச்சுவான்தார்கள் ஆகியோர் அடங்கியதொரு புரட்சி எதிர்ப்புக் கட்சி இது. அக்டோபர்காரர்களின் தலைவர்கள் பிரபல தொழிலதிபரும் மாஸ்கோ வீட்டுச் சொந்தக்காரருமான அ. குச்சோவும், மாபெரும் பண்ணைக்காரரான மி. ரொத்யான்சோவும். அக்டோபர்காரர்கள் ஜாரிஸ அரசாங்கத்தின் உள்நாட்டு, வெளிவிவகாரக் கொள்கைகளை நிபந்தனையின்றி ஆதரித்தனர்.

பக்கம் 103

43 குறிப்பு 14ஐப் பார்க்க.

44 குறிப்பு 10ஐப் பார்க்க.

45 “ரேச்” (பேச்சு) — காடெட் கட்சியின் மத்தியப் பத்திரிகை, 1906 பிப்ரவரி 23 (மார்ச் 8) முதல் செயின்ட் பீட்டர்ஸ்பர்க்கிலிருந்து நாள்தோறும் வெளிவந்தது. 1917, அக்டோபர் 26 (நவம்பர் 8)ல் பெட்ரோகிராட்

சோவியத்தின் புரட்சிகர-ராணுவக் கமிட்டியால் மூடப் பட்டது; வேறு பெயர்களில் 1918, ஆகஸ்ட் வரை அது வெளியிடப்பட்டது. பக்கம் 103

46

“பிராவ்தா” (உண்மை)—செயின்ட் பீட்டர்ஸ்பர்க்கில் பதிப்பிக்கப்பட்ட போல்ஷெவிக் கட்சியின் சட்டபூர்வமான தினசரி செய்தித்தாள். 1912ல், ஏப்ரல் 22 (மே 5) யிலிருந்து வெளிவந்தது. “பிராவ்தா” தொழிலாளர்கள் திரட்டிய நிதியைக் கொண்டு நடத்தப்பட்டது. லெனின் “பிராவ்தாவைச்” சித்தாந்த ரீதியில் வழிகாட்டி நடத்தினார்; நாள்தோறும் அதற்கு எழுதினார்; அதன் ஆசிரியர் குழுவுக்கு உத்தரவுகளை அனுப்பினார். செய்தித்தாள் போர் ஊக்கமும் புரட்சி உணர்வும் கொண்டு இயங்கும்படி செய்ய லெனின் பாடுபட்டார். கோட்பாடு ரீதியான பிரச்சினைகளில் போதிய தெளிவு அற்ற கட்டுரைகளை வெளியிட்டதற்காக ஆசிரியக் குழுவை விமர்சித்தார். “பிராவ்தாவில்” லெனினது சுமார் 270 கட்டுரைகளும் குறிப்புகளும் வெளியிடப்பட்டன.

போலீஸ் சதா “பிராவ்தாவைத்” தொந்தரவு செய்தது. “பிராவ்தாவை” ஜாரிஸ் அரசாங்கம் எட்டு முறை மூடியது; ஆனால் அது “ரபோச்சாயா பிராவ்தா” (தொழிலாளர் பிராவ்தா), “ஸேவெர்னாயா பிராவ்தா” (வடக்கத்திய பிராவ்தா), “பிராவ்தா த்ருதா” (உழைப்பின் பிராவ்தா), “ஸா பிராவ்தா” (உண்மைக்காக), முதலிய வேறு பெயர்களில் மீண்டும் மீண்டும் வெளிவந்தது: 1914 ஜூலை 8 (21)ல், இப்பத்திரிகை மூடப்பட்டது.

பிப்ரவரி பூர்ஷ்வா-ஜனநாயகப் புரட்சிக்குப் பிறகு தான் அது மீண்டும் வெளிவந்தது. 1917, மார்ச் 5 (18) லிருந்து ரு. சோ. டெ. தொ. கட்சியின் மத்தியக் கமிட்டி, பீட்டர்ஸ்பர்க் கமிட்டி ஆகியவற்றின் அதிகாரபூர்வமான மத்தியப் பத்திரிகையாக “பிராவ்தா” வெளிவந்தது. ஏப்ரல் 5 (18)ல் தான் வெளிநாட்டிலிருந்து திரும்பிய போது லெனின் “பிராவ்தாவின்” ஆசிரியர் குழுவில் சேர்ந்து, தலைமைப் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்டார். 1917 ஜூலை-அக்டோபரில் “பிராவ்தா” தாற்காலிக அரசாங்கத்தினால் தொல்லைக்குள்ளாக்கப்பட்டது; எனவே அது பெயரை அடிக்கடி மாற்றி, “லிஸ்தோக் பிராவ்தி” (பிராவ்தா செய்தித்தாள்), “புரோலித்தாரிய” (பாட்டாளி), “ரபோச்சிய” (தொழிலாளர்), “ரபோச்சிய பூத்” (தொழிலாளர் வழி) என்ற பெயர்களில் வெளிவந்தது. 1917, அக்டோபர் 27 (நவம்பர் 9) லிருந்து மாபெரும் அக்டோபர் சோஷலிஸப் புரட்சியின்

வெற்றிக்குப் பிறகு கட்சியின் மத்தியப் பத்திரிகை
 “பிராவ்தா” என்ற தனது பழைய பெயரிலேயே
 வெளிவருகிறது. பக்கம் 103

- 47 இங்கே குறிக்கப்படுவது, 1913 ஜூன் 19 முதல் 22வரை
 (ஜூலை 2 முதல் 5 வரை) ல்வோவ் நகரில் நடைபெற்ற
 இரண்டாவது அகில உக்ரேனிய மாணவர் காங்கிரஸ்.
 மாபெரும் உக்ரேனிய எழுத்தாளரும் விஞ்ஞானியும்,
 சமூகத் தலைவரும் புரட்சிகர ஜனநாயகவாதியும் ஆன
 இவான் பிரான்கோவின் பிறந்த நாள் விழா கொண்டாடு
 வதற்காக இந்தக் காங்கிரஸ் கூடியது. ருஷ்யாவின் உக்
 ரேனிய மாணவர் பிரதிநிதிகளும் காங்கிரஸ் நிகழ்ச்சி
 களில் கலந்துகொண்டனர். “உக்ரேனிய இளைஞரும்
 தேசிய இனங்களின் தற்போதைய நிலைமையும்” என்னும்
 பொருள் பற்றி உக்ரேனிய சோஷல்-டெமாகிராட்
 தன்ட்ஸோவ் காங்கிரஸில் உரையாற்றினார். “சுதந்திர”
 உக்ரேய்னா என்ற கோஷத்தை அவர் ஆதரித்தார்.
 பக்கம் 103

- 48 “ஷ்லியாஹி” (பாதைகள்)—உக்ரேனிய மாணவர் ஐக்
 கியத்தின் பத்திரிகை, தேசியவாதப் போக்குடையது.
 ஏப்ரல் 1913 முதல் மார்ச் 1914 வரை ல்வோவிலிருந்து
 வெளியாயிற்று. பக்கம் 104

- 49 “நோவொயே ஸ்ரேம்யா” (புதியகாலம்)—1868 முதல்
 அக்டோபர் 1917 வரை செயின்ட் பீட்டர்ஸ்பர்க்கி
 லிருந்து வெளியான தினசரிச் செய்தித்தாள். மட்டான
 மிதவாதப் பத்திரிகையாகத் தொடங்கியது; ஆனால்
 1876க்குப் பிறகு பிற்போக்குவாத நிலப்பிரபுக்கள்,
 அதிகாரவர்க்கத்தினர் ஆகியோரின் பத்திரிகையாக
 மாறிவிட்டது. புரட்சி இயக்கத்துக்கு எதிராக மட்டுமல்
 லாமல் மிதவாத-பூர்ஷ்வா இயக்கத்துக்கும் எதிராக
 அது ஒரு போராட்டத்தை நடத்தியது; 1905 லிருந்து
 கறுப்பு நூற்றுவர்களின் பத்திரிகை. பணத்தையே
 குறிக்கோளாகக் கொண்ட பத்திரிகைக்கு “நோவொ
 யே ஸ்ரேம்யா” ஒரு உதாரணம் என்றார் லெனின்.
 “ஸேம்ஷ்சின” (நில விவகாரங்கள்) கறுப்பு நூற்று
 வர் தினசரித்தாள்; அரசாங்க தூமாவின் தீவிர வலது
 சாரிப் பிரதிநிதிகளின் பத்திரிகை; ஜூன் 1909 முதல்
 பிப்ரவரி 1917 வரை செயின்ட் பீட்டர்ஸ்பர்க்கிலிருந்து
 வெளிவந்தது.

பக்கம் 107

- 50 “பிடி அவர்களை, விட்டுவிடாதே அவர்களை”—போலீஸின் யதேச்சாதிகாரத்தைக் காட்டும் வார்த்தைகள்; கிளேப் உஸ்பேன்ஸ்கியின் “காவல்நிலை” என்ற நாடகத்திலிருந்து எடுத்தாளப்படுகிறது. பக்கம் 108
- 51 “கீயெவ்ஸ்க்காயா மீஸில்” (கீயெவ் சிந்தனை)—ஒரு பூர்ஷ்வா-மிதவாத தினப் பத்திரிகை; 1906லிருந்து 1918 வரை கீயெவிலிருந்து வெளியிடப்பட்டது. பக்கம் 110
- 52 அ. லெ. க்ரிபயேதவின் இன்பியல் நாடகமான “அறிவால் விளைந்த அல்லல்” என்பதிலிருந்து எடுக்கப்பட்ட சொற்கள். பக்கம் 114
- 53 “நுஷ்கித்” (முன்னோக்கி)—காலீஷியாவிலும் ஸிலேஷியாவிலும் போலிஷ் சோஷல்-டெமாகிரடிக் கட்சியின் மத்தியப் பத்திரிகை; க்ராக்கோவில் 1892ல் பதிப்பிக்கப்பட்டது. குட்டிபூர்ஷ்வா தேசியவாதக் கொள்கைவாதத்தை வெளியிட்டது இந்தப் பத்திரிகை. பக்கம் 117
- 54 1861ம் ஆண்டு ருஷ்யாவில் பண்ணையடிமை முறை ரத்து செய்யப்பட்டது இங்கே குறிக்கப்படுகிறது. பக்கம் 130
- 55 ஜாரின் எதேச்சாதிகார ஒடுக்குமுறைக்கு எதிராக 1863-1864 ஆண்டுகளில் போலந்தில் நடத்தப்பட்ட தேசிய விடுதலைக் கிளர்ச்சியை லெனின் குறிப்பிடுகிறார்.
ருஷ்யாவின் புரட்சிகர ஜனநாயகவாதிகள் கிளர்ச்சிக்காரர்கள் பால் ஆழ்ந்த அனுதாபம் காட்டினார்கள். நி. க. செர்னிலேஷ்வ்ஸ்கியுடன் தொடர்பு கொண்ட “நிலமும் விடுதலையும்” என்னும் இரகசிய ஸ்தாபனம் கிளர்ச்சிக்காரர்களுக்கு எல்லாவகை உதவியும் அளிக்க முயன்றது. “ருஷ்யப் படை அதிகாரிகளுக்கும் போர்வீரர்களுக்கும்” ஒரு வேண்டுகோள் “நிலமும் விடுதலையும்” ஸ்தாபனத்தால் விடுக்கப்பட்டது. கிளர்ச்சிக்காரர்களை அடக்குவதற்காக அனுப்பப்பட்ட படைவீரர்களிடையே இது வினியோகிக்கப்பட்டது. அ. இ. ஹேர்த்ஸனும் நி. பா. ஓகர்யோவும் போலிஷ் மக்களின் போராட்டம் பற்றிய அனேகக் கட்டுரைகளைக் “கோலக்கல்” என்னும் தங்கள் பத்திரிகையில் வெளியிட்டார்கள். கிளர்ச்சிக்காரர்களுக்குப் பொருளுதவியும் அவர்கள் செய்தார்கள்.

“சிவப்பர்களின்” கட்சி (சிறு நிலச்சுவான்தார் களின் கட்சி) ஒத்தியைந்த போக்கைக் கடைப்பிடிக்க வில்லை. புரட்சிகர முன்முயற்சியை அது கைநழுவ விட்டு விட்டது. விளைவாக, கிளர்ச்சியின் தலைமை “வெள்ளையர்களின்” கட்சியின் (பெரு நிலப்பிரபுக்கள், பெரும் பூர்ஷ் வாக்கள் ஆகியோரின் கட்சியினுடைய) கைகளுக்கு மாறி விட்டது. இந்தக் கட்சி கிளர்ச்சியைக் காட்டிக்கொடுத்து விட்டது. 1864ம் ஆண்டில் ஜாரின் படையினரால் கிளர்ச்சி கொடுமையாக நசுக்கப்பட்டது.

1863-1864 ஆண்டுகளில் நடந்த போலிஷ் கிளர்ச்சியை மார்க்ஸும் எங்கெல்ஸும் முற்போக்கானது என்று மதித்தார்கள். அதன்பால் பெருத்த பரிஷு காட்டினார்கள். தேசிய விடுதலையின் பொருட்டுப் போலிஷ் மக்கள் நடத்திய போராட்டத்தில் அவர்கள் வெற்றி பெற வேண்டும் என்று விரும்பினார்கள். லண்டனில் வசித்த நாடுகடந்த ஜெர்மானியரின் பெயரால் மார்க்ஸ் போலந்துக்காரர்களுக்கு உதவி அளிப்பது பற்றிய வேண்டுகோளை எழுதினார். பக்கம் 130

56 வி. லீப்க்னெஹ்ட் எழுதிய மார்க்ஸைப் பற்றிய நினைவுக் குறிப்புகளை இங்கு லெனின் குறிப்பிடுகிறார். பக்கம் 134

57 பார்க்க: எங்கெல்ஸுக்கு மார்க்ஸின் கடிதம், ஜூலை 5, 1870. பக்கம் 134

58 “The Times (காலம்) — லண்டனில் 1785ம் ஆண்டு தொடங்கப்பட்ட தினசரிச் செய்தித்தாள். ஆங்கில பூர்ஷ்வா வர்க்கத்தின் பெரிய கன்ஸர்வெட்டிவ் செய்தித்தாள்களில் ஒன்று. பக்கம் 137

59 பெனியனீஸம் — (பெனி என்ற சொல்லிலிருந்து). பெனி — அயர்லாந்தின் புரட்சி ஸ்தாபனத்தின் உறுப்பினர்கள். அயர்லாந்தின்மீது ஆங்கில ஆதிக்கத்தைக் கவிழ்க்கும் நோக்கத்துடன் 1867ல் இந்த ஸ்தாபனம் கிளர்ச்சியைத் தூண்டி நடத்தியது. பக்கம் 137

60 பார்க்க: எங்கெல்ஸுக்கு மார்க்ஸின் கடிதம், டிசம்பர் 17, 1867. பக்கம் 138

61 அல்ஸ்டர்—அயர்லாந்தின் வட கிழக்குப் பகுதி, பெரும் பாலும் ஆங்கிலேயர்களே இங்கு குடியேறி இருந்தனர். பக்கம் 144

- 62 “ருஷ்ய சோஷல்-டெமாகிரடிக் கட்சியின் செயல்த்திட்ட வாசகம்” என்ற பிளெஹானவின் கட்டுரையிலிருந்து எடுக்கப்பட்டது; அக்கட்டுரை 1902ல் “ஸர்யா” இதழ் 4ல் அச்சிடப்பட்டது. பக்கம் 146
- 63 “போர்பா” (போராட்டம்) — பிப்ரவரி-ஜூலை 1914ல் செயின்ட் பீட்டர்ஸ்பர்க்கிலிருந்து வெளியான த்ரோத்ஸ்கியின் பத்திரிகை. “எக்கோஷ்டியையும் சேராதவர்” என்ற முகமூடியை அணிந்துகொண்டு த்ரோத்ஸ்கிய் இப்பத்திரிகையில் லெனினுக்கு எதிராகவும் போல்ஷெவிக் கட்சிக்கு எதிராகவும் தொடர்ச்சியாக எழுதினார். பக்கம் 152
- 64 நி. ஸால்த்திக்கோவ்-ஷெத்ரீனின் “அயல்நாட்டில்” என்ற கட்டுரைகளிலிருந்து இச்சொற்கள் எடுக்கப்பட்டன. பக்கம் 154
- 65 புர்ஸாக்குகள்—மத உயர்கல்வி நிலையங்களின் மாணவர்கள். இவர்கள் மாணவர் விடுதிகளில் (புர்ஸாக்களில்) வசித்தார்கள். இவ்விடுதிகளின் வாழ்க்கை முறை ருஷ்ய எழுத்தாளர் நி. கெ. பொம்யாலோவ்ஸ்க்கியால் “புர்ஸா பற்றிய கட்டுரைகளில்” விவரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. பக்கம் 155
- 66 இச்சொற்கள் செவஸ்தோபோல் சிப்பாய்களின் பாடலிலிருந்து எடுக்கப்பட்டது. கிரீமியாப் போரின் பொழுது ஆகஸ்ட் 4, 1855ல் சொர்னாயா நதிக்கரையில் நடந்த ஒரு சண்டையைப் பற்றியது அப்பாடல்; அதன் ஆசிரியர் லெவ் தல்ஸ்தோய். பக்கம் 158
- 67 மக்கள் சோஷலிஸ்டுகள்—குட்டி பூர்ஷ்வா உழைப்பாளி மக்கள் சோஷலிஸ்ட் கட்சி உறுப்பினர்கள். சோஷலிஸ்ட்-புரட்சிவாதிகள் கட்சியின் வலதுசாரியிலிருந்து 1906ம் ஆண்டில் தனியாகப் பிரிந்தது இந்தக் கட்சி. மக்கள் சோஷலிஸ்டுகள் காடெட்டுகளுடன் கூட்டு இணைவதை ஆதரித்தார்கள். லெனின் இவர்களை “சோஷல்-காடெட்டுகள்” என்றும் “பிலிஸ்டைன் சந்தர்ப்பவாதிகள்” என்றும் காடெட்டுகளுக்கும் சோஷலிஸ்ட்-புரட்சிவாதிகளுக்கும் இடையே ஊசலாடும் “சோஷலிஸ்ட்-புரட்சிவாதி மென்ஷெவிக்குகள்” என்றும் அழைத்தார். இந்தக் கட்சி “காடெட்டுகளிலிருந்து மிகச் சிறிதே வேறுனது, ஏனெனில் தனது செயல்திட்டத்திலிருந்து குடியரசையும் எல்லா நிலமும்பற்றிய கோரிக்கையையும் இது நீக்கிவிடு

கிறது” என வலியுறுத்தினார் லெனின் (நூல் திரட்டு, நான்காம் பதிப்பு, தொகுதி II, பக்கம் 200). முதல் உலகயுத்த ஆண்டுகளில் மக்கள் சோஷலிஸ்டுகள் சோஷல்-ஷோவினிஸ நி்லையை மேற்கொண்டார்கள். அக் டோபர் சோஷலிஸப் புரட்சிக்குப் பிறகு மக்கள் சோஷலிஸ்டுகள் புரட்சி எதிர்ப்புச் சதிகளிலும் சோவியத் ஆட்சிக்கு எதிரான ஆயுதக் கலகங்களிலும் பங்கு கொண்டார்கள். வெளிநாட்டினர் தலையீட்டுப் போரும் உள்நாட்டுப் போரும் நிகழ்ந்த காலப் பகுதியில் இந்தக் கட்சிகலைந்துவிட்டது.

பக்கம் 161

- 68 “ரூஸ்கோயே பகாதுஸ்த்வோ” (ருஷ்யச் செல்வம்)—1876 முதல் 1918 மத்திவரை செயின்ட் பீட்டர்ஸ்பர்க்கிலிருந்து வெளியிடப்பட்ட ஒரு மாத இதழ். 1890 முதல் அது மிதவாத நரோத்னிக்ருகளின் பத்திரிகையாயிருந்தது. 1906லிருந்து அது காடெட்டுக் கொள்கையைப் பாதியளவில் பின்பற்றிய மக்கள் சோஷலிஸ்ட் கட்சியின் பத்திரிகையாயிற்று.

பக்கம் 162

- 69 ஐக்கியப் பிரபுக்களின் கவுன்சில்—பண்ணைநிலப் பிரபுக்கள்-நிலச்சுவான்தார்களின் புரட்சி எதிர்ப்புச் சங்கம்; மே 1906ல் நிறுவப்பட்டது, 1917, அக்டோபர் வரை தொடர்ந்துநிலவியது. எதேச் சாதிகார ஆட்சி அமைப்பையும் பெரு நிலப்பிரபுக்களின் நிலச் சொத்துரிமையையும் பிரபுவம்சத்தினரின் விசேஷச் சலுகைகளையும் ஆதரித்துப் போராடுவதே இந்த ஸ்தாபனத்தின் பிரதான லட்சியம். ஐக்கியப் பிரபுக்களின் கவுன்சில் “ஐக்கியப்பண்ணைநிலப்பிரபுக்களின் கவுன்சில்” என்று அழைத்தார் லெனின். ஐக்கியப் பிரபுக்களின் கவுன்சில் எதார்த்தத்தில் அரை அரசாங்க ஸ்தாபனமாக மாறிவிட்டது. பண்ணைநிலப்பிரபுக்களின் நலன்களைப் பாதுகாப்பதை நோக்கமாகக்கொண்ட சட்ட நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளும்படி அரசாங்கத்துக்கு இது உத்தரவிட்டு வந்தது. பக்கம் 167

- 70 டிசம்பர்காரர்கள் — ருஷ்யப் பிரபுவம்சப் புரட்சிக்காரர்கள். பண்ணையடிமை முறைக்கும் எதேச்சாதிகாரத்துக்கும் எதிராகப் போராடியவர்கள். 1825, டிசெம்பர் 14ந் தேதி ஆயுதக் கிளர்ச்சி நடத்தியவர்கள்.

பக்கம் 168

- 71 ராஸ்ஸ்சீன்த்லீ — பிரபுவம்சத்தில் அன்றி, நடுத்தர வகுப்பார், மதகுருக்கள் வர்த்தகர்கள் குடியானவர்

கள் ஆகியோர் மரபில் தோன்றிய, கற்றுத் தேர்ந்த
ருஷ்ய சமூகப் பிரதிநிதிகள்.

பக்கம் 168

72 இந்த மேற்கோள் “தோற்றுவாய்” என்ற சொர்னிஷேவ்
ஸ்க்கியின் நாவலிலிருந்து எடுக்கப்பட்டது.

பக்கம் 168

73 பார்க்க: கா. மார்க்ஸ் “இரகசியச் செய்தி”, பி. எங்
கெல்ஸ், “நாடுகடந்தோரின் இலக்கியம். I. போலிஷ்
பிரகடனம்”.

பக்கம் 169

74 ட்ரெய்புஸ் வழக்கு — பிரெஞ்சு ஜெனரல் படைக்காரியா
லய ராணுவ அதிகாரியான ட்ரெய்புஸ் என்ற யூதர் மீது
பிரெஞ்சு ராணுவ அதிகாரிகளைச் சேர்ந்த பிற்போக்கு,
முடியாட்சி ஆதரவு வட்டாரத்தினரால் ஆத்திரமூட்டுவதற்
கென்று 1894ல் தொடுக்கப்பட்ட ஒரு பொய் வழக்கு.
அந்நிய நாட்டுக்காக வேவு பார்த்ததாகவும், ராஜாங்கத்
துரோகம் செய்ததாகவும் ட்ரெய்புஸ் மீது பொய்க்குற்
றம் சுமத்தப்பட்டது. ராணுவ விசாரணைக்குப் பிறகு
அவருக்கு ஆயுள் தண்டனை விதிக்கப்பட்டது. முற்போக்கு
அறிவுஜீவிகள் (எமில் ஸோலா முதலியோர்) ட்ரெய்புஸ்
நிரபராதி என வாதித்ததன் பயனாகவும், பரந்து கிளர்ந்த
வெகுஜன இயக்கத்தின் விளைவாகவும் அவர் 1899ல் மன்
னிக்கப்பட்டார், 1906ல் அவர் குற்றமற்றவர் என்பது
நிரூபிக்கப்பட்டு, இழந்த உரிமைகளைத் திரும்பவும் பெற்
றார்.

“பிற்போக்கு ராணுவ அதிகாரிகளால் செய்யப்
படும் ஆயிரமாயிரம் அயோக்கியச் செயல்களில் இது
ஒன்று” என்று ட்ரெய்புஸ் வழக்கைப்பற்றி லெனின்
எழுதினார்.

பக்கம் 177

75 ஸாபெர்ன் சம்பவம் — நவம்பர் 1913ல் ஸாபெர்ன் (அல்
ஸேஸ் பகுதி) நகரில் நடைபெற்றது. அல்ஸேஸ் மக்
களிடம் ஒரு பிரஷ்ய அதிகாரி மிருகத்தனமான முறை
யில் நடந்து கொண்டதால் விளைந்தது. ஸ்தல, பெரும்
பாலும் பிரெஞ்சு மக்கள் பிரஷ்ய ராணுவ ஆட்சியாள
ருக் கெதிராகக் கொதித்து எழுந்தனர்.

பக்கம் 177

76 பார்க்க: எங்கெல்ஸுக்கு மார்க்ஸின் கடிதம், நவம்பர் 30,
1867.

பக்கம் 178

- 77 “கலாச்சார-தேசியச் சுயநிர்வாகம்” என்ற ரென்னர், பெளவர் ஆகியோரின் பிற்போக்குக் கருத்தை வெளின் தமது “தேசியப் பிரச்சினைபற்றிய விமர்சனக் குறிப்புகள்” என்பதில் தாக்கினார். (இந்நூலின் பக்கங்கள் 18-70 ஐப் பார்க்க.) பக்கம் 178
- 78 பார்க்க: கா. மார்க்ஸ் “இரகசியச் செய்தி”, பி. எங்கெல்ஸ், “நாடுகடந்தோரின் இலக்கியம். 1. போலிஷ் பிரகடனம்.” பக்கம் 183
- 79 பார்க்க: எங்கெல்ஸுக்கு மார்க்ஸின் கடிதம், நவம்பர் 2, 1867. பக்கம் 183
- 80 *Die Glocke* (மணி) — 1915 முதல் 1925 வரை முதலில் மியூனிக்கிலிருந்தும், பின்னர் பெர்லினிலிருந்தும் வெளிவந்த ஒரு பத்திரிகை; இதன் ஆசிரியர் ஜெர்மன் சோஷல்-டெமாகிராட்டும் சோஷல்-ஷோவினிஸ்டுமான பர்ஜூஸ் (கெல்பான்ட்). பக்கம் 184
- 81 பி. எங்கெல்ஸின் “ஜனநாயக அகில ஸ்லாவ்வாதம்” என்ற கட்டுரையைப் பார்க்க. *Aus dem literarischen Nachlaß von Karl Marx, Fridrich Engels und Ferdinand Lassalle (hr'sg von Franz Mehring, Stuttgart. 1902, Bd. III.1.246-264)* என்னும் நூலை வெளின் கையாண்டார். அதில் இந்தக் கட்டுரையின் ஆசிரியரது பெயர் தரப்படவில்லை. பக்கம் 184
- 82 பேபியன்கள் — பேபியன் சொஸைட்டியின் உறுப்பினர்கள். இந்த ஆங்கிலச் சீர்திருத்தவாத ஸ்தாபனம் 1884ம் ஆண்டில் நிறுவப்பட்டது. கி. மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த ரோமானிய தளகர்த்தன் பேபியஸ் மாக்ஸிமஸ் என்பவன் பெயரால் இச்சங்கம் இவ்வாறு பெயர் பெற்றது. கார்த்தேஜ் வீரன் ஹனிபாலுடன் நடந்த யுத்தத்தில் நிர்ணயகரமான போர்களில் ஈடுபடாமல் தட்டிக் கழித்தவாறு எதிர்பார்த்துக் காத்திருக்கும் செயல்தந்திரத்தை மேற்கொண்டமையால் பேபியஸ் மாக்ஸிமஸ் “குன்க்டேட்டர்” (இழுத்தடிப்பவன்) என்ற புனைபெயர் சூட்டப்பட்டான்.
- பாட்டாளி மக்களின் வர்க்கப் போராட்டமும் சோஷலிஸப் புரட்சியும் இன்றியமையாதவை என்பதை பேபியன்கள் மறுத்தார்கள். சிறு சீர்திருத்தங்களின் வாயிலாக, சமூகத்தின் படிப்படியான மாற்றங்களின் மூல

மாக மட்டுமே முதலாளித்துவத்திலிருந்து சோஷலிஸத்துக்குப் பரிணமிப்பது இயலும் என்று அவர்கள் வலிந்துரைத்தார்கள். பேபியனிஸத்தை “கடைக்கோடிச் சந்தர்ப்பவாதப் போக்கு” என்று வி.இ.லெனின் சித்திரித்தார். (நூல் திரட்டு, நான்காம் பதிப்பு, தொகுதி 13, பக்கம் 328). 1900ல் பேபியன் சொஸைட்டி தொழிற்கட்சியில் சேர்ந்துவிட்டது.

முதல் உலக யுத்த ஆண்டுகளில் (1914-1918) பேபியன்கள் சோஷல்-ஷோவினிஸ்டுக்களின் நிலையை மேற்கொண்டார்கள். பக்கம் 187

- 83 க்ராக்கோவுக்கு அருகில் பொரோனினில் 1913 ஆண்டு அக்டோபர் 6-14 தேதிகளில் நடைபெற்ற, கட்சி ஊழியர்களுடன் ரு. சோ. டெ. தொ. கட்சி மத்தியக் கமிட்டியின் ஆலோசனைக் கூட்டத்தில் நிறைவேற்றப்பட்ட தேசியப் பிரச்சினைபற்றிய தீர்மானத்தை லெனின் இங்கு குறிப்பிடுகிறார்; இது அவராலேயே வரையப்பட்டது. இரகசியம் காரணமாக அது “கோடை” அல்லது “ஆகஸ்டு” ஆலோசனைக்கூட்டம் என்றழைக்கப்பட்டது. பக்கம் 191

- 84 “நாஷே தேலோ” (நமது லட்சியம்)—மென்ஷெவிக்குகள்-சலைப்புவாதிகளின் ஒரு மாதப் பத்திரிகை. அக்டோபர் 1914ல் மூடப்பட்டுவிட்ட “நாஷா ஸர்யா” (நமது உதயம்) என்ற பத்திரிகைக்குப் பதிலாக 1915ல் ஜனவரியில் பெட்ரோகிராடில் இது வெளியிடப்பட்டது. ருஷ்யாவில் சோஷல்-ஷோவினிஸ்டுகள் ஆகியோரின் பிரதான பத்திரிகை. மொத்தம் ஆறு இதழ்கள் வெளிவந்தன. பக்கம் 191

- 85 ஸிம்மெர்வால்ட் மகாநாடு — ஸிம்மெர்வால்டில் செப்டம்பர் 5-8, 1915ல் நடந்த சர்வதேச சோஷலிஸ்ட் மகாநாடு.

உலக யுத்தத்தை மூட்டிவிட்ட ஏகாதிபத்திய அரசுகளுக்கு எதிராக ஒரு கொள்கை அறிக்கை மகாநாட்டில் அங்கீகரிக்கப்பட்டது. சோஷல்-ஷோவினிஸ்டுகளை இந்த அறிக்கை, போதிய அளவு கடுமையாக இல்லாவிடினும், தாக்கி விமர்சித்தது. இந்தக் கொள்கை அறிக்கையின் அடிப்படையில் ஸிம்மெர்வால்டு ஐக்கியம் எனப்படுவது நிறுவப்பட்டது.

ஸிம்மெர்வால்டில் லெனினது தலைமையில் ஸிம்மெர்வால்ட் இடதுசாரிக் குழு உருவாயிற்று. நடுநிலைக்கு

அருகான நிலையை மேற்கொண்டிருந்த மகாநாட்டுப் பெரும்பான்மையை இந்தக் குழு கடுமையாகக் கண்டனம் செய்தது. சோஷல்-ஷோவினிஸத்துடன் முழுமையாகத் தொடர்பை அறுத்துக் கொள்வது இன்றியமையாதது என்பது மகாநாட்டுத் தீர்மானங்களில் காட்டப்படவேண்டும் என்றும் திரளான பொதுமக்கள் தங்கள் ஏகாதிபத்திய அரசாங்கங்களுக்கு எதிராகப் புரட்சிப் போராட்டம் நடத்துமாறு அறைகூவி அழைக்கப்பட வேண்டும் என்றும் ஸிம்மெர்வால்ட் இடதுசாரியினர் பிரேரேபித்தார்கள்.

ஸிம்மெர்வால்ட் இடதுசாரியினர் ஓர் அலுவலகத்தைத் தேர்ந்தெடுத்தனர். ஸிம்மெர்வால்ட் மகாநாட்டிற்குப் பிறகு இந்தக் குழு புரட்சிகரச் சர்வதேசக் குழுகளின் சக்திகளை ஒன்றிணைத்து ஒற்றுமைப்படுத்தும் வேலையைத் தொடர்ந்து செய்தது. பக்கம் 191

86 *Vorbote* (“முன்னோடி”) — 1916ல் பெர்ன் நகரில் ஜெர்மன் மொழியில் பதிப்பிக்கப்பட்ட ஸிம்மெர்வால்ட் இடதுசாரியின் சித்தாந்தப் பத்திரிகை. இரு இதழ்கள் வெளிவந்தன; 1916 ஜனவரியில் முதல் இதழும் ஏப்ரலில் இரண்டாவது இதழும். “சந்தர்ப்பவாதமும் இரண்டாம் இண்டர்நேஷனலின் வீழ்ச்சியும்”, “சோஷலிஸப் புரட்சியும் தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமையும் (ஆய்வுரைகள்)” என்ற வெளிநுடைய கட்டுரைகள் இப்பத்திரிகைகளில் வெளிவந்தன. (பார்க்க: இந்நூல் பக்கங்கள் 173-194.) பக்கம் 195

87 “சோட்ஸியல்-டெமாகிராட்” (சோஷல்-டெமாகிராட்) — சட்ட விரோதச் செய்தித்தாள், ரு. சோ. டெ. தொ. கட்சியின் மைய வெளியீடு. 1908 பிப்ரவரி முதல் 1917 ஜனவரி வரை வெளிவந்தது. செய்தித்தாளின் முதல் இதழை ருஷ்யாவில் வெளியிடும் முயற்சிகள் பலிக்காது போகவே, அது நாட்டுக்கு வெளியே (பாரிஸ், ஜெனீவா) பதிப்பிக்கப்பட்டது. மொத்தம் 58 இதழ்கள் வெளிவந்தன. 1911 டிசெம்பர் முதல் வி. இ. லெனின் “சோட்ஸியல்-டெமாகிராட்டின்” ஆசிரியர் ஆனார். லெனினுடைய 80க்கு மேற்பட்ட கட்டுரைகளும் குறிப்புக்களும் இந்தச் செய்தித்தாளில் பிரசுரமாயின.

உலக ஏகாதிபத்திய யுத்தக் காலத்தில் “சோட்ஸியல்-டெமாகிராட்” ஆற்றிய சேவைகளை வி. இ. லெனின் உயர்வாக மதித்தார். “சர்வதேச சோஷலிஸப் புரட்சிக் கருத்தின் வளர்ச்சியையும் 1917, அக்டோபர் 25ல் அதன் முதல் வெற்றியையும் புரிந்துகொள்ள விரும்பும்

உணர்வுள்ள ஒரு தொழிலாளி கூட” இந்தச் செய்தித் தாளில் வெளியான கட்டுரைகளை ஆழ்ந்துபயிலாமல் “இருக்க முடியாது” என்று அவர் பின்னர் எழுதினர் (நூல்திரட்டு, நான்காம் பதிப்பு, தொகுதி 27, பக்கம் 194). பக்கம் 195

88

“கஸேட்டா ரபோட்னிச்சா”(“Gazeta Robotnicza”)—“தொழிலாளர் செய்தித்தாள்” — போலந்து, வித்துவேனியா சோஷல்-டெமாகிரஸியின் வார்ஸா கமிட்டியினது சட்ட விரோத வெளியீடு. 1906 மே முதல் அக்டோபர்வரை வெளிவந்தது. 14 இதழ்கள் பிரசுரமாயின. பின்பு செய்தித்தாள் நிறுத்தப்பட்டு விட்டது. 1912ல் போலிஷ் சோஷல்-டெமாகிரஸியில் பிளவு ஏற்பட்ட பின்னர் இரண்டு வார்ஸா கமிட்டிகள் தோன்றின, “தொழிலாளர் செய்தித்தாள்” என்ற பெயரில் இரண்டு வெளியீடுகள் பிரசுரிக்கப்பட்டன—ஒன்று வார்ஸாவில் இருந்த தலைமை நிர்வாக அலுவலகத்தின் ஆதரவாளர்களாலும் (1911 ஜூலை முதல் 1913 ஜூலைவரை) மற்றது கிராக் கோவில் இருந்த எதிர்த்தரப்பு வார்ஸா கமிட்டியாலும் (1911 ஜூலை முதல் 1916 பிப்ரவரி வரை). லெனின் குறிப்பிடுவது இந்தச் செய்தித்தாளையே.

“கஸேட்டா ரபோட்னிச்சா” எம்மெர்வால்ட் இடதுசாரியுடன் சேர்ந்துகொண்டது. போர் பற்றிய பிரச்சினையில் அது சர்வதேசிய நிலையை மேற்கொண்டது. எனினும் அநேக முக்கியப் பிரச்சினைகளில் (நடுநிலைவாதிகளிலிருந்து ஸ்தாபனரீதியாகத் துணித்துக்கொள்ளாதல், யுத்த காலத்தில் குறைந்தபட்சச் செயல்திட்டக் கோரிக்கை குறித்த போக்கு ஆகியவற்றில் அது நடுநிலைவாதிகளின் தரப்பில் ஊசலாட்டத்தைக் காட்டியது. தேசிய இனப் பிரச்சினையிலோ, தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமையை “கஸேட்டா ரபோட்னிச்சாவின்” ஆசிரியக் குழு எதிர்த்தது.

இங்கே குறிப்பிடப்படுபவை லெனினால் எழுதப்பட்ட “சோஷலிஸப் புரட்சியும் தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமையும்” என்ற ஆய்வுரையும் “கஸேட்டா ரபோட்னிச்சா” ஆசிரியக் குழுவினர் தொகுத்த “ஏகாதிபத்தியவாதமும் தேசிய இனங்கள் ஒடுக்கப்படலும்” என்ற ஆய்வுரையும் ஆகும். இவ்விரு ஆய்வுரைகளும் *Vorbote* என்னும் சஞ்சிகையில் வெளியிடப்பட்டன. “ஸ்போர்னிக் சோட்ஸியல்-டெமாகிராட்டா” இதழ் 1ல் (1916 அக்டோபர்) இவை மீண்டும் பிரசுரிக்கப்பட்டன “சுயநிர்ணயம் பற்றிய விவாதத்தின் தொகுப்பு” என்னும்

லெனினது கட்டுரையும் இந்தத் திரட்டில் வெளியாயிற்று. பக்கம் 195

- 89 போலிஷ் சுதந்திரம் பற்றிய இம்மூன்று வகைக் கருத்துக்களையும் பற்றிய மதிப்பீட்டுக்கு லெனின் “தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமை” என்ற கட்டுரையைப் பார்க்க (இந்நூல் பக்கங்கள் 71-165).

பக்கம் 195

- 90 “இஸ்க்ரா” ஆசிரியர் குழுவினால் தயாரிக்கப்பட்ட ரூ. சோ. டெ. தொ. கட்சிச் செயல்திட்ட மசோதா பரிசீலிக்கப்பட்டதன் தொடர்பாக, தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமைக் கோரிக்கை பற்றி 1903ல் ரூ. சோ. டெ. தொ. கட்சியின் இரண்டாவது காங்கிரஸிற்கான முன்னேற்பாடுகள் நடக்கையிலும் காங்கிரஸிலும் விரிவான விவாதம் நடந்தது. “இஸ்க்ராவில்” வெளியான “ஆர்மீனிய சோஷல்-டெமாகிராட்டுகளின் ஐக்கியத்தின்” கொள்கை அறிக்கை பற்றி”, “நமது செயல்திட்டத்தில் தேசியப் பிரச்சினை” என்னும் தமது கட்டுரைகளில் லெனின் இவ்விஷயத்தில் ருஷ்ய மார்க்ஸியவாதிகள்-இஸ்க்ராவாதிகளுடைய நிலையைத் தெளிவுபடுத்தினார். செயல்திட்டமசோதாவின் 9வது பாராவில் சூத்திரப்படுத்தப்பட்டிருந்த, தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமை பற்றிய கோரிக்கையை மையமாகக் கொண்டு, காங்கிரஸின் செயல்திட்டக் கமிஷனில் உக்கிரமான விவாதம் மூண்டு எழுந்தது. இந்தக் கோரிக்கை போலிஷ் தேசியவாதிகளுக்குச் சாதகமாயிருப்பதாகப் போலிஷ் சோஷல்-டெமாகிராட்டுகள் எண்ணினார்கள். எனவே, அதன் இடத்தில் கலாச்சார-தேசியச் சுயநிர்வாகக் கோரிக்கை வைக்கப்பட வேண்டும் என அவர்கள் பிரேரித்தார்கள். பூந்தகாரர்கள் இதே போன்ற நிலையை மேற்கொண்டார்கள். தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணயத்தை அப்போது இவர்கள் எதிர்க்கவில்லை எனினும் 9 வது பாராவில் கலாச்சார-தேசியச் சுயநிர்வாகம் பற்றிய வரையறுப்பையும் சேர்த்துக்கொள்ளும்படி யோசனை கூறினார்கள். அதோடுகூட, கட்சி அமைப்பில் சர்வதேசியத்தை பூந்தகாரர்கள் எதிர்த்தார்கள். கூட்டரசுக் கோட்பாட்டில் கட்சி அமைய வேண்டும் என அவர்கள் பிரேரித்தார்கள். போலிஷ் சோஷல்-டெமாகிராட்டுகளின் நோக்குநிலையையும் பூந்தகாரர்களின் தேசியவாதக் கோரிக்கையையும் காங்கிரஸ் நிராகரித்துவிட்டது. தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணயம் பற்றிய அம்சத்தையும் கட்சி அமைப்பின் சர்வதேசியக் கோட்பாட்டையும் அது அங்கீகரித்தது.

1913-1914 ஆண்டுகளில் ஒரு புறம் தேசிய விடுதலை இயக்கம் ஏற்றம் அடைந்தது, மறுபுறம் பெருவல்லரசு ஷோவினிஸமும் ஸ்தல தேசியவாதமும் வலுவடைந்தன. இவற்றின் தொடர்பாக, தேசிய இனப் பிரச்சினை மீது விவாதம் மீண்டும் நிகழ்ந்தது. மென்ஷெவிக்குகள்-கலைப்புவாதிகள், பூந்தகாரர்கள், உக்ரேனியச் சந்தர்ப்பவாதிகள் ஆகியோர் தேசிய இனப் பிரச்சினை குறித்த மார்க்ஸியச் செயல்திட்டத்தை எதிர்த்தார்கள். தனிப் பிரிந்து போவது உட்படத் தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமைக்கான கோரிக்கைக்கு அவர்கள் எதிர்ப்பு தெரிவித்தார்கள். மாறாக, கலாச்சார-தேசியச் சுயநிர்வாகம் என்ற தேசியவாதக் கோரிக்கையை அவர்கள் முன்வைத்தார்கள். ரோஸா லுக்ஸம்பர்கும் இவ்விஷயத்தில் சரியற்ற நிலைகளை மேற்கொண்டு வாதாடினார். தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமை பற்றிய அம்சத்தை ரு. சோ. டெ. தொ. கட்சிச் செயல்திட்டத்திலிருந்து நீக்கிவிடுவதன் இன்றியமையாமையை, “தேசியப் பிரச்சினையும் சுயநிர்வாகமும்” என்ற தமது கட்டுரையிலும் (1908-1909) பிறகட்டுரைகளிலும் ஆதாரபூர்வமாக நிலைநாட்ட அவர் முயன்றார். “தேசியப் பிரச்சினை பற்றிய விமர்சனக் குறிப்புகள்”, “தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமை” என்னும் தமது கட்டுரைகளில் வி. இ. லெனின் சந்தர்ப்பவாதிகளின் தேசியவாத நிலையையும் ரோஸா லுக்ஸம்பர்கின் தவறான கண்ணோட்டங்களையும் விமர்சித்தார். தேசியப் பிரச்சினை குறித்த மார்க்ஸியப் போதனையை லெனின் இவற்றில் விவரித்தார், போல்ஷெவிக் கட்சியின் தேசியச் செயல்திட்டத்தையும் கொள்கையையும் ஆதாரபூர்வமாக நிலை நாட்டினார் (பார்க்க: இந்நூல் பக்கங்கள் 18-70, 71-165).

யுத்த ஆண்டுகளில் தேசியப் பிரச்சினை பற்றி “நமது கட்சி உறுப்பினர்களிடையே எண்ணங்களின் ஊசலாட்டம்” ஏற்பட்டதாகக் கூறுகையில் லெனின் குறிப்பிடுவது, 1915 வசந்தகாலத்தில் பெர்ன் நகரில் நடந்த ரு. சோ. டெ. தொ. கட்சியின் வெளிநாட்டுப் பிரிவுகளது மகாநாட்டில் நி. இ. புஹாரினுடைய சொற்பொழிவையும், “தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமைக் கோஷம் பற்றி” என்ற தலைப்பில் நி. இ. புஹாரின், க.ல. பியாத்தக்கோவ், எ. ப. போஷ் மூவரும் கூட்டாக (1915 இலையுதிர் காலத்தில்) தயாரித்த ஆய்வுரையையுமே. தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமை பற்றிய கட்சியின் செயல்திட்டக் கோரிக்கை இவற்றில் நிராகரிக்கப்பட்டிருந்தது.

பக்கம் 196

91 குறிப்பு 3ஐப் பார்க்க.

92 *Berner Tagwacht* (“பேர்ன் நகரக் காவலன்”) — ஸ்வீட்ஸர்லாந்து சோஷல்-டெமாக்ரடிக் கட்சியின் செய்தித்தாள். 1893ம் ஆண்டு முதல் பெர்ன் நகரில் வெளிவருகிறது. 1909 முதல் 1918 வரை ர. கிரிம் இதன் ஆசிரியராக இருந்தார். முதலாவது உலக யுத்தத் தொடக்கத்தில் கா. லீப்க்னெஹ்ட், பி. மேரின்சு, பிற இடதுசாரி சோஷல்-டெமாகிராட்டுகள் ஆகியோரின் கட்டுரைகள் இந்தச் செய்தித்தாளில் வெளிவந்தன. 1917ம் ஆண்டு முதல் இது சோஷல்-ஷோவினிஸ்டுகளை வெளிப்படையாக ஆதரிக்கத் தொடங்கிவிட்டது.

பக்கம் 208

93 குறிப்பு 88ஐப் பார்க்க.

94 பின்னர் “ஸ்பார்டாக்கஸ்” லீக் என்றழைக்கப்பட்ட ஜெர்மன் “இண்டர்நேஷனல்” குழு கார்ல் லீப்க்னெஹ்ட், ரோஸா லுக்ஸம்பர்க், பிரான்ஸ் மேரின்சு, கிளாரா ஸெட்கின் முதலிய ஜெர்மன் இடதுசாரி சோஷல்-டெமாகிராட்டுகளால் முதல் உலகப் போரின் தொடக்கத்தில் ஆரம்பிக்கப்பட்டது.

ஜெர்மன் தொழிலாளர் வர்க்க இயக்கத்தில் இக்குழு ஒரு ஆக்கபூர்வமான பணியைப் புரிந்தது. ஜனவரி 1916ல் இடதுசாரி சோஷல்-டெமாகிராட்டுகளின் அகில ஜெர்மன் மகாநாடு ஒன்றில், சர்வதேச சோஷல்-டெமாகிரஸியின் கடமைகள் பற்றி ரோஸா லுக்ஸம்பர்கினால் தயாரிக்கப்பட்ட ஆய்வுரைகள் இக்குழுவினால் ஏற்கப்பட்டன. இந்த “இண்டர்நேஷனல்” குழு ஏகாதிபத்திய யுத்தத்துக்கெதிராகப் பொது மக்களிடையில் புரட்சிப் பிரசாரத்தை நடத்தியது; ஜெர்மன் ஏகாதிபத்தியத்தின் கொள்கைக் கொள்கையையும், சோஷல்-டெமாகிரடிக் தலைவர்களின் துரோகத்தையும் அம்பலப்படுத்தியது. ஆயினும் சித்தாந்தம், கொள்கைப் போக்குபற்றிய முக்கியப் பிரச்சினைகளில் பெரும் தவறுகளை அக்குழு தன்னிடமிருந்து களையவில்லை. ஏகாதிபத்தியக் காலகட்டத்தில் தேசிய விடுதலைப் போர்களின் சாத்தியப்பாட்டை மறுத்தது; புரட்சிக் கட்சியின் பங்கைக் குறைத்து மதிப்பிட்டது. 1917ல் “இண்டர்நேஷனல்” குழு தனது ஸ்தாபன சுதந்திரத்துக்கு ஊறு ஏற்படாமல் ஜெர்மனியின் நடுநிலை சுயேச்சை சோஷல்-டெமாகிரடிக் கட்சியில் சேர்ந்தது.

நவம்பர் 1918 ஜெர்மன் புரட்சிக்குப் பிறகு “சுயேச் சையாளர்களிடமிருந்து” பிரிந்து, அவ்வாண்டு டிசம்பரில் ஜெர்மன் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியை அமைத்தது.

பக்கம் 213

95 பார்க்க: பி. எங்கெல்ஸ், “ஜனநாயக அகில ஸ்லாவ்வாதம்”.

பக்கம் 226

96 பார்க்க, கா. மார்க்ஸ் “இரகசியச் செய்தி”, பி. எங்கெல்ஸ் “நாடுகடந்தோரின் இலக்கியம். I. போலிஷ் பிரகடனம்”.

பக்கம் 227

97 பார்க்க: “போலந்துக்கும் தொழிலாளர் வர்க்கத்துக்கும் என்ன சம்பந்தம்?” என்ற எங்கெல்ஸின் கட்டுரை.

பக்கம் 229

98 *Lichtstrahlen* (ஒளிக் கதிர்கள்)—ஜெர்மனியின் இடது சாரி சோஷல்-டெமாகிராட்டுக் குழு ஒன்றின் மாதப் பத்திரிகை; ஆசிரியர் யூ. பொர்ஹார்ட். பெர்லினிலிருந்து 1913-1921ல் விட்டுவிட்டு வெளிவந்தது.

பக்கம் 240

99 இங்கு குறிப்பிடப்படும் கட்டுரை ரோஸா லுக்ஸம்பர்கின் “தேசியப் பிரச்சினையும் சுயநிர்வாகமும்”; *Przegląd Socjaldemokratyczny* “சோஷல்-டெமாகிரடிக் ரெவியூ”, இதழ்கள் 6, 7, 8-9, 10, 12, 14-15, 1909.

பக்கம் 241

100 “ஸ்தொலிப்பினது தொழிலாளர் கட்சி” — ஸ்தொலிப்பின் பிற்போக்குக் காலப்பகுதியில் நிறுவப்பட்ட ஆட்சி முறைக்குத் தங்களை இசைவித்துக் கொண்ட மென் ஷெவிக்குகள்-கலைப்புவாதிகள் இவ்வாறு அழைக்கப்பட்டார்கள். முதல் ருஷ்யப் புரட்சியின் (1905-1907) தோல்விக்குப் பிறகு இவர்கள் இந்த ஆட்சி முறையுடன் சமரசம் செய்துகொண்டார்கள். ரு. சோ. டெ. தொ. கட்சியின் செயல்திட்டத்தையும் செயல்தந்திரத்தையும் நிராகரிப்பதை விலையாகச் செலுத்தி, வெளிப்படையான, சட்டபூர்வமான, “தொழிலாளருக்கு உரியதாகக்” கூறப்பட்ட கட்சியாக நிலவ ஜார் அரசாங்கத்திடமிருந்து அனுமதி பெற முயன்றார்கள்.

பக்கம் 242

101 “நாஷே ஸ்லோவோ” (நமது சொல்) — ஒரு மென்

ஷெவிக் தினசரி; “கோலஸுக்குப்” (குரல்) பதிலாக ஜனவரி 1915 முதல் செப்டம்பர் 1916 வரை பாரிஸிலிருந்து வெளிவந்தது. த்ரோத்ஸ்கிய் இதன் ஆசிரியர்களில் ஒருவராக இருந்தார்.

பக்கம் 247

- 102 *Vorwärts* (“முன்னோக்கி”)—தினச் செய்தித்தாள். ஜெர்மன் சோஷல்-டெமாக்ரடிக் கட்சியின் மைய வெளியீடு. 1884 முதல் வெளிவந்து கொண்டிருந்த *Berliner Volksblatt* (“பெர்லின் மக்கள் இதழ்”) என்ற செய்தித்தாளின் தொடர்ச்சியாகக் கட்சியின் கால் காங்கிரஸ் தீர்மானப்படி 1891 லிருந்து *Vorwärts, Berliner Volksblatt* என்ற பெயரில் பிரசுரிக்கப்பட்டது. சந்தர்ப்பவாதத்தின் எல்லாவித வெளிப்பாடுகளையும் எதிர்த்து பி. எங்கெல்ஸ் இந்தச் செய்தித்தாள் வாயிலாகப் போராட்டம் நிகழ்த்தினார். 1895க்குப் பிறகு, எங்கெல்ஸ் காலமான பின் *Vorwärts* ஆசிரியக் குழு கட்சியின் வலதுசாரியினர் கைகளுக்கு மாறியது. அப்போது முதல் அது சந்தர்ப்பவாதிகளின் கட்டுரைகளை முறையாக வெளியிடலாயிற்று.

உலக ஏகாதிபத்திய யுத்த ஆண்டுகளில் (1914-1918) *Vorwärts* சோஷல்-ஷோவினிஸ நிழையை மேற்கொண்டது. மாபெரும் அக்டோபர் சோஷலிஸப் புரட்சிக்குப் பின் இந்தச் செய்தித்தாள் சோவியத் எதிர்ப்புப் பிரசாரம் நடத்தியது.

பக்கம் 249

- 103 “நாஷ் கோலஸ்” (நமது குரல்)—சட்டபூர்வமான மென்ஷெவிக் செய்தித்தாள். ஸமாராவில் 1915-1916 ஆண்டுகளில் வெளியிடப்பட்டது. சோஷல்-ஷோவினிஸப் போக்கைக் கடைப்பிடித்தது.

பக்கம் 256

- 104 “சிறு தேசிய இனங்களின் பிரச்சினை அல்லது ‘சுயநிர்வாகமயமாக்கல்’” என்ற தலைப்பில் வெளியாகும் கடிதமானது டிசம்பர் 1922ல் லெனின் சொல்லச் சொல்ல எழுதிக்கொள்ளப்பட்ட குறிப்புக்களின் தொடர்ச்சியாகும்—“காங்கிரஸுக்குக் கடிதம்” (“இறுதி ஏற்பாடு” என்றும் அழைக்கப்படுகிறது); “சட்டமியற்றும் உரிமையை அரசாங்கத் திட்டக் கமிஷனுக்கு மாற்றுதல்”.

தேசியக் கொள்கையைச் சரியான முறையில் அமுலாக்குவதும், சோவியத்துக்களின் காங்கிரஸால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட பிரகடனத்தையும் உன்படிக்கைகளையும் செயல்முறையில் அமுலாக்குவதும் அதிமுக்கியத்துவம்

வாய்ந்தவை என்று கருதினார் லெனின்; எனவே டிசம்பர் 30, 31 1922ல் “சிறு தேசிய இனங்களின் பிரச்சினை அல்லது ‘சுயநிர்வாகமயமாக்கல்’” என்னும் இக்கடிதத்தை எழுதிக்கொள்ளச் சொன்னார். ஏப்ரல் 1923ல் நடந்த ருஷ்ய கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் (போல்ஷெவிக்) பன்னிரண்டாவது காங்கிரஸுக்கு வந்திருந்த பிரதிநிதிகளின் தலைவர்கள் கூட்டத்தில் இது வாசிக்கப்பட்டது. இக்கடிதத்தின்படி வரையப்பட்ட, தேசியப் பிரச்சினைபற்றிய ஒரு தீர்மானத்தைக் காங்கிரஸ் ஏற்றுக்கொண்டது.

ருஷ்ய சோவியத் கூட்டாட்சி சோஷலிஸக் குடியரசில் சுயநிர்வாக அங்கங்களாக சோவியத் குடியரசுகளைச் சேர்த்து ஐக்கியப்படுத்தும் கருத்து தான் “சுயநிர்வாகமயமாக்கல்” என்பது. இக்கருத்தின் அடிப்படையில் அமைந்ததுதான் இ. வி. ஸ்தாலின் முன்மொழிந்த “ரு. சோ. கூ. சோ. குடியரசுக்கும் சுயேச்சையான குடியரசுகளுக்கும் இடையிலான உறவுகள் பற்றிய தீர்மானத்தின் வரைவு” என்பது. இது செப்டம்பர் 1922ல் மத்தியக் கமிட்டியால் அமைக்கப்பட்ட ஒரு கமிஷனல் நிறைவேற்றப்பட்டது. ரு. சோ. கூ. சோ. குடியரசு, உக்ரேனிய சோ. சோ. குடியரசு, பைலோரஷ்ய சோ. சோ. குடியரசு, டிரான்ஸ்காக்கஸஸ் கூட்டாட்சி ஆகியவை கட்டும் எதிர்கால உறவுகளைப் பற்றிய பிரச்சினையை மத்தியக் கமிட்டியின் முழுக்கூட்டத்துக்கு முன் பரிசீலனை செய்வதற்காக இக்கமிஷன் அமைக்கப்பட்டது; செப்டம்பர் 27, 1922ல் பாலிட் பீரோ உறுப்பினர்கட்குத் தாம் எழுதிய கடிதம் ஒன்றில் இந்தத் தீர்மானத்தின் வரைவை லெனின் கடுமையாக விமர்சனம் செய்தார். அவர் இப்பிரச்சினைக்கு வேறு ஒரு தீர்வைக் கூறினார்; அது கொள்கையடிப்படையில் வேறானது—ரு. சோ. கூ. சோ. கு. உட்பட எல்லா சோவியத் குடியரசுகளும் சம உரிமைகளின் அடிப்படையில் சோவியத் குடியரசுகளின் யூனியன் என்ற ஒரு புதிய அரசியல் அமைப்பில் தாமே மனமுவந்து இணைவதுதான் அத்தீர்வு. “உக்ரேனிய சோ. சோ. குடியரசுக்கும் மற்றவைகட்கும் நாம் சமமானவர்கள் என்பதை ஏற்றுக்கொள்கிறோம்; அவற்றுடன் சேர்ந்து, அவற்றுடன் சம அந்தஸ்துடன் ஒரு புதிய யூனியனில், ஒரு புதிய கூட்டாட்சியில் நாம் அடியெடுத்து வைப்போம்....” என்று லெனின் எழுதினார். லெனின் கூறிய ஆலோசனைகளின்படி மத்தியக் கமிட்டியின் கமிஷன் தீர்மானத்தின் வரைவைத் திருத்தியது. இந்தப் புதிய வரைவு கட்சி மத்தியக் கமிட்டியின் முழுக் கூட்டத்தில் அக்டோபர் 1922ல் அங்கீகரிக்கப்பட்டது. குடியரசுகள் ஒரு யூனியனாக இணைவதற்கான தயாரிப்பு வேலைகள்

மத்தியக் கமிட்டி தீர்மானத்தின் அடிப்படையில் துவக் கப்பட்டன. டிசம்பர் 30, 1922ல் சோவியத் சோஷலிசக் குடியரசுகளின் யூனியன் அமைக்கும் வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்த தீர்மானத்தை, சோவியத் யூனியனின் சோவியத்துக்களின் முதல் காங்கிரஸ் நிறைவேற்றியது.

பக்கம் 257

- 105 இங்கு குறிப்பிடப்படுபவை ருஷ்ய கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின்(போல்ஷிவிக்)1922ல் அக்டோபர், டிசம்பரில் நடந்த முழுக் கூட்டங்கள். சோவியத் யூனியன் அமைப்பது பற்றிய விஷயங்கள் அக்கூட்டங்களின் நிகழ்ச்சி நிரல்களில் அடங்கியிருந்தன.

பக்கம் 257

- 106 தெர்ஜிமோர்தா — “இன்ஸ்பெக்டர் ஜெனரல்” என்ற கோகலின் ஹாஸ்ய நாடகத்தில் வரும் ஒரு போலீஸ்காரரின் பெயர். இப்பெயர் துடுக்குத்தனமான, முட்டாள்தனமான ஒரு கொடுங்கோலனை, ஒடுக்குபவனைக் குறிப்பதற்குப் பயன்படுத்தப்படுகிறது.

பக்கம் 259

பெயர்க் குறிப்பு அகராதி

அக்ஸெல்ரோத், பாவெல் பரீஸவிச் (Axelrod) (1850-1928)
—மென்ஷெவிலைத்தின் தலைவர்களில் ஒருவர். உலக ஏகாதி
பத்தியப் போர்க் காலத்தில் (1914-1918) நடுநிலைச்
சொற்றொடர்களில் மறைந்துகொண்டு உண்மையில்
சோஷல்-ஷோவினிஸப் போக்கைக் கடைப்பிடித்தார்.
பக்கம் 196

ஆயுஸ்டெர்லிட்ஸ், பிரீட்ரிஹ் (Austerlitz) (1862-1931)—ஆஸ்திரிய சோ. டெ. கட்சித் தலைவர்களில் ஒருவர். அதன்மைய வெளியீடான *Arbeiter Zeitung* கின் ஆசிரியர். பாராளுமன்ற உறுப்பினர். முதல் உலக யுத்தக் காலத்தில் (1914-1918) கடைக்கோடி ஷோவினிஸ நிலையை மேற்கொண்டார்.
பக்கம் 194

எங்கெல்ஸ் பிரீட்ரிஹ் (Engels) (1820-1895)
பக்கங்கள் 82, 130, 134, 135, 136, 139, 144, 169, 199, 226, 227, 244, 245.

எல்லென்போகன் வில்ஹெல்ம் (Ellenbogen) (பிறப்பு 1863)—ஆஸ்திரிய சோஷல்-டெமாகிரஸியின் திரிபுவாதத் தலைவர்களில் ஒருவர். 1901-1914 ஆண்டுகளில் ஆஸ்திரியப் பாராளுமன்றத்தின் உறுப்பினராக இருந்தார். முதல் உலக யுத்தத்தின் போது (1914-1918) சோஷல்-ஷோவினிஸ்ட். தேசிய இனப் பிரச்சினையில் “கலாச்சார-தேசியச் சுயநிர்வாகத்தின்” ஆதரவாளர்.
பக்கம் 10, 51

ஓர்த்ஜொனிகித்ஸே கிரிகோரிய் கான்ஸ்தாந்தினவிச் (Orjonikidze) (1886-1937)—கம்யூனிஸ்ட் கட்சி, சோவியத் அரசாங்கம் ஆகியவற்றின் பிரபல தலைவர். 1921-1926ல் மத்தியக் கமிட்டியின் காக்கேஷிய ப்யூரோத் தலைவர்.

பிறகு கட்சியின் காக்கேஷியப் பிரதேசக் கமிட்டிச் செயலாளர்.

பக்கங்கள் 258, 259, 260

கஸ்த்ரோவ் (ஜொர்தானியா, நொய் நிக்கொலாயெவிச் (Kostrov) (1870-1953) — சோஷல்-டெமாகிராட்டு. காக்கேஷிய மென்ஷெவிக்குகளின் தலைவர்களில் ஒருவர். பிற்போக்கு ஆண்டுகளிலும் (1907-1910) புதிய புரட்சி எழுச்சியின்போதும் ஜொர்தானியா கலைப்புவாதிகளை ஆதரித்தார். முதல் உலக யுத்தத்தின்போது (1914-1918) சோஷல்-ஷோவினிஸ்டாக இருந்தார்.

பக்கம் 149

காரிபால்டி ஜுஸெப்பே (Garibaldi) (1807-1882) — இத்தாலியின் தேசிய வீரர். இத்தாலியப் புரட்சிகர ஜனநாயகத்தின் பெருந் தலைவர்களில் ஒருவர், பிரபல தளகர்த்தர். 1848-1867 ஆண்டுகளில், நாட்டை அடிமைப்படுத்தியிருந்த வெளிநாட்டாருக்கும், நிலப்பிரபுத்துவ-எதேச்சாதிகார அமைப்புக்கும், மதகுருமாரின் பிற்போக்குக்கும் எதிராக, இத்தாலியின் ஐக்கியத்தின் பொருட்டு இத்தாலிய மக்கள் நடத்திய போராட்டத்துக்குத் தலைமை தாங்கினார்.

பக்கம் 136, 182

கா. ரா.—பார்க்க, ராதெக் கார்ல் பெர்ன்ஹார்ட்விச்.

காவுத்ஸ்கி கார்ல் (Kautsky) (1854-1938)—ஜெர்மன் சோஷல்-டெமாகிரஸி, இரண்டாவது இன்டர்நேஷனல் ஆகியவற்றின் தலைவர்களில் ஒருவர். தொடக்கத்தில் மார்க்ஸியவாதி, பின்னர் மார்க்ஸியத்திலிருந்து கட்சி மாறியவர். சந்தர்ப்பவாதத்தின் மிக அபாயகரமான, மிகத்தீயவகைகளில் ஒன்றான நடுநிலைப் போக்கின் கொள்கைவாதி.

பக்கங்கள் 10, 34, 53, 75, 77, 97, 101, 129, 194, 195, 240, 244, 246, 255

கிராம்வெல் ஒலிவர் (Kromvel) (1599-1658) — 17ம் நூற்றாண்டில் நடந்த ஆங்கில பூர்ஷ்வாப்-புரட்சியின் ஆகப் பெரிய தலைவர். 1653ம் ஆண்டு முதல் இங்கிலாந்தின் லார்டு-புரோட்டெக்டர்.

பக்கம் 139

கிரிஸ்டன் ஏட்பின் (Kristan) (1867-1953) — ஸ்வோவேனிய அரசியல் தலைவர், எழுத்தாளர், பத்திரிகையாளர். முதல்

உலக யுத்தத்துக்கு முன்புவரை ஸ்லோவேனிய சோஷல்-
டெமாகிரஸியின் தலைவர்களில் ஒருவராக இருந்தார்.
அனேகத் தொழிலாளர் செய்தித்தாள்களில் பணியாற்
றினர்.

பக்கங்கள் 10,51

கிரெஸ்தோவ்னிக்கவ், கிரிகோரிய் அலெக்ஸாந்திரவிச் (*Krestovnikov*)
(பிறப்பு 1855) — ருஷ்யாவின் பெரும் தொழிலதிபர்
களில் ஒருவர், பங்கு மார்க்கெட் வணிகர். அக்டோபர்
காரர்கள் என்ற முடியரசுவாத பூர்ஷ்வாக் கட்சித்
தலைவர்களில் ஒருவர்.

பக்கம் 167

கிளாட்ஸ்டன் வில்லியம் எவார்ட் (*Gladstone*) (1809-1898)—பிரிட்
டிஷ் அரசியல்வாதி, ராஜதந்திரி, மிதவாதக் கட்சித்
தலைவர். பல அமைச்சரவைகளில் மந்திரி பதவி வகித்
தார். 1868-1874 ஆண்டுகளிலும் அடுத்து வந்த
ஆண்டுகளில் பல தடவையும் முதல் அமைச்சர். குட்டி
பூர்ஷ்வா வட்டாரங்களையும் தொழிலாளி வர்க்கத்தின்
உச்ச மட்டத்தினரையும் மிதவாதிகளின் தரப்பில்
கவர்ந்து இழுக்கும் பொருட்டுச் சமுதாய மேடைப் பேச்
சுத் திறனையும் அரைகுறைச் சீர்திருத்தங்களையும் சாதனங்
களாகப் பயன்படுத்தியவர். நாடு பிடிக்கும் காலனியா
திக்கக் கொள்கையைக் கடைப்பிடித்தார்.

பக்கம் 140

குச்சோவ் அலெக்ஸாந்தர் இவானவிச் (*Guchkov*) (1862-1936)
—பெருத்த வர்த்தக-தொழில் பூர்ஷ்வாக்களின் பிரதி
நிதி. அக்டோபர்காரர்களின் பூர்ஷ்வாக் கட்சியை
ஒழுங்கமைத்தவர், அதன் தலைவர்.

பக்கங்கள் 40,167

குத்லெர் நிக்கொலாய் நிக்கொலாயெவிச் (*Kutler*) (1859-1924)
—காடெட்டுக் கட்சியின் பிரபல தலைவர். 1905-1906ல்
விவசாய, நில அமைப்பு அமைச்சர். இரண்டாவது,
மூன்றாவது அரசாங்க தூமாக்களின் உறுப்பினர்.

பக்கம் 167

க்வஸ்தியோவ் குஸ்மா அன்தோனவிச் (*Gvosdyov*) (பிறப்பு
1883)—மென்ஷெவிக்-கலைப்புவாதி. முதல் உலக யுத்த
ஆண்டுகளில் (1914-1918) சோஷல்-ஷோவினிஸ்டு.

பக்கங்கள் 196,242,256

குனுவ் ஹென்ரிஹ் (Kunow) (1862-1936) — ஜெர்மன் வலது சாரி சோஷல்-டெமாகிராட்டு. வரலாறு, சமூகவியல், மானிட இயல் ஆகியவற்றின் அறிஞர். தொடக்கத்தில் மார்க்ஸியவாதிகளுடன் சேர்ந்திருந்தார். பின்பு திரிபுவாதியும் மார்க்ஸியத்தைத் திரித்துப் புரட்டுபவரும் ஆகி விட்டார். முதல் உலக யுத்த ஆண்டுகளில் (1914-1918) சோஷல்-ஏகாதிபத்தியவாதத்தின் சித்தாந்தகர்த்தராக விளங்கினார்.

பக்கங்கள், 187,216,224

கொஸோவ்ஸ்க்கிய் வ. (Kosovsky) (லெவினஸோன் மி. யா.) (1870-1941)—“பூந்த்” ஸ்தாபனத்தின் தலைவர்களில் ஒருவர். ரு. சோ. டெ. தொ.கட்சியின் 2 வது காங்கிரஸில் (1903) “பூந்தின்” வெளிநாட்டுக் கமிட்டிப் பிரதிநிதி. இஸ்க்ராவாதிகளுக்கு விரோதி. காங்கிரஸிற்குப் பிறகு மென்ஷெவிக். பிற்போக்கு ஆண்டுகளிலும் (1907-1910) புதிய புரட்சி எழுச்சியின் போதும் மென்ஷெவிக்-கலைப்பு வாதி வெளியீடுகளான “நாஷா ஸர்யா” (நமது உதயம்) என்னும் சஞ்சிகையிலும் “லூச்” (கதிர்) என்னும் தினசரியிலும் ஒத்துழைத்தார். முதல் உலக யுத்தத்தின் போது (1914-1918) சோஷல்-ஷோவினிஸ்டாக இருந்தார்.

பக்கங்கள் 164-165

கோக்கோஷ்கின் பியோதர் பியோதரவிச் (Kokoshkin)(1871-1918) —பூர்ஷ்வா அரசியல் தலைவர், கட்டுரையாளர். காடெட்டுக் கட்சியின் ஸ்தாபகர்களில் ஒருவர், அதன் மத்தியக் கமிட்டி உறுப்பினர். முதல் அரசாங்க தூமா உறுப்பினர். 1907ம் ஆண்டு முதல், “ரூஸ்கியே வேதமொஸ்தி” (ரூஷ்யச் செய்திகள்), “ரூஸ்காயா மீஸல்” (ரூஷ்யச் சிந்தனை) முதலிய மிதவாத வெளியீடுகளில் தீவிரமாகப் பங்காற்றியவர்.

பக்கங்கள் 109,111,115,124,
158,159,161,162

கோல்ட்பிளாட் (Goldblatt) (மேதெம் விளாதிமிர் டாவிடவிச்) (1879-1923) — “பூந்த்” ஸ்தாபனத் தலைவர்களில் ஒருவர்.

பக்கங்கள் 149,155

கோல்யுபாக்கின் அலெக்ஸாந்தர் மிஹாய்லவிச் (Kolyubakin) (1768-1915)—அரசியல் தலைவர், பிரபல காடெட்டு. பக்கம் 109

க்ரொப்போத்கின் பியோத்தர் அலெக்ஸேயெவிச் (Kropotkin) (1842-1921)—அராஜகவாதத்தின் பிரபல தலைவர்கள், சித்தாந்தகர்த்தர்களில் ஒருவர். முதல் உலக யுத்தக் காலத்தில் (1914-1918) ஷோவினிஸ்டு.

பக்கம் 167

செர்னியேவ்ஸ்க்கிய் நிக்கொலாய் கவர்லிவிச் (Chernyshevsky) (1828-1889)—ருஷ்யப் புரட்சிகர ஜனநாயகவாதி, கற்பனாவாத சோஷலிஸ்ட். நூலறிஞர், எழுத்தாளர், இலக்கிய விமர்சகர். ருஷ்ய சோஷல்-டெமாகிரஸியின் பிரபல முன்னோடிகளில் ஒருவர். ருஷ்யாவில் 1860க்களில் நடந்த புரட்சிகர ஜனநாயக இயக்கத்திற்குத் தூண்டி ஊக்கும் சக்தியாகவும் பெருந்தலைவராகவும் திகழ்ந்தார் செர்னியேவ்ஸ்க்கிய்.

பக்கங்கள் 40, 130, 168

ச்ஹெயீத்ஸே நிக்கொலாய் ஸெம்யோனவிச் (Chkheidze) (1864-1926)—ஜார்ஜிய சோஷல்-டெமாகிராட், மென்ஷெவிக். முதல் உலக யுத்தக் காலத்தில் (1914-1918) சோஷல்-ஷோவினிஸ்ட்.

பக்கம் 196

ஜார்ஜ் ஐந்தாம் (Georg V) (1865-1936) — பிரிட்டிஷ் மன்னர் (1910-1936).

பக்கம் 236

ஸக்கலோவ்ஸ்க்கிய் (பாஸோக்), (Sokolovsky [Basok]) (1879-1938)—(மி. இ. மெலெனேவ்ஸ்க்கியின் புனை பெயர்). உக்ரேனிய தேசியவாதி, மென்ஷெவிக். முதல் உலக யுத்தத்தின்போது (1914-1918) “உக்ரேனிய விடுதலைச் சங்கம்” என்ற, ஜெர்மனியருக்கு ஆதரவான ஸ்தாபனத்தின் உறுப்பினர்.

பக்கம் 36

ஸவேன்கோ அனத்தோலிய் இவானவிச் (Savenko) (பிறப்பு 1874) — பூர்ஷ்வா தேசியவாதி, கட்டுரையாளர், பெருநிலப்பிரபு. “நோவொயே வ்ரேம்யா” (புதிய காலம்) “கீயெவ்லியானின்” (கீயெவ் நகரவாசி) என்ற கறுப்பு நாற்றுவர் செய்தித்தாள்களில் பணியாற்றினார்.

பக்கம் 112

ஸெம்கோவ்ஸ்க்கிய் (Semkovsky) (ஸெம்யோன் யூலியெவிச் புரோன்ஷ்டைனின் இலக்கியப் புனைபெயர்.) (பிறப்பு 1882)—சோஷல்-டெமாகிராட், மென்ஷெவிக். மென்ஷெவிக்-கலைப்புவாதிகளின் வெளியீடுகளிலும் அயல்நாட்டு சோஷல்-டெமாகிரடிக் பத்திரிகைகளிலும் உடன்

உழைத்தார். தேசியப் பிரச்சினையிலும் பிற பிரச்சினைகளிலும் ஸெம்கோவ்ஸ்க்கிய் மேற்கொண்ட நிலையை வி. இ. லெனின் தமது பல கட்டுரைகள், நூல்களில் கடுமையாகத் தாக்கி விமர்சித்தார். முதல் உலக யுத்த ஆண்டுகளில் (1914-1918) ஸெம்கோவ்ஸ்க்கில் நடுநிலைவாதியாக இருந்தார். 1920ல் மென்ஷெவிக்குகளுடன் தொடர்பைத் துணித்துக்கொண்டார்.

பக்கங்கள் 12, 13, 15, 52, 56, 70-71, 72, 79, 96, 106, 107, 115, 127, 145, 157, 158, 161, 187, 254, 255

ஸ்டீர்னர் மாக்ஸ் (Stirner) (யோஹன் காஸ்பார் ஷ்மிட்டின் புனைபெயர்) (1806-1856)—ஜெர்மன் தத்துவவாதி. பூர்ஷ்வாத் தனித்துவவாதம், அராஜகவாதம் ஆகியவற்றின் சித்தாந்தகர்த்தர். பக்கம் 136

ஸ்துருவே, பியோத்தர் பெர்ன்ஹார்ட்விச் (Struve) (1879-1944)—பூர்ஷ்வாப் பொருளாதார அறிஞர், கட்டுரையாளர். “சட்டபூர்வ மார்க்ஸியத்தின்” பிரதிநிதி. பின்னர் காடெட்டுக் கட்சி மத்தியக்கமிட்டி உறுப்பினர்.

பக்கங்கள் 10, 16, 29, 40, 50, 131, 216, 224,

ஸ்தொலிப்பின், பியோத்தர் அர்க்காதியெவிச் (Stolypin) (1862-1911) — 1906-1911 ஆண்டுகளில் ருஷ்யாவின் மந்திரி சபைத் தலைவர். கடைக்கோடிப் பிற்போக்காளர். 1905-1907 ஆண்டுகளில் நடந்த முதல் ருஷ்யப் புரட்சி ஒடுக்கப்பட்டதும் அதை அடுத்து வந்த அரசியல் பிற்போக்குக் காலமும் இவரது பெயருடன் இணைக்கப்படுகின்றன.

பக்கங்கள் 7, 242

ஸ்மிர்னோவ் யெ. (Smirnov) (குரேவிச் எமனுயீல் ஸ்வோவிச்) (பிறப்பு 1865) — சோஷல்-டெமாகிராட், மென்ஷெவிக். பிற்போக்கு ஆண்டுகளிலும் (1907-1910) புதிய புரட்சி எழுச்சியின் போதும் கலைப்புவாதி. முதல் உலக யுத்தக் காலத்தில் (1914-1918) சோஷல்-ஷோவினிஸ்ட். பக்கம் 167

ஹனேஸ்க்கி யாக்கவ் ஸ்தானிஸ்லாவ்விச் (Hanecki) (1879-1937)—போலிஷ், ருஷ்யப் புரட்சி இயக்கத்தின்பிரபல தலைவர். போலிஷ், லித்துவேனிய ராஜ்யத்தில் சோஷல்-டெமாக்ரடிக் கட்சியின் அனேகக் காங்கிரஸ்களில் பங்கு

கொண்டவர். ரு. சோ. டெ. தொ. கட்சியின் 2 வது, 4 வது, 5வது காங்கிரஸ்களிலும் கலந்து கொண்டார். முதல் உலக யுத்தத்தின் போது (1914-1918) சர்வதேசியப் போக்கைக் கடைப்பிடித்தார்.

பக்கங்கள் 147, 148

ஹன்கேவிச் நிக்கொலாய் (Hankiewicz) (பிறப்பு 1869) — உக்ரேனிய (காலீஷிய) சோஷல்-டெமாகிராடிக் தொழிலாளர் கட்சியை நிறுவியவர்களில் ஒருவர், அதன் தலைவர், தேசியவாதி. பக்கம் 91

ஹின்டென்பர்க் பாவுல் (Hindenburg) (1847-1934) — ஜெர்மன் இராணுவத் தலைவர், ராஜதந்திரி. ஜெனரல் பீட்டுமார்ஷல். ஜெர்மன் ஏகாதிபத்தியத்தின் பிற்போக்கு, ஷோவினிஸ்ட். தத்துவங்களின் பிரதிநிதி. உலக ஏகாதிபத்திய யுத்த ஆண்டுகளில் (1914-1918) கிழக்குப் போர் முனையில் ஜெர்மன் படைத் தலைவராகவும் பின்னர் இராணுவத் தலைமைக் காரியாலய முதல்வராகவும் இருந்தார். பக்கங்கள் 209

ஹெக்கர் எமீல் (Haecker) (1875-1934) — போலிஷ் சோஷலிஸ்ட் கட்சியின் வலதுசாரித் தலைவர். கடைக்கோடி தேசியவாதி. 1894 முதல் அனேகமாக நாற்பது ஆண்டுக் காலம் கிராக்ககோவ் சோஷலிஸ்ட் செய்தித்தாள் Naprzod (“முன்னோக்கி”) என்பதன் ஆசிரியராக இருந்தார். 1906-1919 ஆண்டுகளில் காலீஷியா, ஸிலேஷியா ஆகியவற்றின் போலிஷ் சோஷல்-டெமாகிராடிக் கட்சித் தலைமைக் குழுவின் உறுப்பினராக இருந்தார். பக்கம் 128

ஹோஹென்ட்ஸோல்லர்ன்கள் (Hohenzollerns) பிரான்டன்பர்கிலும் பிரஷ்யாவிலும் (1415-1918), ஜெர்மன் சாம்ராஜ்யத்திலும் (1871-1918) ஆட்சி செலுத்திய அரசவம்சத்தினர். பக்கம் 192

ஹோர்ட்டர் ஹெர்மன் (Gorter) (1864-1927) — ஹாலந்து நாட்டின் இடதுசாரி சோஷல்-டெமாகிராட். முதல் உலக யுத்தக் காலத்தில் (1914-1918) சர்வதேசியவாதி, “ஸிம்மெர்வால்ட் இடதுசாரியின்” ஆதரவாளர். பக்கங்கள் 185

டாவீட் எடுவார்ட் (David) (1863-1930) — ஜெர்மன் சோஷல்-டெமாகிரஸியின் வலதுசாரித் தலைவர்களில் ஒரு

வர், திரிபுவாதி, தொழிலில் பொருளாதார அறிஞர். 1903ம் ஆண்டு முதல் ஜெர்மன் பாராளுமன்றமாகிய ரைஹ்ஸ்டாக் உறுப்பினர். உலக ஏகாதிபத்திய யுத்தக் காலத்தில் (1914-1918) சோஷல்-ஷோவினிஸ்ட்.

பக்கம் 196

தல்கருக்கவ் பாவெல் த்மீத்ரியெவிச் (Dolgorukov) (1866-1930)—சிற்பரசர், பெருத்த நிலப்பிரபு. காடெட் கட்சியை நிறுவியவர்களில் ஒருவர். 1905-1911 ஆண்டுகளில் அதன் மத்தியக் கமிட்டித் தலைவர். பக்கம் 167

தன்த்லோவ் த்மித்ரோ (Dontsov) குட்டி பூர்ஷ்வா உக்ரேனிய சோஷல்-டெமாகிரடிக் தொழிலாளர் கட்சி உறுப்பினர். முதல் உலக யுத்தத்தின் போது (1914-1918) “உக்ரேனிய விடுதலைச் சங்கம்” என்னும் தேசியவாத ஸ்தாபனத்தை உருவாக்கியவர்களில் ஒருவர். ஆஸ்திரிய முடியரசின் உதவியுடன் “சுதந்திர” உக்ரேய்னா என்னும் கோஷத்தைச் செயலாக்க முயன்றது இந்த ஸ்தாபனம். பக்கங்கள் 33, 39, 104,

துகான்-பரனோவ்ஸ்க்கிய் மிகயீல் இவானவிச் (Tugan —Baranovsky) (1865-1919) — ருஷ்ய பூர்ஷ்வாப் பொருளாதார அறிஞர். “சட்டபூர்வ மார்க்ஸீயத்தின்” பிரதிநிதிகளில் ஒருவர். 1905-1907 ஆண்டுகளில் நடந்த புரட்சியின் போது காடெட்டுக் கட்சி உறுப்பினர்.

பக்கங்கள் 50

த்ஸெர்ழீன்ஸ்க்கிய் பேலிக்ஸ் எட்முன்டவிச் ((Dzerzhinsky) (1877-1926)—கம்யூனிஸ்ட் கட்சியிலும் சோவியத் அரசாங்கத்திலும் பிரபல தலைவராக விளங்கியவர்.

பக்கங்கள் 257, 259, 260, 265,

த்ராகமானவ் மிகயீல் பெத்ரோவிச் (Dragomanov) (1841-1895)—உக்ரேனியக் கட்டுரையாளர், வரலாற்று அறிஞர். உக்ரேனிய தேசிய-மிதவாதத்தின் கொள்கைவாதி. கலாச்சார-தேசியச் சுயநிர்வாகத்தை ஆதரித்தார்.

பக்கங்கள் 62, 130

த்ருபெத்ஸ்கோய் யெவ்கேனீய் நிக்கொலாயெவிச் (Trubetskoj) (1863-1920) — சிற்பரசர், ருஷ்ய பூர்ஷ்வா மிதவாதத்தின் கொள்கைவாதிகளில் ஒருவர். கருத்துமுதல்வாதத் தத்துவவாதி. முதல் உலக யுத்தக் காலத்தில் (1914-1918) ருஷ்ய ஏகாதிபத்தியத்தின் கொள்கைவாதிகளில் ஒருவர். பக்கம் 87

த்ரோத்ஸ்கிய் (புரோன்ஷ்டைன்) லேவ் டாவீடவிச் (Trotsky) (1879-1940)—லெனினீயத்தின் மிகக் கொடும் பகைவர். பிற்போக்கு ஆண்டுகளிலும் (1907-1910) புதிய புரட்சி எழுச்சிக் காலத்திலும் “குழுப் பிரிவுகளுக்குப் புறம்பாயி ருத்தல்” என்ற முகத்திரை மறைவில் கலைப்புவாதிகளின் போக்கையே எதார்த்தத்தில் கடைப்பிடித்தார். 1912ம் ஆண்டில் கட்சிவிரோத ஆகஸ்ட் கும்பலை அமைத்தார். முதல் உலக யுத்தக் காலத்தில் (1914-1918) நடுநிலைப் போக்கைக் கடைப்பிடித்தார், போர், சமாதானம், புரட்சி ஆகிய பிரச்சினைகளில் வி. இ. லெனினே எதிர்த்துப் போராடினார். அக்டோபர் சோஷலிஸப் புரட்சிக்கு முந்திய தறுவாயில் போல்ஷெவிக் கட்சியில் சேர்ந்து குழுப்பிரிவுகள் ஏற்படுத்தும் செயலைத் தீவிரமாக நடத்தினார். த்ரோத்ஸ்கிய்வாதம் கட்சியில் குட்டியூர்ஷ் வாப் பிறழ்வு என்பதைக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி அம்பலப் படுத்திக் கொள்கைவாத வகையிலும் ஸ்தாபன ரீதியாக வும் அதை முறியடித்தது. 1927ம் ஆண்டு த்ரோத் ஸ்கிய் கட்சியிலிருந்து விலக்கப்பட்டார். 1929ம் ஆண்டு சோவியத் விரோத நடவடிக்கைகள் காரணமாக சோவியத் யூனியனிலிருந்து வெளியேற்றப்பட்டார். 1932ம் ஆண்டு அவரது சோவியத் குடிமை ரத்து செய்யப்பட்டது. பக்கம் 152, 153, 161, 240, 255, 256

நிக்கொலாய் இரண்டாவது ரொமானவ் (Nikolas II Romanov) (1868-1918)—ருஷ்யாவின் கடைசிச் சக்கரவர்த்தி (1894-1917). பக்கம் 236

நெக்ராஸவ், நிக்கொலாய் விஸ்ஸரியோவைச் (Nekrasov) (பிறப்பு 1879) — மூன்றாவது, நான்காவது அரசாங்கதூமாக்களின் உறுப்பினர், காடெட். பக்கம் 109

பத்ரேஸவ் அலெக்ஸாந்தர் நிக்கொலாயேவிச் (Potresov) (1869-1934) — மென்ஷெவிஸத்தின் தலைவர்களில் ஒருவர். பிற்போக்கு ஆண்டுகளிலும் (1907-1910) புதிய புரட்சி எழுச்சிக் காலத்திலும் கலைப்புவாதத்தின் கொள்கைவாதி. “நாஷா ஸர்யா” (நமது உதயம்) என்ற சஞ்சிகையிலும் மென்ஷெவிக்-கலைப்புவாதிகளின் பிற வெளியீடுகளிலும் தலைமைப் பங்கு ஆற்றினார். உலக யுத்தக் காலத்தில் (1914-1918) சோஷல்-ஷோவினிஸ்ட். பக்கம் 254

பப்ரீன்ஸ்கிய் விளாதிமிர் அலெக்ஸேயெவிச் (Bobrinsky) (பிறப்பு 1868)—ருஷ்ய முடியரசவாதி. பெரு நிலச் சொந்தக்காரர், சர்க்கரை ஆலை முதலாளி. ருஷ்யாவின் தேசீய இன எல்லைப் பிராந்தியங்களை வன்முறையில் ருஷ்யமயமாக்குவதை ஆதரித்தவர்.

பக்கங்கள் 169,171

பர்வூஸ் (Parvus) (கெல்பான்ட் அலெக்ஸாந்தர் லாஸரெவிச்) (1869-1924)—1890க்களின் முடிவிலும் 20ம் நூற்றாண்டுத் தொடக்கத்திலும் சோஷல்-டெமாகிரடிக் இயக்கத்தில் கலந்துகொண்டார். முதல் உலக யுத்தக் காலத்தில் (1914-1918) ஷோவினிஸ்ட். 1915 முதல் Die Glocke (மணி) என்னும் சஞ்சிகையை வெளியிட்டார். இது “கட்சிமாறித்தனம், ஆபாசமான தொழம்பு, இவற்றின்” வெளியீடு (வி. இ. லெனின், தொகுதி 21, பக்கம் 385).

பக்கங்கள் 187,217

பிஸ்மார்க் ஓட்டோ (Bismark) (1815-1898) — சிற்றரசர், முடியரசவாதி, பிரஷ்ய ராஜதந்திரி. 1871-1890ல் ஜெர்மன் சாம்ராஜ்யத்தின் முதல் அமைச்சர். பிரஷ்யாவின் தலைமையில் ஜெர்மனியை வன்முறையில் ஒன்றிணைத்தார். சோஷலிஸ்டுகளுக்கு எதிரான பிரத்தியேகச் சட்டத்தை (1878-1890) இயற்றியவர்.

பக்கம் 136,171

பிளெஹானவ், கியோர்கிய் வலென்டீனவிச் (Plekhanov) (1856-1918) — ருஷ்ய, சர்வதேசத் தொழிலாளர் இயக்கத்தின் சிறந்த தலைவர். ருஷ்யாவில் மார்க்ஸியத்தின் முதல் பிரசாரகர். ரு. சோ. டெ. தொ. கட்சியின் 2 வது காங்கிரஸுக்குப் (1903) பிறகு பிளெஹானவ் சந்தர்ப்பவாதிகளுடன் சமரசம் செய்துகொள்ளும் போக்கைக் கடைப்பிடித்தார். அப்புறம் மென்ஷெவிக்குகளுடன் சேர்ந்துகொண்டார். அக்டோபர் சோஷலிஸப் புரட்சிக்கு எதிராக இருந்தார். எனினும் சோவியத் ஆட்சிக்கு எதிரான போராட்டத்தில் பங்கு கொள்ளவில்லை.

பக்கங்கள் 15, 16, 40, 106, 146, 147,
151,155,167,172,191,196,256

புஆன்காரே ராய்மோன் (Poincaré) (1860-1934) — பிரெஞ்சுப் பிற்போக்கு அரசியல் தலைவர். முதல் உலக யுத்தத்தை (1914-1918) மூட்டிவிட்டவர்களில் ஒருவர். பல முறை அமைச்சராகவும் முதலமைச்சராகவும் இருந்

தார். 1913-1920ல் பிரெஞ்சுக் குடியரசின் தலைவர்.

பக்கம் 236

புரிஷ்கேவிச் விளாதிமிர் மித்ரபானவிச் (Purishkevich) (1870-1920) — பெரு நிலப்பிரபு, முடியரசுவாதி. கறுப்பு நூற்றுவர் வகைப்பட்ட பிற்போக்காளர். 2வது, 3வது, 4வது அரசாங்க தூமாக்களின் உறுப்பினர். தூமாவில் தமது திட்டமிட்ட யூதவிரோத உரைகள் காரணமாகப் பிரசுதி பெற்றவர்.

பக்கங்கள் 22,29,34,40,48,108,115,
158,159,162,169,171

புருதோன் பியேர் ஜோஸேப் (Proudhon) (1809-1865) — பிரெஞ்சுக் கட்டுரையாளர், பொருளாதார அறிஞர், சமூக இயலார், குட்டி பூர்ஷ்வாக் கொள்கைவாதி. அராஜகவாதத்தைத் தோற்றுவித்தவர்களில் ஒருவர். சிறு தனியுடைமையை நிலையாக வைத்திருக்கப் புருதோன் ஆழ்ந்த விருப்பம் கொண்டிருந்தார். பெருத்த முதலாளித்துவ உடைமையைக் குட்டி பூர்ஷ்வா நோக்கு நிலையிலிருந்து அவர் தாக்கி விமர்சித்தார். வர்க்க முரண்பாடுகளின் தலையூற்று அரசே எனப் புருதோன் கருதினார். அமைதியான வழியில் “அரசை ஒழித்து அகற்றுவது” என்ற கற்பனாவாதத் திட்டத்தை அவர் முன்வைத்தார். அரசியல் போராட்டத்தின்பால் எதிர்மறைப் போக்கைக் கடைப்பிடிக்குமாறு பிரசாரம் செய்தார்.

தேசிய இனங்கள் பற்றிய பிரச்சினையிலும் புருதோனும் அவரைப் பின்பற்றியவர்களும் ஆழ்ந்த தவறான போக்கை மேற்கொண்டார்கள். “சிறு தேசிய இனம்”, “தேசிய இனம்” என்பவை “வழக்கொழிந்த தப்பெண்ணங்கள்” என்று புருதோனியவாதிகள் கூறினார்கள். ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் தேசிய விடுதலை இயக்கங்களை இக்காரணத்தால் அவர்கள் எதிர்த்தார்கள்.

“தத்துவத்தின் வறுமை” என்ற நூலிலும் வேறு பல நூல்களிலும் கார்ல் மார்க்ஸ் புருதோனியச் சித்தாந்

தத்தையும் அரசியல் நோக்குக்களையும் கடுமையாகத் தாக்கி விமர்சித்தார், அவற்றின் விஞ்ஞானக்கேடான, பிற்போக்குத் தன்மையை எடுத்துக் காட்டினார்.

பக்கங்கள் 42,136,137

புல்காக்கவ் ஸெர்கேய் நிக்கொலாயெவிச் (Bulgakov) (1871-1944)—ருஷ்ய பூர்ஷ்வாப் பொருளாதார அறிஞர், கருத்துமுதல்வாதத் தத்துவவாதி. 90க்களில் “சட்டபூர்

வமான மார்க்ஸீயவாதியாக' இருந்தார். 1905-1907ல் காடெட்டுகளுடன் சேர்ந்து கொண்டார்.

பக்கம் 10

பூர்த்ஸெவ், வினாதிமிர் ல்வோவிச் (Burtsev) (1862-1936)—மிதவாத-பூர்ஷ்வாப் பிரசுரகர்த்தர். சோஷல்-புரட்சிவாதிகளுக்கு அருகிலிருந்தார். 1905-1907 புரட்சி தோல்வி அடைந்த பிறகு காடெட்டுகளை ஆதரித்தார். முதல் உலக யுத்தத்தின் போது (1914-1918) வெறிகொண்ட ஷோவினிஸ்டு. ஜாரிஸத்துக்கு எவ்வித எதிர்ப்பையும் தெரிவிக்க மறுத்துவிட்டார். போல்ஷெவிக்குகளுக்கு எதிராகப் புரட்சி எதிர்ப்பாளர்களுக்கு ஆதரவளித்தார்.

பக்கம் 167

பெஷெஹோனவ் அலெக்ஸேய் வவீலியெவிச் (Peshekhonov) (1867-1933)—ருஷ்யாவின் சமூகத் தலைவர், கட்டுரையாளர். 1906 முதல் மக்கள் சோஷலிஸ்டுகள் என்ற குட்டி பூர்ஷ்வாக் கட்சியின் தலைவர்களில் ஒருவர்.

பக்கங்கள் 16,161

பெர்தியாயெவ் நிக்கொலாய் அலெக்ஸாந்திரவிச் (Berdyaev) (1874-1948) — ருஷ்யப் பிற்போக்குவாதக் கருத்துமுதல்வாதத் தத்துவவாதி, மாயாவாதி, மார்க்ஸீயத்தின் எதிரி. 1905ம் ஆண்டிலிருந்து காடெட்டாக இருந்தவர்.

பக்கம் 50

பேர்ன்ஷ்டைன் எடுவார்ட் (Bernstein) (1850-1932)—ஜெர்மன் சோஷல்-டெமாகிரஸியிலும் இரண்டாவது இன்டர் நேஷனலிலும் கடைக்கோடிச் சந்தர்ப்பவாதக் குழுவினரின் தலைவர். திரிபுவாதம், சீர்திருத்தவாதம் ஆகியவற்றின் சித்தாந்தகர்த்தர்.

பக்கம் 10

பெர்ன்ஹார்ட் லுத்விக் (Bernhard) (1875-1935)—ஜெர்மன் பொருளாதார அறிஞர், கட்டுரையாளர். போலிஷ்-பிரஷ்ய அரசியல் பற்றிய பிரச்சினைகளைச் சிறிது காலம் ஆராய்ந்தார். போலந்துவாசிகளை ஜெர்மானியர்கள் ஆக்குவதற்கு ஆதரவாளராக இருந்தார்.

பக்கம் 162

பொம்யாலோவ்ஸ்க்கிய் நிக்கொலாய் கெராஸிமவிச் (Pomyalovsky) (1835-1863) — ருஷ்ய எழுத்தாளர், டெமாகிராட். எதேச்சாதிகார-அதிகார வர்க்க ருஷ்யாவின் வழக்கபழக்க

கங்களையும் வன்முறைகளையும் தான்தோன்றித்தனத்தையும் தமது நூல்களில் தாக்கினார்.

பக்கம் 155

பொர்ஹார்ட் யூலியன் (Borchardt) (1868-1932)—ஜெர்மன் சோஷல்-டெமாகிராட், பொருளாதார அறிஞர், கட்டுரையாளர். 1913-1916லும் 1918-1921லும் *Lichtstrahlen* (ஒளிக் கதிர்கள்) என்ற இடதுசாரி சோஷல்-டெமாகிரடிக் பத்திரிகையின் ஆசிரியராக இருந்தார்.

பக்கம் 240

பௌவர் ஓட்டோ (Bauer) (1882-1938)—ஆஸ்திரிய சோஷல்-டெமாகிரஸி, இரண்டாவது இன்டர்நேஷனல் ஆகியவற்றின் தலைவர்களில் ஒருவர். ‘ஆஸ்த்ரோமார்க்ஸீயம்’ எனப்பட்டதன் கொள்கைவாதி. இது சீர்திருத்தவாதத்தின் ஒரு வகையே ஆகும். ‘கலாச்சார-தேசியச் சுயநிர்வாகம்’ என்னும் பூர்ஷ்வா தேசியவாதச் சித்தரந்தத்தை உருவாக்கியவர்களில் பௌவர் ஒருவர். இந்தச்சித்தாந்தத்தின் சந்தர்ப்பவாதக் கருத்தை வி. இ. லெனின் பலமுறை அம்பலப்படுத்தினார்.

பக்கங்கள் 10, 34, 49, 50, 74-75, 178, 201

மக்லாக்கோவ் நி. அ. (Maklakov) (1871-1918) — நிலச்சுவாந்தார், கறுப்பு நூற்றுவர். 1913-1915 ஆண்டுகளில் உள்நாட்டு விவகார அமைச்சர். 1915 ஆண்டிலிருந்து அரசாங்க கவுன்சில் உறுப்பினர்.

பக்கம் 7

மாஜினி ஜுஸெப்பே (Mazzini) (1805-1872) — பிரபல இத்தாலியப் புரட்சிக்காரர். இத்தாலியின் தேசிய விடுதலைக்காகவும் ஒன்றிணைப்புக்காகவும் போரிட்ட பூர்ஷ்வா டெமாகிராட்.

பக்கம் 135

மாஸேப்பா இவான் ஸ்தெப்பானவிச் (Mazepa) (1644-1709) — உக்ரேனியப் படைத் தலைவர். ருஷ்யாவிலிருந்து உக்ரேய்னாவைத் தனிப் பிரித்துவிடுவது பற்றிப் போலந்து அரசனிடமும் பின்னர் ஸ்வீடன் அரசனிடமும் துரோகப் பேச்சுவார்த்தைகள் நடத்தினார். ருஷ்யாமீது ஸ்வீடன் காரர்களின் படையெடுப்பின்போது (1708) அவர்கள் தரப்புக்கு மாறிவிட்டார். போல்த்தாவா என்னும் இடத்தின் அருகே 1709ல் ஸ்வீடிஷ் படைகள் முறியடிக்கப்பட்ட பின் மாஸேப்பா 12 வது கார்ல் அரசருடன் துருக்கிக்குத் தப்பியோடினார். அங்கே விரைவிலேயே இறந்துபோனார்.

பக்கம் 112

மாஸ்லவ் பியோத்தர் பாவ்லவிச் (Maslov) (1867-1946) —ருஷ்ய சோஷல்-டெமாகிராட், பொருளாதார அறிஞர். விவசாயப் பிரச்சினை குறித்துப் பல நூல்கள் எழுதியவர். மார்க்ஸியத்தைத் திரிபாக்க இவற்றில் முயன்றார். ரு. சோ. டெ. தொ. கட்சியின் 2வது காங்கிரஸுக்கு (1903) பிறகு மென்ஷெவிக்குகளுடன் சேர்ந்துகொண்டார். முதல் உலக யுத்தத்தின் போது (1914-1918) சோஷல்-ஷோவினிஸ்ட். அக்டோபர் சோஷலிஸப் புரட்சிக்குப் பின்னர் அரசியல் நடவடிக்கைகளிலிருந்து விலகிக் கல்விபயிற்றுவதிலும் விஞ்ஞான ஆராய்ச்சியிலும் ஈடுபட்டார்.

பக்கம் 167

மார்க்ஸ் கார்ல் (Marx) (1818-1883) — பக்கங்கள் 36, 77, 82, 130, 131, 134, 135, 136, 139, 140, 141, 144, 169, 171, 172, 178, 183-184, 188, 199, 225-226, 227

மார்த்தவ் லேவ் (Martov) (ஸெதெர்பெளம் யூலிய் ஓஸிப்பவிச்) (1873-1923) — மென்ஷெவிஸத்தின் தலைவர்களில் ஒருவர். ரு. சோ. டெ. தொ. கட்சியின் 2வது காங்கிரஸில் (1903) சந்தர்ப்பவாதச் சிறுபான்மையினருக்குத் தலைமைதாங்கினார். அது முதல் மென்ஷெவிஸத்தின் மிகப் பிரபலக் கொள்கைவாதியாக விளங்கினார். பிற்போக்கு ஆண்டுகளில் (1907-1910) கலைப்புவாதிகளை ஆதரித்தார். அக்டோபர் சோஷலிஸப் புரட்சிக்குப் பின் சோவியத் ஆட்சியின் பகைவர் ஆனார். 1920ல் வெளிநாடுகளில் குடியேறினார். பக்கங்கள் 158, 196, 211, 240, 255, 256

மார்த்தீனவ் அலெக்ஸாந்தர் ஸமோய்லவிச் (பீக்கெர்) (Marty-nov) (1865-1935) “பொருளாதாரவாதிகளின்” ஒரு தலைவர். பிரபல மென்ஷெவிக். பின்னர் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி உறுப்பினர் ஆனார். முதல் உலக யுத்தத்தின்போது (1914-1918) நடுநிலைப் போக்கைக் கடைப்பிடித்தார். பக்கம் 150

மானின் ஸ. ல. (Manin) — பூந்தகாரர். மென்ஷெவிக்-கலைப்பு வாதிகளின் செய்தித்தாளான “லூச்சில்” 1913ம் ஆண்டு உடனுழைத்தார்.

பக்கம் 50

மேதெம் — பார்க்க கோல்ட்பிளாட்.

மேன்ஷிக்கவ் மிஹாயீல் ஓஸிப்பவிச் (Menshikov) (1859-1919)

—பிற்போக்குள்ள ருஷ்யக் கட்டுரையாளர். “நோவொயே விரேம்யா” (புதிய காலம்) என்ற கறுப்பு நூற்று வர் செய்தித்தாளில் பணியாற்றினார்.

பக்கம் 167

மொகில்யான்ஸ்கீய் ம.ம. (Mogilyansky) (1873-1942) — வழக்குரைஞர், கட்டுரையாளர். 1906 முதல் காடெட். காடெட் கட்சியின் மைய வெளியீடான “ரேச்” (பேச்சு) என்ற செய்தித்தாளில் உடனுழைத்தார். உக்ரேனியப் பிரச்சினை பற்றி அதில் எழுதினார். அக்டோபர் சோஷலிஸப் புரட்சிக்குப் பின் காடெட் கட்சியிலிருந்து விலகி விட்டார்.

பக்கங்கள் 103,104,105

யுர்க்கேவிச் லேவ் (Yurkevich) (லே. ரிபால்க்காவின் புனைபெயர்) (1885-1918) — உக்ரேனிய பூர்ஷ்வா தேசிய வாதி, சந்தர்ப்பவாதி. உக்ரேனியத் தொழிலாளர்களைத் தனியான சோஷல்-டெமாகிரடிக் கட்சியாக வேறுபிரிப்பதை ஆதரித்துப் பிரசாரம் செய்தார். 1913-1914 ஆண்டுகளில் மென்ஷெவிக் போக்குள்ள “தஸ்வின்” (மணி) என்ற தேசியவாதச் சஞ்சிகையில் தீவிரமாக ஒத்துழைத்தார்.

பக்கங்கள் 19,33,36,37,39,50,70,71-72,79,106, 115,127,146,155,156,158,187,254

ஜூனியஸ் (Junius) — பார்க்க லுக்ஸம்பர்க் ரோஸா.

பக்கங்கள் 213, 247

ரதிஷ்செவ் அலெக்ஸாந்தர் நிக்கொலாயேவிச் (Radishchev) (1749-1802)—ருஷ்ய எழுத்தாளர், புரட்சிக் கருத்துக்களைப் பரப்பியவர்.

பக்கம் 168

ராதெக் கார்ல் யெர்ன்ஹார்ட் விச் (Radek) (கா. ரா.) (1885-1939) — 20ம் நூற்றாண்டின் தொடக்கம் முதல் காலீஷிய, போலிஷ், ஜெர்மன் சோஷல்-டெமாகிரடிக் இயக்கத்தில் பங்கு கொண்டார். ஜெர்மன் இடதுசாரி சோஷல்-டெமாகிராட்டுகளின் வெளியீடுகளில் உடனுழைத்தார். முதல் உலக யுத்த ஆண்டுகளில் (1914-1918) சர்வதேசிய நிலையை மேற்கொண்டார் எனினும் நடுநிலைப் போக்கின் பக்கம் ஊசலாட்டத்தைக் காட்டினார். தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமை குறித்த பிரச்சினையில்

தவறான போக்கைக் கடைப்பிடித்தார். 1917ம் ஆண்டு முதல் போல்ஷெவிக் கட்சியில் சேர்ந்தார். 1923 முதல் த்ரோத்ஸ்கிய்வாத எதிர்த்தரப்பின் தீவிரத் தலைவராக இருந்தார். 1936ம் ஆண்டு கட்சிவிரோத நடவடிக்கைகளுக்காகக் கட்சியிலிருந்து விலக்கப்பட்டார்.

பக்கங்கள் 240, 241

ரியாஸானவ் (கோல்டென்தாஹ்) டாவீட் போரிஸவிச் (Ryazanov) (1870-1938)—1890க்கள் முதல் சோஷல்-டெமாகிராடிக் இயக்கத்தில் இருந்தவர். ரு. சோ. டெ. தொ. கட்சியின் 2வது காங்கிரஸுக்கு (1903) பிறகு மென்ஷெவிக் குகளுடன் சேர்ந்துகொண்டார். உலக ஏகாதிபத்திய யுத்தக் காலத்தில் (1914-1918) நடுநிலைவாதி. மென்ஷெவிக்-த்ரோத்ஸ்கிய்வாதிச் செய்தித்தாள்களான “கோலஸ்” (குரல்), “நாஷெ ஸ்லோவோ” (நமது சொல்) என்பவற்றில் பணியாற்றினார். 6 வது காங்கிரஸில் ரு. சோ. டெ. தொ. கட்சி (போல்ஷெவிக்) உறுப்பினராக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டார். 1931 பிப்ரவரியில் மென்ஷெவிக் குகளின் புரட்சி எதிர்ப்பு நடவடிக்கைகளில் உதவியதற்காகக் கட்சியிலிருந்து விலக்கப்பட்டார்.

பக்கம் 229

ருயனோவிச் இல்யா அதோல்பவிச் (Rubanovich) (1860-1920) —குட்டி பூர்ஷ்வாக்களின் சோஷல்-புரட்சிவாதிக் கட்சித் தலைவர்களில் ஒருவர். முதல் உலக யுத்தக் காலத்தில் (1914-1918) சோஷல்-ஷோவினிஸ்ட்.

பக்கங்கள் 167, 191

ரெஆத் நிக்கொலாய் அந்திரேயெவிச் (Read) (1792-1855)—ருஷ்ய ஜெனரல், கிரீமியப் போரில் (1853-1856) கலந்துகொண்டவர்.

பக்கம் 158

ரெனாடேல், பியேர் (1871-1935) — (Renaudel) பிரெஞ்சு வலதுசாரி சோஷலிஸ்ட். உலக ஏகாதிபத்திய யுத்தக் காலத்தில் (1914-1918) சோஷல்-ஷோவினிஸ்ட்.

பக்கம் 187

ரென்னெர் கார்ல் (Renner) (1870-1950)—ஆஸ்திரிய அரசியல் வாதி, ஆஸ்திரிய வலதுசாரி சோஷல்-டெமாகிராட்டுகளின் தலைவர், சித்தாந்தகர்த்தர். “கலாச்சார-தேசியச் சுயநிர்வாகம்” என்ற பூர்ஷ்வா தேசியவாதச் சித்தாந்தத்தை உருவாக்கியவர்களில் ஒருவர். உலக ஏகாதி

பத்திய யுத்தக் காலத்தில் (1914-1918) சோஷல்-ஷோ
வினிஸ்ட் 1919-1920ல் ஆஸ்திரிய முதலமைச்சர், 1945-
1950ல் ஆஸ்திரியக் குடியரசுத் தலைவர்.

பக்கம் 178

ரேகெர், ததேவுஷ் (Reger) (1872-1938)—காலீஷிய, ஸிலே
ஷியப் போலிஷ் சோஷல்-டெமாகிரடிக் கட்சி உறுப்பி
னர். பத்திரிகை எழுத்தாளர். 1911 முதல் 1917 வரை
ஆஸ்திரியப் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்.

பக்கம் 91

ரொமானவ் நிக்கொலாய் (Romanov Nikolas) —பார்க்க நிக்
கொலாய் இரண்டாவது.

பக்கங்கள் 166, 169

ரொமானவ்கள் (Romanovs) —1613 முதல் 1917 வரை
ஆண்ட ருஷ்ய ஜார்கள், சக்கரவர்த்திகளின் வம்சம்.

பக்கம் 166

ரோதிச்செவ் பியோதர் இவானவிச் (Rodichev) (பிறப்பு1856)—
பெரு நிலப்பிரபு, ஸெம்ஸ்த்வோ பிரமுகர்; சட்ட நிபுணர்.
காடெட் கட்சித் தலைவர்களில் ஒருவர், அதன் மத்தியக்
கமிட்டி உறுப்பினர். அரசாங்க தூமாவின் எல்லா அமர்வு
களிலும் அதன் உறுப்பினர்.

பக்கம் 167

ல. விளா. (ல. விளாதிமிரவ்) (Vladimirov) என்பது ஷேய்ன்
பீன்க்கெல் மிரோன் கான்ஸ்தாந்தீனவிச் (1879-1925)
என்பவரின் புனைபெயர். இவர் சோஷல்-டெமாகிராட்,
போல்ஷெவிக். 1911ல் போல்ஷெவிக் குகளிடமிருந்து
விலகி விட்டார். நாடு கடந்து பாரிஸ் நகரில் வசிக்கை
யில் தேசியப் பிரச்சினைபற்றி விரிவுரைகள் நிகழ்த்தினார்
(1911). கட்சியின் 6வது காங்கிரஸில் (1917) போல்ஷெ
விக் கட்சி உறுப்பினராக மீண்டும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்
டார்.

பக்கங்கள் 98, 142

லஸ்ஸால் பெர்டினான்ட் (Lassalle) (1825-1864)—ஜெர்மன்
குட்டி பூர்ஷ்வா சோஷலிஸ்ட். அகில ஜெர்மன் தொழி
லாளர் சங்கத்தை நிறுவியவர். முக்கியமான பல அரசி
யல் பிரச்சினைகளில் சந்தர்ப்பவாதப் போக்கைக் கடைப்
பிடித்தார். இதற்காக மார்க்ஸும் எங்கெல்ஸும் இவ
ரைக் கடுமையாக விமர்சித்தனர்.

பக்கம் 82

லபார்க் போல் (Lafargue) (1842-1911) — பிரெஞ்சு, சர்வ தேசத் தொழிலாளர் இயக்கத்தின் பிரபல தலைவர். திறமைசான்ற கட்டுரையாளர். பிரான்ஸில் விஞ்ஞானக் கம்ப்யூனிஸத்தை முதன்முதல் பின்பற்றியவர்களில் ஒருவர். கார்ல் மார்க்ஸ், பிரீட்ரிஹ் எங்கெல்ஸ் இருவரதும் நெருங்கிய நண்பர், போராட்டத் துணைவர். முதல் இன்டர் நேஷனலின் உறுப்பினராக இருந்தார். ஜா. ஹெட் என்பவருடன் சேர்ந்து பிரெஞ்சுத் தொழிலாளர் கட்சியை நிறுவினார். அதன் வெளியீடான *L'Egalite* (சமத்துவம்) என்ற செய்தித்தாளின் ஆசிரியராக இருந்தார். அரசியல் பொருளாதாரம், தத்துவம், வரலாறு, மொழி இயல் ஆகிய துறைகளில் மார்க்ஸீயக் கருத்துக்களை லபார்க் தமது பெருந்தொகையான கட்டுரைகளில் பரப்பியும் ஆதரித்தும் வந்தார். சீர்திருத்தவாதத்தையும் திரிபுவாதத்தையும் எதிர்த்துப் போராடினார். ஆயினும் லபார்கின் கட்டுரைகள் தவறான சித்தாந்த வரையறுப்புக்களிலிருந்து விடுபட்டவை அல்ல. விவசாயிகளையும் தேசிய இனங்களையும் பற்றிய பிரச்சினைகளிலும் சோஷலிஸப் புரட்சியின் கடமைகள் பற்றிய பிரச்சினையிலும் இத்தகைய தவறுகள் அவருடைய கட்டுரைகளில் காணப்படுகின்றன.

பக்கங்கள் 136

லீபெர் (கோல்ட்மான்) மிஹாயீல் இலாக்கவிச் (Lieber [Goldman]) (1880-1937)—“பூந்த்” ஸ்தாபனத்தின் தலைவர்களில் ஒருவர். ரூ. சோ. டெ. தொ. கட்சியின் 2 வது காங்கிரஸில் (1903) “பூந்த்” பிரதிநிதிக் குழுவுக்குத் தலைமை தாங்கினார். இஸ்க்ராவாதிகளுக்கு எதிரான கடைக்கோடி நிலையை மேற்கொண்டார், காங்கிரஸுக்குப் பிறகு—மென்ஷெவிக்.

பக்கங்கள் 149, 151

லீப்மன் (Liebman) என்பது ஹேர்ஷ் பெய்லாஹ் (பிறப்பு 1882) என்பவரின் புனைபெயர்—பிரபல் பூந்தக்காரர். 1911ல் “பூந்த்” ஸ்தாபனத்தின் மத்தியக் கமிட்டி உறுப்பினர், கலைப்புவாதிகளுடன் சேர்ந்து கொண்டார். முதல் உலக யுத்த ஆண்டுகளில் (1914-1918) ஜாரிஸத்தின் நாடு பிடிக்கும் கொள்கையை ஆதரித்தார்.

பக்கங்கள் 18, 25, 31, 52, 56, 57, 60-61, 70, 71-72, 79, 106, 107, 115, 127, 146, 154, 155, 156, 158, 187, 254,

லுக்கஷேவிச் (துச்சாப்ஸ்கிய் பா. ல.) (Lukashevich [Tuchapsky]) (1869-1922)—உக்ரேனிய தேசிய-மிதவாதி.

பக்கம் 36

லுக்ஸம்பர்க் ரோஸா (Luxemburg) (1871-1919) — சர்வ தேசத் தொழிலாளர் இயக்கத்தின் பிரபல தலைவி. இரண்டாவது இன்டர்நேஷனலின் இடதுசாரித் தலைவர்களில் ஒருவர். போலிஷ் சோஷல்-டெமாகிரடிக் கட்சியின் ஸ்தாபகர்கள், தலைவர்களில் ஒருவராக விளங்கினார். போலிஷ் தொழிலாளர் இயக்கத்தின் அணிகளில் தேசியவாதத்தை எதிர்த்துச் செயலாற்றி வந்தார். 1897 முதல் ஜெர்மன் சோஷல்-டெமாகிரடிக் இயக்கத்தில் தீவிரமாகப் பங்கெடுத்துக்கொண்டார். பேர்ன்ஷ்டைன் போக்கையும் மில்யெரான் போக்கையும் எதிர்த்துப் போராடினார்.

முதல் உலக யுத்தத்தின் தொடக்கத்திலிருந்தே சர்வதேசியவாத நிலையை மேற்கொண்டார். ஜெர்மனியில் “இன்டர்நேஷனல்” என்ற குழுவை அமைக்க முன் முயற்சி எடுத்துக் கொண்டவர்களில் ஒருவராக விளங்கினார். இது பிற்காலத்தில் “ஸ்பர்ட்டாக்கஸ்” குழு என்றும் அப்புறம் “ஸ்பர்ட்டாக்கஸ் ஜக்கியம்” என்றும் மறு பெயர்கள் வைத்துக்கொண்டது. ஜெர்மனியில் 1918 ஆண்டு நவம்பர் மாதம் நடந்த புரட்சிக்குப் பின் ஜெர்மன் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் அமைப்புக் காங்கிரஸில் தலைமைப் பங்கு ஆற்றினார். 1919ம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் ஷெய் டெமான் அரசாங்கத்தின் உத்தரவுப்படி கைது செய்யப் பட்டுக் கொலை செய்யப்பட்டார். லெனின் ரோஸா லுக்ஸம்பர்கை வெகுவாக மதித்தார் எனினும் அவரது தவறுகளைப் பல முறை கண்டித்து விமர்சித்து, அவர் சரியான நிலையை மேற்கொள்ள அதன்மூலம் உதவினார்.

பக்கங்கள் 12, 15, 63-64, 70, 71, 72, 74-75, 77, 78, 81, 82, 84-85, 86, 88-89, 91, 95, 96, 97, 100, 101, 105, 111, 113, 117, 118, 120, 122, 125, 127, 128, 129, 133, 147, 148, 149, 150, 152, 153, 158, 160, 195, 241, 255

லென்ச் பாவுல் (Lensch) (1873-1926)—ஜெர்மன் சோஷல்-டெமாகிராட். முதல் உலக யுத்தத்தின்போது (1914-1918) சோஷல்-ஷோவினிஸ்டு. 1922ல் சோஷல்-டெமாகிரட்டிக் கட்சியிலிருந்து விலக்கப்பட்டார்.

பக்கங்கள் 184, 200, 217, 218, 224, 255,

லேகின் கார்ல் (Legien) (1861-1920) — ஜெர்மன் வலது சாரி சோஷல்-டெமாகிராட். ஜெர்மன் தொழிற்சங்கத் தலைவர்களில் ஒருவர், திரிபுவாதி. 1893 முதல் 1920 வரை (இடை விட்டு விட்டு) ரைஹ்ஸ்டாகில் ஜெர்மன் சோஷல்-டெமாகிரடிக் உறுப்பினராக இருந்தார். முதல் உலக யுத்தக் காலத்தில் (1914-1918) சோஷல்-ஷோவினிஸ்டு. பூர்ஷ்வாக்களின் நலன்களுக்கு ஏற்ற கொள்கை

யைத் தீவிரமாகக் கடைப்பிடித்தார். பாட்டாளி வர்க்கத்தின் புரட்சி இயக்கத்துக்கு எதிராகப் போராடினார்.
பக்கங்கள் 216

லொப்பாத்தின் ஹெர்மன் அலெக்ஸாந்திரவிச் (Lopatin) (1845-1918)—பிரசித்திபெற்ற ருஷ்யப் புரட்சிக்காரர், நரோத்னிக். 1870க்களில் வெளிநாட்டில் வசித்தார். அப்போது மார்க்ஸ், எங்கெல்ஸ், இருவருடனும் நட்பு உறவு கொண்டிருந்தார். முதல் இன்டர்நேஷனலின் பொதுக் கவுன்சிலுக்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். புரட்சி நடவடிக்கைகளுக்காகப் பல முறை கைது செய்யப்பட்டார். 1905க்குப் பிறகு புரட்சி நடவடிக்கைகளிலிருந்து விலகி விட்டார்.

பக்கம் 134

லோங்கே ஷார்ல் (Longuet) (1839-1903)—பிரெஞ்சுத் தொழிலாளர் இயக்கத் தலைவர், புரூதோன்வாதி. 1866-1867 லும் 1871-1872 லும் முதல் இன்டர்நேஷனலின் பொதுக் கவுன்சில் உறுப்பினராகவும் 1871ல் பாரிஸ் கம்யூன் உறுப்பினராகவும் இருந்தார். பாரிஸ் கம்யூனின் தோல்விக்குப் பிறகு இங்கிலாந்தில் குடியேறி 1880 வரை வசித்தார். அப்புறம் பிரான்ஸ் திரும்பி, பிரெஞ்சுத் தொழிலாளர் கட்சியில் சந்தர்ப்பவாதப் போக்கான பாஸிபிலிஸ்டுகள் (சாத்தியவாதிகள்) குழுவுடன் சேர்ந்துகொண்டார்.
பக்கம் 136

வன்டெர்வேல்டே எமீல் (Vandervelde) (1866-1938)—பெல்ஜியத் தொழிலாளர் கட்சித் தலைவர். இரண்டாவது இன்டர்நேஷனலின் சர்வதேச சோஷலிஸ்ட் அலுவலகத் தலைவர். கடைக்கோடிச் சந்தர்ப்பவாதப் போக்கைக் கடைப்பிடித்தார் முதல் உலக யுத்தக் காலத்தில் (1914-1918) சோஷல்-ஷோவினிஸ்டு. பூர்ஷ்வா அரசாங்கத்தில் பங்கு கொண்டார். பல்வேறு அமைச்சர்பதவிகளை வகித்தார்.
பக்கம் 187

வார்ஸ்க்கி அடோல்ப் (வார்ஷாவ்ஸ்க்கி அ. ஸ.) (Vorsky [Warszawski]) (1868-1937)—போலிஷ் புரட்சி இயக்கத்தின் பிரபல தலைவர். போலிஷ், வித்துவேனிய ராஜ்யத்தில் சோஷல்-டெமாகிரஸியை நிறுவுவதில் செயலூக்கத்துடன் பங்கு கொண்டார். ரு. சோ. டெ. தொ. கட்சியின் மைய வெளியீடான “சோட்வியல்-டெமாகிராட்” என்னும் செய்தித்தாளின் ஆசிரியக் குழுவில் 1909-1910ல் சேர்ந்தார். இந்தக் காலத்தில் வார்ஸ்க்கியை “அனுபவமுள்ள எழுத்த

தாளர், அறிவார்ந்த மார்க்ஸீயவாதி, அருமையான தோழர்” என்று வி. இ. லெனின் வருணித்தார் (நூல் திரட்டு, நான்காம் பதிப்பு, பாகம் 36, பக்கம் 133). முதல் உலக யுத்தக் காலத்தில் (1914-1918) சர்வதேசீயவாதி போலிஷ் கம்யூனிஸ்ட் தொழிலாளர் கட்சியை நிறுவிய வர்களில் ஒருவர், அதன் மத்தியக் கமிட்டி உறுப்பினர்.

பக்கங்கள் 147, 148).

வில்ஹெலம் இரண்டாவது (Wilhelm II) (1859-1941)—ஜெர்மன் சக்கரவர்த்தி, பிரஷ்ய அரசர் (1888-1918).

பக்கங்கள் 194, 198, 236

விற்பனையாளர்கள்
நியூ செஞ்சரி புக் ஹவுஸ் பிரைவேட் லிமிடெட்

தலைமை அலுவலகம்

6, நல்லதம்பி செட்டித் தெரு, சென்னை-2

ஷோ-ரூம்

6/30, மவுண்ட் ரோடு, சென்னை-2

கிளைகள்

80, மேலக் கோபுர வீதி, மதுரை-1

19/43, பெரிய கடைத் தெரு, கோயமுத்தூர்-1

சிங்காரத்தோப்பு, திருச்சிராப்பள்ளி-8

பஸ் நிலையம், தஞ்சாவூர்

வாசக நேயர்களுக்கு

இந்த மொழிபெயர்ப்பைப் பற்றியும் இந்தப் புத்தகத்தின் தயாரிப்பைப் பற்றியும் வாசக நேயர்களின் கருத்தை “முன்னேற்றப் பதிப்பகம்” மகிழ்வுடன் வரவேற்கும்.

கடிதங்களைத் தயை செய்து,

“Progress Publishers, 21,
Zubovskiy Boulevard, Moscow, USSR”
என்ற முகவரிக்கு அனுப்புங்கள்.